MARIE LU

O doză puternică de adrenalină, o carte plină de acțiune. Lu creează personaje cu suflet și hotărâte, apoi le eliberează într-o lume plină de lumină și de posibilități infinite.

LEIGH BARDUGO, autoarea bestsellerului **Banda celor șase ciori**

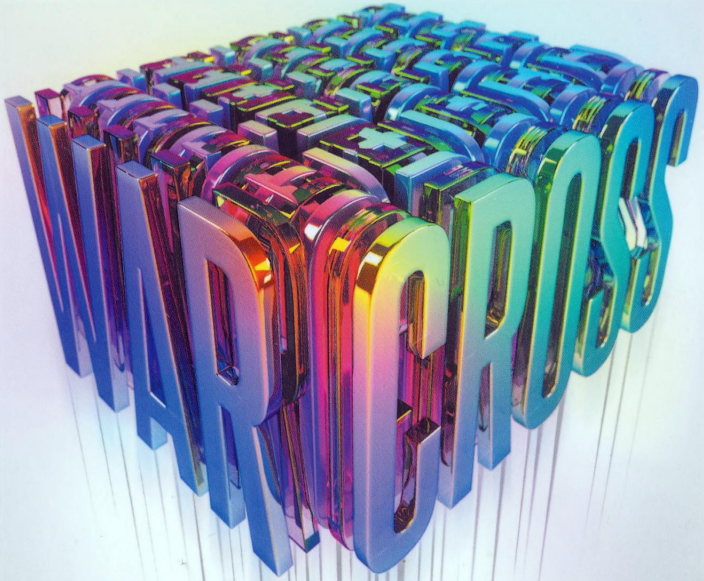

JUCĂTOR
VÂNĂTOR
HACKER
PION

LEDA EDGE

MARIE LU

WARCROSS

Colecţie coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

MARIE LU

WARCROSS

Volumul 1

Traducere din limba engleză și note de
IULIA DROMERESCHI

CORINT BOOKS
2017

Redactare: Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Design copertă: Theresa Evangelista
Ilustrație copertă: Cream3D

Marie Lu, *Warcross*
Copyright © 2017 Xiwei Lu
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-142-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LU, MARIE
Warcross / Marie Lu ; trad.: Iulia Dromereschi. - București : Corint Books, 2017
3 vol.
ISBN 978-606-793-141-9
Vol. 1. - 2017. - ISBN 978-606-793-142-6

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Pentru Kristin și Jen,
vă mulțumesc că mi-ați schimbat viața
și că încă sunteți aici, mulți ani mai târziu

Nu există nimeni care să nu fi auzit de Hideo Tanaka, tânărul geniu care a inventat Warcross pe când avea doar treisprezece ani. Un sondaj la nivel mondial, lansat astăzi, arată că o majoritate covârşitoare de 90% dintre persoanele cu vârste cuprinse între 12 şi 30 de ani joacă acum regulat sau măcar o dată pe săptămână. Campionatul de Warcross de anul acesta va atrage, spun estimările, în jur de 200 de milioane de spectatori. [...]

Erată:

O versiune anterioară a articolului l-a prezentat din greşeală pe Hideo Tanaka drept milionar. El este, de fapt, miliardar.

THE NEW YORK DIGEST

MANHATTAN

New York, New York

1

E al naibii de frig și nu prea e timpul potrivit pentru vânătoare.

Mă trece un fior. Îmi trag eșarfa mai sus, îmi acopăr gura și îmi șterg fulgii de zăpadă de pe gene. Apoi izbesc cu gheata skateboard-ul electric. Placa e veche și uzată, la fel ca toate lucrurile mele. Vopseaua albastră aproape că s-a dus de tot și se vede plasticul ieftin de sub ea, dar încă rezistă, iar când apăs mai tare cu călcâiul, reacționează în sfârșit, azvârlindu-mă în față în timp ce mă strecor printre două rânduri de mașini. Părul meu strălucitor, în culorile curcubeului, îmi biciuiește fața.

— Alo! strigă după mine un șofer căruia îi depășesc mașina. Privesc peste umăr și-l văd amenințând cu pumnul prin geamul deschis. Erai să mă zgârii!

Prefer să mă întorc și să-l ignor. De obicei sunt o persoană mai amabilă – sau cel puțin aș fi strigat niște scuze. Dar în dimineața asta mă aștepta o hârtiuță galbenă lipită pe ușa apartamentului, iar cuvintele de pe ea erau scrise cu litere gigantice.

Cu alte cuvinte, am întârziat cu chiria aproape trei luni. Dacă nu pun rapid mâna pe 3.450 de dolari, îmi petrec weekendul în stradă.

Asta ar strica ziua oricui.

Mă înțeapă obrajii de la vânt. Tăiat de colțurile zgârie-norilor, cerul devine tot mai cenușiu, iar în doar câteva ore fulguiala se va transforma într-o ninsoare în toată regula. Mașinile aglomerează străzile – un șir nesfârșit de semafoare și claxoane de aici până în Times Square. Ocazional, sunetul strident al fluierului unui polițist de la circulație întrerupe haosul. Aerul e sufocat de mirosul gazelor de eșapament, iar dintr-o gură de aerisire din apropiere țâșnesc aburi. Oamenii se înghesuie pe trotuare. Elevii care se întorc de la școală sunt ușor de identificat, punctând mulțimea cu ghiozdanele și căștile lor supradimensionate.

Teoretic, ar trebui să mă număr printre ei. Ar fi fost primul meu an de colegiu, însă am început să chiulesc după ce a murit tata și am renunțat complet acum câțiva ani. (OK, fie, în principiu, am fost exmatriculată. Dar jur c-aș fi renunțat oricum – vă spun mai multe despre asta mai târziu.)

Îmi verific telefonul, concentrată iar la vânătoare. Acum două zile, am primit următorul mesaj:

ALERTĂ de la Inspectoratul de Poliție New York!
Mandat de arestare emis pe numele Martin Hamer.
Recompensă 5.000 $.

Poliția e atât de ocupată cu rata crescută a infracțiunilor de stradă, încât nu are timp să vâneze pe cont propriu orice găinar, precum Martin Hamer, care e căutat fiindcă a pariat pe Warcross, a furat bani și ar fi vândut droguri ca să-și finanțeze acțiunile. Așa că, o dată pe săptămână, polițaii trimit un mesaj

ca ăsta, o promisiune de recompensă pentru oricine prinde infractorul cu pricina.

Aici intru eu în scenă. Sunt vânător de recompense, unul dintre cei mulți din Manhattan, și mă străduiesc să-l prind pe Martin Hamer înaintea altuia.

Oricine a trecut prin vremuri dificile înțelege felul în care un șir infinit de cifre mi-a făcut mintea să zbârnâie. O lună de chirie în cel mai prost apartament din New York: 1.150 $. Mâncarea pe o lună: 180 $. Electricitate și internet: 150 $. Cutii cu macaroane, ramen și Spam rămase în cămară: 4. Și tot așa. Pe lângă toate astea, datorez 3.450 de dolari chirie neplătită și 6.000 de dolari la bancă.

În contul meu au mai rămas 13 dolari.

Nu e tocmai genul de lucruri de care să se îngrijoreze o fată de vârsta mea. Ar trebui să mă stresez cu examenele, cu termenele de predare a proiectelor. Să-mi fac probleme dacă mă voi trezi la timp.

Dar nu pot spune că am avut o adolescență tocmai normală.

Cinci mii de dolari: în mod evident, cea mai solidă recompensă din ultimele luni. Pentru mine, parcă ar fi toți banii din lume. Așa că, în ultimele două zile, nu am făcut altceva decât să îl urmăresc pe tipul ăsta. Am pierdut patru recompense la rând luna asta. Dacă o pierd și pe asta, o să am probleme mari.

Turiștii ăștia mereu blochează străzile, mă gândesc când sunt nevoită să înconjor pe o străduță și nimeresc drept în Times Square, unde rămân în urma unui conglomerat de taxiuri oprite la o trecere de pietoni. Mă înclin în spate pe placă, mă opresc și mă întorc cu dificultate. Arunc din nou o privire la telefon.

Acum câteva luni, am reușit să sparg directorul principal al jucătorilor de Warcross din New York și am sincronizat toate datele cu hărțile de pe telefonul meu. Nu e greu,

dacă te gândeşti că suntem cu toţii conectaţi unii cu ceilalţi, într-un fel sau altul. Doar că durează foarte mult. Trebuie să-ţi croieşti drum într-un cont, apoi să te conectezi la prietenii săi, apoi la prietenii *prietenilor* şi, în sfârşit, poţi găsi orice jucător din New York City. Acum, am reuşit să localizez ţinta, însă telefonul meu e o chestie crăpată şi deteriorată, cu o baterie antică, pe sfârşite. Încearcă mereu să intre în repaus, ca să economisească energie, iar ecranul e atât de întunecat, că nu văd nimic.

— Trezirea, mormăi, încruntându-mă la pixeli.

În sfârşit, sărmanul telefon scoate un mârâit slab, iar indicatorul roşu de locaţie se actualizează pe hartă.

Îmi croiesc drum afară din ambuteiaj şi calc puternic placa. Protestează o secundă, apoi prinde viteză înainte şi nu mai sunt decât un punct în marea agitată de oameni.

De îndată ce ajung în Times Square, sunt înconjurată de ecrane – o lume de neon şi sunet. În fiecare primăvară, Campionatul oficial de Warcross debutează cu mare fast, iar două echipe de jucători versaţi concurează într-o etapă numai cu celebrităţi. Ceremonia de anul acesta are loc deseară, în Tokio, aşa că toate ecranele se concentrează astăzi pe Warcross, într-o frenezie de jucători faimoşi, reclame şi montaje ale celor mai importante momente de anul trecut. Ultimul videoclip al lui Frankie Dena, cel mai nebunesc, e difuzat pe una dintre clădiri. E îmbrăcată ca avatarul ei de Warcross – într-un costum ediţie limitată şi o pelerină din plasă strălucitoare – şi dansează cu un grup de afacerişti îmbrăcaţi în roz, la patru ace. Sub ecran, turişti încântaţi se opresc să se fotografieze cu un individ îmbrăcat în echipament de Warcross fals.

Un alt ecran îi prezintă pe cinci dintre cei mai faimoşi jucători care concurează în această seară. Asher Wing, Kento Park,

Jena MacNeil, Max Martin și Penn Wachowski. Îmi dau capul pe spate și îi admir. Fiecare e îmbrăcat, din cap până-n picioare, în cele mai moderne haine ale sezonului. Îmi zâmbesc, cu gurile suficient de mari ca să înghită orașul, și îi privesc declarând că băutura aleasă în acest sezon e Coca-Cola. Cu toții au doze în mână, iar dedesubt se derulează textul:

JUCĂTORII DE WARCROSS DE TOP SOSESC LA TOKIO, PUNÂND LA CALE DOMINAȚIA MONDIALĂ

Trec de intersecție și ajung pe o străduță. Ținta mea, un punctuleț roșu pe telefon, se mișcă iar. Se pare că a intrat pe 38.

Mă strecor prin traficul de pe alte câteva străzi și într-un final ajung, oprindu-mă lângă un chioșc de ziare. Punctul roșu se află pe clădirea din fața mea, chiar deasupra ușii unei cafenele. Îmi trag eșarfa și oftez ușurată. Aerul înghețat îmi transformă respirația în aburi.

— Te-am prins, șoptesc, și îmi permit să zâmbesc, gândindu-mă la recompensa de 5.000 de dolari.

Sar de pe skateboard-ul electric, îi scot curelele și mi-l atârn pe umăr, unde mi se lovește de rucsac. E cald încă, iar căldura lui mi se strecoară prin hanorac. Îmi arcuiesc spatele, bucurându-mă de ea.

Trec pe lângă chioșcul de ziare și arunc o privire la titluri. De obicei le verific, căutând știri despre persoana mea favorită. Mereu găsesc ceva. Și acum e pe coperta uneia dintre reviste: e un tânăr înalt, care se relaxează într-un birou, îmbrăcat cu pantaloni de culoare închisă și o cămașă cu guler apretat, cu mânecile rulate peste coate, cu chipul ascuns de umbre.

Dedesubt se află emblema Henka Games, studioul care a creat Warcross. Mă opresc și citesc titlul.

HIDEO TANAKA ÎMPLINEȘTE 21 DE ANI

O PRIVIRE ÎN VIAȚA PERSONALĂ A CREATORULUI WARCROSS

Inima mi se oprește. E un sentiment familiar la vederea numelui idolului meu. Păcat că nu am timp să mă opresc și să răsfoiesc revista. Poate mai târziu. Mă îndepărtez fără chef, îmi ajustez rucsacul și placa și îmi trag gluga pe cap. Ferestrele de sticlă pe lângă care trec oglindesc o imagine distorsionată a mea: fața alungită, blugii închiși la culoare întinși prea mult, mănuși negre, ghete vechi, o eșarfă de un roșu spălăcit înfășurată în jurul hanoracului negru. Părul multicolor mi se revarsă de sub glugă. Încerc să-mi imaginez cum aș arăta pe coperta unei reviste.

Nu fi proastă. Îmi alung gândul ridicol, îndreptându-mă spre intrarea în cafenea, și trec la verificarea mentală a listei de unelte din rucsac.

1. Cătușe
2. Lansator de cabluri
3. Mănuși cu vârfuri metalizate
4. Telefon
5. Haine de schimb
6. Pistol cu electroșocuri
7. Carte

Într-una dintre primele mele vânători, ținta mea a vomitat pe mine după ce îmi folosisem pistolul cu electroșocuri (#6) pe el. De atunci, am început să iau cu mine haine de schimb (#5). Două ținte au reușit să mă muște, așa că, după câteva injecții antitetanos, am adăugat mănușile (#3). Lansatorul de cabluri (#2) e pentru a ajunge în locuri dificil de ajuns și pentru a prinde

oameni dificil de prins. Telefonul (#4) este asistentul meu portabil pentru spargerea conturilor. Cătușele (#1) au un scop evident.

Iar cartea (#7) e pentru momentele când vânătoarea implică o așteptare îndelungă. Metodele de relaxare care nu-mi consumă bateria merită cărate.

Intru în cafenea. Căldura mă inundă. Îmi verific iar telefonul. Clienții stau la rând de-a lungul unei vitrine cu produse de patiserie, așteptând să se deschidă una dintre cele patru case automate. Pereții sunt decorați cu rafturi. O amestecătură de turiști și studenți stau la mese. Când îmi îndrept camera telefonului spre ei, le pot vedea numele deasupra capetelor, ceea ce înseamnă că niciunul nu are profilul privat. Poate că ținta mea nu e la acest etaj.

Trec pe lângă rafturi, privind de la o masă la alta. Majoritatea oamenilor nu observă ce se întâmplă în jurul lor. Întrebați pe oricine cu ce era îmbrăcată persoana de la masa alăturată, și există șanse mari să nu vă poată răspunde. Dar eu pot. Pot enumera tot ce poartă și cum se comportă fiecare persoană care stă la rând pentru cafea, câți oameni stau la fiecare masă; pot descrie felul în care umerii cuiva sunt aduși puțin cam mult în față, felul în care cei doi care stau unul lângă altul nu-și spun un cuvânt sau felul în care tipul acela e atent să nu aibă contact vizual cu nimeni. Practic, analizez o scenă așa cum fotograful analizează un peisaj: mă relaxez, privesc totul deodată, caut un punct de interes și fac un instantaneu mental pentru a-mi aminti întreaga scenă.

Caut o rupere de ritm, ceva care să-mi atragă atenția.

Privirea mi se oprește asupra unui grup de băieți care citesc pe canapele. Mă uit la ei o vreme, așteptând să dea un semn că ar discuta între ei sau că și-ar pasa mesaje din mână în mână sau pe telefon. Nimic.

Atenția mi se îndreaptă spre scările care duc la etajul al doilea. Fără îndoială, alți vânători se apropie și ei de țintă, iar eu trebuie să ajung înaintea tuturor. Iuțesc pasul în timp ce urc scările.

Nu găsesc pe nimeni acolo, cel puțin în aparență. Apoi remarc zumzetul slab a două voci de la o masă îndepărtată, ascunsă în spatele unei perechi de rafturi care-o face aproape imposibil de văzut dinspre scări. Mă apropii, cu pas ușor, și mă uit printre rafturi.

La masă stă o femeie, cu nasul îngropat într-o carte. Un bărbat stă în picioare lângă ea, fâțâindu-se nervos. Amândoi au profiluri private.

Mă strecor lângă perete, ca să nu mă vadă, și ascult cu atenție.

— Nu mai am timp până mâine, spune bărbatul.

— Îmi pare rău, răspunde femeia. Dar nu prea pot face mare lucru. Șeful meu nu vrea să-ți dea banii ăștia fără măsuri de precauție suplimentare, nu cât timp poliția are un mandat de arestare pe numele tău.

— Mi-ai *promis*.

— Și îmi pare *rău*, domnule. Vocea femeii este calmă și cinică, de parcă ar mai fi spus asta de multe ori. E sezonul de joc. Autoritățile sunt în alertă.

— Am *trei sute de mii de note* cu voi. Ai idee cât înseamnă asta?

— Da. E treaba mea să știu, răspunde femeia, pe cel mai sec ton pe care l-am auzit.

Trei sute de mii de note. Asta înseamnă cam două sute de mii de dolari, la cursul de schimb valutar de azi. Tipul e pe cai mari. Să pariezi pe Warcross e ilegal în Statele Unite: e una dintre numeroasele legi ale Guvernului care au fost adoptate recent, într-o încercare disperată de a ține pasul cu tehnologia

şi infracţiunile cibernetice. Când câştigi un pariu pe un meci de Warcross, primeşti credite în joc care se numesc note. Dar aici e clenciul – ori primeşti notele astea online, ori într-un loc fizic, unde întâlneşti persoane precum doamna asta. Îţi schimbi notele la ea, iar ea îţi dă bani reali pentru ele, păstrând un comision pentru şef.

— Sunt banii *mei*, insistă tipul.

— Trebuie să ne protejăm. Măsurile suplimentare de siguranţă durează. Te poţi întoarce mâine-seară şi îţi putem schimba jumătate din note.

— Ţi-am spus că *nu am timp până mâine seară*. Trebuie să părăsesc oraşul.

Conversaţia se repetă, pe acelaşi ton. Îmi ţin respiraţia şi ascult. Femeia mai trebuie doar să-i confirme identitatea. Mijesc ochii, iar buzele îmi schiţează un zâmbet ironic, înfometat. Acesta e momentul pentru care trăiesc în orice vânătoare, când piesele de puzzle împrăştiate pe traseu se unesc într-un ansamblu închegat, când văd ţinta în faţa ochilor, gata s-o înşfac. Am rezolvat misterul.

Te-am prins.

Conversaţia lor devine mai animată, iar eu îmi scot telefonul şi trimit un mesaj poliţiei.

Suspect în custodie.

Primesc un răspuns aproape instantaneu.

IPNY A FOST ANUNŢAT

Îmi scot pistolul cu electroşocuri din rucsac. Se prinde preţ de o secundă în marginea fermoarului şi scoate un sunet abia auzit. Conversaţia se opreşte. Printre rafturi, bărbatul şi femeia îşi ţesc capetele către mine, asemeni unor căprioare surprinse de faruri.

Bărbatul îmi vede expresia. Chipul îi este acoperit de un strat de transpirație, iar părul îi este lipit de frunte. Trece o fracțiune de secundă.

Trag.

O ia la goană. L-am ratat la milimetru. *Bune reflexe.* Femeia țâșnește și ea de la masă, dar puțin îmi pasă de ea. Mă grăbesc după el. Sare treptele câte trei o dată, aproape rostogolindu-se. Din buzunare îi cad telefonul și câteva pixuri. Gonește spre intrare, când ajung la primul etaj. Țâșnesc pe ușa rotativă, pe urmele lui.

Ieșim în stradă. Oamenii scot strigăte uimite când bărbatul îi dă în lături. O turistă cu mâna pe aparatul foto cade pe spate. Dintr-o mișcare, îmi scot skateboardul electric de pe umăr, îl las la pământ, sar pe el și îl lovesc cât pot de tare cu călcâiul. Scoate un scrâșnet ascuțit, iar eu mă avânt în față, gonind pe trotuar. Bărbatul se uită în spate și mă vede ajungându-l din urmă. Continuă să fugă în stânga, pe stradă, panicat.

Cotesc în direcția lui într-un unghi atât de îngust, încât marginea plăcii protestează la contactul cu pavajul, lăsând în urmă o dungă lungă, neagră. Țintesc cu pistolul cu electroșocuri spatele bărbatului și trag.

Țipă și se împleticește. Începe să se zbată din nou, însă îl ajung din urmă. Mă prind de gleznă. Mă împiedic și îl lovesc. Privirea lui e sălbatică, are dinții încleștați și maxilarul tensionat. Scoate un cuțit. Îi văd sclipirea în lumină, chiar la timp. Îl împing de pe mine și mă rostogolesc la distanță, înainte să mă poată înjunghia în picior. Îl prind de geacă și trag din nou, de data asta de aproape. Drept la țintă. Corpul îi devine rigid și se prăbușește pe pavaj, tremurând.

Sar pe el. Genunchiul meu îl apasă cu putere în spate, iar el geme la pământ. Sirenele poliției se aud de după colț. Un

cerc de oameni s-a format în jurul nostru, cu telefoanele scoase, înregistrând.

— N-am făcut nimic, scheaună bărbatul, iar şi iar, cu falca încleştată. Vocea îi e distorsionată de faptul că-l ţin la pământ. Femeia dinăuntru... Îţi pot spune cum o cheamă...

— Taci! i-o tai scurt, strecurându-i cătuşele pe mâini.

Spre surprinderea mea, tace. Răufăcătorii nu ascultă întotdeauna. Nu mă las până când nu trage lângă noi o maşină de poliţie, până când nu văd girofarul roşu şi albastru reflectându-se pe zid. Doar atunci mă ridic şi mă îndepărtez, asigurându-mă că ţin mâinile la vedere. Pielea mă furnică de la adrenalina unei vânători reuşite. Îi privesc pe cei doi poliţişti ridicându-l în picioare.

Cinci mii de dolari! Când a fost ultima dată când am avut măcar jumătate din banii ăştia deodată? Niciodată. O să fiu mai puţin disperată o vreme, o să-mi plătesc chiria şi asta-l va linişti pe proprietar. Îmi mai rămân 1.550 de dolari, o *avere*. Mă gândesc la celelalte facturi. Poate mănânc şi altceva decât ramen deseară.

Îmi vine să sar în sus de bucuria victoriei. Voi fi bine – până la următoarea vânătoare.

Durează un moment să-mi dau seama că poliţiştii se îndepărtează cu prizonierul fără ca măcar să-mi arunce o privire. Zâmbetul mi se şterge.

— Hei, doamnă poliţistă! strig, grăbindu-mă s-o ajung din urmă. Aveţi de gând să mă duceţi la secţie pentru recompensă sau nu? Ne vedem acolo?

Poliţista îmi aruncă o privire care nu pare să corespundă cu ideea că tocmai le-am prins un infractor. Pare exasperată şi are cearcăne întunecate sub ochi, care-mi spun că nu prea s-a odihnit.

— N-ai fost prima, îmi spune.

Tresar, clipind des.

— Poftim? exclam eu.

— Un alt vânător ne-a telefonat înaintea ta.

Pentru o clipă, tot ce pot face e să mă holbez la ea. Apoi scuip o înjurătură.

— Ce *vrăjeală*! Ați văzut cum s-a desfășurat totul. Mi-ați confirmat alerta cu toții!

Ridic telefonul, ca ofițerul să poată vedea mesajul primit. Chiar atunci, bateria alege să-și dea ultima suflare.

Nu că asta ar fi schimbat cu ceva lucrurile. Ea nici măcar nu se uită în direcția telefonului.

— A fost doar un răspuns automat. Conform mesajelor *mele*, am primit prima alertă de la un alt vânător din zonă. Recompensa merge la primul care anunță, fără excepții.

Ridică din umeri, empatic, dar e cel mai idiot detaliu tehnic pe care l-am auzit.

— Pe naiba! mă răstesc eu. Cine e celălalt? Sam? Jamie? Sunt singurii care mai pieptănau zona. Îmi ridic brațele în aer. Știți ceva? Mă mințiți. Nu există un alt vânător. Nu vreți să plătiți. O urmăresc. V-am scutit de o treabă murdară. Asta-i înțelegerea, de asta *orice* vânător alege oamenii pe care vouă vă e lene să-i prindeți. Îmi datorați asta și...

Partenerul polițistei îmi apucă brațul și mă împinge atât de tare, încât aproape cad.

— Înapoi! îmi spune, mârâind. Emika Chen, nu-i așa? Are cealaltă mână pe pistolul aflat în teacă. Da, îmi amintesc de tine.

N-am de gând să mă opun unei arme încărcate.

— Bine. Bine. Mă forțez să fac un pas înapoi și ridic mâinile. Plec, bine? Plec acum.

— Știu c-ai petrecut deja o vreme în închisoare, puștoaico. Se uită urât la mine, cu privirea dură scânteind, înainte să i se alăture partenerei. Nu mă forța să-ți ofer iar ocazia.

Aud radioul poliției chemându-i într-un alt loc. Zgomotele din jurul meu se estompează, iar imaginea din mintea mea, cu cei cinci mii de dolari, începe să se destrame, până când devine de nerecunoscut. În doar treizeci de secunde, victoria mea a fost aruncată în brațele altuia.

2

les din Manhattan în tăcere. Se face tot mai frig, iar fulgii răzleți s-au transformat într-o ninsoare solidă. Vântul care mă înțeapă în față se potrivește, însă, cu starea mea. Ici și colo, grupurile au început să se reverse în stradă, iar oamenii care poartă tricouri roșu cu albastru numără minutele, răcnind din răsputeri. Mă uit cum trec, petrecând. La distanță, fiecare latură a Empire State Building este luminată și afișează imagini enorme cu Warcross.

Când locuiam încă la adăpostul pentru copii, vedeam Empire State Building dacă mă urcam pe acoperiș. Stăteam acolo și priveam ore întregi cum se roteau imaginile cu Warcross pe o latură. Îmi bălăngăneam picioarele slăbănoage, până când sosea dimineața, iar lumina soarelui mă scălda în aur. Dacă mă uitam suficient de mult, mă imaginam reprezentată acolo. Chiar și acum, simt acea urmă de încântare la vederea clădirii.

Skateboardul meu electric scoate un sunet scurt, trezindu-mă din reverie. Mă uit în jos. Bateria a ajuns la ultima liniuță. Oftez, încetinesc și mă opresc, apoi îmi pun skateboardul pe umăr.

Caut niște mărunțiș în buzunare și mă îndrept spre prima stație de metrou pe care o găsesc.

Amurgul a pălit într-o seară albastră-cenușie când ajung în fața complexului de apartamente pe care-l numesc „acasă": Hunts Point, Bronx. Asta e cealaltă parte a orașului luminilor. O latură a clădirii este acoperită de graffiti. Bare de metal ruginite păzesc ferestrele de la primul etaj. Gunoiul e strâns lângă treptele intrării principale – pahare de plastic, ambalaje de fast-food, sticle de bere sparte, totul parțial ascuns sub un strat subțire de zăpadă. Aici nu avem ecrane luminoase sau mașini automate care circulă pe străzile crăpate. Îmi cad umerii și îmi simt picioarele de plumb. Nici măcar nu am mâncat cina încă, dar în momentul ăsta nu-mi dau seama dacă-mi doresc mai mult să mănânc sau să dorm.

Ceva mai încolo, un grup de oameni ai străzii se pregătesc de culcare, întinzându-și păturile și ridicându-și corturile la intrarea unui magazin dărăpănat. Hainele destrămate le sunt căptușite cu pungi de plastic. Privesc în altă parte, fiindcă nu pot îndura. Cândva, și ei au fost copii, și poate au avut familii care îi iubeau. Ce i-a adus aici? Cum aș arăta, dacă aș fi în locul lor?

În sfârșit, îmi fac avânt pe scări și intru, traversând holul către ușa mea. Holul pute, ca de fiecare dată, a urină de pisică și a covoare mucegăite, iar prin pereții subțiri îi aud pe vecini țipând unul la celălalt, un televizor cu volumul dat la maximum și un copil care urlă. Mă relaxez. Dacă am noroc, n-o să dau de proprietar, cu maioul și pantalonii lui de trening și cu chipul roșu. Poate că voi beneficia chiar de un somn odihnitor, înainte să trebuiască să îi fac față dimineață.

Un nou bilet de evacuare mă așteaptă lipit pe ușă, chiar acolo de unde-l smulsesem pe celălalt. Mă uit la el o secundă, extenuată, recitind.

NOTĂ DE EVACUARE
NUMELE CHIRIAȘULUI: EMIKA CHEN
72 DE ORE. PLĂTEȘTI SAU PLECI

Chiar era necesar să se întoarcă și să lipească un nou bilet, de parcă ar vrea să se asigure că fiecare om din clădire știe? Ca să mă umilească și mai mult? Smulg biletul de pe ușă, îl boțesc în pumn și rămân nemișcată o secundă, holbându-mă la spațiul liber unde se aflase înainte. Simt o disperare familiară, o panică sporită care mi se zbate în piept, marcând fiecare lucru pe care-l datorez. Cifrele din capul meu reîncep: chirie, mâncare, facturi, datorii.

De unde să fac rost de bani în trei zile?

— Hei!

Sar în sus. Domnul Alsole, proprietarul, a ieșit din apartamentul său și merge cu pași mari spre mine, cu o privire încruntată, care-l face să semene cu un pește, și cu părul subțire, portocaliu, în toate direcțiile. O singură privire aruncată ochilor lui injectați e suficientă să-mi dau seama că a fumat ceva. Minunat! Încă o ceartă. *Nu mai pot face față încă unui conflict pe ziua de azi.* Scotocesc după chei, dar e prea târziu, așa că, în schimb, îmi îndrept umerii și-mi ridic bărbia.

— Bună seara, domnule Alsole! spun, pronunțându-i numele greșit, ca și când ar fi *domnul Asshole*[1].

Se uită urât la mine.

— M-ai evitat toată săptămâna.

— N-a fost cu intenție, insist eu. Am obținut o slujbă de chelneriță și lucrez dimineața la restaurant, și...

— Nimeni nu mai are nevoie de chelneriță.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil: *asshole* – „ticălos" (în lb. eng. în original).

Se uită din nou urât la mine, bănuitor.

— Păi, locul ăsta are. Şi e singura slujbă disponibilă. N-am găsit altceva.

— Ai spus că plăteşti *azi*.

— Ştiu ce-am spus. Trag aer în piept. Pot trece mai târziu să disc...

— Am spus eu ceva de mai târziu? Vreau banii *acum*. Şi va trebui să mai adaugi o sută.

— *Poftim?*

— A crescut chiria luna asta. Pentru întreg blocul. Crezi că asta nu-i o proprietate căutată?

— Nu e corect, spun, simţind cum îmi creşte tensiunea. Nu puteţi face asta – aţi crescut-o *acum*, pe loc!

— Ştii ce nu e corect, fetiţo? Domnul Alsole îşi mijeşte ochii şi îşi încrucişează braţele. Gestul îi întinde pistruii de pe piele. Că locuieşti gratis în clădirea mea.

Ridic ambele mâini. Sângele mi se urcă la cap. Îi simt dogoarea în obraji.

— Ştiu... doar că...

— Ce zici de note? Ai peste cinci mii?

— Dacă aveam, vi le dădeam.

— Atunci, oferă-mi altceva, scuipă el. Izbeşte cu un deget gros ca un cârnat în skateboard. Dacă mai văd ăsta o dată, îl zdrobesc cu un ciocan! Să-l vinzi şi să-mi dai banii.

— Valorează doar 50 de parai! Fac un pas înainte. Uitaţi ce e, am să fac tot ce e necesar, jur, promit! Cuvintele îmi ies pe gură într-o amestecătură dezlânată. Doar mai lăsaţi-mă câteva zile.

— Ascultă, puştoaico. Ridică trei degete, amintindu-mi exact pe câte luni îi sunt datoare. Nu mai fac acte de caritate. Apoi mă priveşte de sus până jos. Acum ai optsprezece ani?

Înlemnesc.

— Da.

Face un semn din cap către hol.

— Mergi să-ți găsești o slujbă la Rockstar Club. Fetele lor scot patru sute pe noapte doar fiindcă dansează pe mese. *Tu* ai putea să scoți cinci sute, probabil. Și nici măcar n-o să le pese că ai un semn roșu în cazier.

— Credeți că nu am verificat? îmi mijesc eu ochii. Trebuie să am douăzeci și unu.

— Nu-mi pasă ce faci. *Joi*. Ne-am înțeles? Domnul Alsole vorbește acum destul de tare ca să mă stropească cu salivă. Și vreau apartamentul curățat. Fără pată.

— Dar nu era curat când m-am mutat aici! strig înapoi.

Dar s-a întors deja cu spatele și străbate holul.

Expir ușor când își trântește ușa de la intrare. Inima mi se izbește de coaste. Îmi tremură mâinile.

Gândurile mele se întorc la oamenii străzii, cu privirile lor pustii și umerii căzuți, și apoi la fetele pe care le-am văzut ocazional plecând din Rockstar Club, duhnind a fum, a transpirație și a parfum greu, cu machiajul întins. Amenințarea domnului Alsole îmi amintește unde aș putea sfârși, dacă nu am noroc curând. Dacă nu încep să fac niște alegeri dificile.

Voi găsi o soluție să îl înmoi. Să îl fac să îi fie milă. *Mai lăsați-mă o săptămână, jur, și vă dau jumătate din bani. Promit*. Cuvintele îmi dansează prin minte când vâr cheia în ușă și o deschid.

Înăuntru e întuneric, chiar și cu strălucirea albastră-neon de la fereastră. Aprind lumina, azvârl cheile pe blatul de la bucătărie și arunc biletul de evacuare boțit la gunoi. Apoi, mă opresc și mă uit prin apartament.

E o garsonieră ticsită de lucruri. De-a lungul pereților, în tencuiala vopsită, sunt crăpături. Unul dintre becurile din

singura lustră de tavan a încăperii s-a ars, în timp ce al doilea clipește, așteptând să fie schimbat înainte să-și dea și el sfârșitul. Ochelarii mei de Warcross sunt pe masa pliabilă. I-am închiriat ieftin, fiindcă-s un model mai vechi. Două cutii de carton pline cu lucruri sunt îndesate lângă bucătărie, două saltele se află lângă fereastră, iar un televizor antic și o canapea veche de culoarea mușțarului ocupă restul spațiului.

— Emi?

O voce înfundată vine de undeva de sub o pătură de pe canapea. Colega mea de apartament se ridică, se freacă la ochi și își trece mâna prin claia de păr blond. *Keira.* A adormit cu ochelarii de Warcross, așa că acum are o dungă ștearsă peste obraji și frunte. Își încrețește nasul în direcția mea.

— Iar ai pe cineva cu tine?

Clatin din cap.

— Nu, sunt doar eu în seara asta, răspund. I-ai dat domnului Alsole jumătatea ta de chirie azi, așa cum ai promis?

— Păi... Îmi evită privirea, își trece picioarele peste canapea și se întinde după o pungă de chipsuri pe jumătate mâncată. O să i-i dau până în weekend.

— Îți dai seama că ne dă afară joi, nu?

— Nimeni nu mi-a zis *asta.*

Apuc spătarul scaunului din camera de zi. N-a ieșit din apartament toată ziua, așa că nu a văzut biletul de evacuare de pe ușă. Inspir adânc, amintindu-mi că nu a fost nici ea în stare să găsească ceva de lucru. După aproape un an de încercări, s-a retras în sine și își petrece zilele lălăind-o prin Warcross.

Cunosc prea bine sentimentul, dar sunt prea extenuată să am răbdare cu ea. Mă întreb dacă o să-și dea seama că locuiește pe stradă abia când o să fim abandonate pe trotuar, cu toate lucrurile noastre.

Îmi scot eşarfa şi hanoracul şi rămân în maioul meu favorit. Intru în bucătărie şi pun apă la fiert. Mă îndrept apoi spre cele două saltele de lângă perete.

Keira şi cu mine ne-am despărţit paturile printr-o imitaţie de separator, creat din cutii de carton lipite la un loc cu bandă adezivă. Am încercat să-mi fac partea cât mai comodă posibil, decorând spaţiul cu şiruri de beculeţe aurii. O hartă a Manhattan-ului, acoperită cu notiţe dezordonate, e prinsă de perete, împreună cu coperte de reviste cu Hideo Tanaka, o listă a clasamentelor actuale de Warcross pentru amatori şi un ornament de Crăciun de când eram mică. Ultimul lucru pe care îl deţin e una dintre vechile picturi ale tatei, singura pe care o mai am, sprijinită cu grijă lângă saltea. Pânza explodează de culori, iar vopseaua e groasă, de parcă ar fi încă udă. Am avut cândva mai multe dintre lucrările sale, dar a trebuit să le vând de fiecare dată când ajungeam să fiu disperată, ciobindu-i din amintire ca să-i supravieţuiesc absenţei.

Mă arunc pe saltea, iar aceasta scoate un scârţâit strident. Tavanul şi pereţii sunt spălaţi în albastru-neon, de la reclamele magazinului cu băuturi alcoolice de peste drum. Stau nemişcată, ascultând vaietul constant, dar îndepărtat, al sirenelor, care vine de undeva din afară, cu ochii fixaţi pe o pată veche de apă din tavan.

Dacă tata ar fi aici, s-ar fâţâi de colo-colo, cu alura lui de profesor de modă, amestecând vopsele şi spălând pensule în borcane. Poate că şi-ar cerceta şi materia de curs pentru semestrul de primăvară sau planurile pentru Săptămâna Modei de la New York.

Întorc capul spre restul apartamentului şi mă prefac că e acolo, în versiunea sănătoasă: silueta lui înaltă, subţire, profilată în lumina de lângă uşă, claia de păr vopsit albastru lucind argintiu în întuneric, urma de barbă tăiată frumos, ochelarii

cu rame negre, expresia visătoare. Ar purta o cămașă neagră care i-ar expune tatuajele colorate de pe brațul drept, iar înfățișarea sa ar fi impecabilă, cu pantofii lustruiți și pantalonii perfect călcați – mai puțin stropii de vopsea de pe mâini și din păr.

Zâmbesc în sinea mea când îmi amintesc cum stăteam pe un scaun, bâțâind din picioare și privindu-mi genunchii acoperiți de bandaje, în timp ce tata îmi colora părul cu vopsea temporară. Obrajii îmi erau încă pătați de lacrimi, fiindcă fugisem acasă de la școală, suspinând, după ce cineva mă împinsese și îmi găurisem perechea favorită de blugi. Tata mormăia un cântecel în timp ce lucra. Când a terminat, mi-a ținut o oglindă în față, iar eu am scos un icnet de încântare. *Foarte Givenchy, foarte în vogă*, a spus el, atingându-mă ușor pe nas. Am chicotit. *Mai ales dacă-l prindem așa. Vezi?* Mi-a strâns părul sus, într-o coadă. *Nu te obișnui cu el, se spală în câteva zile. Acum, hai să luăm pizza.*

Tata spunea că uniforma fostei mele școli era o pată pe obrazul New York-ului. Că ar trebui să mă îmbrac de parcă lumea ar fi un loc mai bun decât este. Cumpăra flori de fiecare dată când ploua și ne umplea casa cu ele. Uita să se șteargă pe mâini în timp ce picta și lăsa amprente colorate peste tot. Își investea salariul anemic în cadouri pentru mine, materiale, binefacere, haine și vin. Râdea prea des, se îndrăgostea prea repede și bea prea mult.

Apoi, într-o după-amiază, când aveam unsprezece ani, s-a întors acasă, s-a așezat pe canapea și a început să privească în gol. Tocmai se întorsese de la un control medical. Șase luni mai târziu, era dus.

Moartea are un obicei cumplit să taie drept fiecare linie pe care ai trasat-o între prezentul și viitorul tău. Linia care duce

către felul în care tatăl tău îți umple camera de cămin cu flori în ziua absolvirii. Către rochia de mireasă pe care ți-o creează. Către cinele în compania lui, acasă la tine, în fiecare duminică, atunci când fredonatul lui afon te face să râzi atât de tare, că-ți dau lacrimile. Aveam sute de mii de asemenea linii, și într-o singură zi au fost tăiate, lăsându-mă cu un teanc de facturi medicale neplătite și cu o datorie la jocuri de noroc. Moartea nu mi-a oferit nimic spre care să îmi îndrept furia. Tot ce puteam face era să cercetez cerul.

După moartea lui, am început să-i imit aspectul: păr colorat, sălbatic (cutiile de vopsea de păr sunt singurul lucru pe care arunc banii), și un braț cu tatuaje (făcute pe gratis, din milă, de artistul care se ocupase de el înainte).

Întorc ușor capul și mă uit la tatuajele de pe brațul meu stâng, apoi îmi trec mâna peste imagini. Încep de la încheietură și urcă până la umăr, în nuanțe vii de albastru și turcoaz, auriu și roz: bujori (favoriții tatei), clădiri în stil Escher[1] care ies din valurile oceanului, note muzicale și planete aliniate pe un fundal spațial, o amintire a nopților în care tata ne ducea la țară să privim stelele. În sfârșit, se termină cu un rând de cuvinte care-mi mângâie clavicula, o mantră pe care tata mi-o repeta, o mantră pe care mi-o recit când lucrurile devin prea mohorâte.

Orice lacăt are o cheie.

Orice problemă are o soluție.

Orice problemă, mai puțin cea care mi l-a răpit. Mai puțin cea cu care mă confrunt acum. Iar gândul ăsta e aproape suficient să mă facă să mă ghemuiesc și să închid ochii, să mă scufund înapoi într-un loc întunecat și familiar.

[1] M. C. Escher (1898-1972), artist plastic, gravor și grafician olandez, cele mai cunoscute lucrări ale sale concentrându-se pe obiecte imposibile și iluzii optice.

Zgomotul apei care fierbe mă scutură din reverie, chiar la ţanc. *Sus, Emi*, îmi spun.

Mă târăsc afară din pat, mă duc la bucătărie şi vânez un pachet de tăiţei instant. (Costul cinei de azi: 1 dolar.) Rezerva mea de mâncare se limitează acum la o cutie de macaroane. Mă uit urât la Keira, care stă încă pe canapea, lipită de televizor (TV folosit: 75 de dolari). Oftând, rup pachetul de tăiţei şi îi las să cadă în apă.

Freamătul muzicii şi petrecerii vine din altă parte a clădirii. Fiecare canal local transmite ceva legat de ceremonia de deschidere. Keira pune televizorul pe pauză pe un canal care arată un montaj cu momentele cele mai importante de anul trecut. Apoi trece la cinci comentatori de joc, care stau la etajul de sus al Tokyo Dome, prinşi într-o dispută aprinsă despre echipa care va câştiga, şi de ce. Sub ei se află o arenă în penumbră, plină cu cincizeci de mii de fani care urlă, iluminată de reflectoare mişcătoare, albastre şi roşii. Din tavan plouă cu confetti aurii.

— Putem cădea de acord asupra faptului că nu am mai văzut o echipă de jucători surpriză ca aceea de anul acesta! exclamă un comentator, cu un deget înfipt adânc în ureche, ca să audă în ciuda gălăgiei. Unul dintre ei este deja o celebritate.

— Da! confirmă şi un al doilea comentator, în timp ce restul încuviinţează. Un clip în care apare un băiat se lăţeşte pe ecranul din spate. DJ Ren a devenit cunoscut drept unul dintre cele mai vânate nume de pe scena muzicii *underground* din Franţa. Acum, Warcross îl va scoate la suprafaţă!

În timp ce comentatorii revin la certurile privind cei mai noi jucători de anul acesta, îmi reprim un val de gelozie. În fiecare an, cincizeci de amatori, sau jucători surpriză, sunt nominalizaţi de un comitet secret să fie introduşi în procesul de selecţie a echipei. Cei mai norocoşi oameni din lume, mi se pare. Dosarul meu penal mă descalifică automat de la nominalizare.

— Şi hai să vorbim despre ce multă *agitaţie* se creează pe tema jocurilor de anul acesta. Crezi că vom bate nişte recorduri? întrebă primul comentator.

— Se pare că am reuşit deja, răspunde al treilea. Anul trecut, turneul final a avut trei sute de milioane de spectatori. Trei sute de *milioane*! Domnul Tanaka trebuie să fie mândru.

În timp ce vorbeşte, fundalul se schimbă din nou şi afişează emblema Henka Games, urmată de un clip despre creatorul Warcross, Hideo Tanaka.

E prezentat într-un frac imaculat, părăsind o petrecere de binefacere cu o tânără la braţ, care poartă pe umeri paltonul lui. E mult prea graţios pentru un tip de douăzeci şi unu de ani, iar în timp ce blițurile se dezlănţuie în jurul lui, nu mă pot abţine să nu mă apropii un pic.

În ultimii ani, Hideo s-a transformat dintr-un geniu adolescent lălău într-un tânăr elegant, cu ochi pătrunzători. *Politicos* este cuvântul pe care-l foloseşte majoritatea ca să-l descrie. Nimeni nu poate fi sigur de nimic, dacă nu se află în cercul său intim. Dar nu trece o săptămână fără să nu fie prezentat pe vreo copertă de tabloid, întâlnindu-se cu o celebritate sau alta, ceea ce-l aşază în capul oricărei liste la care se pot gândi. Cel mai tânăr. Cel mai chipeş. Cel mai bogat. Cel mai dorit.

— Hai să vedem ce public avem la jocul de deschidere din seara asta! continuă comentatorul.

Apare un număr şi toţi izbucnesc în aplauze. *Cinci sute douăzeci de milioane.* Şi asta doar pentru ceremonia de deschidere. Oficial, Warcross este cel mai mare eveniment din lume.

Îmi iau oala cu tăiţei pe canapea şi mănânc pe pilot automat, în timp ce ne uităm la şi mai multe filmări. Sunt interviuri cu fani chiţăitori, care intră în Tokyo Dome, cu chipurile pictate şi cu mâinile strângând postere făcute acasă. Sunt imagini cu

muncitori care verifică din nou partea tehnică. Sunt documentare în stilul Jocurilor Olimpice, care prezintă fotografii și clipuri cu fiecare dintre jucători. După aceea, urmează un material despre joc: două echipe care se luptă în lumile virtuale infinite din Warcross. Camera trece la mulțimea care aclamă, apoi la jucătorii profesioniști care așteaptă într-o cameră privată din spatele scenei. Astă-seară, zâmbetele lor sunt largi, iar ochii li se luminează de nerăbdare, în timp ce fac din mână spre camera de filmat.

Nu mă pot abține să nu mă amărăsc. Puteam fi și eu acolo, la fel de bună ca ei, dacă aveam timpul și banii să joc toată ziua. O știu. Dar iată-mă: mănânc tăiței din oală, întrebându-mă cum o să supraviețuiesc până când poliția va anunța o nouă recompensă. Oare cum o fi să ai o viață perfectă? Să fii un superstar apreciat de toți? Să poți să-ți plătești la timp facturile și să-ți cumperi tot ce dorești?

— Ce ne facem, Em? întreabă Keira, întrerupând tăcerea.

Vocea îi sună golită de forță. Mă întreabă asta de fiecare dată când călcăm pe teritoriu periculos, de parcă aș fi singura responsabilă cu salvarea noastră. Însă astă-seară continui doar să mă uit la TV, nedorind să îi răspund. Ținând cont că în momentul de față am exact treisprezece dolari, mă aflu în cea mai mare încurcătură de până acum.

Mă las pe spate și dau frâu liber ideilor. Sunt un hacker bun, grozav chiar, dar nu pot obține un loc de muncă. Sunt fie prea tânără, fie prea infractoare. Cine ar vrea să angajeze un hoț de identitate cu o condamnare la activ? Cine ar vrea să le repari gadgeturile, dacă se gândesc că e posibil să furi informații? Asta se întâmplă când ai patru luni de detenție juvenilă în dosarul penal, care nu pot fi șterse, pe lângă o interdicție de doi ani de a te apropia de computere. Asta nu mă oprește să mă

folosesc de telefonul și ochelarii piratați, firește, însă m-a împiedicat să candidez pentru o slujbă reală, la care m-aș descurca foarte bine. Abia dacă am putut închiria apartamentul. Tot ce am găsit până acum au fost recompensele ocazionale și un post de chelneriță cu jumătate de normă, care ar dispărea în secunda în care restaurantul cumpără una automatizată. Orice altceva ar însemna să lucrez pentru o bandă sau să fur.

S-ar putea ajunge acolo.

Inspir adânc.

— Nu știu. O să vând ultimul tablou al tatei.

— Em..., începe Keira, dar își înghite cuvintele.

Știe că e oricum o ofertă fără prea mare preț. Chiar dacă am vinde totul din apartament, abia dacă am putea pune cap la cap cinci sute. Nu e nici măcar suficient să-l împiedice pe domnul Alsole să ne arunce în stradă.

Un sentiment familiar de greață mi se urcă în stomac și îmi scarpin tatuajul de pe claviculă. *Orice lacăt are o cheie.* Dar dacă acesta nu are? Dacă nu pot ieși din asta? Nu e posibil să pun mâna pe suficienți bani la timp. Nu mai am opțiuni. Mă lupt cu panica, încercând să nu o iau pe calea depresiei, și mă forțez să respir. Îmi mut privirea de la televizor spre fereastră.

Indiferent unde mă aflu în oraș, știu întotdeauna precis în ce direcție se află vechiul meu centru de plasament. Iar dacă-mi permit, îmi pot imagina apartamentul dizolvându-se în sălile întunecate, strâmte, și în tapetul galben, care se cojește, al clădirii. Pot vedea copiii mai mari vânându-mă pe coridor și lovindu-mă până îmi dă sângele. Îmi amintesc pișcăturile de purici. Simt înțepătura de la palma primită de la doamna Devitt. Mă aud plângând pe tăcute în patul meu, în timp ce mi-l imaginez pe tata salvându-mă din locul acela. Pot simți și sârma gardului între degete, de când l-am escaladat și am fugit.

Gândește-te. Poți rezolva asta. O voce mititică din capul meu se aprinde, cu încăpățânare. *Viața ta nu va fi așa. Nu e destinul tău să rămâi aici pentru totdeauna. Nu ești tatăl tău.*

La televizor, luminile din Tokyo Dome încep să scadă. Uralele se ridică într-un muget asurzitor.

— Acesta a fost reportajul nostru din timpul ceremoniei de deschidere Warcross! exclamă unul dintre comentatori, cu vocea răgușită. El și ceilalți arată semne de victorie cu degetele. Pentru cei care privesc de acasă, e timpul să vă puneți ochelarii și să vă alăturați *evenimentului anului*!

Keira și i-a pus deja. Eu mă îndrept spre măsuța pliabilă, unde sunt ai mei.

Unii spun că Warcross e doar un joc stupid. Alții, că e o revoluție. Dar, pentru mine și pentru milioane de alți oameni, este singurul mod de a ne uita necazurile. Mi-am pierdut recompensa, proprietarul meu va reveni urlând după bani mâine dimineață, eu o să mă târăsc spre slujba de chelneriță și voi deveni fără adăpost în câteva zile, fără să știu unde să merg... Însă în seara asta pot să mă alătur tuturor, să-mi pun ochelarii și să urmăresc magia.

3

Îmi amintesc clar momentul în care Hideo Tanaka mi-a schimbat viaţa.

Aveam 11 ani, iar tata murise de doar câteva luni. Ploaia răpăia în fereastra dormitorului pe care îl împărţeam cu alţi patru copii la adăpost. Zăceam în pat, fără să pot să mă forţez să merg la şcoală – din nou. Temele neterminate mi se înşirau pe pături, rămase acolo din noaptea anterioară, când adormisem uitându-mă la paginile goale. Visasem că eram acasă şi că tata ne pregătea ochiuri şi clătite înecate în sirop, cu părul încă strălucind de sclipici şi lipici, cu râsul său puternic, atât de familiar, umplând bucătăria şi ieşind afară prin fereastra deschisă. *Bon appetit, mademoiselle!*[1], îmi urase, cu o expresie visătoare. Iar eu strigasem de bucurie când mă cuprinsese în braţe şi îmi ciufulise părul.

Apoi m-am trezit, iar scena dispăruse, lăsându-mă într-o casă străină, întunecată şi tăcută.

Nu m-am mişcat în pat. Nu am plâns. Nu plânsesem nici măcar o dată de la moartea tatei, nici măcar la înmormântare.

1 „Poftă bună, domnişoară!" (în lb. fr. în original).

Orice lacrimi pe care le-aș fi putut vărsa fuseseră înlocuite cu șocul de a afla ce datorie acumulase tata. Cum se strecurase pe grupuri de pariuri online, ani la rând. Cum nu primise tratament la spital fiindcă încerca să-și plătească datoriile.

Așa că mi-am petrecut dimineața așa cum îmi petrecusem fiecare zi din ultimele luni, pierdută într-o ceață de tăcere și nemișcare. Emoțiile dispăruseră de mult în spatele unui gol de ceață din pieptul meu. Îmi foloseam fiecare clipă de mișcare ca să mă holbez în spațiu, la peretele dormitorului, la tabla albă din clasă, la interiorul dulăpiorului, la farfuriile cu mâncare fără gust. Rapoartele despre mine erau o mare de cerneală roșie. Greața constantă îmi fura apetitul. Oasele îmi ieșeau ascuțite în afară, la încheieturi și la coate. Aveam cearcăne negre – și toată lumea le observa, mai puțin eu.

De ce mi-ar fi păsat, oricum? Tata se dusese, iar eu eram *extrem de obosită*. Poate că ceața din pieptul meu ar fi putut crește, din ce în ce mai deasă, până când m-ar fi înghițit într-o zi, și aș fi putut dispărea și eu. Așa că zăceam ghemuită, privind picăturile de ploaie care loveau în geam, vântul care trăgea de siluetele crengilor, întrebându-mă cât va dura până când își vor da seama că nu sunt nici de data asta la școală.

Radioul cu ceas din cameră, de altfel *singurul* lucru din cameră, exceptând paturile, donat adăpostului de un centru Goodwill, era pornit. Una dintre celelalte fete nu se mai obosise să îl închidă după ce sunase alarma. Am ascultat, fără chef, știrile despre situația economică, protestele din orașe și de la țară, forțele de ordine care nu reușeau să facă față criminalității, evacuările din Miami și New Orleans.

Apoi a început un program special, de o oră, despre un băiat pe nume Hideo Tanaka. Avea paisprezece ani pe atunci și abia ajunsese în lumina reflectoarelor. Am început să ascult cu atenție.

— Vă amintiți cum era lumea înainte să apară telefoanele inteligente? spunea crainicul. Când simțeam că suntem în pragul unei schimbări imense, când tehnologia era *aproape acolo* și când a fost suficient un singur dispozitiv revoluționar ca să ne împingă pe toți dincolo? Ei bine, anul trecut, un băiat de treisprezece ani, pe nume Hideo Tanaka, ne-a mai dat un imbold. A făcut asta inventând o pereche de ochelari subțiri, fără cablu, cu brațe de metal și căști retractabile. Să nu presupuneți că seamănă cumva cu ochelarii pe care i-am mai văzut, cei care erau ca niște cărămizi uriașe atașate de față. Nu, acești ochelari ultra-slim se numesc NeuroLink și se poartă la fel de ușor ca o pereche de ochelari normali. Aici, în studio, avem cea mai nouă pereche – s-a oprit ca să și-i pună – și vă promitem că e cel mai *senzațional* lucru pe care l-am încercat.

NeuroLink. Auzisem despre asta. Acum ascultam prezentarea completă de la radio.

Multă vreme, pentru a crea o realitate virtuală credibilă, trebuia să construiești o lume cât mai detaliată posibil. Aceasta necesita multe resurse financiare și umane. Dar, indiferent cât de grozave erau efectele din jocuri, îți puteai încă da seama, dacă erai suficient de atent, că nu era real. Există o mie de mișcări imperceptibile pe care chipul uman le face pe secundă, o mie de feluri în care o frunză tremură într-un copac, un milion de lucrușoare care se găsesc în lumea reală și nu în cea virtuală. Mintea ta știe asta, în mod inconștient, așa că lucrurile vor părea *nelalocul lor*, chiar dacă nu îți dai seama de ce.

Așa că Hideo Tanaka s-a gândit la o soluție mai simplă. Ca să creezi o lume virtuală fără cusur, nu e nevoie să construiești cele mai realiste scenarii tridimensionale.

E nevoie doar *să păcălești publicul că totul este real.*

Și ghici cine face asta cel mai bine? Propriul tău creier.

Când ai un vis, indiferent cât de nebunesc este, crezi că e real. Ai sunet surround, imagine HD, efecte speciale la 360 de grade. Şi nu vezi, de fapt, nimic din toate astea. Creierul tău creează o întreagă realitate pentru tine, fără să fie nevoie de tehnologie.

Aşa că Hideo a creat cea mai bună interfaţă creier-computer: o pereche de ochelari subţiri numiţi NeuroLink.

Când îi purtai, îţi ajutau creierul să redea lumi virtuale care arătau şi sunau *la fel* ca în realitate. Imaginează-ţi cum e să te plimbi în lumea aceea, să interacţionezi, să te joci, să vorbeşti. Imaginează-ţi cum e să străbaţi cel mai real Paris virtual sau să te relaxezi într-o simulare completă a plajelor din Hawaii. Imaginează-ţi cum e să zbori printr-o lume fantastică, plină de elfi şi dragoni. *Orice.*

Prin apăsarea unui mic buton dintr-o parte, ochelarii puteau trece, la fel ca lentilele polarizate, de la lumea virtuală la lumea reală. Iar când priveai lumea reală prin ei, vedeai lucruri virtuale plutind deasupra locurilor reale. Dragoni care zburau pe strada ta. Numele magazinelor, restaurantelor şi oamenilor.

Ca să demonstreze cât de minunaţi erau ochelarii, Hideo a creat un joc video pe care îl primeai cu fiecare pereche. Jocul se numea Warcross.

Mecanismul său era simplu: două echipe se înfruntau, fiecare încercând să obţină Artefactul celeilalte (o piatră preţioasă), fără a-l pierde pe al său. Ce îl făcea atât de spectaculos erau lumile virtuale în care aveau loc luptele, atât de realiste, încât îţi puneai ochelarii şi păşeai direct în ele.

Din programul de la radio am aflat că Hideo, care se născuse la Londra şi crescuse în Tokio, învăţase singur să programeze când avea unsprezece ani. *Vârsta mea.* La scurt timp după aceea, a construit prima pereche de ochelari NeuroLink

în atelierul pentru reparații de computere al tatălui său, cu ajutorul mamei, care era om de știință în domeniul neurologiei. Părinții l-au ajutat să își finanțeze un set de o mie de ochelari, iar el a început să îi trimită oamenilor. O mie de comenzi s-au transformat, peste noapte, în o sută de mii. Apoi, un milion, zece milioane, o sută de milioane. Investitorii îl sunau și îi propuneau oferte copleșitoare. Procesele curgeau gârlă cu privire la patente. Criticii erau de părere că NeuroLink va schimba viața cotidiană, călătoriile, medicina, armata și educația. „Link Up" a fost numele unei melodii foarte îndrăgite a lui Frankie Dena, devenită hitul verii anterioare.

Și toată lumea, dar *toată lumea*, juca Warcross. Unii jucau intens, formând echipe și luptându-se ore în șir. Alții jucau doar relaxându-se pe o plajă virtuală sau bucurându-se de un safari virtual. Erau și unii care îl jucau plimbându-se în lumea reală și lăudându-se cu tigrii de companie virtuali sau populând străzile cu celebritățile favorite.

Indiferent cum era jucat, devenise un mod de viață.

Mi-am mutat privirea de la radio la paginile de teme împrăștiate pe pături. Povestea lui Hideo declanșase un sentiment în pieptul meu, răzbind prin ceață. Cum de reușise un băiat cu doar trei ani mai mare ca mine să cucerească întreaga lume? Am rămas pe loc până când s-a încheiat programul și a început muzica. Am mai stat o oră acolo. Apoi, încet, m-am întins după una dintre teme.

Era pentru ora de Bazele informaticii. Prima problemă era să găsești eroarea dintr-un cod simplu, compus din doar trei linii. Am studiat-o, imaginându-mi-l pe Hideo, la unsprezece ani, în locul meu. N-ar fi zăcut aici, uitându-se în gol. Ar fi rezolvat problema, și pe următoarea, și încă una.

Mi-am amintit brusc de tata, stând pe patul meu și arătându-mi coperta din spate a unei reviste, pe care erau două desene care arătau la fel. Cerea cititorilor să găsească diferența dintre ele.

E o întrebare-capcană, i-am spus. Ochii mei cercetaseră atent fiecare dintre cele două imagini. *Desenele sunt identice.*

Tata mi-a zâmbit strâmb și și-a aranjat ochelarii. Mai avea încă în păr vopsea și lipici, de când experimentase cu niște materiale mai devreme. Mai târziu urma să îl ajut să-și taie șuvițele lipicioase. *Uită-te mai atent*, mi-a răspuns. Și-a luat creionul de după ureche și a făcut o mișcare cursivă deasupra imaginii. *Gândește-te la un tablou pe un perete. Fără să folosești niciun instrument, îți poți da seama dacă e strâmb, chiar și doar un pic. Nu pare la locul lui, nu?*

Am ridicat din umeri. *Da, cred.*

Oamenii te surprind în felul ăsta. Tata a arătat spre cele două desene, din nou, cu degetele pătate de vopsea. *Trebuie să înveți să privești ansamblul, nu doar piesele. Relaxează-ți ochii. Cuprinde întreaga imagine o dată.*

Am ascultat, lăsându-mă pe spate și relaxându-mi privirea. Atunci abia am remarcat, în sfârșit, diferența, semnul minuscul de pe unul dintre desene. *Acolo!* am exclamat, arătând spre el.

Tata mi-a zâmbit. *Ai văzut?* mi-a spus. *Orice lacăt are o cheie, Emi.*

M-am uitat la temă, cu vorbele tatei rotindu-mi-se iar și iar prin minte. Apoi, am făcut exact ce mi-a spus: m-am relaxat și am privit codul ca pe un întreg. Ca pe un tablou. Ca și cum aș fi căutat un punct de interes.

Am văzut eroarea aproape instant. Mi-am luat laptopul de școală, l-am deschis și am scris codul corect.

A funcționat. *Salut, lume!* a spus programul.

Nici până acum nu sunt capabilă să descriu precis cum m-am simțit atunci. Mi-am văzut soluția *funcționând* pe ecran. Mi-am dat seama că, din trei linii de cod, aveam puterea să comand unei mașini să facă *exact* ce vreau.

Rotițele din capul meu, ruginite de durere, au început să se învârtească brusc. Cereau o altă problemă. Am terminat-o pe a doua, apoi pe a treia. Am continuat, mai repede și mai repede, până când am terminat nu doar tema, ci fiecare problemă găsită în manual. Cu ceața din piept risipită, am descoperit inima caldă care bătea dedesubt.

Dacă puteam rezolva problemele acelea, atunci puteam controla ceva. Iar dacă puteam controla ceva, puteam să mă iert pentru singura problemă pe care n-aș fi putut să o rezolv vreodată, pentru singura persoană pe care n-aș fi putut să o salvez. Fiecare om are o modalitate diferită de a scăpa din hățișul întunecat al minții sale. Aceasta era a mea.

În seara aceea mi-am terminat cina pentru prima dată în câteva luni. Ziua următoare, și următoarea, și de atunci în fiecare zi, mi-am canalizat fiecare picătură de energie în învățarea a tot ce puteam despre programare, despre Warcross și despre NeuroLink.

Cât despre Hideo Tanaka... din acea zi, m-am alăturat lumii obsedate de el. L-am urmărit de parcă mi-ar fi fost teamă să clipesc, să privesc în altă parte, de parcă în orice secundă ar fi putut porni o nouă revoluție.

4

Ochelarii mei sunt vechi şi uzaţi, deja cu câteva generaţii în urmă, dar funcţionează. Mi-i pun, iar căştile se potrivesc la fix, anulând zgomotul traficului şi paşilor de deasupra. Apartamentul nostru umil şi, împreună cu el, toate grijile mele, sunt înlocuite de linişte şi întuneric. Expir, uşurată să părăsesc pentru scurtă vreme lumea reală. Câmpul vizual mi se umple imediat de o lumină albastră-neon, iar eu mă trezesc stând pe un deal şi privind spre luminile oraşului virtual Tokio, care este identic cu realitatea. Singura amintire că mă aflu într-o simulare este o casetă care pluteşte în centrul imaginii.

Bine ai revenit, [nul]
Nivelul 24 | 430 ₦

Rândurile dispar. Fireşte că [nul] nu este numele meu. În contul meu spart, pot să mă plimb peste tot anonim. Ceilalţi jucători vor vedea doar un nume de utilizator aleatoriu.

Când privesc în spatele meu, îmi văd camera personalizată cu variaţii ale emblemei Warcross. În mod normal, camera are

două uși: poți juca o rundă sau poți privi alți oameni jucând. Astăzi, însă, există și o a treia ușă, deasupra căreia plutește un text:

Jocul de Deschidere a Sezonului de Warcross
În direct

În viața reală, lovesc cu degetele în tăblia mesei. Ochelarii îmi simt mișcările, iar o tastatură virtuală alunecă afară. O caut pe Keira în directorul jucătorilor și o găsesc imediat, mă conectez cu ea, iar câteva secunde mai târziu îmi acceptă invitația și îmi apare alături. La fel ca mine (și ca majoritatea jucătorilor), și-a creat un avatar care arată ca o versiune idealizată a ei, îmbrăcată cu câteva elemente de joc grozave pe care le-a cumpărat: o platoșă lucitoare și o pereche de coarne.

— Hai să mergem, îmi spune.

Fac o mișcare înainte, apoi întind mâna și deschid a treia ușă. Sunt scăldată în lumină. Mijesc ochii, iar inima îmi face un salt familiar, când mugetul invizibil al privitorilor cuprinde totul. O coloană sonoră îmi inundă căștile. Mă trezesc stând pe ceva ce pare a fi un milion de insule plutitoare, privind în jos spre cea mai frumoasă vale pe care am văzut-o vreodată.

O întindere cuprinzătoare de câmpii bogate devine o lagună de un albastru cristalin, înconjurată de stânci ametitoare și de coame netede, abrupte, cu vârfurile acoperite de vegetație. De o parte și de alta se aude tunetul cascadelor. Când privesc mai atent, îmi dau seama că stâncile sunt, de fapt, sculpturi enorme, fiecare în chipul câștigătorilor de turneu anteriori. Razele soarelui dansează prin vale, pictând câmpia cu lumină, în timp ce insulele plutitoare aruncă petece de umbră. Stoluri de păsări albe strigă deasupra noastră. Turnurile unui castel de pe stânci se ivesc prin ceața îndepărtată. Mai departe, spre linia orizontului,

creaturi oceanice ca niște raze planează în aer. Acolo, cerul este negru, iar fulgerul brăzdează norii. Mă cutremur, simțind parcă electricitatea din aer.

Chiar și coloana sonoră aleasă pentru nivelul acesta este epică, marcată de corzi orchestrale și de tobe profunde, care-mi fac inima să vibreze.

Deasupra tuturor, o voce puternică răsună în întreaga lume:

— *Bine ați venit la Jocul de Deschidere a Sezonului de Warcross!*

Se aude un *ding* ușor, iar un balon transparent apare în mijlocul a ceea ce văd:

V-ați autentificat în Ceremonia de Deschidere!
+150 pct. Scorul zilei: +150
Nivelul 24 | 580 N

Apoi dispare. Recompensa mea fiindcă privesc jocul de deschidere este de 150 de puncte, care-mi va urca nivelul... doar că nu o va face, fiindcă am spart versiunea asta de Warcross. Păcat. Dacă aș fi jucat ca o persoană normală, aș fi la Nivelul 90 până acum. Așa, mă aflu încă la Nivelul 24.

— Mereu mai adaugă câte ceva, nu?

Vocea Keirei mă dezmeticește. Are uimirea întipărită pe chip.

Zâmbesc, apoi inspir adânc și îmi deschid brațele larg. Sar de pe insula mea plutitoare. Și zbor.

Stomacul mi se strânge, căci creierul meu crede că mă aflu la mii de metri în aer. Chiui când planez peste câmpie, iar muzica mă încurajează. Pentru jucătorii care concurează oficial există restricții; unele lumi le permit să zboare sau să înoate sub apă, pe când în altele trebuie să asculte de legea gravitației virtuale. Dar membrii publicului au mereu voie să circule prin peisaj oricum doresc. Nu îl putem modifica în niciun fel și nu putem interacționa cu jucătorii. Nici ei nu ne văd. Ei

pot auzi doar răcnetul mulțimii, uralele și injuriile, precum și strigătele arbitrului.

Zbor direct printre insulele plutitoare, ca o fantomă, direcționându-mă să urc cât de mult pot față de pământ. Apoi mă întorc și mă arunc din nou, asemeni unui meteorit. Mă opresc, în final, pe una dintre insulele plutitoare, chiar când uralele mulțimii se amestecă cu vocile comentatorilor de joc din căști, de parcă le-aș asculta la radio.

— E timpul pentru Jocul de Deschidere din fiecare an! exclamă unul dintre ei. Ne-am adunat aici, în această seară, ca să privim acest spectacol de cinci stele, înainte ca sezonul să înceapă. În capătul îndepărtat, avem echipa Alfa, condusă de Asher Wing! În capătul apropiat, avem echipa Beta, condusă de Penn Wachowski!

Jucătorii apar, în sfârșit, împrăștiați la capete opuse ale masei de insule plutitoare. Mă îndepărtez în zbor de Keira, ca să-i văd mai de aproape.

Regula avatarului pentru jucătorii de Warcross oficiali, profesioniști, este că reprezentanții lor virtuali trebuie să arate la fel ca în realitate, fără niciuna dintre personalizările extravagante pe care le pot folosi utilizatorii tipici, și că fiecare membru al unei echipe trebuie să poarte aceeași culoare. Culoarea echipei Alfa este albastru. Iat-o pe Jena, blondă, cu membre lungi, în armura ei albastră de Warcross, cu solzii de dragon potriviți nivelului. E unul dintre jucătorii mai tineri – are doar optsprezece ani, la fel ca mine – și vine din Irlanda. O privesc aruncându-și părul peste umeri și punându-și o mână în șold. Apărătorile ei pentru brațe sclipesc în soare, la fel și cuțitele identice prinse de coapse. Publicul urlă aprobator.

Stând pe o insulă plutitoare din apropiere este Max. Max este fiul unor milionari și a absolvit Harvard. Joacă pe poziție

de Luptător, fiindcă are mușchi și forță, scopul lui fiind să doboare alți jucători, și nu să vâneze Artefactul. La 28 de ani, este cel mai în vârstă jucător al sezonului. Armura sa pentru umeri este enormă și atât de lucitoare, încât reflectă cerul și contrastează puternic cu pielea lui închisă la culoare.

Urmează Asher, căpitanul echipei, care se află la cea mai mare distanță de unde plutesc eu. Inițial era cunoscut ca fratele lui Daniel Batu Wing, actor și cascador, iar acum e faimos pe cont propriu, pentru că joacă Warcross. Are un păr castaniu și des, atât de deschis, încât pare blond, iar ochii îi sunt de un albastru jucăuș, de aceeași culoare ca și laguna virtuală de sub el. Armura lui, de culoarea safirului, e finisată cu platoșe de argint pentru umeri și chingi de piele peste piept și talie.

Rânjește obraznic, își încrucișează brațele peste piept și strigă o provocare către cealaltă echipă, aflată la capătul opus al lumii de joc. Publicul ia foc. Când îmi reglez câmpul vizual ca să-mi arate publicul de la Tokyo Dome, aceștia îi strigă numele și agită frenetic batoane sclipitoare. CĂSĂTOREȘTE-TE CU MINE, ASHER!!! strigă posterele făcute de fani. Asher spune ceva prin linia securizată – cuvinte pe care le pot auzi doar coechipierii săi. Deasupra capului îi plutește o piatră prețioasă albastră. Artefactul echipei.

Crainica jocului a început ritualul oficial, citind despre sportivitate și onoare. În timp ce ea continuă, îmi concentrez atenția asupra echipei Beta. Aceștia sunt îmbrăcați în armuri roșii, firește – jocul de deschidere alege întotdeauna albastru și roșu. Penn, căpitanul echipei, are un Artefact de un roșu sclipitor deasupra capului. El și Asher rânjesc unul la celălalt, iar strigătele din public cresc cu o octavă.

În căști, crainica își încheie discursul amintind care este obiectivul jocului, în beneficiul oricăror potențiali noi spectatori.

— Amintiți-vă, echipe, singurul vostru scop este de a lua Artefactul adversarilor înainte ca ei să-l ia pe-al vostru!

Fiecare jucător ridică pumnul drept. Și-l lovesc de două ori în piept, răspunsul standard că au luat la cunoștință regulile. După o scurtă pauză, de parcă totul ar fi înghețat:

— Pe locuri! strigă crainica. Fiți gata! o acompaniază mulțimea. *Luptați!*

Lumea se cutremură de mugetul publicului invizibil, iar norii de pe cer încep să se deplaseze rapid. Furtuna care întunecă orizontul se apropie de noi, cu o viteză înfricoșătoare, iar fulgerele se dezlănțuie tot mai aproape, cu fiecare secundă. La fel ca în fiecare lume Warcross, jocul devine tot mai dificil pe măsură ce continuă.

Deasupra multor insule apar simultan bile colorate. Acestea sunt explozii temporare de super-viteză, aripi care te ajută să zbori pe timp limitat, scuturi de apărare care pot opri un atac advers și tot așa. Există zeci de asemenea energizante care pot apărea într-un joc, și tot timpul sunt adăugate altele noi. Cele de nivel scăzut (cum ar fi cele care te ajută să faci salturi mai înalte) există din plin. Văd trei care plutesc deasupra insulelor apropiate de mine, chiar acum. Dar cele de nivel înalt (cum ar fi abilitatea de a zbura întregul joc) sunt foarte rare și dificil de găsit. Unele sunt atât de prețioase, încât echipa poate să-și trimită un jucător să le caute întregul joc.

Energizantele valorează mulți bani în comunitatea Warcross. În jocurile obișnuite, cele nefolosite pe care le aduni pot fi stocate în inventarul tău de jucător. Apoi le poți vinde sau poți face schimb cu alți jucători. Cele cu adevărat valoroase se vând pe mii de note.

Warcross e atât de bine programat, încât nu am încercat niciodată să fur un energizant. Recent, însă, am descoperit o

defecțiune care mi-ar putea permite să iau un obiect din contul unui utilizator *chiar* când se pregătește să-l folosească.

Mă trezesc privind în jur și întrebându-mă cât aș putea primi dacă aș șuti câteva ca să le revând. Dar niciunul dintre cele vizibile nu valorează suficient. Cincizeci de note aici, încă treizeci acolo. Nu are sens să risc să sparg cel mai grandios joc de deschidere de până acum și să capăt o nouă dungă în cazier.

— Asher face prima mișcare din joc! anunță vocea unui comentator în urechile mele. Îi dă Jenei niște instrucțiuni despre un energizant.

Asher a remarcat ceva înaintea tuturor. O privește mai întâi pe Jena, apoi face un gest cu mâna către o bilă care plutește la distanță deasupra unei stânci care se iețește în depărtare, la capătul celălalt al lagunei. Ea nu ezită, ci sare imediat de pe insula ei plutitoare pe o alta, și tot așa își croiește drum spre stâncă. În spatele ei, insula pe care stătuse se preface în bucățele.

— Ceva i-a atras atenția lui Asher! intervine un alt comentator. E destul de dificil să-și trimită departe unul dintre coechipieri.

În același timp, Asher și Luptătorul său, Max, se aruncă înainte. Cealaltă echipă a pornit deja la vânătoare și se îndreaptă spre ei. De fiecare dată când un jucător sare de pe o insulă pe alta, insula lăsată în urmă se preface în bucățele. Trebuie să-și aleagă pașii cu istețime. Asher și Max se deplasează ca unul, cu atenția concentrată asupra lui Penn. Îl vor ataca din flancuri.

Îmi iețesc capul în direcția în care obiectul aflat la distanță încă plutește, încercând să văd ce energizant i-a atras atenția lui Asher. Lumea mea focalizează. Energizantul este o sferă marmorată, atât de roșie, încât pare muiată în sânge.

— Moartea Subită! exclamă un comentator, chiar când icnesc și eu.

E într-adevăr un energizant foarte rar. Moartea Subită poate „îngheța" un jucător la alegere pentru tot restul jocului, făcându-l inutil coechipierilor. Nu am mai văzut niciodată energizantul acesta într-un meci obișnuit de Warcross, și doar de câteva ori într-un meci oficial.

Trebuie să valoreze cel puțin cinci mii – poate *cincisprezece* mii de dolari.

Max, în ciuda dimensiunilor sale, e mai rapid decât Asher. Ajunge primul la Penn, apoi se aruncă spre Artefactul roșu de deasupra capului său. Penn se ferește la timp. Insula pe care stau amândoi începe să se crape, incapabilă să îi susțină pe amândoi mult timp, iar Penn sare pe următoarea cea mai apropiată. Dar mâna lui Max îi apucă brațul chiar înainte să reușească. Max urlă și îl aruncă pe Penn în spate, iar Penn zboară. Reușește să se prindă de marginea unei insule înainte să înceapă să se clatine deasupra lagunei. Atârnă acolo, neajutorat și confuz. Publicul urlă când indicele de viață al lui Penn scade în urma loviturii lui Max.

Penn Wachowski | Echipa Beta
Viață: -35%

Acum, Asher se alătură acțiunii. Sare de pe propria insulă, iar aceasta se face praf. Aterizează perfect pe insula de care se agață Penn. Insula se cutremură la impact. Se apleacă, îl prinde pe Penn de gât, înainte ca acesta să-și revină după lovitura anterioară, și îl izbește în praful insulei, crăpând pământul. O lumină albastră țâșnește din Asher, transformându-se într-un inel.

Penn Wachowski | Echipa Beta
Viață: -92% | AVERTISMENT

Publicul nevăzut urlă, în timp ce un comentator strigă:

— *Penn va fi doborât!* Dacă nu protejează Artefactul, Asher va încheia devreme acest joc...

Penn își eliberează o mână și aruncă un energizant Fulger asupra lui Asher, înainte ca acesta să îi dea lovitura fatală. O scânteiere orbitoare îl cuprinde pe Asher într-o secundă. Acesta își întinde mâna degeaba, fiindcă e prea târziu, energizantul l-a orbit timp de cinci secunde întregi. Propriul lui nivel de viață scade cu 20 la sută. Penn se întinde după Artefactul lui Asher. În ultima clipă, Max salvează Artefactul apucându-l, așa încât acum plutește deasupra lui.

Mulțimea urlă, aclamând și huiduind în același timp. Fac la fel, însă atenția mea se îndreaptă mai departe spre Moartea Subită.

Nu face asta.

— Ce mai efort din partea echipei Beta! Penn a lucrat la apărare! strigă un comentator, acoperind zgomotul. În timp ce vorbește, norii de furtună ne ajung, în sfârșit, iar soarele dispare. Am pierdut urma lui Kento pentru o vreme, însă se pare că o vânează pe Jena. Amândoi sunt pe cale să ajungă la Moartea Subită!

Rafalele de vânt se întețesc, iar insulele plutitoare se clatină în aer. Picături mari de ploaie încep să cadă, făcând fiecare insulă lunecoasă și dificil de stat pe ea.

Îmi întorc atenția asupra Jenei și a lui Kento, care arată ca două puncte mititele și luminoase apropiindu-se de energizantul

care plutește deasupra stâncii. Apoi sar de pe insule și zbor spre ei. Deodată, mă aflu lângă Moartea Subită de culoare sângerie, privindu-i pe Jena și pe Kento aruncându-se spre ea.

Mă concentrez asupra energizantului. Teoretic, dacă Jena sau Kento reușesc să pună mâna pe Moartea Subită, e posibil să le pot sparge conturile. E posibil să fur energizantul din contul lor. Apoi aș putea să-l vând.

Cincisprezece mii de dolari.

În ciuda voinței mele, mi se învârte capul de încântare. Ar putea oare să meargă? Nu s-a reușit niciodată spargerea unui joc obișnuit de Warcross – dar un meci oficial? Nemaiauzit! Nici măcar nu știu dacă le pot accesa conturile în același fel în care o pot face în cazul conturilor de Warcross normale. S-ar putea să nu funcționeze deloc.

Dacă mă prind și sunt arestată, voi fi pusă sub acuzație ca adult.

Când am încălcat legea, n-am făcut decât să grăbesc moartea tatălui meu. Cu siguranță nu mi-a ușurat viața.

Rămân pe loc, nesigură, cu gâtul uscat.

Dar dacă *reușesc* să-l fur? E doar un energizant dintr-un joc. Nu fac rău nimănui. N-am încercat niciodată trucul ăsta într-o arenă asemănătoare, dar dacă funcționează? Aș putea să-l revând pentru mii de dolari. Aș putea primi banii pe loc, reușind astfel să plătesc chiria și datoriile. M-ar putea salva. Și n-aș mai face-o niciodată.

Tentația mă împinge, iar eu mă întreb dacă așa s-o fi simțit tata de fiecare dată când intra online să mai pună încă un pariu.

Doar unul. *Încă o dată.*

Jena ajunge prima la energizant. Are timp doar să-l înșface din vârful stâncii, înainte să o atace Kento.

Dacă nu iau o decizie acum, va fi prea târziu.

Mă mișc instinctiv. Degetele mele lovesc nebunește tăblia mesei. Deschid un folder cu jucători, apoi caut profilul Jenei. Între timp, Jena îl lovește pe Kento și se aruncă, formând un arc perfect, spre lagună. Deasupra noastră se aude un tunet asurzitor.

Numele Jenei apare în sfârșit. Am doar câteva secunde la dispoziție. *Nu face asta.* Dar sunt deja în mișcare. Răsfoiesc până când găsesc Moartea Subită, un obiect nou-nouț, în contul ei – strălucitor și stacojiu.

Singura slăbiciune pe care am identificat-o în securitatea Warcross este o defecțiune minusculă, în momentul în care un jucător e pe cale să folosească un obiect. Când acesta trece dintr-un cont în joc, există o fracțiune de secundă în care e vulnerabil.

Îmi tremură degetele. În fața mea, Jena se întinde după Moartea Subită. În inventarul ei, văd că lucește auriu. E singura mea șansă. Inspir adânc, aștept – *nu face asta* – și scriu o singură comandă, chiar când obiectul îi părăsește mâna.

Un freamăt îmi străbate corpul. Înțepenesc. De fapt, toată lumea din joc pare să înghețe.

Apoi văd că Asher se uită direct la mine. De parcă m-ar putea *vedea*.

Clipesc. *E imposibil. Sunt în public.* Dar și Jena se uită la mine. Ochii li se măresc. Atunci îmi dau seama că Moartea Subită e, oficial, în contul meu. O văd în inventarul meu din partea de jos a ecranului.

Am făcut-o și pe asta. A funcționat.

Dar, cumva, capturarea cu succes a energizantului m-a introdus în turneu.

Fluierul unui arbitru se aude cu ecou în jurul nostru. Uralele publicului se transformă în șoapte îngrozite. Rămân pe loc,

deodată nesigură de ce vreau să fac. Disperată, scriu o nouă comandă, încercând să reintru în rândurile publicului. Dar fără folos.

Toată lumea – jucătorii, crainicii, milioanele de oameni din public – mă vede.

— Cine dracu' ești *tu*? mă întreabă Asher.

Eu doar mă holbez la el, amorțită.

O lumină roșie acaparează scena, iar vocea omniscientă reverberează printre noi:

— Pauză! bubuie ea. Eroare de sistem!

Apoi, ecranul meu se întunecă. Sunt scoasă din joc și mă aflu din nou în camera de pornire, privind o imagine virtuală a orașului Tokio. Ușile camerei au dispărut. Moartea Subită lucește încă în inventarul meu.

Dar când dau să-l apuc, dispare. Mi l-au șters din cont.

Îmi smulg ochelarii. Apoi mă sprijin de spătar, privind disperată prin apartament. Ochii mi se opresc asupra Keirei, care stă vizavi de mine. Și ea și-a scos ochelarii și mă privește cu aceeași expresie șocată pe care am remarcat-o pe chipul Jenei.

— Em, șoptește ea. Ce-ai făcut?

— Eu..., mă bâlbâi, și apoi tac.

Fiindcă am intrat în contul Jenei, mi s-a șters anonimatul. Am fost expusă. Privesc la masă. Inima îmi bate cu putere.

Keira se apleacă spre mine.

— Te-am văzut în joc, îmi spune. Em... Asher ți-a *vorbit*. Te-a văzut. Toți te-au văzut. Își ridică mâinile, uimită. Ai spart jocul!

N-are nici cea mai vagă idee despre problemele în care m-am băgat. Crede c-a fost o greșeală. Dincolo de panică, sunt copleșită de un ocean de regrete. Nu știu ce fac cei de la Henka

Games când prind un hacker, dar cu siguranță îmi vor interzice să mai joc. Mă așteaptă tribunalul.

— Îmi pare rău, răspund, copleșită. Poate că... poate că nu va conta prea mult...

Vocea mi se stinge. Keira respiră adânc și se sprijină de spătar. Nu mai schimbăm nicio vorbă. După ce am fost atât de prinsă în Warcross, tăcerea din apartament mi se pare copleșitoare.

— Ești deșteaptă, Em, spune într-un târziu Keira, întâlnindu-mi privirea. Dar cred c-ai greșit când ai făcut asta.

Parcă la comandă, îmi sună telefonul.

5

Amândouă tresărim. Când arunc o privire la telefon, pe ecran apare: *Număr necunoscut.*

— N-ai de gând să răspunzi? mă întreabă Keira, cu ochii la fel de măriți ca ai mei.

Dau din cap repetat către telefon. Nu mă mișc până când, după un secol, nu mai sună.

Dar apelul se reia imediat. *Număr necunoscut.*

Mi se ridică părul pe ceafă. Dau telefonul pe silențios, apoi îl arunc pe canapea, ca să nu îl mai văd. În tăcere, stau ghemuită pe scaun și încerc să nu o privesc pe Keira.

Apelantul trebuie să fi fost de la poliție. Vor veni să mă aresteze, dacă nu am răspuns? Henka Games mă va da în judecată? Îmi dau seama că tocmai am întrerupt un joc privit de o jumătate de miliard de oameni, un joc care primește milioane de dolari de la sponsori. Oare firma va pune o recompensă pe capul meu, ca alți vânători să mă găsească? De fapt, e posibil să trimită chiar acum o alertă și, peste tot în oraș, vânătorii să se arunce pe motociclete sau să sară în taxiuri, nerăbdători să mă prindă. Îmi frământ mâinile în poală.

Aş putea fugi. Ar trebui. Să iau primul tren şi să-mi croiesc drum afară din oraş, până când totul e dat uitării. Dar mă strâmb imediat la gândul ăsta. Dacă fug, unde mă duc? Cât de departe pot ajunge cu doar treisprezece dolari? Şi dacă – nu, *când* – mă vor prinde, infracţiunea mea ar fi şi mai rea. Ar putea fi mai sigur dacă rămân aici.

Keira se apropie de canapea.

— Încă mai sună, Em.

— Atunci nu te mai uita la el! mă răţoiesc, mai răutăcios decât intenţionasem.

Îşi ridică mâinile, exasperată.

— Fie, cum vrei.

Fără niciun cuvânt, îmi întoarce spatele şi se îndreaptă spre salteaua ei. Închid ochii, îmi iau capul în mâini şi mă sprijin de masă. Tăcerea din cameră e copleşitoare, şi chiar dacă nu aud telefonul, îl *simt*, şi ştiu că încă mai sună. În orice clipă, cineva ne va bate la uşă.

Orice lacăt are o cheie. Dar, de data asta, am ajuns la capăt.

Nu ştiu câtă vreme rămân aşa, la masă, învârtind gânduri şi planuri până când toate se amestecă, sau când, extenuată, încep să aţipesc. Nu-mi dau seama că am adormit, până când, undeva în întuneric, mă trezeşte un zgomot.

Ding.

Ding.

Ding.

Deschid ameţită un ochi. O fi alarma? Soarele se strecoară printre jaluzele. Pentru o clipă, admir frumuseţea luminii. De fapt, e genul de lumină care-mi spune că am întârziat. Un sentiment de sfârşeală îmi atacă stomacul. Am adormit la masă.

Îmi ridic capul. Întreg corpul mă doare, iar braţele îmi sunt amorţite fiindcă am dormit pe ele întreaga noapte. Privesc în

jur, nedumerită. Întâmplările din noaptea trecută se întorc de-a valma. În timp ce Keira s-a dus la culcare, eu am rămas aici, la masă, cu capul în mâini, întrebându-mă cum de am putut fi suficient de proastă să mă dau de gol în fața a cinci sute de milioane de oameni. Cred că am avut coșmaruri noaptea trecută, chiar dacă nu-mi pot aminti niciunul. Sunt moartă de oboseală, iar inima îmi bate cu furie.

Apelurile telefonice. Numărul necunoscut. Inima mi se oprește, iar ochii mi se îndreaptă spre el – încă se află pe canapea. Am dormit câteva ore și nimeni nu a apărut la ușă.

O parte din panică dispare, iar șocul de a fi stat în mijlocul meciului de deschidere se mai atenuează. Poate că nu se va întâmpla nimic. Evenimentele par să fie desprinse dintr-un vis.

Ding.

Mă întorc în direcția din care a venit sunetul, adică spre telefon. Deodată, îmi amintesc că e miercuri. Am întârziat la restaurant. Cred că e șeful meu, care-mi scrie, iar mesajele încă mai sună. Într-o secundă, grijile mele se întorc de la saltul în brațele pericolului la ideea de a pierde singura sursă de venit pe care o am.

Sar de pe scaun. Keira se foiește în colțul ei, parțial ascunsă de separatorul de carton. Mă grăbesc la baie, îmi vâr periuța în gură și îmi trec rapid pieptenele prin părul în culorile curcubeului. Port aceleași haine de ieri. O să meargă. N-am timp să mă schimb. Mă apostrofez pe mutește în timp ce termin de spălat dinții. Voi fi concediată fiindcă mi-am ratat tura. Îmi plec capul și mă sprijin de chiuvetă, cu întreaga greutate a lumii apăsându-mi pe umeri.

Ding.

Ding! Ding!

— Ah, pentru numele lui..., izbucnesc. Când telefonul mai scoate încă două *ding*-uri, nu-l mai ignor și mă grăbesc să ies din baie. Vin acum, mormăi, de parcă șeful m-ar putea auzi.

Iau telefonul și mă holbez la lista de mesaje.

Optzeci și patru, de la un număr blocat. Toate cu același conținut.

Domnișoară Emika Chen, vă rugăm sunați imediat la 212-555-0156.

Am un sentiment neplăcut în stomac.

— Em.

Mă întorc și o văd pe Keira ridicată din pat, privind printre jaluzele. Doar acum aud zgomotul vocilor care vin din stradă.

— Emi, spune Keira. Hai să vezi.

Mă apropii de ea în tăcere. Raze subțiri de lumină pătrund printre jaluzele, pictându-mi brațul cu dungi galbene. Buzele Keirei sunt lipite într-o expresie mirată. Despart două jaluzele și mă uit afară.

O mulțime de oameni se înghesuie pe scările care duc spre apartamentul nostru. Au aparate uriașe de fotografiat. Văd inițiale printate pe laturile microfoanelor – sunt posturi de știri locale.

Am un gol în stomac.

— Ce se petrece?

Keira se întoarce spre mine, apoi se caută în buzunare după telefon. Scrie rapid ceva. Îmi țin respirația, ascultând murmurul vocilor de afară.

Keira citește rezultatele căutării pe telefon. Pălește, iar ochii i se măresc.

— Emi, spune ea. Ești peste tot.

Mă trezesc uitându-mă la o listă de articole de știri, fiecare afișând aceeași imagine: o captură de ecran cu *mine*, cu

părul meu multicolor, stând în mijlocul jocului de Warcross, cu Asher privindu-mă șocat. Keira derulează pentru mine. Articolele continuă, cu titlurile amestecându-se.

Spectator pătrunde în jocul de deschidere Warcross

WARCROSS A FOST SPART!

HACKER ÎNTRERUPE TEMPORAR DESCHIDEREA SEZONULUI DE WARCROSS

Cine este Emika Chen?

Mi se usucă gura când dau cu ochii de numele meu. Sunt o proastă dacă am crezut că trucul meu de ieri seară nu va atrage toate privirile. Identitatea mea este acum cunoscută. Nu doar cunoscută, ci fiecare parte a ei e răspândită peste tot pe internet, ca niște stickere. *E prea târziu să fug.* Rămân pe loc, iar Keira continuă căutarea, cu o expresie tot mai uimită.

— Nu se poate să vorbească despre mine, mă bâlbâi. Nu se poate. Cred că încă dorm.

— Nu dormi.

Keira ridică iar telefonul. Peste tot văd numai numele meu.

— Ești cel mai discutat subiect *din lume.*

Lângă masă, telefonul meu sună iar. Ne uităm amândouă la el.

— Keira, îi spun, fă-mi o favoare și caută un număr pentru mine.

Mă urmează la masă, de unde ridic telefonul și studiez lista infinită de mesaje identice.

— 212-555-0156.

Keira îl caută. O secundă mai târziu, înghite în sec şi se uită la mine.

— E numărul de la sediul din Manhattan al Henka Games.

O senzaţie de groază îmi străbate coloana şi braţele. Henka Games mi-au trimis peste optzeci de mesaje. Keira şi cu mine ne privim încă o clipă, lăsând zgomotul de afară să umple tăcerea din cameră.

— Cred că sunt avocaţii lor, şoptesc eu.

O senzaţie de ameţeală mă face să mă clatin pe loc. O mulţime de gânduri mă asaltează: sirenele poliţiei, cătuşe, tribunale, camere de interogatoriu. Experienţe deja familiare.

— Keira... mă vor da în judecată.

— Ai face mai bine să-i suni, îmi răspunde ea. Nu te ajută dacă aştepţi.

Are dreptate. Ezit o secundă, înainte să iau telefonul. Îmi tremură mâinile atât de tare, încât abia dacă pot forma. Keira îşi încrucişează braţele, plimbându-se prin faţa mea.

— Pune-l pe difuzor, îmi spune.

Aşa şi fac, apoi ţin telefonul în faţa noastră.

Mă aşteptam la un mesaj automat de genul mulţumim-căaţi-sunat-la-Henka-Games-pentru-engleză-apăsaţi-tasta..., un răspuns tipic corporatist. În schimb, telefonul sună o singură dată, înainte să răspundă o femeie:

— Domnişoara Emika Chen? întreabă ea.

Sunt aşa de uimită de adresarea personală, că mă zăpăcesc complet când răspund:

— Bună. Sunt aici. Adică, eu sunt. Vreau să zic... ea este.

Tresar. De ce aş fi surprinsă? Evident că îmi ştiu numărul de telefon, ţinând cont de avalanşa de mesaje. Trebuie să mă fi pasat direct la un operator în secunda în care i-am sunat. *Au aşteptat.*

— Excelent! spune femeia. Domnul Hideo Tanaka dorește să vă vorbească. Vă rog să așteptați.

Keira inspiră adânc și nu se mai plimbă de colo-colo. Mă privește cu ochi mari. O privesc și eu, fără să dau atenție la nimic decât la muzica din telefon. Mi-am pierdut mințile.

— Așa-i că a zis...

Tresărim amândouă când muzica se oprește brusc. Vocea unui bărbat vine din telefon. Este o voce pe care aș recunoaște-o oriunde, pe care am auzit-o în zeci de documentare și interviuri, care îi aparține ultimei persoane cu care am crezut că voi vorbi vreodată.

— Domnișoara Chen? întreabă Hideo Tanaka.

Accentul său este britanic. *A urmat Școala Internațională Britanică*, îmi amintesc din scurt. *A studiat la Oxford.* Vocea lui, simplă și rafinată, poartă autoritatea cuiva care conduce o corporație imensă. Eu pot doar să rămân pe loc, cu telefonul în mână, privind-o pe Keira de parcă aș vedea prin ea.

Keira dă din mâini frenetic, amintindu-mi că trebuie să răspund.

— Ăăă, îngaim eu. Bună ziua.

— E o plăcere, îmi spune Hideo, iar telefonul îmi tremură în mână.

Keirei i se face milă de mine și îl ia ea.

Mă aștept ca următoarele cuvinte ale lui Hideo să fie legate de incidentul de ieri, așa că încep imediat să mă bâlbâi într-un soi de scuze, de parcă asta m-ar ajuta la ceva.

— Domnule Tanaka, în legătură cu ieri... Uitați ce e, îmi pare foarte, foarte rău. A fost un accident, vă jur! Adică, ochelarii mei sunt foarte vechi și au multe erori. Tresar iar. *Adică*... nu că jocul ar fi prost sau ceva, fiindcă nu e, dar...

— Da. Sunteți ocupată acum?

Dacă sunt ocupată? Hideo Tanaka e la telefon şi mă întreabă dacă sunt *ocupată*? Ochii Keirei par să fie gata să-i iasă din orbite. *Nu fi proastă, Emika. Relaxează-te.*

— Păi, răspund eu, am cam întârziat pentru tura la restaurant...

Keira se pocneşte peste frunte cu palma. Îi fac semn cu ambele mâini, panicată.

— Îmi cer scuze fiindcă v-am întrerupt programul, spune Hideo, de parcă răspunsul meu ar fi fost cel mai logic din lume, însă aţi putea renunţa azi la lucru ca să veniţi în Tokio?

Îmi vâjâie urechile.

— Poftim? Tokio... în Japonia?

— Da.

Mă cutremur, bucuroasă că nu poate vedea cum mă înroşesc. Ce m-am aşteptat să spună? Tokio, New Jersey?

— Adică, chiar acum?

O notă amuzată i se strecoară în voce.

— Da, acum.

— Păi, eu... Mi se învârte capul. Mi-ar plăcea, dar eu şi colega mea suntem pe cale să fim evacuate din apartament chiar mâine, deci...

— Ne-am ocupat de datoriile voastre.

Keira şi cu mine schimbăm o privire uimită.

— Poftim? murmur eu. V-aţi... ocupat?

— Da.

Calculele îmi aleargă prin minte. Chirie, facturi, datorie. 1.150 $. 3.450 $. 6.000 $. *Ne-am ocupat de datoriile voastre.* Pur şi simplu dispar, înlocuite de spaţiu gol. Cum se poate? Dacă aş merge acum la apartamentul domnului Alsole, ne-ar spune să plecăm, fiindcă totul e în regulă? *De ce* ar face Hideo Tanaka una ca asta?

Dintr-odată, simt că ameţesc, că plutesc afară din corp. *Nu leşina.*

— Nu se poate, mă aud spunând. Sunt mulţi bani.

— Vă asigur că a fost foarte simplu. Domnişoară Chen?

— Da. Scuze, da, sunt încă aici.

— Minunat. În faţa apartamentului vă aşteaptă o maşină, gata să vă ducă la Aeroportul Internaţional „John F. Kennedy". Puteţi lua ce doriţi. Maşina vă aşteaptă.

— O maşină? Dar când e zborul? Cu ce companie? Cât timp am ca să...?

— E avionul meu particular, îmi spune, nonşalant. Decolează după ce urcaţi.

Avionul lui particular.

— Dar... aşteptaţi. Toate lucrurile mele. Cât timp voi petrece acolo?

Privirea mi se mută înapoi la Keira. E palidă şi încă procesează faptul că datoriile noastre au fost şterse într-o secundă.

— Dacă doriţi ca lucrurile să vă fie trimise la Tokio, răspunde el, trebuie doar să spuneţi şi se rezolvă azi. Între timp, veţi avea aici tot ce vă este necesar.

— *Staţi puţin.*

Încep să clatin din cap. Să îmi trimit lucrurile? Cât crede că voi rămâne acolo? Mă încrunt.

— Am *nevoie* de o secundă, să mă gândesc. Nu înţeleg.

Mi se revarsă, în sfârşit, toate emoţiile - un torent de gânduri.

— Despre ce e vorba? Maşina, datoriile, avionul... *Tokio*? bolborosesc eu. Ieri am întrerupt cel mai important meci al anului. Cineva ar trebui să fie furios. *Dumneavoastră* ar trebui să fiţi. Ce să fac la Tokio? Inspir adânc. Ce vreţi de la mine?

La celălalt capăt al firului e o pauză. Deodată, îmi dau seama că am comentat în fața unuia dintre cei mai puternici oameni din lume, în fața *idolului* meu, pe care l-am urmărit, despre care am citit și pentru care am dezvoltat o obsesie timp de ani de zile – cineva care mi-a schimbat viața. Lângă mine, Keira privește telefonul cu încăpățânare, de parcă ar putea vedea expresia lui Hideo. Înghit în tăcere. Mi-e teamă pentru o clipă.

— Am o propunere de lucru, spune Hideo. Ați dori să aflați mai multe?

6

Mărturisire: am mai fost cu avionul doar o singură dată. S-a întâmplat după ce a plecat mama, iar tata a decis să ne mutăm din San Francisco la New York. Ce-mi amintesc din acel zbor? Un monitor mititel pe care m-am uitat la desene animate. O fereastră mică prin care am văzut norii. O tavă de metal cu model Tetris, pe care se afla, am presupus noi, pui. Şi un *Ariciul Sonic 2* încărcat pe telefon, jocul preferat de fiecare dată când eram stresată.

Cumva, cred că al doilea zbor al meu va fi foarte diferit de primul.

După ce s-a încheiat apelul lui Hideo, primul lucru pe care l-am făcut a fost să alerg pe hol şi să bat la uşa domnului Alsole. O singură privire la chipul lui uimit a fost suficientă ca să-mi dau seama că nu aveam halucinaţii.

Chiria noastră e plătită până la finalul anului viitor.

Împachetez, confuză. Nu am o valiză, aşa că înghesui cât de multe haine pot în rucsac. Gândurile mi se amestecă, şi fiecare e despre Hideo. Pentru ce are nevoie de mine? Trebuie să fie ceva important dacă mă cheamă aşa la Tokio. Hideo a

mai angajat hackeri în trecut, ca să-l ajute să rezolve erorile din Warcross, însă erau mult mai experimentați, și probabil nu aveau cazier. Dar dacă e de fapt furios și așteaptă să mă pedepsească imediat ce ajung în Japonia?

Firește că e o idee ridicolă... dar la fel e și să ți se ceară să împachetezi totul și să zbori la Tokio. *Hideo Tanaka mi-a cerut asta.* Gândul mă încălzește din nou pe dinăuntru, iar eu tremur la gândul misterului care însoțește această ofertă de lucru.

Ochii Keirei mă urmăresc mișcându-mă prin apartament.

— Când te întorci? mă întreabă, deși a auzit conversația.

Mai îndes un tricou în rucsac.

— Nu știu, răspund. Probabil curând.

În secret, sper să mă înșel.

— Cum de ești sigură că nu e o farsă? mă întreabă, ușor confuză. Adică... a fost *transmis* peste tot online.

Mă opresc și mă uit la ea.

— Ce vrei să zici?

— Adică, de ce nu ar forma cineva numărul tău de un milion de ori și apoi să-ți joace cea mai mare farsă din istorie?

Asta e. Trebuie să fie. Vreun hacker o fi crezut că ar fi amuzant. Cineva a intrat în sistemul de securitate slab al telefonului meu, s-a prefăcut că e Hideo și m-a înșelat. Probabil că moare de râs chiar acum.

Dar chiria noastră a fost plătită. Ce farsor și-ar irosi banii așa?

Tot ce pot face e să ridic din umeri.

— Păi, o să văd cât de departe merge. Nu c-aș avea prea multe de pierdut.

După ce termin de împachetat ultimele lucruri, mă grăbesc spre menajeria de lângă patul meu. Ornamentul meu de Crăciun și tabloul tatei. Le iau pe ambele, având mare grijă

de tablou. E o explozie de albastru, verde și dungi aurii, care, atunci când te dai înapoi, arată ca el, ținându-mă de mână și plimbându-mă într-o seară caldă, mărginită de copaci, în Central Park. Mă mai uit o clipă la el, apoi îl împachetez cu atenție. Voi avea nevoie de noroc în călătoria asta.

O oră mai târziu, sunt gata. Îmi ridic rucsacul și skateboardul pe umeri și ies din apartament, apoi privesc înapoi, spre Keira. Am un sentiment ciudat, că privesc o viață la care nu mă voi mai întoarce. Că va fi ultima oară când ne vedem. Și mă trezesc atașată de ea, dorindu-i în tăcere să-i fie bine. Va avea un apartament gratis până la sfârșitul anului viitor. Poate că asta o va ajuta să se repună pe picioare.

— Hei, îi spun, nesigură cum să-mi iau la revedere. Restaurantul de la colț caută cu siguranță pe cineva acum. Dacă vrei să încerci.

— Da, zâmbește ea. Mersi!

— Noroc!

Încuviințează solemn. De parcă ar ști și ea că e o despărțire permanentă.

— Și ție! îmi spune.

Apoi închid ușa după mine și nu mai privesc înapoi.

Când deschid ușile de la intrarea principală în clădire, mă orbește o explozie de blițuri. Strâng din ochi și îmi acopăr fața cu mâna. Zgomotul vocilor e în creștere.

— Domnișoară Chen! Domnișoară Chen! Emika!

Mă întreb, pentru o clipă, cum de mă recunosc oamenii ăștia, înainte să-mi dau seama că, ținând cont de curcubeul din părul meu, e cam evident că sunt aceeași fată din capturile de ecran publicate.

O siluetă enormă saltă pe scări, împingând jurnaliștii din calea mea.

— Permiteți-mi, doamnă, spune el pe un ton prietenos, luându-mi rucsacul și placa.

Întinde o mână în fața mea și începe să croiască drum pe scări. Când unul dintre jurnaliști devine insistent, îl împinge înapoi, mârâind. Îmi urmez noua gardă de corp, ignorând întrebările care zboară spre mine din toate părțile.

În sfârșit, ajungem la o mașină, cea mai frumoasă mașină automată pe care am văzut-o. Pun pariu că e prima dată când modelul a fost văzut pe strada noastră. Garda de corp îmi pune lucrurile în portbagaj. Una dintre portiere se deschide automat, așteaptă să intru, apoi se închide. Tăcerea bruscă și separarea de exterior sunt o ușurare. Totul arată atât de luxos înăuntru, încât simt că îl stric doar stând acolo. Mirosul de curat al unei mașini noi plutește în aer. Într-un bloc de gheață topit se află sticle de șampanie. Prin geamuri, pot vedea o suprapunere de reclame virtuale pe străzi și clădiri. *Bulevardul Randall*, spune un șir de litere albe, deasupra străzii pe care ne aflăm. Baloane colorate cu text apar deasupra fiecărei clădiri. *Complexul de apartamente Green Hills. Laundr-O-Matic. Mâncare chinezească.* Mașina are NeuroLink integrat.

Interiorul se luminează și o voce spune:

— Bună ziua, domnișoară Chen!

Tresar.

— Bună, răspund, nesigură unde să privesc.

— Aveți vreo preferință pentru starea mașinii? continuă vocea. Ceva liniștit, poate?

Privesc la mulțimea de jurnaliști care încă urlă spre geamurile fumurii ale mașinii.

— Puțină liniște ar fi de dorit, domnule... Autoturism.

— Fred, spune mașina.

— Fred, repet eu, încercând să nu mă simt ciudat fiindcă vorbesc cu o sticlă de șampanie dintr-un bloc de gheață. Salut!

Deodată, toate geamurile se modifică, iar jurnaliștii de afară sunt înlocuiți cu o priveliște amețitoare: ierburi lungi care se unduiesc în vânt, stânci albe aliniate la orizont, un ocean limpede, cu spumă albă, și un apus care colorează norii în portocaliu și roz. Chiar și haosul de afară sună înfundat, acoperit de țipetele pescărușilor și de mugetele valurilor.

— Eu sunt George, spune garda de corp, când mașina începe să ne poarte înainte. Cred c-ați avut o dimineață pe cinste.

— Da, aprob eu. Deci, știți de ce ne îndreptăm spre aeroport?

— Instrucțiunile domnului Tanaka au fost doar să vă escortez până la avion.

Îmi reiau privitul la peisajul virtual. *Instrucțiuni de la Hideo.* Poate că, până la urmă, nu e o farsă elaborată.

O jumătate de oră mai târziu, priveliștea senină de dincolo de geamuri se estompează, iar lumea reală revine. Am ajuns la aeroport. În loc să parcheze în cercul unde se opresc toate celelalte vehicule, a noastră o ia pe un drumeag întortocheat care ne duce spre pista din spatele aeroportului. Aici, mașina se oprește într-un garaj privat, care se află lângă un șir mic de avioane particulare.

Ies din întunericul mașinii și îmi adaptez ochii la lumină. Un avion are scris Henka Games pe o latură. E foarte mare, aproape de dimensiunea unuia comercial, doar că e subțire și neted, având un design elegant, cu bot ascuțit, care-l deosebește de altele. Panourile aflate de-a lungul laturilor arată ciudat, fiind aproape transparente. Ușa principală e deschisă, și o scară duce până la pistă, unde e întins un covor roșu. E avionul pe care Hideo însuși îl folosește în călătorii.

— Pe aici, domnișoară Chen, îmi spune George, cu o scurtă înclinare a capului.

Sunt pe cale să merg la portbagaj și să-mi iau rucsacul, însă el mă oprește:

— Nu va trebui să ridicaţi nimic în călătoria asta.

Rămân pe loc stânjenită, cu mâna goală, iar George îmi ia lucrurile şi mă conduce spre avion.

Urc scările. La capăt, doi însoţitori de zbor în uniforme impecabile îmi zâmbesc amenităţitor, înclinând capul.

— Domnul Tanaka vă urează bun venit la bord! spune unul dintre ei.

Fac şi eu un semn din cap, fără să ştiu ce să spun. Oare Hideo ştie unde mă aflu acum? Ştie că m-am urcat în avion? Gândurile mele rămân ancorate de cuvintele însoţitorului, până când ajung în interior.

Acum înţeleg de ce panourile exterioare păreau transparente. Interiorul pare căptuşit cu panouri de sticlă, prin care văd aeroportul, pista şi cerul. La a doua privire, panourile au emblema Henka Games gravată subtil pe suprafaţă. Linii subţiri de lumină conturează panourile. Până acum, am văzut doar interioare cu scaune înghesuite, însă acesta are o canapea de piele la un capăt, câte un pat adevărat integrat de fiecare parte, o baie cu duş şi un set de scaune moi aproape de partea din faţă. Un pahar cu şampanie şi un platou cu fructe proaspete se află pe masă, între cele două scaune. Pe moment, rămân înţepenită, neobişnuită cu extravaganţa.

George îmi aşază rucsacul în debaraua din spate. Apoi mă salută ridicându-şi şapca şi îmi zâmbeşte.

— Să aveţi o călătorie minunată! îmi spune. Zbor plăcut!

Înainte să îl întreb ce vrea să spună, îmi întoarce spatele şi coboară scările spre maşină.

În timp ce însoţitorii de zbor închid trapa, unul dintre ei mă invită să mă simt ca acasă. Mă îndrept spre unul dintre scaune, mă cufund cu precauţie în pielea moale şi inspectez braţele. Oare panourile de sticlă se modifică, la fel ca geamurile maşinii? Sunt pe cale să-l întreb pe cel care se apropie, dar mă

întrerup când îmi întinde o pereche de ochelari. Îi recunosc imediat drept ultima generație de ochelari Warcross disponibili în magazine, mult mai puternici decât cei vechi pe care-i foloseam până acum.

— Pentru distracție, îmi explică însoțitorul, zâmbind. Și ca să vă bucurați de o experiență completă de zbor.

— Mersi!

Întorc ochelarii pe toate părțile, admirând brațele din aur solid. Degetele mi se opresc deasupra emblemei elegante pe care scrie: *Alexander McQueen*[1] *pentru Henka Games*. Aceștia sunt o ediție limitată, de lux. Tata și-ar fi ținut respirația, încântat.

Sunt pe cale să mi-i pun, când avionul începe să se miște. Ochii mi se opresc asupra panourilor laterale și de sus. Pot vedea prin ele zgura, și chiar și echipamentul de aterizare din față. Dacă mă uit cu suficientă atenție, mi se pare că scaunele plutesc deasupra pământului, fără ca nimic să ne separe de exterior. Pământul se mișcă din ce în ce mai repede. Deasupra mea se află cerul albastru, și mi se pare că urmează să fim aruncați spre o moarte sigură.

Apoi, avionul părăsește pista, iar corpul meu se relaxează în scaun. Prin panourile de sticlă, lumea de dedesubt se îndepărtează, și iată că suntem în aer.

Nu-mi dau seama cât de tare strâng brațul scaunului până când nu mă atinge însoțitorul de zbor. Privesc în sus și îi văd zâmbetul relaxat.

— Nu e nevoie să vă faceți griji, îmi spune el, acoperind zgomotul motoarelor. Este unul dintre cele mai avansate avioane din lume, este supersonic. Vom ajunge la Tokio în mai puțin de zece ore.

---

[1] Faimoasă casă de modă britanică, fondată de designerul Alexander McQueen (1969-2010). (n. red.)

Face un semn spre brațul scaunului, iar când îi urmăresc privirea, văd că încheieturile mi s-au albit complet. Expir cu grijă și îmi desprind degetele.

— Bun, răspund.

Pe măsură ce ne reglăm la altitudine, lumea dispare într-o pătură de nori. Panourile se opacizează, lăsând doar două linii orizontale de sticlă transparentă.

Însoțitorul de zbor îmi spune să îmi pun ochelarii. Procedez întocmai. Imediat, îmi dau seama de diferențele dintre ei și vechea mea pereche. Noii ochelari sunt mai ușori și mi se potrivesc mai bine pe nas. Când îi pun, făcând lumea din jur o idee mai întunecată, și îmi fixez căștile în urechi, aud o voce feminină.

— Bine ai venit! spune vocea. Ochelarii se întunecă integral, blocând tot ce se află în jur. Te rog să privești la stânga.

Când fac ce mi se spune, văd o sferă roșie care se materializează la stânga mea, plutind în spațiul negru. Se aude un *ding* plăcut.

— Confirmat. Te rog să privești la dreapta.

Sfera roșie dispare. Ascult, iar când privesc la dreapta, o sferă albastră plutește acolo. Încă un *ding*.

— Confirmat. Te rog să privești în sus.

Dispare și sfera albastră. Privesc în sus și văd una galbenă. *Ding*.

— Confirmat. Te rog să privești înainte.

O sferă cenușie apare în întuneric, urmată de un cub, o piramidă și un cilindru. Se aude din nou un *ding*, urmat de o furnicătură scurtă în tâmple.

— Te rog să îți atingi degetul arătător și degetul mare de la ambele mâini.

Ascult, și urmează o serie de teste ale mișcărilor mele.

— Mulţumesc, spune vocea. Ai fost calibrată.

Ochelarii cei noi au un sistem net superior celor vechi. Cu ajutorul acestei simple calibrări, ar trebui să poată identifica preferinţele şi variaţiile creierului meu, suficient ca să sincronizeze totul în Warcross pentru mine. Mă întreb dacă ar mai funcţiona să sparg codul.

Ochelarii se luminează şi devin transparenţi, aşa că pot vedea din nou interiorul avionului. De data aceasta, un strat de realitate virtuală se aşterne deasupra câmpului meu vizual, aşa că numele însoţitorilor de zbor le plutesc deasupra capetelor. Privesc, şi un text alb, transparent, apare în centru.

Bun venit la bordul avionului particular Henka Games
+1.000 pct. Scor zilnic: +1.000
Nivelul 24 | 1.580 N

Apoi, textul dispare şi apare un feed video virtual, care afişează un tânăr stând la o masă lungă.

Se întoarce spre mine şi zâmbeşte. I-am văzut chipul de suficiente ori în interviuri ca să-l recunosc imediat: Kenn Edon, directorul artistic al Warcross, cel mai apropiat confident al lui Hideo. Este membru al Comitetului Oficial Warcross, cei care selectează echipele şi lumile care vor apărea în campionatul din fiecare an. Acum, se sprijină de spătar, îşi trece o mână prin părul auriu şi îmi zâmbeşte iar.

— Domnişoara Chen! exclamă.

Îi fac vag cu mâna ca răspuns. El priveşte peste umăr.

— E aici. Vrei să vorbeşti cu ea?

Vorbeşte cu Hideo, îmi dau seama, iar inima îmi urcă în gât de panică, la gândul că mă poate vedea acum.

Vocea de neimitat a lui Hideo răspunde de undeva din spatele lui Kenn. Nu îl pot vedea.

— Nu acum, spune el. Transmite-i toate cele bune.

Momentul meu de panică se transformă în dezamăgire. N-ar trebui să fiu surprinsă. Probabil e ocupat. Kenn se întoarce spre mine și își cere scuze:

— Va trebui să-l ierți, spune el. Dacă pare ușor distant, te asigur că nu are legătură cu entuziasmul față de tine. Nimic nu îl poate distrage dacă lucrează la ceva. Dorește să-ți mulțumească fiindcă ai acceptat să vii așa din scurt.

Kenn pare să fie obișnuit să își ceară scuze pentru șeful lui. *Oare la ce lucrează Hideo?* Deja încerc să-mi dau seama ce fel de realitate virtuală nouă au instalat la sediul lor. Kenn nu poartă ochelari. Faptul că îl pot auzi pe Hideo răspunzând, chiar dacă nu e logat și nu poartă ochelari, sau că îl pot vedea pe Kenn vorbind cu mine direct, e o tehnologie nouă.

— Crede-mă, îi spun, privind în jurul meu cu subînțeles, nu mă deranjează.

Rânjetul lui Kenn se lățește.

— Încă nu îți pot oferi prea multe detalii despre motivul pentru care vii aici. Asta o va face Hideo. Abia așteaptă să te cunoască. Un nou val de căldură mă cuprinde. Dar m-a rugat să îți spun câteva lucruri, ca să te pregătesc.

Mă aplec în față.

— Da?

— Vom avea o echipă gata să te ducă la hotel imediat ce ajungi. Ridică ambele mâini. Câțiva dintre noii tăi fani s-ar putea să fie la aeroport ca să te întâmpine. Dar nu te îngrijora, siguranța ta este o prioritate.

Clipesc. Am văzut lista de articole care au apărut în dimineața asta în căutări și mulțimea de jurnaliști din fața apartamentului. Dar în *Tokio*?

— Mersi, decid să spun.

Kenn bate cu degetele în masă, o dată. Aud.

— După ce soseşti, vei avea la dispoziţie o noapte de odihnă. În dimineaţa următoare, vei veni aici, la sediul Henka Games, ca să te întâlneşti cu Hideo. Îţi va spune tot ce trebuie să ştii despre recrutare.

Ultimele cuvinte ale lui Kenn mă fac să îngheţ. E un gând atât de nebunesc, încât, la început, nici nu ştiu cum să reacţionez.

— Stai aşa, spun. Aşteaptă. Ai spus cumva... *recrutare*?

— Recrutarea care stabileşte jucătorii de anul acesta în campionatul oficial de Warcross? Face cu ochiul, de parcă ar aştepta să mă prind. Păi da, cred că aşa am zis. Felicitări!

7

În fiecare an, cu o lună înainte de deschiderea oficială a jocurilor, are loc Wardraft – un eveniment urmărit de aproape oricine este interesat de Warcross. Atunci, echipele oficiale de Warcross selectează jucătorii care vor face parte din echipele lor pentru meciurile de peste an. Oricine știe, firește, că jucătorii experimentați vor fi cel mai probabil selectați iar. Jucători precum Asher sau Jena, de exemplu. Dar există întotdeauna o mână de jucători surpriză, aruncați în procesul de recrutare, amatori nominalizați fiindcă se pricep la joc. Unii dintre ei devin ulterior jucători permanenți.

Anul acesta, *eu* voi fi un jucător surpriză.

Nu are sens. Joc bine Warcross, dar nu am avut niciodată nici timp și nici bani să acumulez destulă experiență sau să ating nivelul necesar pentru clasamentele mondiale. De fapt, voi fi singurul jucător surpriză din acest an care *nu* are un scor internațional. Și care are cazier.

Încerc să dorm în avion. Dar chiar dacă patul luxos e mai bun decât orice saltea pe care am dormit vreodată, tot mă învârt pe toate părțile. Într-un final, renunț și îmi scot telefonul, încarc *Ariciul Sonic 2* și încep un joc nou. Muzica familiară a Zonei

Dealului de Smarald începe. În timp ce alerg pe un drum memorat cu mult timp în urmă, bătăile inimii mi se înteţesc fiindcă uit de ziua asta şi mă concentrez pe faptul că trebuie să sar şi să atac un robot de şaisprezece biţi.

Am o ofertă de lucru pentru tine. Asta a spus Hideo. O ofertă despre care urma să-mi dea detalii în persoană. Asta nu sună a ceva ce ar face pentru alţi jucători surpriză.

Gândurile mi se îndreaptă spre poveştile pe care le-am auzit despre Hideo. Cei mai mulţi nu l-au văzut niciodată fără o cămaşă cu guler scrobit şi pantaloni la dungă sau frac. Zâmbeşte rar şi rezervat. Un angajat a declarat, într-un interviu pentru o revistă, că eşti apt să lucrezi pentru Henka Games doar dacă suporţi privirea lui pătrunzătoare în timp ce îi prezinţi ceva. Am văzut transmisiuni în direct cu reporteri care se încurcau în întrebări în prezenţa lui, în timp ce el aştepta răbdător şi politicos.

Îmi imaginez întâlnirea noastră. E posibil să se uite o dată la mine şi să mă trimită înapoi la New York fără un cuvânt.

Ora care pluteşte pe tavanul de deasupra patului îmi spune că e 4 dimineaţa în mijlocul Oceanului Pacific. Poate că nu voi mai putea dormi niciodată. Gândurile mi se amestecă. Vom ateriza în câteva ore la Tokio, şi apoi voi discuta cu Hideo. *S-ar putea să joc în Warcross.* Gândul îmi străbate mintea de câteva ori. Cum e posibil? Seara trecută, am spart codul ceremoniei de deschidere Warcross, încercând cu disperare să câştig rapid nişte bani. Azi, mă îndrept spre Tokio într-un avion particular, într-o călătorie care mi-ar putea schimba viaţa. Ce ar zice tata?

Tata.

Îmi accesez contul şi deschid un meniu derulant. Cuvintele sunt de un alb transparent. Apăs pe ceva dintr-un meniu care pluteşte.

Lumi cu Amintiri

Când îl selectez, meniul deschide un set de opțiuni secundar. Dacă mă uit la una mai mult de o secundă, începe să ruleze o previzualizare a Amintirii stocate. Există Amintiri cu mine și Keira sărbătorind prima noapte în apartamentul pe care-l închiriaserăm, și cu mine ținând primul cec după prima vânătoare reușită. Apoi sunt Favoritele Partajate, Amintiri create de alții, de care se poate bucura oricine, ca de pildă să fii Frankie Dena în timp ce cântă la Super Bowl, sau în locul unui băiat copleșit de o turmă de cățeluși – o Amintire partajată de peste un miliard de ori.

În sfârșit, merg la cel mai prețios meniu secundar, cele mai vechi Amintiri ale mele, stocate într-o categorie de Favorite diferită. Acestea sunt clipuri vechi pe care le-am înregistrat cu un telefon, înainte să apară NeuroLink, și le-am descărcat ulterior în contul meu. Sunt cu tata. Răsfoiesc prin ele până când mă opresc la una. E cea de când am împlinit zece ani, iar mâinile tatei îmi acoperă ochii. Chiar dacă e un clip vechi și pixelat, îmi umple câmpul vizual prin ochelari ca pe un ecran gigantic. Simt aceeași nerăbdare ca atunci, aceeași doză de bucurie când mâinile tatei mi-au descoperit ochii, ca să-mi arate un tablou pe care-l pictase, cu noi mergând printr-o lume de tușe colorate care arată precum Central Park la asfințit. Sar în sus, învârt tabloul și mă urc pe un scaun să îl ridic deasupra capului. Tata îmi zâmbește, apoi își întinde brațele ca să mă ajute să sar jos. Continuă până când se încheie și intră automat în următoarea Amintire stocată. Tata, într-o haină neagră și o eșarfă roșu aprins, mă ghidează pe coridoarele Muzeului de Artă Modernă. Tata mă învață să pictez. Tata și cu mine culegem bujori în Cartierul Florilor, în timp ce ploaia curge șiroaie. Tata strigă *La mulți ani!* împreună cu mine, de pe un acoperiș care dă spre Times Square.

Amintirile continuă la nesfârșit, până când nu-mi mai dau seama dacă au pornit iar de la început, și, încet-încet, alunec într-un somn vegheat de fantome.

●●●●

ÎN VIS, SUNT din nou la liceu, și revăd ce m-a făcut să am dosar penal.

Annie Pattridge era o fată neîndemânatică și timidă, o copilă cu ochi blânzi, care nu deranja pe nimeni și își mânca prânzul într-un colț al micii biblioteci a școlii. Uneori dădeam peste ea acolo. Nu eram tocmai prietena ei, dar eram în relații bune – discutaserăm de câteva ori despre pasiunea noastră comună pentru Harry Potter, Warcross, *League of Legends* și computere. Alteori o vedeam adunându-și cărțile de pe jos, după ce i le aruncase cineva din brațe, sau cu spatele la un dulap, în timp ce un grup de puști îi băga gumă în păr, sau împleticindu-se afară din toaleta fetelor cu ochelarii crăpați.

Dar apoi, într-o zi, un băiat care lucra la un proiect de grup împreună cu Annie a reușit să-i facă o poză la duș, chiar acasă. În dimineața următoare, fotografia cu Annie dezbrăcată fusese trimisă fiecărui elev din școală, partajată pe forumurile de teme și online. Au urmat tachinările. Fotografia imprimată – cu toată cruzimea aferentă. Amenințările cu moartea.

Annie s-a retras de la școală după o săptămână.

În aceeași zi, am obținut datele fiecărui elev (și ale câtorva dintre profesori) care partajaseră fotografia. Sistemele administrative ale școlii? O glumă la fel de bună ca și intrarea în orice PC cu parola *Parolă*. De acolo, am intrat în toate telefoanele lor. Am descărcat toate informațiile lor personale: datele de pe cardurile de credit ale părinților, codurile numerice personale, numerele de telefon, toate e-mailurile pline de ură

și mesajele pe care i le trimiseseră anonim lui Annie și, firește, cele mai incriminatorii – fotografiile lor private. Am avut grijă să extrag totul despre băiatul care făcuse inițial poza. Apoi am postat totul online, cu titlul „Troli în temniță"[1].

Vă imaginați nebunia care a urmat. Elevi care plângeau, părinți furioși, adunare generală în școală, articole în ziare locale. Apoi, poliția. Apoi, eu exmatriculată. Apoi, eu la tribunal.

Accesarea sistemelor informaționale fără autorizație. Publicarea intenționată a datelor confidențiale. Comportament nechibzuit. Patru luni de detenție juvenilă. Interdicție de a mai atinge un computer timp de doi ani. O dungă roșie permanentă la dosar, dă-o-ncolo de vârstă, dată fiind natura infracțiunii.

Poate că am greșit, și poate cândva voi privi înapoi cu regret. Nu sunt încă sigură de ce mi-am dat foc la valiză atunci. Dar, uneori, oamenii te izbesc la pământ în pauză fiindcă li se pare că ochii tăi au formă ciudată. Te lovesc deoarece cred că ai un trup vulnerabil. Sau o altă culoare a pielii. Sau un nume ciudat. Cred că nu vei riposta, că îți vei pleca privirea și te vei ascunde. Iar, uneori, ca să te aperi, ca să scapi, așa și faci.

Dar *alteori* te afli în poziția perfectă, având arma perfectă pentru ripostă. Așa că am lovit. Am lovit rapid, puternic, cu furie. Am lovit doar cu limbajul șoptit între circuite și cabluri, limbajul care poate îngenunchea oamenii.

Și, în ciuda tuturor, aș face-o din nou.

●●●●

CÂND ATERIZĂM, în sfârșit, sunt extenuată. Îmi pun cămașa boțită, apoi îmi înșfac rucsacul cu puținele lucruri pe care le dețin și îl urmez pe însoțitorul de zbor. Ochii mei se opresc asupra scrisului în japoneză de deasupra intrărilor în

1 Aluzie la *Harry Potter și Piatra Filozofală*. (n. red.)

terminale. Nu pricep nimic, dar nici nu am nevoie, fiindcă deasupra, în lumea virtuală, apare traducerea în engleză. BINE AŢI VENIT LA AEROPORTUL HANEDA!, spune. RIDICARE BAGAJE. ZBORURI DE LEGĂTURĂ INTERNAŢIONALE.

Un bărbat într-un costum negru mă aşteaptă la baza rampei. Spre deosebire de New York, aici îi văd numele plutind deasupra capului. Este Jiro Yamada. Îmi zâmbeşte pe sub ochelari, se înclină, apoi priveşte în spatele meu, parcă aşteptând mai multe bagaje. Când vede că nu am altceva, îmi ia rucsacul şi skateboardul şi mă salută.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că Jiro vorbeşte cu mine în japoneză, şi că nu contează, fiindcă textul tradus apare chiar sub chipul lui, ca o subtitrare în limba engleză.

— Bine aţi venit, domnişoară Chen! spune textul. Nu aveţi nimic de declarat la vamă. Urmaţi-mă.

Îl urmez spre o maşină care aşteaptă şi scrutez pista. Niciun jurnalist. Mă relaxez. Intru în maşină – e la fel ca cea care m-a dus la aeroport în New York – şi mă conduce spre ieşire. La fel ca înainte, setează un peisaj liniştit (de data asta, o pădure liniştită, răcoroasă) să se deruleze în afara geamurilor.

Iar mulţimea se află aici. Când ne apropiem de poarta de ieşire, o grămadă de oameni se grăbesc spre casa de bilete şi fac poze în direcţia noastră. Îi văd doar prin parbriz, dar chiar şi aşa, mă trezesc că mă las mai jos în scaun.

Jiro îşi coboară geamul puţin, ca să strige la jurnalişti să se dea la o parte. Când o fac, maşina zboară înainte, cu cauciucurile scârţâind în timp ce ne mişcăm sinuos pe strada care duce spre autostradă.

— Putem elimina peisajul de pe geamuri? îl întreb pe Jiro. N-am mai văzut niciodată Tokio.

Îmi răspunde maşina în locul lui.

— Sigur că da, domnișoară Chen.

Sigur că da, domnișoară Chen. Nu cred că mă voi obișnui vreodată. Peisajul păduros dispare încet, lăsând geamurile transparente. Mă uit cu uimire la orașul care se apropie.

Am mai văzut Tokio la TV, online și la nivelul Tokio Nocturn în Warcross. Mi-am dorit să fiu aici atât de mult, încât l-am și visat.

Dar acum, chiar *sunt* aici. Și e chiar mai bine decât mi-am imaginat.

Zgârie-nori care dispar în norii înserării. Autostrăzi înghesuite unele peste altele, înecate în farurile galbene și roșii ale mașinilor care trec în trombă. Șine de mare viteză care urcă până la cer și dispar sub pământ. Reclame pe ecrane înalte de optzeci de etaje. Caleidoscoape de culoare și sunet, peste tot unde întorc privirea. Nu știu la ce să mă uit mai întâi. Ne apropiem de inima orașului, iar străzile se aglomerează, până când marea de oameni care populează trotuarele face ca prin comparație Times Square să pară pustie. Nu-mi dau seama că am gura căscată, până când Jiro nu mă privește și începe să chicotească.

— Văd deseori expresia asta, îmi spune el (sau, mai degrabă, citesc subtitrarea în engleză).

Înghit în sec, jenată că m-a surprins în ipostaza asta, și închid gura.

— Aici este centrul?

— Tokio e prea mare să aibă un singur cartier central. Sunt două duzini de zone, fiecare cu propriile caracteristici. Acum intrăm în Shibuya. Tace, zâmbind. Ți-aș recomanda să-ți pui ochelarii.

Îmi pun înapoi ochelarii, lovesc brațul ca să îi fixez în modul transparent și icnesc.

Spre deosebire de New York sau de restul Americii, Tokio pare complet reconstruit pentru realitatea virtuală. Numele clădirilor plutesc deasupra lor în nuanțe neon, iar reclame strălucitoare, animate, se desfășoară pe laturi întregi ale zgârie-norilor. Fotomodele virtuale se află în fața magazinelor de haine, fiecare rotindu-se ca să prezinte o mulțime de ținute. Recunosc unul dintre modele: este un personaj din cea mai nouă versiune a jocului *Final Fantasy*, o fată cu părul albastru-deschis, care mă salută pe nume și îmi arată geanta ei Louis Vuitton. Un buton de *Cumpără acum* plutește chiar deasupra ei, așteptând să fie apăsat.

Cerul este plin de nave zburătoare virtuale și de globuri colorate, unele afișând știri, altele, reclame, iar câteva părând să aibă doar rol decorativ. Pe măsură ce înaintăm, văd texte translucide în centrul câmpului vizual, care îmi spun la câți kilometri ne aflăm de districtul Shibuya, dar și ce temperatură este și care sunt prognozele meteorologice.

Străzile sunt pline de tineri îmbrăcați în haine elaborate. Fuste gigantice de dantelă, umbrele lucrate minuțios, ghete înalte de douăzeci și cinci de centimetri, gene care par kilometrice, măști care strălucesc în întuneric. Unii au nivelul de Warcross plutind deasupra capetelor, împreună cu inimi, stele și trofee. Alții au animale de companie virtuale care tropăie pe lângă ei, câini virtuali de un mov strălucitor sau tigri argintii care sclipesc. Alții au tot felul de obiecte stil avatar, cum ar fi urechi de pisică virtuale sau coarne pe cap, aripi de înger enorme, păr și ochi de toate culorile.

— Fiindcă s-a deschis sezonul oficial, îmi explică Jiro, vei vedea asta destul de frecvent.

Arată spre o persoană de pe stradă cu **Nivelul 80** și **❤3.410.383** deasupra capului, care zâmbește în timp ce alți câțiva o felicită

pentru nivelul atins și bat palma cu ea. Un șoim virtual de companie se învârte în cerc deasupra capului ei, cu coada arzând în flăcări.

— Aici, aproape orice faci înseamnă puncte câștigate pentru nivelul în Link. Dacă mergi la școală, dacă mergi la lucru, dacă pregătești cina. Și tot așa. Nivelul tău îți poate aduce recompense în lumea reală, orice, de la popularitate în rândul colegilor de clasă și un serviciu superior în restaurante, până la un avantaj în fața altora în cazul unui interviu pentru un loc de muncă.

Dau din cap, privind cu uimire. Am auzit că multe părți ale lumii sunt construite așa. Ca la un semnal, o bulă transparentă apare în mijlocul câmpului vizual, cu un *ding* plăcut.

Prima dată în Tokio!
+350 puncte. Scor zilnic: +350
Ai urcat un nivel!

Nivelul meu urcă de la 24 la 25. Sunt încântată.

O jumătate de oră mai târziu, întoarcem pe o stradă care urcă pe un deal și ne oprim în fața unul hotel aproape de vârf. Numele – Crystal Tower Hotel – și adresa plutesc deasupra acoperișului. Poate că nu am mai fost niciodată în Tokio, însă, chiar și așa, îmi dau seama că suntem într-un cartier bogat, cu trotuare perfect curate și rânduri ordonate de cireși încă neînfloriți. Hotelul are cel puțin douăzeci de etaje, un design zvelt și o imagine virtuală cu pești koi care înoată de-a lungul unei laturi.

Jiro îmi ține rucsacul, iar eu ies din mașină. Marginile ușii glisante de sticlă se luminează când ne apropiem, iar când intrăm, doi însoțitori se înclină în direcția noastră, de fiecare parte a ușii. Îmi plec și eu capul, stângace.

— Bine ați venit în Tokio, domnișoară Chen! îmi spune recepționera, când ajungem la birou.

Deasupra capului apare numele ei: **Sakura Morimoto**, urmat de **Recepție** și **Nivelul 39**. Își înclină capul spre mine.

— Bună, îi răspund. Mersi!

— Domnul Tanaka a solicitat cel mai bun apartament pentru dumneavoastră. Vă rog, spune ea, întinzând o mână spre lift. Pe-aici.

O urmăm în lift, unde apasă butonul pentru etajul superior. Inima începe să-mi bată iar cu putere. Hideo a cerut personal o cameră pentru mine. Nici nu îmi mai amintesc ultima oară când am stat la un hotel adevărat. Cred că a fost atunci când tata a obținut o invitație la Săptămâna Modei de la New York, și amândoi am stat într-un hotel micuț, fiindcă eu îi atrăsesem atenția unui vânător de modele. Dar nu fusese nici pe departe ca acesta.

Când ajungem la etajul superior, recepționera ne ghidează spre singura ușă de pe coridor. Îmi dă un card-cheie.

— Ședere plăcută! îmi spune, zâmbind.

Apoi deschide ușa și mă invită înăuntru.

Este un apartament tip penthouse. Intrăm într-un spațiu de câteva ori mai mare decât orice loc în care am trăit vreodată. Un coș cu fructe proaspete și gustări cu aromă de ceai verde se află pe măsuța de cafea din sticlă. Există un dormitor și un living cu o fereastră din sticlă curbată, care se întinde de la podea la tavan și dă spre un Tokio plin de lumini. De acolo, cu ochelarii mei cei noi, văd numele virtuale ale străzilor și clădirilor clipind, în timp ce mă mișc prin încăpere.

Simboluri – inimi, stele, degete ridicate în semn de încurajare – se înghesuie deasupra diverselor părți ale orașului, scoțând în evidență zonele în care cel mai mulți oameni au marcat locuri

favorite, magazine sau întâlniri cu prietenii. Merg către fereastră până când pantofii mi se lovesc de sticlă, apoi privesc oraşul cu uimire. Tokio-ul din Warcross este ceva de ţinut minte, însă acesta este oraşul *real*, iar să ştiu că este real mă face să ameţesc.

O bulă transparentă apare iar:

Cazare la Crystal Tower Hotel, apartamentul penthouse 1
+150 pct. Scor zilnic: +500
Nivelul 25 | 1.580 N

— E chiar mai frumos decât mi-am imaginat, spun.

Recepţionera zâmbeşte, chiar dacă e, probabil, un lucru prostesc.

— Mulţumim, domnişoară Chen, răspunde, înclinându-se iar. Dacă aveţi nevoie de orice pe durata şederii, vă rog să mă anunţaţi şi vă voi ajuta imediat.

După ce închide uşa în urma ei, mai dau o tură prin cameră. Stomacul îmi chiorăie, parcă reacţionând şi amintindu-mi că mi-ar prinde bine o masă copioasă.

Merg spre măsuţa de cafea, deasupra căreia pluteşte opţiunea numită „cină în cameră". Apăs pe cuvintele virtuale şi sunt dintr-odată înconjurată de feluri de mâncare. Cred că am sute de opţiuni: burgeri enormi, plini de brânză care se topeşte, farfurii de spaghete pline cu chiftele şi sos, platouri asortate de sushi, boluri aburinde de supă cu tăiţei, pui prăjit crocant cu orez, rulouri de porc pufoase şi găluşte fripte în tigaie, tocane dense de carne şi legume, mochi, un desert moale şi catifelat, umplut cu pastă de fasole roşii... şi lista continuă.

Capul mi se învârte când decid, într-un final, să aleg pui prăjit cu găluşte. În timp ce aştept, petrec zece minute încercând să mă prind cum să folosesc toaleta şi încă zece aprinzând

şi stingând luminile, doar printr-o fluturare a mâinii. Iar când îmi ajunge comanda, totul are un gust chiar mai bun decât pare. Nu am mai luat niciodată o masă la fel de gustoasă, şi nici nu îmi amintesc măcar ultima dată când am mâncat ceva nescos dintr-o cutie.

Când sunt atât de plină că nu mai pot mânca nicio îmbucătură, mă târăsc la pat şi mă arunc pe el cu un suspin mulţumit. Patul e ridicol de comod, suficient de ferm ca să mă pot scufunda uşurel în el, până când mă simt de parcă aş sta întinsă pe un nor. Salteaua din micuţul nostru apartament fusese adunată de pe trotuar şi era plină cu arcuri vechi, care scârţâiau ca naiba la fiecare mişcare. Acum, iată-mă, stând într-un penthouse vast, pe care Hideo însuşi l-a cerut pentru mine.

Starea mea de mulţumire începe să dispară şi, dintr-odată, am o senzaţie de înstrăinare. O fată ca mine n-ar trebui să se atingă de aşternuturile astea luxoase, să mănânce mâncarea asta scumpă, să doarmă în camera aceasta mai mare decât orice casă în care am locuit vreodată. Privirea mea rătăceşte într-un colţ, căutând saltelele care zac pe podea, silueta Keirei ghemuită sub o pătură pe canapea. *Îţi vine să crezi?* ar spune ea.

Aş vrea să îi răspund, ei sau oricui. Dar nu e aici. Aici nu e nimic familiar, decât eu însămi.

Mâine dimineaţă la ora 10. Îmi dau seama că nu am nimic potrivit de purtat, nici costume pentru interviu, nici pantaloni sau bluze. Voi merge la Henka Games arătând ca o copilă culeasă de pe străzi. Aşa îl voi întâlni pe cel mai celebru tânăr din lume.

Dacă Hideo îşi va da seama că a comis o greşeală imensă?

8

O pereche de blugi sfâșiați, cu ambii genunchi expuși. Tricoul meu vechi favorit, cu emblema SEGA[1]. Aceeași pereche de ghete uzate pe care le port aproape în fiecare zi. O cămașă roșie din flanel, în carouri, decolorată de atâtea spălări.

Tata ar fi oripilat.

În ciuda faptului că patul este extrem de confortabil, m-am întors pe toate părțile întreaga noapte. M-am trezit în zori, cu ochii lipiți, dezorientată, cu capul plin de gânduri. Acum am pungi sub ochi, iar tenul mi-a văzut și zile mai bune.

Mi-am călcat cât m-am priceput sărmana cămașă de flanel, *de două ori*, însă gulerul încă arată boțit și purtat. Îmi suflec cu grijă mânecile până la coate, apoi îmi bag cămașa în pantaloni pe cât de drept posibil. În oglindă, mă prefac că e un blazer elegant. Singurul lucru care-mi place în dimineața asta e părul meu, care pare să coopereze. E des și drept, iar curcubeul de culori din el strălucește în lumina dimineții. Dar nu am niciun fel de machiaj să acopăr cearcănele de sub ochi, și nu am de

[1] Companie japoneză multinațională, producătoare de jocuri video și componente hardware, cu sediul central în Tokio.

gând să arunc cei treisprezece dolari ai mei pe creme de față și fond de ten. Atât tricoul, cât și cămașa arată îngrozitor de vechi și purtate, în contrast cu tot ce e nou și strălucitor în apartament. Talpa ghetei mele stângi se desprinde vizibil. Găurile din blugi par mai mari decât îmi aminteam.

Studiourile de jocuri nu sunt tocmai renumite pentru codurile lor vestimentare stricte, însă *chiar* și ele trebuie să aibă un fel de etichetă în privința întâlnirilor cu șefii cei mari.

Pentru întâlnirea cu șeful cel mare din întreaga industrie.

Un *ding* plăcut răsună în apartament, și o lumină care clipește lângă capul patului mă anunță că primesc un telefon. Apăs și îl preiau, iar o clipă mai târziu, vocea Sakurei Morimoto îmi sună în căști ascunse în cameră.

— Bună dimineața, domnișoară Chen! Prin căști, fără nicio suprapunere virtuală, trece la engleză. Mașina dumneavoastră vă așteaptă afară, oricând sunteți gata.

— Sunt gata, răspund, fără a-mi veni să cred.

— Ne vedem curând.

Jiro mă așteaptă afară, alături de aceeași mașină de seara trecută. Aproape că mă aștept să facă un comentariu despre hainele mele sau cel puțin să ridice o sprânceană. Dar, în loc de asta, mă salută călduros când mă apropii, apoi mă ajută să urc. Călătorim acompaniați de un peisaj cu floarea-soarelui și un răsărit frumos. Costumul lui Jiro e impecabil, o combinație perfectă de negru cu o cămașă albă, probabil creată de o firmă renumită. Dacă așa arată gărzile de corp ale lui Hideo, atunci ce ar trebui să port *eu*? Trag încontinuu de mânecile cămășii, încercând să îmi schimb ca prin magie hainele în ceva drăguț, netezindu-le repetat.

Îmi imaginez chipul tatei, dacă m-ar vedea acum. Ar inspira adânc și ar tresări. *Deloc potrivit*, ar spune. M-ar lua de mână

şi m-ar târî după el la cel mai apropiat butic, şi la naiba cu cardul de credit.

Gândul mă face să trag şi mai tare de mâneci. Îl alung.

Maşina se opreşte, în sfârşit, în faţa unei porţi albe. Ascult, curioasă, cum garda de corp spune ceva cuiva care pare un îngrijitor al maşinii automate. Cu coada ochiului, remarc o emblemă micuţă pe o latură a porţii. *Henka Games*. Apoi, maşina se deplasează, iar noi înaintăm, parcând într-un loc aproape de aleea din faţă. Jiro înconjoară maşina ca să-mi deschidă portiera.

— Am ajuns, îmi spune, zâmbind şi făcând o plecăciune.

Mă conduce printr-o pereche de uşi glisante de sticlă. Păşim în cea mai mare sală de aşteptare pe care am văzut-o vreodată.

Lumina se revarsă în interior dintr-un vestibul cu tavan de sticlă, până acolo unde ne aflăm, în centrul unui spaţiu deschis, decorat cu viţe-de-vie de interior impresionante. Apa curge din câteva fântâni plasate de-a lungul zidurilor. Şiruri de balcoane albe, curate, se curbează de-a lungul interioarelor clădirii. O emblemă ştanţată Henka Games acoperă unul dintre pereţii albi. Atârnând de tavan sunt steaguri colorate ale echipelor de Warcross, fiecare afişând un simbol al echipei şi marcând sezonul actual. Mă opresc o clipă să admit priveliştea. Dacă aş purta ochelari NeuroLink, pun pariu că steagurile ar fi animate.

Bun venit la Henka Games!
+2.500 pct. Scor zilnic: +2.500
Ai urcat un nivel!
Nivelul 26 | 3.180 N

— Pe-aici, spune garda de corp, ghidându-mă.

Ne îndreptăm spre o serie de cilindri din sticlă transparentă, unde ne aşteaptă o femeie zâmbitoare. Are o broşă de aur înfiptă în sacoul perfect călcat, în onoarea sezonului actual, şi

un clipboard la subraţ. Zâmbetul i se măreşte când mă vede, deşi remarc că privirea i se opreşte scurt asupra hainelor mele. Nu spune nimic, însă eu roşesc.

— Bine ai venit, domnişoară Chen! îmi spune, plecând capul cu un gest calm.

Garda mea de corp îşi ia rămas-bun după ce mă lasă în grija ei.

— Domnul Tanaka aşteaptă să te cunoască.

Înghit în sec şi îi întorc plecăciunea. *Nu va mai dori asta, odată ce va vedea în ce hal sunt.*

— Şi eu, mormăi.

— Sunt câteva reguli pe care trebuie să le respecţi, continuă ea. Prima: fără fotografii în timpul întâlnirii. A doua: va trebui să semnezi un acord conform căruia nu vei dezvălui cele discutate.

Îmi înmânează formularul pe clipboard.

Fără fotografii. Fără discuţii. Nu e o surpriză.

— OK, răspund, citind cu atenţie hârtia de pe clipboard şi semnând în partea de jos.

— Şi a treia: trebuie să-ţi cer să nu-l întrebi pe domnul Tanaka nimic despre familia lui sau despre treburile lor private. Este o politică aplicată în întreaga companie, iar domnul Tanaka e foarte strict în privinţa respectării ei.

Mă uit la ea. E o cerere şi mai ciudată decât primele două, însă decid să încuviinţez.

— Fără întrebări despre familie. Am înţeles.

Uşile liftului se deschid pentru noi. Doamna îmi face semn să intru, apoi îşi încrucişează braţele la piept când începem să urcăm. Privesc cât e de mare studioul, ochii oprindu-mi-se asupra steagurilor gigantice. Clădirea asta e deosebită. Tata ar fi impresionat.

Continuăm până ajungem la etajul superior. Câțiva angajați trec pe lângă noi, fiecare purtând tricouri cu Warcross și blugi. Vederea lor mă calmează. Unul dintre angajați privește în direcția mea, părând să mă recunoască. Pare că vrea să mă oprească, apoi se înroșește și decide să n-o facă. Îmi dau seama că toți cei care lucrează aici s-au uitat la ceremonia de deschidere și m-au văzut pătrunzând în joc. Când mă gândesc la asta, văd alți câțiva angajați în sala principală, cu gâturile alungite de curiozitate în direcția noastră.

Ne ghidează de-a lungul unui coridor deschis, până când ajungem într-un hol mai mic, unde se află o altă pereche de uși de sticlă. Sticla e complet transparentă, așa că pot vedea o parte de cameră prin ea, unde se află picturi murale imense cu lumi din Warcross și o masă de conferințe lungă. Picioarele îmi amorțesc, iar teama îmi străbate coloana. Acum, că mai sunt doar câteva clipe până la întâlnire, sunt dintr-odată cuprinsă de sentimentul că poate nu-mi doresc de fapt să fiu aici.

— Așteaptă o clipă, te rog, îmi spune femeia, când ajungem la uși.

Apasă cu un deget pe un panou din perete, apoi intră când ușile se deschid. De unde mă aflu, o văd plecându-se adânc și întrebând ceva în japoneză. Tot ce pricep e *Tanaka-san* și *Chen-san*.

O voce liniștită îi răspunde de undeva din partea îndepărtată a încăperii.

Doamna revine și deschide ușa glisantă.

— Intră. Îmi face un semn cu capul în trecere. Spor la discuții!

Apoi pleacă, îndreptându-se înapoi spre holul pe unde am venit.

Mă trezesc stând în mijlocul unei camere cu o priveliște deosebită către Tokio. Într-un capăt al camerei, câteva persoane se relaxează pe scaune în jurul unei mese de ședințe: două femei, una purtând o bluză și o fustă, cealaltă, un tricou cu Warcross, un blazer și blugi. Un tânăr cu păr auriu stă între ele, gesticulând cu mâinile în aer. Îl recunosc. Este Kenn, cel care mi-a vorbit când călătoream cu avionul. Femeile îi răspund, discutând ceva despre una dintre lumile pentru campionatul de Warcross.

Privirea mi se deplasează de la ei la ultima persoană din încăpere.

Stă pe o canapea cenușie, netedă, chiar lângă masa de ședințe, cu coatele sprijinite pe genunchi. Ceilalți trei sunt întorși inconștient spre el, așteptând în mod clar să aibă ultimul cuvânt. E îmbrăcat într-o cămașă albă, perfect croită, cu mânecile suflecate până la coate și cu doi dintre nasturii de sus desfăcuți, o pereche de pantaloni închiși la culoare și pantofi Oxford de un stacojiu aprins. Singurul obiect legat de joc pe care-l poartă e o pereche de butoni din argint pentru manșete, care scânteiază în soare, în forma emblemei Warcross. Ochii lui sunt foarte întunecați, umbriți de gene lungi. Părul lui e des, negru ca noaptea, cu excepția unei șuvițe subțiri, argintii, dintr-o parte.

E Hideo Tanaka în carne și oase.

După ani și ani în care l-am admirat de la distanță, nu sunt sigură la ce mă așteptam. Cumva, mă uimește să-l văd fără un monitor sau o copertă de revistă care să-mi obstrucționeze priveliștea, de parcă aș focaliza doar pe el pentru prima dată.

Ridică ochii spre mine.

— Domnișoara Chen, spune el, ridicându-se de pe canapea cu o mișcare grațioasă.

Apoi se apropie de mine, își înclină capul o dată și îmi întinde mâna. E înalt, iar gesturile îi sunt simple și lipsite de efort. Expresia – serioasă. Singura imperfecțiune îi sunt încheieturile, învinețite, cu cicatrice noi, ceea ce e foarte surprinzător pentru mâinile sale elegante; de parcă ar fi luat parte la o luptă. Mă trezesc holbându-mă curioasă și reușesc să mă opresc la timp ca să-i întind și eu mâna. Mișcările mele sunt de bivol obosit. Chiar dacă hainele mele nu sunt atât de diferite de ale celorlalți, mă simt murdară și inadecvată, în comparație cu stilul său fără cusur.

— Bună ziua, domnule Tanaka! îi răspund, nesigură ce altceva să spun.

— Hideo, te rog.

Ah, accentul acela britanic, abia simțit! Îmi strânge mâna o dată, apoi se uită în direcția celorlalți.

— Producătorul nostru principal pentru campionate, domnișoara Leanna Samuels.

Îmi lasă mâna ca să arate spre femeia cu bluză și fustă. Ea îmi zâmbește și își ajustează ochelarii.

— Încântată, domnișoară Chen!

Hideo arată spre femeia cu tricou și blazer.

— Adjunctul meu, domnișoara Mari Nakamura, directorul nostru executiv.

Acum o recunosc. Am văzut-o anunțând o mulțime de lucruri legate de Warcross. Își înclină ușor capul în direcția mea.

— Mă bucur de cunoștință, domnișoară Chen! îmi spune, zâmbind.

Îi răspund la salut cât de bine pot.

— Și deja îl cunoști pe directorul nostru artistic, încheie Hideo, înclinând capul spre Kenn. Unul dintre foștii mei colegi de la Oxford.

— Nu și în persoană.

Kenn sare de pe scaun și ajunge în fața mea din câțiva pași mari. Îmi strânge mâna cu putere. Spre deosebire de Hideo, expresia lui ar putea încălzi o încăpere iarna.

— Bine ai venit în Tokio! Ne-ai impresionat pe toți. Se uită spre Hideo o dată, apoi zâmbetul i se lățește. Nu se întâmplă în fiecare zi ca el să pună pe cineva să traverseze o jumătate de lume pentru un interviu.

Hideo ridică o sprânceană spre prietenul său.

— Te-am adus *pe tine* așa, ca să te alături companiei.

Kenn râde.

— Asta a fost cu ani în urmă. Cum spuneam, nu se întâmplă în fiecare zi.

Zâmbetul i se îndreaptă din nou spre mine.

— Mersi, hotărăsc să spun, cu capul învârtindu-mi-se după ce am salutat patru creatori legendari în zece secunde.

Mari, directorul executiv, se întoarce spre Hideo și îl întreabă ceva în japoneză.

— Continuați fără mine, îi răspunde Hideo, în engleză.

Ochii i se opresc din nou asupra mea. Îmi dau seama că nu a zâmbit deloc de când am intrat. Poate chiar sunt prea prost îmbrăcată pentru el.

— Domnișoara Chen și cu mine vom avea o discuție.

O discuție. Între patru ochi. Simt că îmi iau foc obrajii. Hideo nu pare însă să remarce, și în schimb îmi face semn să îl urmez afară din încăpere. În spatele nostru, ceilalți își reiau conversația. Doar Kenn se uită în ochii mei când privesc peste umăr în direcția lor.

— Nu vrea să fie intimidant! strigă el vesel când se închide ușa.

— Așadar, spune Hideo, în timp ce ne îndreptăm pe hol spre vestibulul principal, ești pentru prima dată în Japonia, nu?

— Îmi place, încuviinţez.

De ce tot ce spun sună deodată atât de prostesc?

Din ce în ce mai mulţi angajaţi încetinesc ca să ne privească trecând.

— Mulţumesc c-ai venit până aici, spune el.

— *Eu* îţi mulţumesc, răspund. Ţi-am urmărit cariera încă de la început, când ai ajuns în top. E o imensă onoare.

Hideo face un semn dezinteresat din cap şi îmi dau seama c-o fi sătul să tot audă asta de la oricine.

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt săptămâna, dar sper c-a fost o călătorie plăcută.

Pe bune?

— Plăcută e puţin spus, răspund eu. Mulţumesc, domnule Tanaka... Hideo, pentru că mi-ai plătit datoriile. Nu era necesar.

Hideo dă din mână cu nonşalanţă.

— Nu-mi mulţumi. Să zicem că e un mic avans. Sincer, sunt surprins că erai datoare cuiva. Cu siguranţă vreo companie din domeniu ţi-a remarcat abilităţile până acum.

Simt o înţepătură de iritare când Hideo alungă atât de uşor ideea datoriilor mele. Bănuiesc că şase mii de dolari – pentru mine, un munte de necucerit – nu merită nicio urmă de îndoială când eşti miliardar.

— Am dosar, îi spun, încercând să nu par iritată. Dosar *penal*, adică. Nu e nimic serios, dar nu mi s-a permis să mă ating de un computer timp de doi ani.

Decid să nu pomenesc de moartea tatei şi de timpul petrecut la adăpostul pentru copii.

Spre surprinderea mea, Hideo nu insistă.

— Am angajat suficienţi hackeri ca să recunosc unul bun când îl văd. Ai fi fost descoperită, mai devreme sau mai târziu. Se uită lung la mine. Acum, eşti aici.

Mă conduce după un colț și spre o altă pereche de uși glisante. Intrăm într-un birou gol. Ferestrele sunt de la tavan la podea. O pictură murală colorată se află într-un colț – un amestec de niveluri de joc stilizate. În alt colț se află niște canapele netede. Ușile se închid după noi, și suntem singuri.

Hideo se întoarce spre mine.

— Știu că ți-ai văzut numele peste tot online, spune el, dar ai idee de ce ești aici?

Din greșeală? Dar, în schimb, răspund:

— În timpul zborului, domnul Edon a spus că urmează să fiu introdusă în Wardraft.

Hideo încuviințează.

— Așa este, doar dacă nu-ți dorești asta.

— Înseamnă că vrei să concurez în campionatul de Warcross de anul acesta?

— Da.

Inspir adânc. Să aud asta de la Hideo în persoană, de la creatorul Warcross, face ca totul să devină, în sfârșit, real.

— De ce? întreb. Adică, sunt o jucătoare decentă, însă nu sunt în clasamentele internaționale. Vrei să mă introduci în joc pentru audiență? Ca pe o capcană de marketing?

— Ai idee ce-ai făcut de fapt când ai sărit drept în mijlocul jocului de deschidere?

— Am distrus cel mai important joc al anului? mă aventurez eu.

— Ai reușit să treci printr-un scut care nu a fost spart aproape niciodată.

— Îmi pare rău. N-am mai încercat niciodată trucul acela.

— Credeam c-a fost un accident.

Îi întâlnesc privirea pătrunzătoare. Acum mă tachinează pentru scuzele patetice din timpul primului apel telefonic.

— N-am mai încercat niciodată *accidental* trucul acela, reformulez.

— Nu îți spun asta fiindcă sunt supărat c-ai reușit. Ridică o sprânceană spre mine. Deși aș prefera să n-o mai faci. Îți spun asta fiindcă am nevoie de ajutorul tău.

Ceva din cuvintele lui de mai devreme îmi trezește interesul.

— Ai spus că scutul de securitate n-a mai fost spart *aproape* niciodată. Cine a mai intrat?

Hideo merge spre canapele, se așază și se lasă pe spate. Îmi face semn să mă așez și eu vizavi.

— De aceea am nevoie de ajutorul tău.

Într-o secundă, înțeleg.

— Încerci să prinzi pe cineva. Și cea mai bună modalitate este să mă introduci în jocurile de anul acesta.

Hideo își înclină capul spre mine.

— Am auzit că ești vânător de recompense.

— Da, răspund. Prind jucători de Warcross care au datorii mari la pariuri și pe oricine de care poliția nu are timp să se ocupe.

— Deci trebuie să fii familiarizată cu zona gri care a apărut de când am lansat pe piață ochelarii.

— Firește.

O zonă gri înfloritoare a existat întotdeauna dincolo de internet. Este partea nevăzută a lumii online, pe care niciun motor de căutare nu ți-o arată. Nu poți intra decât dacă știi ce faci. Rețeaua întunecată este cea în care se adună hackerii, sunt traficate droguri, se vând servicii sexuale și se angajează asasini. Popularitatea i-a crescută odată cu răspândirea jocului Warcross și a ochelarilor NeuroLink. Aceeași zonă gri există acum în realitatea virtuală, doar că se numește Lumea Întunecată – un loc virtual periculos, unde mă avânt adesea în căutarea infractorilor cărora le place să stea acolo.

— Te simți confortabil acolo? întreabă Hideo, privindu-mă.

Mă zbârlesc de atâta condescendență.

— Dacă nu m-aș simți, n-aș fi de mare folos în prinderea unui hacker, nu?

Hideo nu reacționează la sarcasm.

— Vei fi unul dintre cei câțiva vânători de recompense pe care-i angajez pentru asta.

Se întinde spre măsuța pentru cafea care ne separă și ridică o cutiuță care se află pe un teanc de reviste de jocuri. Mi-o întinde.

— Asta e pentru tine. Și ceilalți vor primi câte una.

Alți vânători de recompense. La fel ca în cazul vânătorilor trecute, voi concura cu alții. Ezit, apoi iau cutia. E ușoară ca aerul. Mă uit la el înainte să o deschid. În interior se află un recipient mic, de plastic, cu două compartimente rotunde. Deschid unul dintre ele.

— Lentile de contact, spun, privind la un disc transparent care plutește în lichid.

— Versiuni beta. Le vom lansa public mai târziu, săptămâna aceasta.

Mă uit la el, nerăbdătoare.

— Următoarea generație de ochelari NeuroLink?

Buzele i se răsucesc într-o sugestie de zâmbet, primul pe care-l remarc.

— Da.

Privesc din nou în jos. Arată ca niște lentile de contact obișnuite, doar că, pe margini, cu caractere minuscule, transparente, sunt cuvintele *Henka Games*. Tot ce e nevoie ca să le identifice drept diferite de o pereche de lentile obișnuite. Când mă mișc puțin, lentilele scânteiază în lumină, sugerând că suprafața le este, probabil, învelită într-o rețea fină de circuite microscopice. Pentru o clipă, uit de iritarea cauzată de

răspunsurile lui Hideo. În loc de asta, simt că mă întorc la adăpostul pentru copii, ascultând radioul și aflând pentru prima dată despre invenția lui cutremurătoare.

— Cum..., încep să spun, iar fascinația mă face să am o voce spartă. Cum ai făcut asta? Cum le *alimentezi*? Nu e ca și cum le-ai putea pune în priză.

— Corpul uman produce minimum o sută de wați de electricitate zilnic, spune el. Un telefon inteligent mediu folosește doar între doi și șapte wați la o încărcare. Lentilele au nevoie de mai puțin de unul.

Mă uit atent la el.

— Vrei să spui că pot fi încărcate doar de electricitatea din corpul meu?

Încuviințează.

— Lentilele lasă în urmă un strat fără efecte nocive pe suprafața ochiului, gros de doar un atom. Acesta se comportă ca un conductor între lentile și corp.

— Folosirea corpului ca încărcător, spun.

Se făcuseră suficiente filme despre asta, și totuși, iată-mă privind realitatea în mâinile mele.

— Am crezut că e doar un mit științifico-fantastic.

— Totul e un mit până când cineva îl transformă în realitate, spune Hideo.

Are acum o intensitate aparte în priviri, o strălucire care îi luminează întregul chip. Îmi amintesc că am văzut-o prima dată când l-am urmărit la TV, și o recunosc acum. *Acesta* e Hideo, cel care mă captivează.

Face semn către o ușă din capătul îndepărtat al biroului.

— Încearcă-le.

Iau lentilele și mă îndrept spre ușă, care se deschide spre o baie privată. Acolo, mă spăl pe mâini și iau o lentilă. Îmi ia cam

zece încercări, dar în sfârșit reușesc să mi le pun pe ambele, ștergându-mi câteva lacrimi. Sunt reci ca gheața.

Când mă întorc pe canapea, studiez încăperea. La prima vedere, totul pare la fel. Dar apoi îmi dau seama că pictura murală în culori vii din spatele lui Hideo se mișcă, de parcă ar fi căpătat viață, iar culorile se amestecă și își schimbă locul într-un afișaj spectaculos.

Privirea continuă să îmi rătăcească. Remarc tot mai multe lucruri. Straturi de realitate virtuală, eliberate de limitele ochelarilor. Un joc mai vechi de Warcross e în desfășurare pe un alt perete al camerei, acoperindu-l de sus până jos. Tavanul nu mai e tavan. În locul lui, văd o noapte de un albastru întunecat și o fâșie scânteietoare de Cale Lactee. Planetele – Marte, Jupiter și Saturn – sunt mărite, iar culorile le sunt exagerate. Atârnă asemenea unor globuri pe cer. În cameră, obiectele au etichete deasupra. **Ficus în ghiveci** plutește deasupra unei plante verzi, alături de cuvintele **Apă | +1**, arătând că aș câștiga un punct dacă aș uda-o. **Canapea** plutește deasupra canapelelor noastre, iar **Hideo Tanaka | Nivelul ∞** plutește deasupra lui Hideo, iar eu am, probabil, **Emika Chen | Nivelul 26** deasupra propriului cap.

În centrul câmpului vizual apar câteva cuvinte translucide.

Joacă Warcross

Hideo se ridică și vine să se așeze lângă mine. Acum remarc că și el poartă lentile. Prin ale mele, văd un strat de culori subțire și lucios pe pupilele lui.

— Hai să jucăm o sesiune de Warcross, îmi spune. Un buton apare între noi. Și îți voi arăta pe cine urmăresc.

Inspir adânc și mă uit lung la buton. Lentilele îmi detectează privirea fixă, iar lumea reală din jurul nostru, biroul, canapeaua, pereții, se întunecă și dispar.

Când lumea reapare, suntem amândoi într-un spațiu steril, alb, cu pereți care se întind la infinit. O recunosc drept una dintre lumile de începători din Warcross: Nivelul Pensula-de-Vopsea. Dacă îți întinzi mâinile și atingi pereții albi, pe suprafețe apar dungi de vopsea în culorile curcubeului. Îmi îndoi degetele de la picioare și îmi imaginez că merg, iar cu ajutorul acestor îndemnuri, avatarul meu începe să se miște. Mergând, îmi trec absentă o mână de-a lungul unuia dintre pereți, privind cum degetele mele lasă în urmă culori.

Hideo ne conduce într-un colț al lumii, unde se oprește. Îmi relaxez degetele de la picioare și mă opresc și eu. Mă privește.

— Aceasta e prima lume în care mi-am dat seama că e ceva în neregulă, îmi explică el.

Își trece o mână de-a lungul peretelui, lăsând urme de un verde aprins și auriu. Apoi își vâră degetele în suprafață și împinge.

Peretele se deschide, ascultând de atingerea lui.

În spatele peretelui se află o lume de linii întunecate și dungi de lumină, împărțite în modele detaliate. Codul care conduce lumea. Văd o bucată de API[1] folosit în joc. Hideo pășește în interiorul zidului, apoi îmi face semn să mă alătur. Ezit doar o secundă înainte să părăsesc lumea mânjită de vopsea a pereților albi și să intru în amalgamul întunecat de linii.

Acolo, dungile de lumină aruncă o umbră de un albastru slab pe pielea mea. Tresar de încântare când văd asta și scrutez coloanele, analizând și absorbind cât de mult pot. Hideo mai merge puțin, apoi se oprește în fața unui segment de cod.

Instinctele mi se activează, iar ochii mi se relaxează, înregistrând întregul tablou al codului din fața mea. Identific problema de îndată. E subtilă, ușor de trecut cu vederea de cineva

[1] Application Programming Interface – set de definiții pentru programarea de aplicații și software.

fără experiență în analiza cadrului de funcționare al Neuro-Link, dar e acolo, o secțiune care pare greșită, cu liniile amestecate într-un fel care nu se potrivește în modelul din jur, o secțiune nelalocul său în restul de haos organizat.

Hideo aprobă când își dă seama că am remarcat-o. Se apropie de partea amestecată.

— Ai văzut ce-a făcut?

Nu-mi arată doar ce s-a întâmplat. Mă testează.

— A fost reconectat, răspund automat, cu ochii parcurgând codul. Să raporteze date.

Hideo încuviințează, apoi se întinde spre porțiunea stricată și o atinge. Înainte să revină la locul ei, cuminte și ordonată, clipește.

— Am reușit s-o peticim. Îți arăt doar o amintire a cum arăta înainte s-o găsim prima dată. Dar persoana nu a lăsat nicio urmă, și de atunci a devenit și mai pricepută în a-și ascunde prezența. Am început s-o numim Zero, fiindcă aceasta este valoarea implicită în dosarul de acces. E singurul indiciu pe care ni-l lasă. Mă privește. Sunt impresionat că te-ai prins.

Crede că *eu* sunt Zero? Îl privesc cu atenție. Oare m-a adus tot drumul până aici, m-a întrebat atâtea lucruri – *E prima oară când vii în Japonia? Ai idee ce-ai făcut?* – doar ca să vadă dacă sunt suspectul lui principal?

Mă uit urât la el.

— În cazul în care voiai să știi dacă sunt sau nu Zero, m-ai fi putut întreba.

Hideo se uită sceptic la mine.

— Și ai fi recunoscut?

— Ți-aș fi apreciat metoda directă, preferabilă jocului ăstuia de-a șoarecele și pisica pe care-l joci cu mine.

Privirea lui Hideo pare capabilă să-mi pătrundă direct în suflet.

— Ai pătruns în meciul de deschidere a sezonului. Ar trebui să-mi cer scuze fiindcă te bănuiesc?

Deschid gura şi o închid la loc.

— E drept, recunosc. Dar n-am făcut eu *asta*.

Priveşte cu răceală într-o parte.

— Ştiu. Nu te-am adus aici pentru o mărturisire.

Scot fum pe nări în tăcere.

Lumea din jurul nostru se schimbă brusc. Suntem scoşi atât din cod, cât şi de la Nivelul Pensula-de-Vopsea. Acum ne aflăm pe o insulă plutitoare, înconjurată de alte sute de insule plutitoare, deasupra unei lagune superbe. Aceasta a fost lumea care s-a folosit în ceremonia de deschidere în care am pătruns cu forţa.

Hideo trage lumea de parcă ar ţese-o între degete, şi aceasta se grăbeşte pe lângă noi. Înghit cu greutate. Versiunea la care e conectat contul lui este, evident, diferită de a mea, permiţându-i abilităţi de joc pe care eu nu le am. E ciudat să mă aflu în joc cu propriul lui creator şi să-l văd jucându-l ca zeul suprem. Într-un final, Hideo ne opreşte pe o porţiune a stâncilor. Împinge şi, din nou, intrăm într-un spaţiu din linii şi lumină.

De data asta, secţiunea încurcată e mult mai dificil de găsit. Îmi las concentrarea să devină neclară şi subconştientul să iasă la suprafaţă, căutând breşa din model. Îmi ia câteva minute să îmi dau seama, dar, în final, văd porţiunea de cod nepotrivită.

— Aici, spun. Aceeaşi poveste. Oricine o fi Zero ăsta, şi-a setat nivelul să-i raporteze date despre fiecare membru al publicului care priveşte jocul. Revelaţia mă face să mă cutremur. Mă uit mai îndeaproape. Stai. Mai este ceva aici. Aproape că a dezafectat nivelul, nu-i aşa? În punctul ăsta... şi-a dat seama că era slab codul.

Când Hideo nu răspunde imediat, mă uit la el şi îl surprind studiindu-mă.

— Ce e? întreb.

— Cum ți-ai dat seama?

— Despre codul modificat? Ridic din umeri. Păi... l-am remarcat.

— Nu cred că înțelegi. Își pune mâinile în buzunare. Le-a luat celor mai buni ingineri ai mei o săptămână să facă ce ai reușit tu acum.

— Atunci, poate e cazul să angajezi ingineri mai buni.

Nu par să-mi pot controla replicile în preajma lui Hideo. Purtarea lui calculată probabil că mă enervează la culme. Dar el preferă doar să mă privească, gânditor.

— Și cum ai rezolva problema?

Atenția mea se îndreaptă spre codul compromis.

— Tata m-a învățat cum să privesc totul ca pe un întreg, murmur, trecându-mi mâna peste text. Nu trebuie să analizezi fiecare detaliu. Trebuie doar să vezi modelul în ansamblu, ca să găsești punctul slab.

Întind mâna și apuc codul, trag un bloc enorm spre mine și îl șterg. Apoi îl înlocuiesc cu o singură linie eficientă. Restul se rearanjează la loc în jurul ei.

— Uite, spun, punându-mi mâinile în șold. Acum e mai bine.

Când mă uit la el, îmi analizează modificarea fără niciun cuvânt. Poate că i-am trecut testul.

— Decent, spune, după un moment.

Decent. *Decent?* Mă încrunt și mai tare.

— De ce ar fi cineva interesat să adune datele și să intervină în jocuri? întreb eu.

— Am la fel de multe idei ca și tine.

— Ți-e teamă că va sabota din nou jocurile.

— Mi-e teamă că face un lucru mult mai nociv. Refuz să opresc jocurile doar ca să mă plec în fața amenințării unui hacker, însă siguranța publicului nostru nu e ceva cu care să mă joc.

Hideo priveşte într-o parte. Lumea dispare din nou şi, dintr-odată, ne aflăm iar în biroul lui. Tresar la schimbarea bruscă. Va dura o vreme până să mă obişnuiesc cu lentilele de contact.

— Ţinând cont de statutul tău actual de celebritate, ne-am gândit c-ar fi cel mai bine să te ascundem cât mai pe faţă şi să te integrăm într-o echipă. Asta îţi va permite să fii aproape fizic de ceilalţi jucători.

— De ce ai vrea asta?

— Fiindcă natura atacurilor mă face să cred că Zero este unul dintre ei.

Unul dintre jucătorii profesionişti. Numele lor îmi trec rapid prin minte.

— Şi pentru ce concurăm eu şi ceilalţi vânători? Care e recompensa?

— Fiecare dintre voi va vedea suma premiului în aşteptare în contul său bancar. Hideo se apleacă în faţă şi îşi sprijină coatele pe genunchi. Se uită la mine cu subînţeles. Dacă decizi că vrei să refuzi ocazia, că e mai mult decât ai vrea să te implici, îţi voi oferi un zbor privat înapoi la New York. Poţi considera că a fost o scurtă vacanţă, înainte să revii la viaţa anterioară. Te voi plăti oricum pentru participare şi fiindcă ai găsit o problemă majoră în joc. Aşa că gândeşte-te bine.

O sumă pentru participare. De parcă Hideo mi-ar oferi bani din milă, o cale uşoară de scăpare dacă nu mă simt în stare să răspund provocării unei recompense. Îmi imaginez cum ar fi să mă întorc la New York, la viaţa mea anterioară, în timp ce alţi vânători îl prind pe Zero. Mă străbate un fior la ideea c-aş putea rezolva problema, posibil cel mai interesant puzzle pe care voi avea şansa să-l rezolv. *De data asta o să câştig.*

— M-am gândit deja, spun. Mă bag.

Hideo aprobă.

— Instrucțiunile pentru Wardraft vor sosi curând, la fel ca și o invitație la o petrecere pentru jocul de deschidere. Între timp, fă o listă cu toate lucrurile care crezi că ți-ar fi necesare. Coduri de acces, conturi, știi tu.

Se ridică.

— Întinde mâna.

Îl privesc bănuitoare, apoi întind mâna. O ia și o întoarce cu palma în sus.

Își ține propria mână la doi centimetri de palma mea, până când un dreptunghi negru, asemănător cu un card de credit, apare pe pielea mea. Apoi îmi apasă cu un deget palma și semnează pe ea. Senzația pielii sale mișcându-se pe a mea mă face să-mi țin respirația. Cardul de credit virtual strălucește într-o nuanță de albastru pentru o clipă, autorizându-i semnătura, apoi dispare.

— Cu asta poți să-ți cumperi tot ce ai nevoie cât timp rămâi, îmi spune. Fără limite, fără întrebări. Folosește-ți palma de fiecare dată când trebuie să cumperi ceva, iar cheltuielile vor fi suportate direct. Anuleaz-o semnându-ți propriul nume în palmă. Mă privește în ochi. Și fii discretă. Aș prefera să nu fac cunoscută publicului vânătoarea.

Ce n-aș fi dat, în săptămânile cele mai dificile, să am un card ca ăsta! Îmi retrag mâna, cu semnătura lui părând să-mi ardă încă palma.

— Firește.

Hideo îmi întinde mâna. Expresia lui e din nou serioasă.

— Atunci aștept cu interes următoarea noastră întâlnire, spune, fără să dea de înțeles, prin tonul vocii, că ar fi adevărat.

Ochii mei se îndreaptă iar spre încheieturile lui învinețite, înainte să îi strâng mâna.

Urmează un amalgam de momente. Hideo se întoarce în sala de şedinţe fără să mă privească. Eu sunt însoţită în sala principală, unde mai semnez nişte documente înainte să ies. Maşina mă aşteaptă. După ce mă aşez în interior, expir adânc. Inima încă îmi bate cu putere în piept, iar mâinile îmi tremură după întâlnire. Doar după ce las studioul în urmă, îmi scot telefonul din buzunar şi mă autentific în contul bancar. În dimineaţa asta aveam treisprezece dolari. Cu ce sumă mă tentează Hideo?

Într-un final, pagina contului mi se încarcă pe ecran. Mă uit la ea în tăcere, uimită.

Depunere în aşteptare: 10.000.000 $

9

Trebuie să reîncarc ecranul de câteva ori înainte să-mi pot crede ochilor. Nu se modifică. Zece milioane.

O recompensă de zece milioane de dolari.

Hideo e nebun.

Cea mai mare recompensă pe care am văzut-o vreodată era de cinci sute de mii de dolari. Numărul ăsta e în afara limitelor. Treaba asta o fi presupunând mai mult decât lasă Hideo să transpară, fiindcă nu poate fi doar prinderea unui hacker care încearcă să distrugă jocul, chiar dacă jocul e un campionat mondial.

Dar dacă e mai periculos decât credeam?

Clatin din cap. Warcross este munca de-o viață a lui Hideo. Pasiunea lui. Îmi amintesc grăuntele de intensitate pe care l-am văzut în ochii lui când mi-a arătat lentilele de contact. Am niște abilități care îl atrag: vânez infractori, sparg coduri, sunt fană Warcross și sunt familiarizată cu mecanismele interne ale jocului.

Poate că pur și simplu i-a fost dificil să găsească vânători adecvați.

Gândurile îmi revin la întâlnirea noastră. Hideo cel perfect, pe care l-am construit din ani de documentare şi articole, nu seamănă cu cel pe care l-am cunoscut: condescendent, lipsit de veselie, rece - realitatea unei figuri mitice pe care mi-am creat-o în minte. *Nu vrea să te intimideze*, insistase Kenn. Dar pereţii ridicaţi de Hideo rămân acolo, făcându-i politeţea insultătoare, iar intenţiile, vagi. Poate că face parte din ideea de a fi atât de scârbos de bogat, încât nu ai nevoie să te deschizi faţă de nimeni.

Sau poate că pur şi simplu nu mă place. Mă înfoi la gândul ăsta. Bine. Nici mie nu-mi place, mai deloc.

În plus, nu trebuie să-mi placă un client ca să lucrez pentru el. Cu siguranţă nu mi-a plăcut să lucrez pentru poliţie. Tot ce trebuie să fac este să-l ţin la curent cu progresul şi să-l prind pe Zero înaintea tuturor. Tot ce trebuie să fac e să obţin recompensa.

Zece milioane de dolari. Mă gândesc la tata, care stătea treaz până târziu în noapte, crezând că m-am culcat, şi se uita la un teanc infinit de facturi neplătite. Mă gândesc la felul în care se uita la ecranul luminos, punând încă un pariu cu bani pe care nu-i avea, sperând că *de data asta* cu siguranţă va lua potul cel mare.

Zece milioane de dolari. Aş putea *eu* să câştig potul cel mare. N-ar trebui să-mi mai fac griji vreodată. Aş fi în siguranţă pentru toată viaţa. Dacă aş câştiga recompensa, totul s-ar schimba *pentru totdeauna*.

Un mesaj îmi apare pe ecran, chiar când ajungem la hotel. E de la Kenn.

Domnişoară Chen! Nu ştiu ce i-ai spus acolo, dar... felicitările mele!

Felicitări? Pentru ce?

Ar trebui să știi că Hideo nu a angajat niciodată pe nimeni atât de repede.

Serios? Am crezut că-l enervez.

Toți cred asta. Nu-l lua în seamă. Caută cadoul de la intrare. Hideo ți l-a trimis în secunda când ai părăsit biroul.

După întâlnirea noastră, îmi vine greu să cred ce scrie Kenn.

Mersi!

Bun venit în echipă!

Când Jiro mă lasă la hotel, iar eu urc la apartament, cadoul – o cutie frumoasă, făcută din piele întoarsă – e deja pe biroul meu. Alături se află un plic lucios, cu blazonul Warcross ștanțat în auriu. Mă uit la el o vreme, apoi mă aplec să deschid cutia.

E un skateboard electric nou-nouț, ediție limitată, neted și ușor, imprimat cu alb și negru. Îi testez greutatea în mâini, venindu-mi greu să cred, și apoi îl arunc pe jos și sar pe el. Îmi răspunde ca într-un vis.

Gărzile de corp ale lui Hideo i-au spus despre skateboardul meu vechi și ponosit. Placa asta valorează cu ușurință cincisprezece mii de dolari. Am mai văzut-o în cataloage și am avut fantezii despre cum aș merge pe ea.

Citesc nota inclusă în cutie.

Pentru tine. Ne vedem la Wardraft.
H.T.

În secunda asta mă interoghează. În următoarea, îmi trimite daruri. Ochii îmi fug de la notă la plicul de lângă cutie. Acum

doar câteva zile, stăteam în fața apartamentului meu, privind cu disperare o notă de evacuare de culoare galben-aprins. Acum, mă întind după plic, îl rup și scot din el o notă groasă și grea, de culoare neagră, pe care scrie cu auriu:

Domnișoara Emika Chen
este invitată oficial să participe
la Wardraft ca Jucător Surpriză
pe 3 martie

● ● ● ● ·

M-AM UITAT LA WARDRAFT în fiecare an. De fiecare dată are loc la Tokyo Dome, la o săptămână după ceremonia de deschidere, pe un stadion plin ochi de cincizeci de mii de fani care urlă, cu toate privirile ațintite asupra jucătorilor surpriză care stau în primele rânduri ale stadionului, înconjurând arena. Una câte una, cele șaisprezece echipe oficiale de Warcross își aleg preferații dintre ei.

Fanii Warcross știu cei mai mulți jucători surpriză pe de rost, fiindcă aceștia tind să fie printre cei mai bine clasați jucători din lume, cei care ajung în top în mod constant și au milioane de urmăritori. Anul trecut, alegerea numărul unu a fost Ana Carolina Santos, din Brazilia. Cu un an înainte, Penn Wachowski, din Polonia, care joacă acum pentru echipa Vânătorii-de-furtuni. Și cu încă un an înainte a fost Ki-woon „Kento" Park, din Coreea de Sud, care acum joacă pentru echipa Andromeda.

Totuși, sunt obișnuită să privesc nebunia de acasă, cu ochelarii pe nas. De data aceasta, eu voi sta în primul rând din Tokyo Dome.

Mâinile îmi tremură acum, când mașina trece pe străzile din preajma domului. Ochii îmi rămân fixați pe peisajul de afară. Dacă Times Square păruse înnebunită după Warcross,

nici nu se compară cu Tokio. Prin lentilele de contact, văd întreaga intersecție principală din Shibuya iluminată de ecrane plutitoare, care permută fotografiile fiecărui jucător surpriză și arată videoclipuri de la recrutările anterioare. Mii de fani care urlă se înghesuie pe străzi. Mașina trece printr-o porțiune specială, blocată, unde o echipă de poliție ne ghidează. Când trecem, lumea de pe trotuare face semne cu mâna spre mașini, cu chipurile aprinse de emoție. Nu pot vedea prin geamurile fumurii, însă știu că este singura rută adoptată pentru escortarea jucătorilor la dom.

Deasupra capului meu apare fotografia mea, acoperind o latură întreagă a unui zgârie-nori. E o poză veche, de când eram în anul doi de liceu – ultimul petrecut acolo, înainte să fiu exmatriculată. Arăt serioasă, cu părul drept, în cel puțin o duzină de culori diferite, și pielea e atât de palidă, că pare cenușie. Titlurile despre mine împânzesc totul.

ȘTIRE DE ULTIMĂ ORĂ:
Emika Chen nominalizată la Wardraft

De la hacker fără un ban în buzunar la jucător surpriză!
Detalii în numărul de săptămâna aceasta

ACȚIUNILE HENKA GAMES ÎN CREȘTERE DUPĂ INCLUDEREA EMIKĂI CHEN

Să-mi văd fața acoperind optzeci de etaje e suficient să mă ia cu amețeală. Mă oblig să-mi întorc privirea de la nebunia de afară și îmi apăs mâinile tremurânde în poală.

Gândește-te la cele zece milioane, îmi spun. Privesc afară și văd un nou anunț transformându-se într-o fotografie cu

DJ Ren, care poartă căştile lui uriaşe şi e aplecat peste echipamentul de DJ. Deodată, îmi dau seama că ceilalţi doi vânători de recompense, oricine ar fi, o să mă urmărească la Wardraft, ca să mă investigheze. Oare sunt şi ei jucători surpriză?

Când ajungem în secţiunea împrejmuită a Tokyo Dome, aproape că mi-am calmat fluturii care începuseră o revoltă în stomacul meu. Ca prin ceaţă, văd oameni în costum care-mi deschid portiera, mă ajută să ies şi mă îndreaptă spre covorul roşu care duce spre zona răcoroasă din spatele stadionului. *Gândeşte-te la lucruri faine*, îmi spun. Ghizii mei mă conduc într-un coridor strâmt, cu un tavan care se ridică tot mai sus. Zgomotul a cincizeci de mii de ţipete se apropie. Apoi, când intru în spaţiul principal, devine asurzitor.

Stadionul este scăldat într-o lumină albastră, palidă. Zeci de reflectoare colorate mătură spaţiul. Tribunele sunt pline până la refuz cu spectatori, care flutură afişe făcute acasă cu favoriţii lor. Toţi s-au adunat aici ca să-i vadă în carne şi oase pe jucătorii surpriză. Cu lentilele puse, văd ecrane holografice imense pe marginea arenei centrale. Pe fiecare dintre ele sunt difuzate materiale filmate cu jucătorii surpriză în acţiune în timpul unora dintre cele mai bune mişcări ale lor din joc. Jucătorii par să sară direct din ecrane, ca siluete imense, tridimensionale, şi de fiecare dată când execută o mişcare bună, mulţimea urlă din rărunchi.

O bulă îmi apare în faţa ochilor. Nivelul meu creşte cu doi.

Participant oficial la Wardraft! Felicitări!
+20.000 puncte. Scor zilnic: +20.000
Ai urcat un nivel! Eşti tare!
Nivelul 28 | 30.180 N
Ai câştigat o comoară!

Rândurile din față ale stadionului sunt pe jumătate pline cu jucători surpriză. Ghizii mă îndreaptă spre un rând, iar eu scrutez mulțimea din jurul meu, încercând să potrivesc oamenii cu personajele Warcross. Ochii mei înregistrează câteva fețe. Abeni Lea, din Kenia. E în top cincizeci mondial. Apoi, Ivo Erikkson, din Suedia. Hazan Demir, o fată din Turcia. Înghit, întrebându-mă dacă ar suna prostesc să le cer un autograf.

E vremea să mă pun pe treabă, îmi spun. Încet, fac un gest în sus cu două degete și îmi ridic sculturile, apoi caut sistemul de securitate care protejează domul. Hideo mi-a dat un ID special cu care să trec de toate, oferindu-mi acces la informațiile de bază pe care le stochează Henka Games despre fiecare utilizator, însă folosirea ID-ului îi permite lui Hideo să mă urmărească și pe mine mai ușor, ceea ce m-ar putea expune la un atac din partea lui Zero sau al unui alt vânător de recompense. Așa că, în loc de asta, mi-am editat accesul, ca să mă păstrez anonimă. Mă va ajuta să lucrez mai bine. Dacă Hideo are ceva împotrivă, va trebui să mi se plângă mai târziu.

Curând, numere și litere apar în locuri aleatorii în jurul domului, iluminând zonele în care codul generează bucăți de realitate virtuală peste scena reală. O suprapunere a schiței stadionului plutește deasupra tuturor. Cel mai important este că dispun de datele de bază ale tuturor celor din arenă, reprezentate de cifre mititele deasupra capetelor lor, atât de multe, încât par să se conglomereze.

În sfârșit, ajung la locul meu. În spatele nostru, stadionul scoate o nouă rundă asurzitoare de strigăte, când pe ecranele imense apare un montaj cu cele mai bune momente de joc ale echipei Cavalerii Phoenix.

— *Hallo.*

Mă întorc. O fată mă înghiontește. Are păr blond-roșcat, legat la spate într-o coadă joasă, ciufulită, și o colecție de pistrui pe pielea palidă. Îmi zâmbește strâmb. Când vorbește iar, văd traducerea transparentă în engleză pe ecranul meu.

— Tu ești Emika? Privirea ei îmi cercetează părul multicolor, apoi brațul acoperit de tatuaje. Cea care a spart codul ceremoniei de deschidere?

Încuviințez.

— Salut!

— Eu sunt Ziggy Frost, din Bamberg, Germania.

Ochii mi se măresc.

— Da! Te știu! Ești unul dintre cei mai buni Hoți. Te-am urmărit în multe meciuri!

Îmi dau seama că citește rapid traducerea în germană a cuvintelor mele. Apoi se luminează la față de parcă ar sta să pocnească. Se întinde și împinge pe cineva din primul rând spre noi.

— Yuebin! exclamă ea. Uite, am o fană!

Tipul pe care l-a împins mormăie nemulțumit și se întoarce pe scaun. Miroase vag a fum de țigară.

— Mă bucur pentru tine, spune el în chineză, iar eu citesc traducerea. Își mută privirea asupra mea. Hei, nu ești fata care s-a strecurat în meciul de deschidere?

Oare așa voi fi cunoscută pentru restul vieții? Fata care s-a strecurat?

— Salut, spun, întinzând o mână. Sunt Emika Chen.

— Ah! Americanca, răspunde el, scuturându-mi mâna o dată. Vorbești mandarină?

Clatin din cap. Tata știa fix cinci propoziții în chineză, dintre care patru erau înjurături.

Ridică din umeri.

— Nu-i bai. Eu sunt Yuebin, din Beijing.

Zâmbesc.

— Cel mai bun Luptător din clasamente?

Rânjetul lui se mărește.

— Da. Se întoarce spre Ziggy și o înghiontește. Vezi? Nu ești singura care are fani. Apoi se uită iar la mine. Deci ești jucător surpriză acum? Adică, felicitări, e chiar grozav, dar nu-mi amintesc să te fi văzut în clasamente anul ăsta.

— Asta fiindcă toată lumea a numit-o în ultimul moment, intervine Ziggy. Hideo însuși a aprobat.

Yuebin fluieră aprobator.

— Cred că l-ai impresionat.

Așadar, zvonurile *circulă*. Nu așa vreau să fiu cunoscută în Warcross, ca fata care s-a strecurat într-un joc din pură prostie, iar apoi a ajuns la recrutare ca jucător surpriză datorită trucului anterior. Dacă Yuebin suspectează că sunt aici din alt motiv?

Nu fi atât de evidentă. Pentru el, ești aici doar ca să joci Warcross, îmi amintesc. Mă forțez să îi zâmbesc lui Ziggy și ridic din umeri.

— Probabil nu contează. Pun pariu că voi fi ultima aleasă.

Ziggy râde copios și mă bate pe umăr.

— Cum era vorba aia? Niciodată să nu spui niciodată? zice ea. În plus, îți amintești anul acela, când un jucător, Leeroy nu-știu-cum, a fost recrutat la Vânătorii-de-furtuni, deși nu făcea decât să se avânte înainte și să distrugă întreg jocul? Doamne, era groaznic!

Prea târziu, își dă seama că m-a insultat fără să vrea.

— Nu vreau să zic că ești la fel de *groaznică* precum Leroy! Doar că nu se știe niciodată. Vreau să zic... știi ce vreau să zic.

Yuebin se uită obosit la ea, înainte să-mi zâmbească.

— Scuz-o pe Ziggy. Niciodată nu spune lucrul potrivit la momentul potrivit.

— *Tu* nu eşti niciodată omul potrivit la locul potrivit.

Când uită de mine şi încep să se ciondănească, revizuiesc rapid datele pe care le pot vedea despre fiecare. Numele complete, adresele, programele de călătorie, orice mă poate ajuta să remarc ceva dubios în conduita lor. Descarc totul şi îl stochez pentru o analiză ulterioară. Dar, chiar şi după o privire scurtă, profilurile lor nu par potrivite. Nu au scuturi de niciun fel să le protejeze datele. Yuebin are chiar şi un virus în Link, care-l încetineşte.

Apoi, se prea poate să se ascundă în spatele unei faţade. E dificil de spus fără să accesez toate informaţiile – e-mailuri personale, mesaje private, Amintiri stocate –, lucruri criptate la care nici măcar Henka Games nu are acces. Am nevoie de o cale de pătrundere, de o slăbiciune, aşa cum am găsit una ca să fur energizantul în timpul ceremoniei de deschidere. Am nevoie de o nouă breşă în model.

Luminile principale ale stadionului pălesc, iar reflectoarele îşi schimbă culoarea. Acum, toate locurile sunt pline. Uralele publicului cresc în intensitate. Privesc la rândul de scaune şi urmăresc de-a lungul marginii arenei centrale, încercând să mai recunosc dintre jucătorii surpriză şi să îi potrivesc cu jucătorii de top pe care-i cunosc. Lângă mine, Ziggy şi Yuebin se opresc în sfârşit din ceartă şi se îndreaptă de spate, nerăbdători.

— Doamnelor şi domnilor!

Reflectoarele se îndreaptă acum spre centrul arenei, unde se află un crainic ce poartă un tricou cu emblema Warcross.

— Fani Warcross din întreaga lume! spune el cu voce tunătoare. Bine aţi venit la Wardraft! Suntem pe cale să adăugăm nişte jucători surpriză în amestecul echipelor voastre favorite!

Publicul urlă aprobator. Inima îmi bate atât de repede, încât simt că mă ia cu leşin.

— Să-l prezentăm pe cel mai important personaj al serii! spune el şi, simultan, reflectoarele colorate se concentrează asupra unei secţiuni împrejmuite a stadionului, o zonă încadrată într-o carcasă de sticlă.

Deasupra carcasei este un semn care spune *Tribuna oficială*, destinată directorilor de la Henka Games. Din interior priveşte un tânăr, cu o mână în buzunar şi cu cealaltă ţinând un pahar. Două gărzi de corp îl flanchează. În jurul nostru, hologramele se modifică, arătându-i chipul.

— Este cel care a făcut totul posibil: Hideo Tanaka!

Stadionul explodează în cele mai răsunătoare urale pe care le-am auzit vreodată, urmate de o scandare bubuitoare de „Hi-de-o! Hi-de-o!", care face arena să tremure. Hideo îşi ridică paharul în direcţia mulţimii, de parcă acest nivel de nebunie ar fi ceva normal, şi apoi se aşază din nou, să privească. Mă forţez să mă uit în altă parte.

— Există şaisprezece echipe oficiale de Warcross, continuă crainicul. Fiecare echipă are un total de *cinci* jucători oficiali. Am ales deja jucătorii veterani, însă fiecare echipă are, în seara aceasta, cel puţin un loc liber, şi avem patruzeci de jucători surpriză dintre care pot alege. Până la final, toţi vor aparţine unei echipe. Arată cu mâna spre scaunele noastre din primul rând. Haideţi să-i cunoaştem!

Reflectorul se mută asupra primului jucător surpriză, iar pe stadion începe o melodie nouă. Jucătorul e un băiat cu păr şaten, care clipeşte în lumina bruscă.

— Rob Gennings, din Canada, Nivelul 82, care joacă în Warcross ca Luptător. Este clasat pe locul şaizeci şi şase în lume.

Din public izbucnesc urale. Când mă uit spre mulţime, văd postere agitate cu frenezie, cu numele lui Rob mâzgălit pe ele.

Pe propriul ecran, răsfoiesc datele de bază despre el. *Nume complet: Robert Allen Gennings. Prima medie la absolvirea liceului. Ultimul zbor: Vancouver-Tokio, cu Japan Airlines.*

— Urmează Alexa Romanovski, din Rusia, o jucătoare de Nivel 90, cunoscută pentru atacurile ei de Hoață super-rapidă.

O nouă rundă de urale. Muzica se modifică într-o melodie pe care ea ar fi ales-o s-o reprezinte. Studiez lista. *Nume complet: Alexandra Romanovski. Locul nașterii: Sankt Petersburg. Fostă concurentă la Jocurile Paraolimpice.* A fost descalificată fiindcă s-a luat la ceartă cu o coechipieră, așa că ulterior a devenit obsedată de Warcross. Își ridică privirea și face un semn cu capul spre mulțime.

Crainicul continuă, rapid. Reflectorul se apropie de capătul opus al arenei, iar muzica se schimbă la fiecare jucător. Toți aceștia sunt cunoscuți și bine clasați. Eu sunt doar la Nivelul 28, fiindcă de obicei mă autentific ca un cont criptat, anonim, și nicio activitate nu este înregistrată corect.

— Renoir Thomas, din Franța, cunoscut ca DJ Ren...

Publicul izbucnește într-o rundă asurzitoare de urale. Îl caut, însă reflectorul aterizează pe un scaun gol. Muzica difuzată pentru el este una dintre creațiile sale: „Deep Blue Apocalypse", o melodie cu un bas care-ți zguduie sufletul și un ritm care dă dependență. Nu e de mirare că e cel mai iubit.

— ... este acum ocupat cu organizarea primei petreceri Warcross a anului. Dar fiți fără grijă, îl veți vedea curând!

Prezentările continuă. Sunt câțiva alți jucători surpriză îmbrăcați în alb cu cenușiu, fani ai Brigăzii Demonilor, probabil sperând că hainele lor le vor facilita drumul spre echipa oficială. Alții poartă tricouri cu jucătorii lor profesioniști favoriți. Alții, însă, par emoționați și stingheri – jucători prost clasați sau jucători care vor fi recrutați ultimii. Eu caut date despre

fiecare dintre ei, descărcând și stocând, organizându-le în dosare. *Atenție la cei emoționați*, îmi spun. Ar putea fi o deghizare care să ascundă un hacker...

— Emika Chen, Nivelul 28, vine din Statele Unite ale Americii! strigă crainicul.

Eu tresar când reflectorul ajunge la mine, și brusc totul e îngrozitor de strălucitor. O izbucnire de urale vine dinspre stadion.

— Este Arhitectă în joc. V-o amintiți, probabil, din jocul de deschidere, deși probabil nu v-ați așteptat! De fapt, a devenit atât de populară după aceea, încât publicul nostru a votat-o drept candidată la recrutare!

Fac din mână, ezitant. Atunci, mulțimea strigă și mai tare. *Încearcă să arăți natural,* îmi spun. Îmi lărgesc zâmbetul, încercând să arăt mai mulți dinți, însă, în proiecția uriașă de pe dom, arăt de parcă am mâncat stridii stricate. Mă întreb dacă m-ar remarca cineva strecurându-mă sub scaun acum.

După ce crainicul termină de anunțat jucătorii surpriză, reflectoarele mătură zona de stadion în care stau echipele oficiale. Țipetele se întețesc când crainicul prezintă fiecare echipă. Ochii îmi rămân fixați asupra lor. Recunosc costumele distincte, alb cu cenușiu, ale Brigăzii Demonilor. Departe de ei se află Cavalerii Phoenix, deja aleși pentru echipa de anul acesta, conduși de Asher Wing, cu hanoracele și jachetele de un roșu aprins ieșind în evidență. Scot o mulțime de urlete când crainicul le anunță numele. Urmează echipa Andromeda, în nuanțe de verde și auriu, și echipa Dragonilor Iernii, în albastru glaciar. Echipa Vânătorilor-de-furtuni, în negru și galben. Echipa Titanilor (mov), a Cavalerilor Norilor (safir și argintiu). Chiar în timp ce continui să descarc informații, mă simt distrasă când reflectoarele trec peste fiecare echipă, și abia îmi vine să cred că sunt în același spațiu cu ei.

În sfârșit, crainicul termină. Stadionul se întoarce, tăcut, spre el, când asistentul îi înmânează un plic.

— Anul acesta, echipa care va alege prima este...

Se oprește în timp ce rupe plicul într-o manieră dramatică. Microfonul prinde sunetul și îl amplifică până când întregul dom răsună de parcă s-ar rupe în bucăți. Scoate un card argintiu, îl ridică și zâmbește. Hologramele se modifică, să arate ce spune cardul.

— Echipa Cavalerilor Phoenix!

În zona echipelor oficiale, Cavalerii Phoenix scot un nou rând de urale. Așezat în centrul lor, Asher Wing privește spre arcul nostru de locuri cu jucători surpriză, concentrându-se în tăcere. Inima îmi bate atât de puternic, că mi-e teamă să nu-mi rupă coastele.

Crainicul așteaptă un moment, cât timp membrii echipei schimbă câteva vorbe. Tăcerea pare să se întindă la nesfârșit. Mă trezesc aplecată în față pe scaun, nerăbdătoare să aflu pe cine vor alege. În sfârșit, Asher flutură cu mâna o dată și trimite alegerea echipei către crainic.

Crainicul se uită la alegerea lor pe ecran, clipește de câteva ori, surprins, apoi flutură și el din mână. Selecția apare, cu litere enorme, deasupra capului său, rotindu-se lent. Fiecare holograma o difuzează simultan.

Este numele meu.

10

— Emika Chen!

Un cor de icnete surprinse reverberează în arenă. În jurul meu sunt oameni care strigă urale, cineva mă zgâlțâie de umeri și altcineva îmi strigă cuvinte entuziasmate în față. Eu doar mă holbez, șocată. Știu că Hideo a dorit să mă ascundă pe față, însă nu m-am gândit că m-ar face alegerea *numărul unu*. Trebuie să fi fost o greșeală.

— Nu e nicio greșeală! strigă crainicul, parcă răspunzând gândurilor din mintea mea. Se întoarce pe loc, cu brațele întinse. Se pare că alegerea numărul unu de anul acesta va fi o jucătoare surpriză netestată, neîncercată și *neclasată*. Rostește fiecare cuvânt rar, cu emfază. Și totuși, ne-a impresionat pe toți când a întrerupt jocul de deschidere!

Continuă să bată câmpii, glumind că poate Asher Wing, căpitanul Cavalerilor Phoenix, bine-cunoscut pentru alegerile neconvenționale, și-a dat seama de ceva care nouă ne-a scăpat.

Eu mă trezesc uitându-mă în gol în direcția noii mele echipe. Asher are ochii ațintiți asupra mea, iar pe față i se întinde un rânjet încrezut. Este unul dintre cei mai intuitivi căpitani și ar fi trebuit să selecteze pe cineva pe care se poate baza,

jucători experimentați, bine clasați. Nu m-ar fi ales doar ca să se dea în spectacol. Sau da? Oare Hideo i-a forțat mâna?

Oare *el* e Zero?

Privirea mi se focalizează asupra tribunei oficiale, unde Hideo e încă în picioare și se uită direct la mine. Poate că le-a dat celor de la Cavalerii Phoenix o comandă să mă aleagă prima dată. Poate că e într-adevăr pentru audiență. Poate că e pentru a-l ademeni pe hackerul Zero departe de mine, fiindcă sunt atât de expusă public. Sau poate că e pentru a-i înșela pe ceilalți vânători de recompense. Oricare ar fi motivul, mă întreb când voi putea vorbi cu el din nou, ca să aflu cum a gândit toate astea.

Cineva mă scutură de umeri atât de tare, încât aproape simt că mi se zguduie creierul. E Ziggy.

— Îți dai seama cât e de important? îmi strigă ea în față.

Nu știu cum să răspund.

— Înseamnă să te obișnuiești să fii urmărită peste tot pentru următoarele câteva luni și să fii pe toate paginile ziarelor. *Heilige Scheiße!*[1] Strigă atât de tare, încât nu e nevoie să citesc traducerea. Unii au parte de tot norocul din lume.

Reușesc, într-un final, să îi zâmbesc slab, apoi încerc să urmăresc restul recrutării. Gândurile mi se amestecă în timp ce crainicul extrage un al doilea set de carduri și le citește. Brigada Demonilor o alege pe Ziggy, iar Cavalerii Phoenix îl iau și pe DJ Ren. Titanii o primesc pe Alexa Romanovski. Spectacolul continuă, însă eu simt încă fixată asupra mea lumina reflectoarelor. Blițurile luminoase din public mă amețesc, iar eu mă întreb câte persoane și-au ațintit ochelarii asupra mea, vânând și săpând după informații despre mine.

— Hei, mă scutură Yuebin. Uită-te acolo.

---

[1] „Sfinte Dumnezeule!" (în lb. germ. în orig.)

Îmi face un semn spre tribuna oficială și îi urmăresc privirea, așteptându-mă să îl văd pe Hideo.

Dar Hideo a plecat deja. Doar restul însoțitorilor săi se află încă acolo, discutând între ei. Au plecat și gărzile de corp.

— De parcă ar fi venit doar ca să vadă unde ajungi, murmură Yuebin, aplaudând absent în timp ce are loc o nouă alegere.

Doar ca să mă vadă recrutată așa cum dorea. Inima mea ia o scurtă pauză, iar eu mă simt ciudat de dezamăgită să nu îl mai știu prezent în arenă. Mă pregătesc să privesc iar în jos, dar ceva se schimbă în colțul ecranului meu. Îmi îndrept privirea spre tavan.

Înlemnesc.

Acolo, ghemuită sus, în labirintul de bârne al tavanului, se află o siluetă virtuală, întunecată.

Nu văd nimic altceva decât electricitate statică. Forma capului său e întoarsă în jos, privind recrutarea. Nu are niciun nume deasupra capului, iar totul la el pare tensionat și în alertă.

De parcă nu ar trebui să fie aici.

Mă trece un fior pe șira spinării, iar mâinile mi se răcesc, de parcă ar fi din gheață. În același timp, instinctele mele de vânător de recompense mi se activează – *captură de ecran, fă o captură de ecran.* Clipesc, chiar când silueta dispare.

— Hei! izbucnesc, privind spre Ziggy, care aclamă o alegere a Vânătorilor-de-furtuni.

— Da? răspunde ea, fără să mă privească.

— Ai văzut asta?

— Asta?

Dar e prea târziu acum. Silueta a dispărut. Scrutez din nou tavanul – poate că luminile m-au orbit într-atât, încât nu-l mai pot vedea –, însă nu e de găsit nicăieri acum. Cadrele de metal și luminile sunt goale.

Nu a fost de fapt acolo. A fost o parte din realitatea virtuală, o simulare. Şi numai eu l-am putut vedea, din cauza trucului meu. Ori aşa, ori tocmai am avut o halucinaţie nebunească.

Ziggy se încruntă, privind din greu în sus.

— Ce să văd? repetă ea, ridicând din umeri.

— Eu..., mă opresc, nesigură ce să spun mai departe, fără să pară că sunt nebună. Nu contează.

Atenţia ei s-a îndreptat din nou asupra recrutării. Dar eu stau cu ochii pe tavan, de parcă ar reapărea dacă mă uit suficient de mult. Oare l-am prins? În timp ce lumea aplaudă un alt jucător surpriză, eu deschid un panou secret micuţ cu captura mea de ecran.

●●●●

RESTUL RECRUTĂRII trece pe negândite. Când se încheie, şi stadionul începe să se golească, gărzile vin să conducă jucătorii surpriză şi echipele profesioniste afară, prin nişte ieşiri speciale. Eu merg într-o tăcere amorţită, chiar dacă toţi cei pe care-i întâlnesc mă privesc, iar unii dintre ceilalţi jucători surpriză vin din când în când să mă felicite. Le răspund la zâmbete, neştiind sigur ce să spun. În mintea mea, continui să mă gândesc la siluetă.

Poate că a fost unul dintre ceilalţi vânători de recompense. Sau... poate că a fost Zero. Ţinta mea.

— Domnişoară Chen! mă strigă unul dintre uşieri, ridicând mâna în direcţia mea şi fluturând-o. Pe-aici, vă rog!

Îl urmez în mod automat. În spatele meu, Ziggy şi Yuebin îmi fac cu mâna, grăbindu-se spre un alt uşier, care-i adună pe noii recruţi ai Brigăzii Demonilor şi ai Vânătorilor-de-furtuni.

— Pa! Ne vedem în joc! îmi strigă Yuebin.

Fac şi eu cu mâna.

Sunt dusă la o mașină care așteaptă, unul dintre numeroasele vehicule elegante parcate în șir în afara unei ieșiri laterale private. O grămadă de fani și-au dat totuși seama unde să aștepte, și când câțiva dintre noi pășesc afară, ei ridică posterele și strigă spre noi, ținând ridicate pixuri și carnețele. În spatele meu iese Asher Wing, însoțit de doi angajați. În realitatea virtuală, Asher are un avatar fără probleme; în viața reală, e paralizat de la brâu în jos și folosește probabil cel mai scump scaun cu rotile din lume. Acum, că sunt suficient de aproape de el, pot analiza detalii precum marginile din aur solid ale scaunului sau pielea sa gravată personalizat.

Mă uit la el și mă întreb dacă ar trebui să merg să îl salut cum se cuvine, dar mă opresc, ca să nu-l întrerup când îi face cu ochiul unei fane care roșește și își manevrează scaunul în mulțime, ca să facă poze. Aproape e înghițit de ea, înainte ca angajații să împingă pe toată lumea. Apoi, eu urc într-o mașină, și momentul trece. Va trebui să-l caut mai târziu, când se întrunește echipa.

Mașinile pornesc în același timp, fiecare îndreptându-se în aceeași direcție, pe același drum. Știu unde mergem, fiindcă am văzut de multe ori la TV. În inima orașului Tokio se află cartierul securizat Mejiro, unde un complex rezidențial împrejmuit, luxos, găzduiește membrii echipelor de Warcross pe durata campionatului. Nu ne ia mult să ajungem acolo. Când ne apropiem de poartă, reporterii și fanii se înghesuie pe trotuare, iar drone micuțe filmează cât de mult pot. Câteva dintre ele se apropie prea mult de poartă – iar când încearcă să treacă dincolo, se lovesc de un scut invizibil, care le dezasamblează, trimițându-le zăngănind la pământ.

— Fără aparate foto, fără drone, repetă iar și iar paznicul de la poartă, pe un ton plictisit.

Intrăm în campus. Din loc în loc există peluze verzi, iar printre ele sunt răspândite clădiri individuale înconjurate de copaci. Prin lentile văd un strat de culori strălucitoare care decorează clădirile și le pictează pe fiecare în combinația echipei respective. Numele și emblemele echipelor plutesc deasupra fiecărui dormitor, împreună cu un mesaj de bun venit vesel, care apare, prin rotație, în diverse limbi. Drone de livrare aprobate zboară în și din fiecare dormitor, lăsând pachete.

Mașina se oprește într-o fundătură. Cineva mă așteaptă în timp ce portiera mi se deschide.

Mă trezesc privind la chipul zâmbitor al lui Asher. Nici măcar nu remarcasem că mașina lui o luase înaintea alei mele. Deasupra capului îi plutește numele, nivelul și **Căpitan Cavalerii Phoenix**.

— Salut! îmi spune, întinzându-mi mâna. În spatele lui, alți jucători își croiesc deja drum pe aleile care duc către clădirile lor. Eu sunt Asher și reprezint Los Angeles. Spune-mi Ash.

Îi strâng mâna.

— Da, știu, spun, încercând să nu mă gândesc că e o persoană pe care am urmărit-o jucând Warcross ani de zile. Sunt o admiratoare a filmelor fratelui tău. Nu credeam c-o să vorbim azi.

Expresia lui se răcește pentru o clipă, când îl pomenesc pe fratele lui, însă își revine și râde ușor.

— Scuze, spune el. Am vrut să te salut când ne îndreptam spre mașini, dar știi tu... fanii sunt pe primul loc.

— Păi, mersi că m-ai ales!

— N-a fost o operă de caritate. Asher scutură din cap. Cavalerii se chinuie de câțiva ani. Avem nevoie de un suflu nou. Nu e nimic generos când îți dorești ce e mai bun pentru echipă. Scaunul lui se deplasează, iar el îmi face semn cu capul să îl

urmez. Aici vei locui în următoarele câteva luni, spune când cotim. Mă uit și văd o clădire uimitoare, pictată virtual cu tușe întortocheate de roșu, auriu și alb. Am auzit că Hideo însuși a aprobat numirea ta în recrutare. După cascadoria de la ceremonia de deschidere, e o mișcare interesantă.

Zâmbesc iar, de data asta ceva mai ezitant.

— Cred că sunt bună pentru audiență, remarc.

— Cred că ești.

Ai grijă, îmi spun, când percep curiozitatea din vocea lui Asher. Carevasăzică, Hideo nu l-a forțat să mă aleagă. Sau poate c-a știut că intriga creată odată cu numirea mea va fi suficientă să-l intereseze pe căpitan. Oricare ar fi motivul real, cel puțin Asher nu pare să bănuiască planurile lui Hideo, iar eu intenționez să păstrez situația așa cum e. Cu cât se știe mai puțin despre motivul pentru care m-a angajat Hideo, cu atât cresc și șansele mele de a-l prinde pe tip.

— Și pare să fie benefic și pentru audiența *voastră*, spun, schimbând subiectul. Cavalerii Phoenix sunt un hit online, în fața oricărei alte echipe. Pariez că Brigada Demonilor nu e prea încântată.

Auzind numele unei echipe adverse, Asher își sprijină capul de scaun și atinge cu mâna dreaptă brațul acestuia. Zâmbește într-un fel care-i expune unul dintre canini, făcând rânjetul să arate periculos.

— Brigada Demonilor e mereu nemulțumită de ceva. Mă bucur că, de data asta, suntem noi motivul.

Ajungem la clădirea noastră. Asher se îndreaptă spre rampa de acces și își întoarce scaunul, ajungând în vârf. Se oprește la intrarea principală grandioasă, o ușă de sticlă pictată cu dungi în culorile echipei, și se dă deoparte când panourile se deschid.

— Jucătorii surpriză înainte, spune el.

Păşesc înăuntru, într-un spaţiu deschis, înalt de trei etaje. Într-un vis.

Soarele se revarsă în acest vestibul central dintr-un tavan de sticlă în formă de piramidă, înecând totul în lumină. Chiar sub tavanul de sticlă se află o piscină turcoaz, încălzită, perfect pătrată şi pregătită pentru a se sări în ea. Canapele în culori vii, toate roşii, aurii sau albe, şi mochete pufoase sunt presărate prin încăpere. Pereţii sunt făcuţi din ecrane, de sus până jos. Chiar şi când analizez interiorul luxos, scrutez colţurile clădirii, căutând modul în care se intră online. Trebuie să îmi croiesc drum în sistem şi în conturile tuturor.

Ceva mă atinge ezitant pe gambă. Privesc în jos. Acolo se află un robot pătrăţos, care-mi ajunge până la genunchi, şi mă priveşte la rândul lui. Ochii lui sunt de un galben strălucitor, sub formă de semiluni, corpul lui este vopsit în galben vesel, iar abdomenul îi este acoperit de un panou de sticlă transparentă, prin care văd o tavă cu sucuri care se răcoresc în interior. Când mă vede privind, îşi scoate abdomenul în afară, deschide uşa de sticlă şi scoate tava cu sucuri.

— Se numeşte Wikki, spune Asher. E drona echipei. Haide, ia un suc.

Nu ştiu ce să răspund, sincer, aşa că iau o doză.

— Încă se uită la mine, îi şoptesc lui Asher.

— Vrea să vadă dacă îţi place băutura.

Iau o gură. E delicioasă, cu o aromă de căpşuni care mă gâdilă pe dinăuntru. Fac un zgomot exagerat de încântare. Wikki pare să remarce, fiindcă deasupra capului îi apare un set de informaţii:

Emika Chen | Suc de căpşuni | +1

— Îți va înregistra preferințele în materie de mâncare și băutură cât vei rămâne aici, adaugă Asher.

Un robot care înregistrează informații despre toți cei care stau aici. Îi zâmbesc lui Asher, dar nu din motivul pe care-l crede el. *Ăsta e biletul meu de intrare.* Iau notă să-mi dau seama cum să sparg sistemul de securitate al lui Wikki mai târziu.

Wikki îi oferă un suc și lui Asher, apoi își închide abdomenul și se îndreaptă spre un băiat care stă în zona canapelelor. Când mă uit mai bine, băiatul își mișcă mâna prin aer, parcă întorcând un volan, și din când în când face o mișcare ca o aruncare. Pe perete se vede un drum care circulă printre dealuri de culoarea bomboanelor, populate de ciuperci gigantice. El trece pe drum în viteză, depășindu-i pe ceilalți jucători cu ușurință.

— Mario Kart, ediția Link, din câte vezi, spune Asher. E o tradiție.

— Tradiție?

— Jucăm o oră în fiecare seară, antrenându-ne reflexele. Se ajunge la o concurență serioasă. Apoi bate din palme cu putere și își ridică vocea, umplând dormitorul. Cavaleri! Cine-i prin zonă?

Băiatul aude primul, pune jocul pe pauză, își scoate căștile din urechi și se întoarce să se uite la căpitan. Îl recunosc imediat: e faimosul Roshan Ahmadi, cu pielea sa maronie și părul numai bucle dese, întunecate. Vine din Marea Britanie.

— Ghici cine e cu mine, spune Asher, arătând spre părul meu.

— Ești atât de subtil, Ash, răspunde Roshan, cu un accent britanic sec, mai relaxat decât al lui Hideo. Îmi face un semn cu capul. Salut, Emika! Eu sunt Roshan.

— Anul ăsta va fi din nou Scutul nostru, adaugă Asher. Și e și cel mai bun jucător de Mario Kart din lume, dacă vrei să știi.

— Salut! Îmi scot o mână din buzunar și îi fac semn. Sunt onorată să te întâlnesc în persoană.

Roshan pare încântat să audă asta. Îmi zâmbește scurt.

— Și eu, drăguță.

— Deja ne-am ales toți camerele, îmi explică Asher, arătând către holul care se vede în capătul vestibulului principal. Roshan a dorit-o pe cea cu ferestrele cele mai mari. Eu am primit capătul îndepărtat, care are niște îmbunătățiri personalizate pentru mine. Privilegii de căpitan. Ren e la capătul holului. Iar tu...

— Hei!

O voce strigă la noi de la unul dintre etajele superioare. Mă uit în sus și văd o fată care se sprijină pe coate la balcon, mestecând zgomotos gumă. Părul ei e un amestec de bucle negre, minunate, care-i încadrează chipul rotund, și poartă un tricou de sport alb, supradimensionat, care contrastează cu pielea ei ciocolatie. Când mă uit mai bine, tricoul nu e de sport, ci simplu, și are un imprimeu pe care scrie PROBE DE VÂJTHAȚ[1].

Îmi place imediat de ea.

— Ea e Hamilton Jiménez, îmi spune Asher, suficient de tare ca ea să-l audă. Sau doar Hammie. E Hoața noastră. Îi face cu ochiul. Și mâna mea dreaptă.

Ea rânjește drept răspuns.

— Te simți sentimental azi, căpitane?

— Avertisment, îmi spune el. N-o lăsa să te convingă să jucați șah.

— Nu fi morocănos doar fiindcă nu poți câștiga. Face un balon imens și apoi îl trage înapoi. Își mută privirea asupra

[1] Joc sportiv inventat de autoarea britanică J.K. Rowling și practicat în universul Harry Potter.

mea. Camera ta e aici. La etajul doi. Am luat dormitorul mai mare, fiindcă tu eşti o jucătoare surpriză şi eu nu. Sper că nu te deranjează.

Aştept să văd şi al patrulea jucător arătându-şi faţa, dar casa e momentan cuprinsă de tăcere.

— Unde e DJ Ren? întreb.

— O să-l vedem mai târziu, spune Asher. Ren se pregăteşte pentru petrecerea din seara asta. E singura scutire pe care o va primi de la mine, mai ales că sper să fie noul nostru Luptător. Iar asta să-ţi fie şi ţie o lecţie, Emi. Suntem aici ca să câştigăm.

— Desigur, spun eu.

— Bine. Face un semn din cap şi se uită atent la mine. Sper că eşti o Arhitectă pe cât de bună cred eu că eşti.

Când aud asta, mă simt încântată şi totodată îngrijorată. Un Arhitect are rolul de a manipula lumea nivelului în favoarea echipei. Dacă apare un obstacol, cum ar fi un pod, ar trebui să-l fac să se prăbuşească, să putem trece. Dacă sunt pietre plutitoare, ar trebui să le adun laolaltă, ca să creez o platformă mai mare. Un Arhitect este un designer al nivelului, dedicat schimbării lumii pe loc, pentru a-şi ajuta echipa. Este una dintre cele mai importante funcţii dintr-o echipă. Anul trecut, Cavalerii Phoenix şi-au pierdut Arhitectul, fiindcă a fost prins pariind pe meciuri Warcross. Întreaga echipă a fost pedepsită, fiind plasată la coada clasamentului şi pierzându-şi doi dintre cei mai buni jucători.

— Mă străduiesc, îi răspund.

— Mâine, continuă Asher, în timp ce îl urmez în liftul care ne duce la etajul al doilea, vă vom povesti ţie şi lui Ren cum funcţionează lucrurile în campionat. Eu vă voi arăta un meci oficial. Deşi tu, se opreşte ca să se rotească şi să mă studieze, calculat, s-ar putea să ştii deja mai multe decât arăţi.

Ridic mâinile.

— A fost un accident, spun, simțind că repet asta la nesfârșit. Nu știam ce fac.

— Știai, mă contrazice Asher, fără ezitare. De fapt, ești o jucătoare de Warcross mult mai bună decât o sugerează nivelul tău. Așa e? Arată spre numerele de deasupra capului meu. După ce numele tău a devenit viral, ți-am căutat contul de Warcross. Am studiat cele câteva jocuri în care te-ai implicat. Acelea *nu* sunt abilitățile unui Arhitect de Nivelul 28. De ce ești mult mai bună decât arată nivelul tău?

— De ce spui asta? Doar joc împotriva altor începători.

— Crezi că nu pot vedea dincolo de asta?

Chiar m-a studiat. E adevărat că-mi transmit în direct jocurile, când sunt conectată în contul meu de Warcross public. Dar personajul meu criptat, anonim, este cel pe care-l folosesc mai frecvent. Toate orele pe care le petrec autentificată în el nu se adună la nivelul meu. Și totuși, nu îi voi spune asta lui Asher.

— N-am avut nici bani și nici timp să joc cât de frecvent îmi doream, spun eu. Dar învăț repede.

Asher nu pare convins, dar înghite gălușca.

— Toate celelalte echipe te vor subestima. Vor spune că mi-am ieșit din mână și că te-am ales doar fiindcă vor fi multe știri despre tine și implicit despre Cavaleri. Dar noi știm mai bine cum stau lucrurile, nu? Nu îmi irosesc vremea pe jucători fără potențial. Ești o armă deghizată, iar eu intenționez să las lucrurile așa până la primul meci.

Se pare că devin o armă deghizată pentru mai mulți oameni decât mi-aș dori.

Ajungem la etajul al doilea. Asher se întoarce să mă privească, se sprijină cu capul de tetieră și schimbă o privire cu Hammie. Ea face un semn scurt din cap, își prinde buclele în creștet și le dă drumul iar.

— Hammie îți va arăta restul, spune Asher. În câteva ore mergem la petrecerea de deschidere. Pornește înapoi spre lift. Toți jucătorii vor fi acolo, în plină forță. Dacă nu ai mai văzut o petrecere de deschidere înainte, pregătește-te pentru o nebunie totală.

Hammie mă privește de îndată ce pleacă Asher. E de aceeași înălțime cu mine, dar, cumva, hotărârea din poziția bărbiei o face să arate mai înaltă decât este. Îmi face semn s-o urmez și se îndreaptă spre cea mai apropiată ușă.

— Aici e camera ta, îmi spune peste umăr.

Mă așteptam ca ușa să se deschidă normal, dar glisează lateral. Camera este enormă, chiar mai mare decât apartamentul penthouse de la hotel. Un perete integral de sticlă se deschide către propria mea curte privată, din care jumătate este ocupată de o piscină albastră, care continuă până la marginea balconului. O cascadă se revarsă în piscină, de undeva din acoperiș. Restul pereților sunt pictați virtual de lentilele mele, cu alb-ivoriu și auriu strălucitor. Când ating culorile, se mișcă sub degetele mele, trimițând valuri prin încăpere. În același timp, deasupra mâinii mele sunt trei butoane. Unul spune *Închide*, celălalt *Schimbă scena*, iar al treilea, *Personalizează*. Decid să închid culorile deocamdată și apăs pe primul buton. Pereții sunt înlocuiți de un spațiu gol. Privesc în jur. Am un pat uriaș, plin cu perne pufoase și pături, iar mochetele sunt la fel ca cele de la parter. O zonă de lucru domină restul spațiului: scaune și un birou curat.

Hammie rânjește văzându-mi expresia.

— Și încă a ta e camera mai mică.

Mă întorc pe călcâie.

— Spațiul ăsta e ridicol de mare.

— Tot ce vezi în dormitor e inclus în joc, explică ea. La fel ca și restul Tokio-ului. Vei primi câte trei note de fiecare dată când

îți personalizezi pereții și câte una pentru fiecare schimbare de peisaj. Camera e preprogramată în contul tău de Warcross. Dacă ești autentificată, sistemul casei știe că tu ești cea care intră.

— Cum funcționează? întreb.

Face semn spre un buton de *Deschidere* care plutește deasupra biroului, dar nu încearcă să-l atingă.

— Doar tu îți poți porni zona de lucru, spune ea. Apasă.

Apăs. În secunda în care fac asta, biroul care până atunci era gol se luminează în dungi subțiri în culorile echipei, cu un mesaj de bun venit pentru mine, scris cu litere albe. O secundă mai târziu, un ecran holografic se ridică din birou. E un afișaj standard tip desktop, doar că plutește. Aceste tipuri de desktop au început să ajungă în State doar recent și, firește, îmi depășesc bugetul.

Hammie zâmbește iar.

— Mută ecranul spre pereți, spune ea.

Ating ecranul cu două degete și fac o mișcare spre peretele la care ne uităm. Afișajul de pe ecran îmi urmează degetele, zburând de la ecran la perete, unde umple întregul spațiu, la scară.

— Livingul de jos are cea mai bună suprafață de lucru, firește, adaugă Hammie. Dar asta se află în fiecare cameră. E bună pentru întâlnirile neanunțate ale echipei.

Dacă același sistem este instalat jos, atunci fiecare desktop din camere nu este la fel de securizat cum crede ea. Pot să intru în sistemul principal, și apoi voi putea să intru în fiecare dintre sistemele lor individuale, indiferent pentru cine e personalizată zona de lucru. Zâmbesc la afișajul superb cât peretele.

— Mersi.

— Începusem să cred că niciun american nu va fi prima alegere vreodată. Hammie își răsucește o buclă după ureche.

Mă bucur că ești în echipă. Poate că de-acum n-o să-l mai tachinez pe Ash și-o să mă leg de tine.

Îmi face cu ochiul și pleacă, înainte să pot răspunde.

Rămân unde sunt până când iese din cameră, iar ușa se închide în urma ei. Apoi îmi pun mâinile în șolduri și admir încăperea. Spațiul meu personal. În clădirea oficială a *Cavalerilor Phoenix*. Mă îndrept spre locul în care mi-au fost livrate puținele lucruri, lângă pat, și scot ornamentul de Crăciun și tabloul tatei. Le așez cu grijă pe un raft. Par foarte mici, prea simple pentru o cameră atât de luxoasă. Mi-l imaginez pe tata lângă mine.

Ce să zic, Emi, ar spune, împingându-și ochelarii pe nas. *Ce să zic.*

La gândul acesta, atenția mi se îndreaptă spre dressing. Ating ușa cu degetul și se deschide, dezvăluind un spațiu la fel de mare ca apartamentul în care locuiam cu Keira.

Dumnezeule!

Dressingul e deja plin cu haine, fiecare dintre ele de firmă. Mă holbez, nevenindu-mi să cred, înainte să intru și să-mi trec mâinile printre umerașe. Fiecare articol valorează mii de dolari: bluze, jeanși, rochii, haine, pantofi, genți și plicuri, curele și bijuterii. Mâna mi se oprește la raful cu pantofi, de unde scot o pereche deosebită în alb, roșu și verde, care miroase a piele nouă. Tocurile sunt decorate cu ținte de aur. La fel ca tot ce se mai află aici, și pantofii au încă etichetă, însoțită de un card cordial.

GUCCI
Sponsor oficial al
Campionatului de Warcross, ediția a VIII-a

Cadouri de la sponsor. Nu e de mirare că fiecare jucător arată de parcă acum ar fi coborât de pe un podium de defilare.

Îmi scot ghetele uzate, le aşez cu grijă într-un colţ şi probez pantofii. Se potrivesc perfect.

Trece o oră cât timp încerc febril tot ce găsesc în dulap. Există până şi un raft pentru măşti de toate culorile şi modelele, un accesoriu pe care l-am văzut în Tokio. Încerc câteva dintre ele, trecându-mi benzile pe după urechi, ca masca să-mi acopere gura şi nasul. Se pot dovedi utile dacă trebuie să bântui prin oraş incognito.

Când termin, rămân acolo, acoperită cu piese luxoase, abia putând respira, stânjenită. Fiecare lucruşor de aici costă mai mult decât întreaga mea datorie, înainte ca Hideo să o şteargă.

Hideo.

Scutur din cap, pun totul la loc şi ies din dressing. Voi avea timp suficient mai târziu să admir totul. Acum, înapoi la treabă. Hideo a trebuit să se asigure că voi fi aleasă într-o echipă, însă acum depinde de mine să mă asigur că vom câştiga fiecare etapă. Cu cât rămân Cavalerii Phoenix mai mult în campionat, cu atât mai mult timp am şi eu să investighez jucătorii.

Chiar acum, ceilalţi vânători îl urmăresc pe Zero şi raportează lui Hideo ce află, în timp ce eu mă holbez la noua mea garderobă. Şi ei au fost la Wardraft. Dacă au văzut şi ei silueta întunecată de pe bârnele tavanului? Chiar acum, cineva ar putea câştiga zece milioane de dolari, iar eu aş fi deja condamnată să mă întorc la New York. Iar eu sunt aici, jucându-mă în noul meu dressing.

Mă pun în mişcare.

Mai întâi, îmi activez scuturile şi trec în anonimat, în versiunea invizibilă a contului meu. Apoi mă aşez pe marginea patului şi scot captura de ecran pe care am făcut-o mai devreme. E tridimensională şi o pot roti de la punctul de origine. În plus, a prins toate datele şi codul care funcţiona în dom în acel moment.

Mă uit atent la silueta din captura 3D. Dacă măresc, devine mai neclară. Pot vedea codul care face să funcţioneze simulările virtuale din dom, însă nu pot vedea niciun cod sau dată în această formă. Scriu câteva comenzi şi renunţ la aspectul vizual al capturii, aşa că acum sunt în mijlocul codului. Acolo unde se află silueta nu este nimic clar.

Mă sprijin de capul patului şi mă gândesc. E ascuns de mine, în orice chip, doar că l-am văzut. Probabil nu s-a aşteptat la asta. Dacă e Zero, atunci nu se deghizează atât de bine pe cât ar trebui. Dar Tokyo Dome se află în propria reţea de conexiuni pentru Wardraft. Cel mai simplu mod de a sparge codul era ca persoana să aibă permisiunea să intre în arenă şi să fi scăpat deja, fizic, de securitate. Cineva din public. Sau un jucător, cum bănuieşte Hideo. Sau un jucător surpriză.

Mă aplec iar în faţă şi trec înapoi în modul vizualizare, apoi măresc ca să demontez codul care i-a generat imaginea. O viziune defalcată a codului apare. Citesc şi îmi molfăi interiorul obrazului, absentă.

Apoi văd ceva care mă face să mă opresc. E doar o linie. Nici măcar o linie, sunt două litere şi un zero, pierdute în cod. Un indiciu.

JSO

În majoritatea codului Warcross, jucătorii sunt numiţi prin ID-urile lor, scrise ca *JWN*. *JW* înseamnă Jucător Warcross. *N* este un număr aleatoriu. Aşa că, dacă voi căuta codul propriului meu avatar, mă voi vedea, probabil, înregistrată ca JW39302824 sau aşa ceva.

Singura dată când se foloseşte un ID diferit pentru jucătorii de Warcross este în timpul recrutării. Atunci, jucătorii nu

sunt numiți în cod prin ID-urile obișnuite. Nu folosesc *JW*. În schimb, devin *JS* – jucători surpriză. ID-ul meu în timpul recrutării fusese JS40, fiindcă am fost adăugată ultima.

JS0. Oricine ar fi fost silueta, era cineva care putuse pătrunde fizic în Tokyo Dome. Un jucător surpriză din Wardraft. Bănuielile lui Hideo erau destul de aproape de realitate.

Îmi rod o unghie, cu ochii mijiți, gândindu-mă. Am nevoie de încă un moment în care toți jucătorii surpriză să se afle deodată în același loc, și voi reuși să mă apropii de ei suficient ca să le studiez datele.

Petrecerea. Ultimele cuvinte ale lui Asher îmi răsună în minte. *Toți jucătorii vor fi acolo, în plină forță*. Asta e șansa mea.

Deschid un meniu virtual și apăs pe butonul de apel pentru Wikki.

Un minut mai târziu, drona micuță apare în camera mea, cu ochii ca două semiluni privindu-mă în expectativă. Îi fac semn să vină și îl întorc, ca să-i studiez panoul de la ceafă. În același timp, îi găsesc setările.

— Ești un lucru tare drăguț, îi șoptesc, în timp ce scot cu grijă capacul panoului. În interior se află un labirint de circuite. Wikki, oprește înregistrările.

Robotul ascultă, oprind colectarea datelor. Meșteresc și îmi dau seama că nu e un produs Henka Games. O altă companie, cu securitate mai slabă, l-a construit. Toți s-au gândit să instaleze sisteme de protecție oriunde altundeva, dar nimeni nu s-a gândit prea mult la securitatea necesară pentru drona asta micuță, care nu face decât să ne servească mâncare și băutură, stocând în tăcere informații despre obiceiurile noastre.

O oră mai târziu, am spart scuturile. Înregistrează mult mai multe informații decât credeam. Nu doar despre Cavalerii

Phoenix, ci despre celelalte echipe, ceea ce înseamnă că are conexiuni opţionale la toate celelalte conturi NeuroLink. Zâmbesc. *Fiecare este conectat într-un fel cu fiecare.*

Folosesc un script ca să învinge sistemul de securitate al lui Wikki. În timp ce lucrează, reuşesc să mă strecor în conturile fiecărui coechipier. Le sparg e-mailurile, mesajele, Amintirile. De acolo, setez felul în care voi pătrunde în contul fiecărei echipe.

Va dura o vreme să descarc totul, dar măcar funcţionează.

Pun la loc panoul lui Wikki, verific de două ori să mă asigur că n-am lăsat nicio urmă a prezenţei mele şi repornesc robotul. Acesta revine cu ochii clipind şi cu setarea de colectare a datelor în funcţiune. Îl mângâi pe cap şi mai accept un suc de căpşuni.

— Mersi, Wikki! spun, şi îi fac cu ochiul.

Îmi înregistrează preferinţa şi iese din cameră.

Deschid doza şi iau o gură. Până mâine, ar trebui să pot intra.

11

Ajungem în inima cartierului Shibuya la apusul soarelui. Luminile cu neon ale oraşului s-au aprins deja, acoperind Tokio cu un curcubeu. Angajaţii firmelor de securitate se înghesuie în jurul limuzinei când ne oprim lângă intrarea în club. Străzile sunt înconjurate de garduri, aşa că nicio maşină în afară de a noastră nu poate intra, iar covorul roşu se întinde pe trotuar.

Poartă cu toţii lentilele. Prin ele, scântei aurii şi argintii zboară de o parte şi de alta a uşilor de sticlă, în timp ce emblema Warcross pluteşte deasupra clădirii. Pavajul trotuarului e luminat de un caleidoscop de culori strălucitoare care se rotesc. Numele clubului, Sound Museum Vision, atârnă deasupra uşilor de sticlă în chip de emblemă uriaşă. Chiar şi de-aici pot auzi muzica din interior – ritmurile profunde ale lui DJ Ren.

Singurele persoane cu acces sunt jucătorii oficiali de Warcross, angajaţii Henka Games şi câţiva fani Warcross aleşi printr-un sistem de tip loterie. Acum sunt înghesuiţi afară, într-o coadă dezorganizată, aşteptând ca angajaţii de la securitate să îi lase să intre. Când echipa noastră se apropie de intrare, fanii încep să urle.

Toți patru purtăm măști negre în seara asta. Hammie e prima, cu buclele libere, lungi și dese, purtând o rochie galben cu alb și pantofi negri cu toc. Asher o urmează, arătând bine într-un costum roșu, îndrăzneț, în timp ce Roshan e îmbrăcat în negru din cap până în picioare.

Mâinile mele se joacă tot timpul cu tivul uneia dintre rochiile mele noi. Este făcută din straturi de șifon alb, care contrastează plăcut cu tatuajele mele și cu părul multicolor, însă e mai scurtă decât credeam. N-am mai fost niciodată într-un club de fițe, așa, ca ăsta, iar când trecem pe lângă mulțimea de fani, mă întreb dacă n-ar fi trebuit să aleg altceva. În fond, Hideo va fi și el aici. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să par stânjenită în fața lui.

Agitația din partea din spate a cozii de fani mă face să privesc peste umăr. Hideo este într-adevăr acolo, flancat de gărzi de corp. Totuși, azi îi oferă mai mult spațiu, și când mă uit mai bine, îmi dau seama că a îngenuncheat ca să semneze un poster pentru o fetiță. Ea îi spune ceva, încântată. Chiar dacă nu-mi dau seama de răspuns, îi văd râzând. Sunetul mă surprinde, fiindcă e autentic, băiețesc, atât de diferit de purtarea lui distantă de la prima noastră întâlnire. Mă trezesc zăbovind un moment, înainte să mă întorc și să-mi urmez echipa în lobby-ul principal.

Clubul este sub pământ. Când ieșim din lift, muzica devine asurzitoare, iar ritmul îmi scutură întreg corpul prin podea. Hammie se strecoară pe lângă mine, scoțându-și masca și punând-o în poșetă. O urmez.

— Sound Museum Vision are cel mai bun sistem de sunet din oraș! strigă ea. Totul este la comandă. Au renovat spațiul acum câțiva ani, și e de două ori mai mare.

Ajungem la capătul de jos al scărilor, unde un alt grup de agenți de securitate ne lasă să intrăm. Pășesc într-o peșteră

întunecată, cu lumini care clipesc și un bas care mă zguduie până în măduva oaselor.

Chiar și fără lentile, spațiul ar fi impresionant. Tavanul are cel puțin trei etaje înălțime, iar luminile-neon albastre, verzi și aurii umplu încăperea, orbindu-ne în culori. O mare de oameni a năpădit încăperea, cu mâinile ridicate și părul săltând nebunește. O ceață slabă atârnă în aer, dând tuturor un aspect suprarealist. Ecrane enorme se întind din podea la tavan, de-a lungul pereților, dar și în spatele scenei, trecând prin rotație prin animații cu toate echipele de Warcross.

Dar, cu lentilele puse, spațiul devine de basm. Tavanul arată ca un cer noptatic, acoperit cu o puzderie de stele, cu fâșii verzi și roșii în chip de Aurora Boreală care dansează dintr-o parte în alta. Unele stele se mișcă spre noi, acoperindu-ne de scântei, de parcă ar ploua cu pulbere de stele. De fiecare dată când se aude un bas profund, totul explodează într-o simfonie de lumini. Jucătorii oficiali de pe ring strălucesc în întuneric, hainele li se aprind în nuanțe de neon, numele, afilierea și nivelul plutindu-le deasupra capetelor ca niște trofee de aur. În jurul lor se înghesuie mulțimea. Fiecare încearcă să le răpească un moment pe ringul de dans.

Poate că Zero e aici și privește, îmi amintesc. *Poate că sunt aici și ceilalți vânători.*

Privirea îmi fuge spre scenă. Spațiul este enorm, la fel de mare ca o sală de concerte, iar orchestra live se află chiar dedesubt. În spatele scenei se află un ecran imens, cu un dragon de un albastru glaciar care trece prin el. Pare să scoată flăcări pe gură într-un mod spectaculos. Îmi mai ia o secundă să-mi amintesc că și dragonul e virtual. Se mișcă de parcă ar fi real, întorcând și răsucind capul pe ritm, răcnetul lui venind parcă de undeva din inima sistemului de sunet.

Stând chiar în fața gurii dragonului e o cântăreață cu bucle scurte, de un blond artificial, și haine în nuanțe de albastru electric. Frankie Dena! Cântă refrenul uneia dintre colaborările sale cu DJ Ren:

— *Hei, Ninja / Gangsta / Doamnă Dragon / Hei, de unde vii, serios, de unde vii, iubito / Hei, ce-ai zice / dac-ai renunța la prostii / Da!*

Dansatorii își aruncă brațele în aer, pe ritm.

Atunci ea ne vede și se oprește.

— Cavalerii Phoenix au sosit! strigă ea.

Luminile stroboscopice se aruncă spre noi și, dintr-odată, suntem învăluiți într-o strălucire roșiatică. Uralele izbucnesc în jurul nostru, suficient de puternice să zguduie podeaua. Frankie rânjește și arată spre o siluetă care se află undeva sus, pe peretele cu dragonul.

— Hai să oferim echipei niște iubire, Ren!

Silueta de sus privește scurt din spatele unei cuști cu gratii de aur elegante. E îmbrăcat într-una dintre ținutele sale clasice de DJ – un costum negru, bine croit, ochelari de soare aurii, o mască aurie și o pereche de căști ultimul răcnet, cu aripi de metal decorând ambele părți, de parcă ar fi zeul-mesager Hermes purtând ceva marca Hermès. Piesa se schimbă fluid, iar sunetul viorilor electrice, al violoncelelor, precum și un ritm reverberant umplu spațiul. Simultan, camera erupe în flăcări în jurul nostru, iar capul de dragon se transformă într-un fenix roșu cu auriu. Tresar, fiindcă podeaua pare să se miște. Când mă uit în jos, văd bucăți din ea dispărând și făcând loc lavei topite. Publicul strigă în delir, când fiecare rămâne pe insule de piatră care plutesc în lavă.

DJ Ren se apleacă deasupra instrumentelor sale. Ridică un braț, iar tempoul muzicii crește până la extrem, când devine

aproape insuportabil. Apoi ne pedepseşte cu un bas necruţător. Camera se cutremură, iar lumea izbucneşte într-o masă de membre amestecate. Muzica mă umple până la refuz.

Pentru o clipă, închid ochii şi las ritmul să mă poarte departe. Rătăcesc pe străzile din New York City, pe skateboard-ul electric, cu părul în culorile curcubeului fluturând. Mă aflu în vârful unui zgârie-nord asaltat de vânturi, cu braţele deschise. Zbor pe cerurile Warcross, în afara spaţiului real. Sunt liberă.

Asher pare deja distras, cu atenţia fixată asupra celor din Brigada Demonilor, care tocmai au intrat în club. Frankie le anunţă prezenţa, iar peretele lui DJ Ren se modifică din fenixul nostru într-o hoardă de bestii scheletice, purtând pelerine cu glugă şi călărind pe cai spectrali, năvălind în public cu săbiile scoase.

— Mergi să discuţi cu Demonii în seara asta, îmi spune. Eşti noua noastră recrută, aşa că vor face tot posibilul să te intimideze. Vor să intri în joc nesigură.

— Nu mă sperie.

— Sper că nu. Asher clipeşte. Dar vreau să arăţi speriată. Fă-i să te subestimeze. Vreau să creadă că eşti încolţită şi temătoare, şi că am făcut o mare greşeală alegându-te prima. Lasă-i să se simtă bine. Apoi o să-i distrugem în meciuri şi-o să-i lăsăm în şoc.

Roshan îi aruncă lui Asher o privire lungă.

— Cam devreme să ne trimitem jucătoarea surpriză în prima linie, nu crezi?

— Se descurcă. Asher rânjeşte spre mine. Ai scris *prima linie* pe toată faţa.

Decid să îi răspund la zâmbet, sperând că faţa mea nu e chiar atât de sinceră, astfel încât Asher să-şi dea seama ce fac de fapt aici. Atenţia mea se întoarce la Demoni. S-au adunat

aproape de scenă, acolo unde DJ Ren se dezlănțuie. Este o scuză bună să merg să colectez date despre toți.

— Se face, căpitane, spun eu.

Când ne croim drum prin masa de coate și umeri, Roshan îmi strecoară o băutură.

— O să ai nevoie, mormăie el. Ash crede mereu de cuviință să ne înțepăm rivalii înainte de meciuri. Dar dacă nu vrei să vorbești cu Demonii, nu trebuie.

Aproape oriunde mă uit, văd jucători oficiali pe care-i recunosc. Și ei mă privesc, mă remarcă, vorbind între ei fără să-și ia ochii de la mine. Oare ce spun? Oare ce știu? Este vreunul dintre ei vânător de recompense? Pentru cineva care e obișnuit să nu iasă în evidență, toată atenția concentrată asupra mea e puțin deconcertantă. Dar prefer să zâmbesc și eu de fiecare dată.

— Haide, îi spun lui Roshan. Oamenii vorbesc oricum despre mine. Aș putea măcar să mă obișnuiesc cu confruntările.

Roshan se apleacă deasupra mea și îmi face un semn în direcția lui Max Martin și Tremaine Blackbourne de la Brigada Demonilor, care discută într-un colț.

— Păi, dacă e să jucăm contra lor, îmi spune la ureche cu vocea scăzută, va trebui să le faci față ălora doi. Max e Luptătorul lor, Tremaine e Arhitectul. Iar Tremaine te va urmări în joc, fiindcă ai fost alegerea numărul unu. Haide.

Își pune o mână pe spatele meu și ne conduce înainte.

Lângă Max, Tremaine arată palid și slab, aproape fantomatic, în costumul lui alb cu negru. El și Roshan au un schimb de priviri reci când ne apropiem. Apoi ridică o sprânceană sceptică în direcția mea.

— Salut! îi spun, plantându-mi un zâmbet larg și naiv pe față. Tremaine Blackbourne? În același timp, îmi ating subtil piciorul cu degetul și încep să descarc informații despre el

și despre Max. E atât de interesant să fii la un loc cu celelalte echipe, nu?

— E încântată să fie aici, îi spune Tremaine lui Max, cu ochii încă asupra mea. Cred că și eu aș fi, dacă aș fi trișat ca să ajung la recrutare.

Ai vrea *tu* să *fi fost atât de deștept încât s-o faci*, vreau să scuip drept răspuns, însă inspir adânc și mă forțez să-mi înghit replica.

Văzându-mi expresia tensionată, zâmbetul lui Tremaine se întinde.

— Uite ce piersicuță. Se lovesc atât de ușor, că au nevoie de un Scut ca escortă. Ochii lui îl evită dinadins pe Roshan, ceea ce mă face să mă gândesc că acolo se îndreaptă de fapt atenția lui. Cred că Ash și-a pierdut mințile când te-a ales prima.

Max mă măsoară din priviri.

— Poate că Ash a vrut doar să aleagă pe cineva potrivit cu pedigriul echipei. Așa-i, Ahmadi? îi spune lui Roshan.

Chiar dacă ambii Demoni continuă să mă privească, încă nu îmi vorbesc direct. Mâna lui Roshan se încordează puțin pe brațul meu.

— Nu poate nici măcar intra într-un restaurant de fițe cu Nivelul 28. Arată ca scoasă dintr-un coș cu rufe murdare.

Mă prefac că-mi pierd echilibrul și îmi înfig tocul în piciorul lui Max. Max icnește.

— Doamne, îmi pare atât de rău! izbucnesc, prefăcându-mă șocată. E imposibil să mergi pe tocurile astea uzate.

Roshan mă privește surprins. Un zâmbet minuscul îi plutește pe buze.

— Uite, știu c-am început pe picior greșit... de-a dreptul, îi spun lui Max, care se uită urât la mine. Dar m-am gândit că poate o luăm de la capăt, ca să dăm dovadă de sportivitate. Întind mâna, așteptând să mi-o strângă.

Tremaine e primul care izbucnește în râs.

— Uau! exclamă el, acoperind muzica. Eşti într-adevăr o jucătoare surpriză. Îmi ignoră voit mâna întinsă. Uite ce e, Prinţesă Piersicuţă, nu aşa funcţionează lucrurile în campionat.

Îl privesc cu inocenţă şi confuzie.

— Nu? Atunci cum?

Ridică un deget.

— Joc cu tine. Încă un deget. Te bat. Şi apoi, dacă mă rogi frumos, îţi dau un autograf. E o dovadă generoasă de sportivitate, nu crezi?

Fanii din jurul lor îmi rânjesc, şi în ciuda muzicii lui DJ Ren, le aud chicotelile. Îmi ia fiecare dram de autocontrol să nu-mi strâng pumnii şi să-i şterg zâmbetul lui Tremaine cu un croşeu. M-am băgat în multe bătăi pentru mai puţin.

În loc de asta, adun toate informaţiile posibile despre ambii jucători. Deja a funcţionat să intru în conturile Demonilor. Dar nimic nu pare suspect. Îmi întorc atenţia spre informaţiile despre Max. Nici el nu-mi oferă mare lucru. Niciun scut de securitate ciudat, nimic folositor.

Roshan intervine înainte ca Demonii să mai adauge ceva.

— Nu vă mai bateţi gurile, spune el cu răceală, aţintindu-şi privirea asupra lui Tremaine. Nu vă vor ajuta în arenă.

Tremaine îmi aruncă o privire dezgustată. Sunt bucuroasă că văd asta, fiindcă e clar că mă subestimează.

— Vorbe mari de la echipa cea mai prost cotată. Ochii i se opresc scurt asupra lui Roshan. Treci înapoi la Cavalerii tăi.

Apoi se întoarce să plece, cu Max pe urmele lui.

— Cine le-a călcat animalele de companie în dimineaţa asta? îl întreb pe Roshan, cu ochii lipiţi de spatele lui Tremaine.

— E o parte a strategiei Demonilor. Vorbesc urât şi speră că o parte din ce spun va ajunge la ţintă şi că va rămâne acolo. Uneori, funcţionează. Dacă repeţi o insultă de suficiente ori, toată lumea va începe s-o creadă.

O amintire vagă a turneelor trecute îmi revine în minte, și îmi acum știu că i-am văzut de multe ori împreună pe Tremaine și pe Roshan râzând.

— Dar, spun eu, Tremaine a fost cândva un Cavaler, nu? Erați prieteni?

Expresia lui Roshan se întunecă.

— Se poate spune și-așa.

— Ce s-a întâmplat?

— Tremaine vrea să câștige. Întotdeauna. Pur și simplu. Așa că, atunci când Demonii au ajuns echipa de top, a vrut să plece. Ridică din umeri. Mai bine așa. Se potrivesc mai bine cu personalitatea lui.

Apoi îmi amintesc că Roshan și Tremaine au fost jucători surpriză în același an. Roshan fusese primul ales. Vreau să-l întreb despre asta, dar privirea lui îmi spune că dorește să schimbe subiectul. Poate că au fost mai mult decât prieteni. Așa că dau din cap și o las baltă.

Hammie ne face semn din partea cealaltă a ringului și ne atrage atenția. Arată spre o mulțime de oameni adunați în jurul cuiva. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că e Hideo, cu mânecile cămășii rulate până la coate și cu blazerul aruncat peste umăr. Kenn este lângă el, salutând fanii și jucătorii cu rânjetul lui imens. Hideo e mai rezervat și are o expresie la fel de serioasă cum mi-o amintesc, chiar dacă și el oferă saluturi politicoase.

Hammie își croiește drum spre noi și ne prinde de braț.

— Hai să-l salutăm.

Sfârșim înghesuiți în spatele unui grup de jucători de la Cavalerii Norilor și al echipei Andromeda, în timp ce, în fața noastră, Max și Tremaine îi strâng pe rând mâna lui Hideo. Tremaine îi spune ceva rapid, în timp ce Hideo încuviințează răbdător și nu zâmbește.

Îmi muşc buza, trăgând de rochie şi blestemând decizia de a o fi îmbrăcat.

Atunci, privirea lui Hideo se opreşte asupra mea. Mi se taie respiraţia. Îi urează rămas-bun lui Tremaine şi se îndreaptă spre noi. O clipă mai târziu e aici, iar Roshan face un pas să-l salute.

Hammie mă pocneşte peste încheietură.

— Nu te mai fandosi, îmi spune, privind cu înţeles spre rochia mea.

— Nu mă fandosesc, mormăi eu, însă Hideo a ajuns în faţa mea, iar mâinile îmi înţepenesc alături de corp.

— Domnişoară Chen, spune el. Ochii îi poposesc pe faţa mea. Felicitări!

Tu ai fost în spatele alegerii mele ca numărul unu? vreau să întreb, dar îi zâmbesc şi îi strâng mâna politicos.

— Crede-mă, am fost la fel de şocată ca toată lumea.

În spatele lui, Max şi Tremaine se holbează la noi. Dacă Tremaine m-ar putea înjunghia din priviri, ar face-o cât ai zice peşte.

— Fiecare recrutare ne rezervă măcar o surpriză, răspunde Hideo.

— Adică nu te aşteptai să fiu aleasă atât de repede?

Stafia unui zâmbet apare pe buzele lui Hideo.

— Ai fost? N-am remarcat. Se apleacă mai aproape de mine. Arăţi superb în seara asta, continuă pe o voce scăzută, aşa încât să nu mai audă nimeni.

Apoi îşi ia deja la revedere, trecând pe lângă noi cu anturajul său, cu gărzile de corp şi cu o coadă de fani isterizaţi după el.

— *La naiba*, spune Hammie în urechea mea, cu ochii încă fixaţi pe Hideo. Arată chiar mai bine în persoană decât la ştiri.

Roshan mă priveşte direct.

— Tocmai te-a tachinat fiindcă ai fost aleasă prima.

— Nu cred că mă place prea mult.

— E suficient ca să apari în revistele de scandal, comentează Hammie. Știi, nu? Hideo nu le vorbește așa jucătorilor. Totul se rezumă la afaceri.

Îmi dă un cot suficient de tare să mă facă să gem.

— Nu e mare lucru.

Hammie râde scurt, iar buclele îi tresar.

— Nici că-mi pasă. Felul în care suferea Tremaine în spate o să mă alimenteze pentru tot restul campionatului.

În timp ce câțiva fani le cer autografe ei și lui Roshan, eu mă uit în direcția în care a dispărut Hideo în mulțime. M-a privit cu atenție la recrutare. Îmi amintesc cum stătea în tribuna lui privată când s-a anunțat statutul meu ca primă alegere. *Nu vorbește așa cu jucătorii.* Dar cum vorbește? Nu a schimbat câteva cuvinte cu toți cei pe care i-a întâlnit în seara asta? În mulțime, îl văd pentru ultima oară, înainte ca gărzile de corp să îl conducă spre un coridor.

Un nume îmi apare pe ecran și privesc instantaneu în sus. Mi-am croit drum suficient de aproape de unde se află încă DJ Ren, în spatele unui munte de instrumente, răsucind un ritm rapid, cu aripile de aur ale căștilor reflectând luminile stroboscopice. Aproape că uitasem că și el e jucător oficial, însă acum sunt suficient de aproape ca să-i extrag datele.

Mă apropii discret și caut informațiile. Mă opresc imediat.

Informațiile sale private sunt păzite în spatele unei mase de scuturi – nu unul, ci zeci. Tot ce am reușit să descarc despre el e criptat. Din cine știe ce motiv, Ren nu e amator în probleme de securitate și știe cum să se protejeze, mult mai bine decât un jucător oarecare. Mult *prea* bine. Mă uit la el, gândindu-mă. *Silueta pe care am văzut-o în Tokyo Dome e un jucător surpriză.*

Și un singur jucător surpriză nu a fost la locul lui în timpul recrutării.

12

În dimineața următoare, aud vocea lui Asher plutind dinspre vestibul, chiar când ies din cameră, căscând, cu părul încâlcit. Mă lovesc de Hammie pe drum. Icnește, părând încă adormită.

— Jos, mormăie.

— Ce se întâmplă?

— Au fost trase la sorți meciurile, îmi răspunde, apoi se clatină în direcția băii.

Meciurile. Astăzi vom afla cine cu cine joacă. Gândul mă trezește rapid. Mă spăl pe dinți, îmi dau cu apă pe față și îmi pun o pereche nouă de lentile Warcross. Apoi mă îndrept spre vestibul. Asher e deja acolo, pe canapele, vorbind pe o voce scăzută cu Roshan. Căpitanul nostru are cearcăne întunecate sub ochi, însă, în rest, pare pregătit. Privesc la măsuța de cafea. Revista de deasupra are o fotografie cu Hideo la un banchet, lângă o femeie blondă, complet fermecată, care-i șoptește ceva la ureche. ȘI-A GĂSIT PRINȚESA ADELE PRINȚUL? urlă titlul.

Hammie apare câteva clipe mai târziu, urmată de DJ Ren. Ren arată cel mai rău dintre noi, cu părul scurt și șaten în toate direcțiile și cu ochii ascunși de o pereche de ochelari de soare

albi. Are încă pe cap căştile înaripate, cu o cască la locul ei şi una uşor ridicată, ca să audă ce se petrece. Se aşază pe cea mai îndepărtată canapea, se lasă pe spate şi salută leneş pe toată lumea. *E singurul care nu a fost la locul lui la Wardraft.* Poate fiindcă se ascundea undeva, în formă virtuală, ca să-i spioneze pe toţi.

Poate e Zero.

Nu. Zero ar trebui să se priceapă mai bine la camuflaj. Cu siguranţă Zero nu e aşa de kitschos încât să poarte ochelari de soare în interior.

Hammie întinde o mână în faţa lui Ren şi pocneşte de două ori din degete.

— Alo! spune ea. Vedeto. Nu mai eşti în club.

Ren îi face semn să-i dea pace.

— Sunt sensibil la lumină dimineaţa, spune el în franceză, iar eu citesc traducerea.

Roshan ridică o sprânceană, în timp ce Hammie îşi dă ochii peste cap.

— Da, şi eu sunt alergică, surpriză ce eşti, răspunde ea.

Cât vorbeşte Hammie, eu încep să caut metodic prin datele echipei mele. Se pare că Roshan a trimis mai multe e-mailuri aseară, în timp ce numărul de note al lui Hammie a scăzut considerabil, semn că a cumpărat ceva costisitor. Cât despre Ren, la fel ca ieri, are un zid în jurul datelor sale, setat astfel încât oricine ar încerca să intre să fie redirecţionat spre un alt scut, în loc de informaţii. Încep să rulez un program ca să trec de el.

Roshan oftează.

— Ash, zi-i să-şi scoată căştile, spune el răbdător.

Asher îşi încrucişează braţele.

— Scapă de ele, surpriză. N-am chef de asta acum.

Ren se mai relaxează un moment, apoi, în sfârşit, îşi scoate căştile şi şi le pune în jurul gâtului, apoi îşi scoate şi ochelarii de soare. Ochii lui sunt de un căprui atât de deschis, că par aurii.

Când suntem gata, Asher spune:

— Wikki, dă drumul la anunț.

Drona echipei clipește într-un colț, și când face asta, o transmisiune în direct apare pe unul dintre pereții vestibulului. Hideo stă în fața unui podium, înfruntând un zid de blițuri.

— Meciurile au fost făcute, spune Asher, confirmând informația oferită de Hammie. Și vom juca în prima etapă.

Hideo nu a pierdut timpul și s-a asigurat că voi fi prezentă în primul meci.

— Cu cine jucăm? întreb.

Asher ne arată câteva imagini virtuale. Este blazonul echipei, fenixul roșu cu auriu, care plutește în aer lângă o imagine negru cu argintiu a unor figuri scheletice, cu glugi, călare. Deasupra sunt cuvintele:

Etapa întâi
CAVALERII PHOENIX vs. BRIGADA DEMONILOR

Hammie chiuie, iar Asher aplaudă tare.

— Anul trecut am pierdut, spune el, privind undeva între mine și Ren, iar apoi am fost pedepsiți în clasamente. Toți vor crede că Demonii or să ne zdrobească. Dar noi o să le dovedim că greșesc, bine? Rânjește canin. Acum trebuie doar să presupunem care va fi primul nivel.

— De fiecare dată când comitetul ne pune să jucăm cu Demonii, îmi explică Hammie, e de obicei un nivel care implică viteză. De exemplu, Lumea de Opt Biți, de acum doi ani. Îi dă un cot lui Asher. Îți amintești de ea, nu?

Asher mormăie.

— Mda. Ce de trepte!

— Sau spațiu, continuă Hammie. Au ei ceva cu spațiul tridimensional. Deci, dacă nivelul nostru presupune să fim în aer

multă vreme, s-ar putea ca ei să fie în avantaj. Dar noi ne antrenăm pentru viteză. Demonilor le place să se antreneze pentru forță și apărare.

— De fapt, fiecare dintre ei se antrenează pentru apărare, nu doar Luptătorul și Scutul, încheie Asher. Dacă vă uitați la orice joc în care fac plonjoane coordonate, mai ales când își folosesc ambele brațe, veți vedea cum schimbă rolurile între ei fără probleme.

— De exemplu, Lumea Flăcărilor Dragonului, spune Hammie. Toată lumea încuviințează, mai puțin eu. Gândiți-vă doar la cum se aruncă în formație de pe stânci. Îi urăsc, însă sunt niște adevărați artiști.

N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbește lumea.

Dar un cor de aprobări îi răspunde lui Hammie, și alte lumi la nivel înalt sunt disecate în conversație. Urmează și mai multe replici despre mișcări, cu porecle despre care nu am auzit niciodată. Rămân tăcută, încercând să prind cât mai mult, dar, pentru prima dată de la recrutare, îmi dau seama cât de nelalocul meu sunt în acest campionat. Ren o fi jucător surpriză, însă joacă de multă vreme și a deblocat și jucat în toate aceste lumi. Eu nu am jucat în niciuna. Sunt aici pentru vânătoare, firește, dar și pentru joc, iar acum simt că Hideo m-a introdus în el ca să mă umilească.

— Nu înseamnă că nu există dezavantaje, desigur, spune Asher, întorcându-se spre mine. Demonii sunt competenți în toate, însă nu ies în evidență prin nimic. Concentrează-te să fii o Arhitectă grozavă, Emi, și vei câștiga jocul pentru noi. Ne vom asigura că ajungi acolo cât ai clipi.

Îi zâmbesc, recunoscătoare că m-a reintrodus în conversație.

— Aveți vreun sfat pentru mine în ceea ce-i privește pe Demoni?

— Destule. Te vor lua în cătare devreme. Oricare ar fi nivelul, ar trebui să poți să le tai calea și să reușești să eliberezi terenul.

Mă gândesc la rânjetul lui Tremaine și la insultele lui Max, apoi la avertismentul lui Roshan.

— O voi face, răspund.

Asher se uită la Ren.

— Nu am văzut niciodată un Luptător la fel de rapid în atac ca tine, dar și ofensiva lui Max Martin e foarte puternică. Știi ce ai de făcut.

Ren îl salută ducând două degete la tâmplă.

— Da, căpitane.

Vizavi de mine, Roshan e singurul care privește cu solemnitate la anunțul despre meciuri. Asher se uită la el suspicios, apoi dă din cap o dată.

— Ai vreun sfat pentru Emi despre cum să se descurce în joc cu Tremaine? întreabă el.

— Ash, îl avertizează Hammie.

Roshan îi aruncă o privire urâtă.

— A fost Cavalerul *tău* înainte să devină Demon. *Tu* să-i spui.

Asher ridică din umeri.

— Nu din vina mea v-ați combinat, spune el. Tu-l cunoști pe Tremaine cel mai bine dintre noi toți, așa că lasă la o parte probleme personale și ajută-ne jucătoarea surpriză, bine?

Roshan îl privește lung pe Asher, apoi oftează și se întoarce spre mine.

— Tremaine este un Arhitect care s-a antrenat pe toate pozițiile. E cel mai bun dintre Demoni la schimbarea rolurilor, și e un Hoț și un Luptător decent. Așa că, uneori, în timpul meciurilor, coechipierii îi aruncă toate energizantele sau

armele lor, deci le poate folosi chiar dacă, teoretic, e Arhitectul. Când te lupți cu el, amintește-ți că are multe fețe și că e suficient de flexibil încât să adopte o mișcare surprinzătoare. Îți arăt la antrenament.

Asher pare mulțumit, iar când Roshan se lasă pe spate și își încrucișează brațele, îi dă pace.

— Care sunt celelalte meciuri? întreabă Ren.

Asher derulează afișajul care plutește în aer. Cele două embleme dispar și sunt înlocuite de altele două.

DRAGONII IERNII vs. TITANII

Continuă să deruleze. **BASTARZII REGALI vs. VÂNĂTORII-DE-FURTUNI. CUCERITORII CASTELULUI vs. CEI-CARE-PĂȘESC-ÎN-VÂNT. ȘOIMII-DE-TUNDRĂ vs. FANTOMELE. CAVALERII NORILOR vs. VRĂJITORII. VIKINGII ZOMBI vs. LUNETIȘTII.** Continuă așa până când ajungem la ultimul dintre cele șaisprezece: **ANDROMEDA vs. OGARII SĂLBATICI.**

Atenția mea se îndreaptă iar asupra lui Hideo, care se află încă în fața unui podium, flancat de o parte de Kenn și de cealaltă de Mari, răspunzând la întrebări.

— Poți să pornești sonorul? îl întreb pe Asher.

El pornește sonorul transmisiunii în direct. Zgomotul unei săli de conferințe umple vestibulul. Hideo privește spre mulțime, la un reporter care strigă o întrebare.

— Domnule Tanaka, spune acesta, lansați și cei mai noi ochelari – pardon, lentile – astăzi?

Hideo încuviințează.

— Da. Sunt trimise peste tot în lume chiar acum.

— Domnule Tanaka, se bagă un alt reporter, am văzut deja materiale filmate cu cozile lungi și am auzit zvonuri cum că s-au furat transporturi din camioane. Sunteți îngrijorat că profitul Henka Games va scădea fiindcă trimiteți gratis aceste noi lentile?

Hideo îl privește cu răceală.

— Beneficiile realității alternative sunt un merit al tuturor. Majoritatea profitului nostru provine din lumile în sine și nu din hardware.

Reporterii încep să vorbească din nou unii peste alții. Hideo își întoarce capul spre o altă întrebare.

— Domnule Tanaka, spune acesta, aveți vreun motiv anume să fiți interesat de Emika Chen?

Coechipierii mei mă privesc la unison, chiar când mă înroșesc îngrozitor. Îmi dreg vocea și tușesc. Pe ecran, însă, Hideo nu mișcă niciun mușchi.

— Puteți fi mai specific? întreabă el.

Reporterul, dornic de reacție, continuă.

— Jucătoare surpriză fără a fi prezentă în clasamente? întreabă el. Alegerea numărul unu? Cavalerii Phoenix, echipa ei, joacă în primul meci al sezonului?

Simt cum ochii celorlalți din echipă sfredelesc găuri prin mine. Doar Asher pufnește nervos și mormăie:

— Auzi, echipa *ei*! *Eu* sunt căpitanul!

Expresia lui Hideo rămâne liniștită, chiar dezinteresată. Nimic nou, îmi amintesc forțat. Reporterii îi pun sub semnul întrebării fiecare interacțiune cu o fată. Acum serios, e cuplat cu prințesa Norvegiei în revista de pe măsuța pentru cafea. Singura reacție de orice fel pe care o văd, totuși, vine de la Kenn, care își ascunde o umbră de zâmbet.

— Nu eu controlez cine pe cine alege, spune Hideo. Cât despre ordinea jocurilor, aceasta a fost aleasă de un comitet cu luni în urmă. Apoi privește spre alt reporter.

Hammie fluieră.

— Ce mai spui acum, Emi? zice, ridicând o sprânceană. Revistele de scandal o să te cupleze cu Hideo pe toate copertele de săptămâna viitoare!

Gândul îmi face inima să bată nebunește. E doar prima dimineață a primei zile de antrenament, dar deja rolurile mele ca jucătoare surpriză și vânător de recompense se iețesc. Dacă nu mă dau de gol într-o săptămână, va fi un miracol.

În sfârșit, Hideo coboară de pe podium, iar transmisiunea se încheie. Asher îi cere lui Wikki să oprească totul. Apoi ne privește.

— Ei bine, spune el, avem o lună la dispoziție ca să ne punem jucătorii surpriză la punct.

Mă uit la programul pe care-l rulez ca să trec de scuturile lui Ren. Aproape am intrat.

— V-ați pus lentilele? întreabă Asher.

Toți încuviințăm.

— Prea bine, Cavaleri. Să începem antrenamentul!

13

Asher se apleacă înainte, apoi apasă ceva în aer, pe propriul ecran. Vedem cu toții un meniu de Warcross. *Dacă Asher ne poate arăta același lucru, înseamnă că suntem conectați la aceeași rețea în timpul antrenamentelor.* Ren a fost în spatele scuturilor la petrecere, însă poate că acum, dacă suntem cu toții conectați, pot găsi o cale de a mă infiltra în unele dintre datele lui. *Ale tuturor, de fapt.*

Cât mă gândesc la asta, Asher apasă o opțiune care spune **Terenuri de antrenament**. Lumea din jurul nostru se întunecă, de parcă aș fi închis ochii. Clipesc de câteva ori. Apoi, o lume nouă se materializează.

Aceasta e o lume Warcross pe care n-am mai văzut-o. Trebuie să fie rezervată exclusiv echipelor profesioniste. Arată ca o lume văruită în alb, o lume virtuală neterminată, cu suprafețe nevopsite și fără textură. Stăm în mijlocul unui trotuar alb, lângă o stradă albă, aglomerată cu mașini albe, iar deasupra noastră sunt clădiri albe cu coloane. Când mă uit în josul străzii, văd o bucată de junglă albă, cu copacii și trunchiurile fildeșii, și cu iarba albă, la fel ca cea care crește la marginea

străzilor oraşului. Singura culoare din această lume este cea a cerului albastru.

Pentru moment, îmi permit să uit de vânătoare. Stau într-un nivel pe care puţini ajung să îl vadă, cu unii dintre cei mai faimoşi jucători din lume.

— Bine aţi venit pe terenurile de antrenament! spune Asher de lângă mine.

La fel ca noi, poartă şi el un costum standard mulat pe corp, o armură roşie care contrastează puternic cu lumea din jur. Ne putem vedea unii pe alţii foarte uşor.

— Aceasta este o simulare în alb care conţine lumi în miniatură, toate condensate într-una. Arată spre strada care duce la junglă. Acolo sunt păduri, iar aici ne aflăm în oraş. La câteva străzi spre est, oraşul se termină şi începe oceanul. La vest, avem şiruri înguste de scări care duc spre cer. Gropile de pe străzi vă vor permite să accesaţi o reţea subpământeană de peşteri. Aici avem exemple ale majorităţii obstacolelor pe care le vom întâlni anul acesta.

Mă uit mai aproape la costumele noastre. Deşi avem cu toţii o armură roşie, există mici diferenţe între costume. Cel de Luptător al lui Ren este căptuşit cu plăci moi, ranforsate de un set exterior de armură de războinic. Apărătorile pentru braţe au ţepi. Costumul de Hoţ al lui Hammie e plin de buzunare, cârlige şi cusături în care poate stoca lucruri. Asher arată ca un căpitan, în timp ce Roshan, Scutul nostru, are apărători pentru braţe mai mari decât ale noastre, iar cureaua este echipată cu poţiuni şi elixire pe care le poate folosi ca să ne protejeze.

Apoi e costumul meu de Arhitect. În jurul taliei am o curea utilitară, echipată cu o mulţime de unelte cu care sunt foarte familiarizată. Ciocan. Şurubelniţă. O cutie de cuie. Două role de bandă adezivă. Un fierăstrău micuţ. Frânghie. Am unelte

vârâte și în cizme: bețe de dinamită, șperacle – iar de coapsa dreaptă am prins un set de cuțite.

— Hammie, spune Asher. Tu lucrezi cu mine. Face semn spre mine. Emika, Ren și Roshan. Voi sunteți o echipă. Roshan va fi căpitanul vostru. Apasă un buton în aer, și o piatră prețioasă strălucitoare apare deasupra capului lui Roshan. Amintiți-vă că scopul vostru este întotdeauna piatra. Cum reușiți asta, depinde de voi. Hai să lucrăm cu slăbiciunile voastre.

Privește între cele două echipe, apoi apasă un buton.

Energizante în culori prețioase apar peste tot în jurul nostru, culorile lor părând electrice pe fundalul alb. Unele sunt expuse în vitrine, altele se află deasupra felinarelor, în timp ce o parte atârnă peste clădiri.

Ochii mei le cântăresc, notând cele ușor de luat și cele dificile. Am jucat doar cu începători sau m-am antrenat singură în lumi accesibile tuturor. Cum va fi să am o echipă oficială care-mi urmărește jocul?

— Energizantele din turneele de campionat sunt diferite de cele din jocurile obișnuite, ne spune Asher mie și lui Ren. În fiecare an, Comitetul de Warcross votează o duzină de energizante noi, disponibile doar în campionat, și apoi le retrag la final de sezon. Azi vreau să exersăm capturarea lor.

Apasă din nou un buton. Toate energizantele dispar, mai puțin unul, care rămâne agățat la marginea unui pod dintre două clădiri. E pufos, acoperit cu blăniță de un albastru-electric dungată cu auriu și argintiu, și bâzâie ușor.

— Mai precis, vreau să îl obținem pe *acela*, spune Asher.

— Ce face? întreabă Ren.

— Transformare, răspunde Asher. Îi dă utilizatorului puterea să schimbe ceva în altceva.

Când Ren aprobă, cu atenția întoarsă spre energizant, eu îl privesc și îmi lovesc ușor piciorul cu degetele. O bară de progres micuță clipește în colțul ecranului meu, în timp ce îi aplic unul dintre programele mele. După câteva minute, pot accesa doar numele lui complet, Renoir Thomas, și fotografia. Mă încrunt. Programul meu reușește să îi acceseze câteva dintre informațiile publice și câteva dintre mesaje, dar restul e încă în spatele unui perete de scuturi cum nu am mai văzut.

— Emi, spune Roshan, aducându-mă la realitate. Trezirea.

Fac ce mi se spune.

— Acest energizant a fost inclus în campionatul din acest an pentru Arhitecți, fiindcă voi îl puteți folosi cel mai bine. Vreau să-l obțineți pentru căpitanul vostru temporar, Roshan. Asher privește într-o parte. Vă confruntați cu Hamilton, care va face tot ce îi stă în puteri să-l obțină pentru mine.

Roshan se apropie de ea și îi șoptește ceva în ureche. Îi spune, probabil, să includă câteva dintre mișcările caracteristice lui Tremaine, cred eu, ținând cont de ce mi-a povestit mai devreme. Hammie încuviințează, cu privirea rătăcindu-i spre mine de câteva ori. Când Roshan a terminat, rânjește întunecat în direcția mea. Încerc să îi zâmbesc plăcut.

Un cronometru roșu stacojiu apare deasupra energizantului. Asher își lovește încheietura.

— Cavalerii Phoenix sunt cunoscuți pentru viteză, adaugă el. Așa că ne cronometrez fiecare dintre sesiunile de antrenament, indiferent cât de mici sau obișnuite ar părea. Ați priceput, jucători surpriză?

— Am priceput, încuviințez eu.

— Aveți cinci minute. Se uită în sus. Acum!

Un val de adrenalină mă lovește. Nu gândesc, doar sar. Hammie face la fel. Se grăbește spre clădire, însă eu decid să fug

peste drum. Când Hammie începe să urce pe o latură a clădirii, apucând o cărămidă după alta şi croindu-şi drum în sus, eu sprintez către unul dintre felinarele stradale înalte aliniate pe strada de peste drum. Scot unul dintre beţele de dinamită din cizmă. Apoi îl pun la baza stâlpului, atentă să îl poziţionez aşa încât explozia să rupă stâlpul în direcţia bună. Aprind dinamita şi apoi fac câţiva paşi în spate, ca să fiu într-o zonă sigură.

Bum!

Pământul se cutremură când baza felinarului explodează. Stâlpul se prăbuşeşte drept înainte, răsturnându-se în formă de unghi peste peretele clădirii.

— Bună asta! strigă Roshan aprobator.

Sunt prea concentrată să mă uit spre ei. Toată energia mi-o investesc în sarcina mea. Sar pe stâlp, apoi inspir adânc şi încep să fug spre clădire. Timpul pierdut cu aşezarea dinamitei e compensat, fiindcă urc tot mai sus foarte repede, până când ajung pe zidul clădirii. Hammie încă mai urcă, la vreo zece metri mai jos decât mine. La două etaje mai sus, energizantul atârnă deasupra podului.

Îmi pun mâinile pe zid, apoi caut frânghia. Dacă o pot arunca şi încolăci în jurul unuia dintre felinarele de pe pod, mă pot trage în sus suficient de repede ca să ajung prima.

Deodată, ceva mă trage puternic de talie. Aproape că-mi pierd echilibrul şi cad. Mă uit în jos.

Colacul de frânghie a dispărut. Sub mine, Hammie rânjeşte şi mi-l arată. *Cum de l-a luat atât de repede? Cum de-a ştiut c-o să-l folosesc?*

— Nu eşti singura care are unelte, surprizo! îmi strigă.

Îmi arată pistolul cu şocuri, cu marginile lucind în lumină, şi apoi aruncă frânghia mea spre colţul ieşit în afară al următorului etaj. Se trage mai sus.

Hammie mi-a împușcat frânghia din talie și mi-a luat-o. N-am timp să fiu supărată pe ea. Mă concentrez din nou pe misiunea mea și mă arunc în sus pe zid, prinzându-mă de fiecare cărămidă. Amândouă urcăm febril.

Hammie e mai rapidă ca mine. Mă depășește repede, și câteva secunde mai târziu sunt în urma ei cu cel puțin trei metri. Mă forțez să urc mai rapid.

Chiar când Hammie ajunge la marginea podului, în jurul nostru clipesc culori. Alte sfere și cuburi apar deodată, răspândite peste pod și pe ziduri. Asher trebuie să fi repus în funcțiune restul energizantelor. Ochii îmi zboară la unul la care pot ajunge.

E o sferă galbenă, strălucitoare, care plutește lângă zidul pe care urc. *Plus de viteză.* O iau și o strâng în mână.

Sfera dispare, acoperindu-mă într-o strălucire galbenă-neon. Lumea din jurul meu pare să încetinească, odată cu Hammie. Mă grăbesc în sus, urcând de două ori mai repede decât cu câteva secunde în urmă.

Trec de Hammie și sar pe pod, chiar când energizantul mi se termină. Lumea își revine la normal.

Cronometrul de deasupra Transformării continuă să numere invers. Mai sunt treizeci de secunde.

În loc să mă grăbesc pe pod cât de repede pot, renunț la câteva secunde prețioase și pun o capcană rapidă pentru Hammie. Îmi scot ciocanul de la curea și sfarm fiecare suport pentru mâini și picioare pe care le folosesc ca să urc. Hammie nu le va putea folosi ca să mă urmărească. Apoi mă întorc și continui. Sunt foarte aproape.

Când mă uit iar în spate, Hammie a dispărut.

Clipesc. *Ce?*

— Aici! spune vocea ei de undeva de sus.

Mă uit într-acolo și o văd plutind deasupra mea, de parcă ar ști exact ce urma să fac ca s-o încetinesc. A reușit să ajungă la

un energizant, Aripi, care i-a oferit capacitate de zbor temporară, ținând cont de strălucirea portocalie din jurul ei. Rânjește, apoi se aruncă după energizantul Transformare.

Mă lansez de pe marginea podului și mă arunc spre ea. Mâinile mele o apucă de picioare. O dezechilibrez înainte să poată ajunge la energizant. Scoate un strigăt surprins, enervat. Pentru o secundă, fiindcă mai are încă abilitatea de zbor, ne rostogolim pe loc și încearcă să mă scuture de pe ea. Apoi, spre oroarea mea, vine spre mine cu pumnii ridicați.

Abia dacă reușesc să evit prima lovitură. A doua mă lovește în bărbie și îi dau drumul. Dar, din nou spre surprinderea mea, nu îmi dă drumul. Un Hoț normal așa ar face, dar Hammie își întețește strânsoarea și continuă să se lupte cu mine în aer.

— Ai grijă la mâini! îmi strigă Roshan, chiar când văd ceva sclipind în pumnul lui Hammie.

Un pumnal. *Un pumnal?* Hoții n-ar trebui să aibă pumnale. Într-o clipă, îmi dau seama că acesta a fost planul lui Roshan. Tremaine probabil că joacă așa, trecând cu ușurință de la un rol la altul. Așa că Roshan i-o fi dat pumnalul ca să vadă cum reacționez.

Hammie lovește cu o viteză amețitoare.

Majoritatea jucătorilor n-ar fi putut să se ferească. Dar reflexele mele sunt la zi după traiul de vânător de recompense pe străzi. Amintirea mea, fugind prin New York și prinzând pariorul, mă bântuie. M-a atacat cu un cuțit, un cuțit *real*. Când pumnalul virtual al lui Hammie cade asupra mea, mă mișc din instinct, îi dau drumul complet și o împing, cad puțin, apoi îmi întind mâinile în ultima secundă și o prind de glezne.

Face ochii mari. Apoi, capacitatea sa de zbor dispare.

Folosesc ultima urmă de reacțiune în aer ca să mă arunc în sus. Când începe să cadă, îi dau drumul. Reacțiunea ajunge. Mă întind cât de tare pot. Vârfurile degetelor mele ating

Transformarea. E în mâna mea. Brațul mă furnică și scot un strigăt triumfător.

Pe urmă cad înapoi la pământ. Aterizez rău, pe spate, scoțându-mi avatarul din joc câteva secunde bune. Acolo, zac icnind și râzând. Când avatarul își revine, mă rostogolesc și îmi verific inventarul, nerăbdătoare să văd energizantul.

Dar nu e acolo.

Hammie păşeşte peste mine, când reuşesc să mă aşez în fund. Ridică Transformarea și zâmbește.

— Ți l-am luat chiar când ai aterizat, spune ea.

— Cum...?

Ezit, scuturând din cap. A făcut-o atât de repede, încât nici nu am simțit când mi l-a smuls din mână. Mă uit în direcția lui Asher și a celorlalți. Vin spre noi.

— Dar... nu am câștigat? Am ajuns prima.

— Ai multe puncte forte, Emi, spune Asher. Hammie îmi întinde mâna și mă trage în picioare. Ai multe resurse. Felul în care joci ca Arhitect nu e de amator. Ești rapidă. Precisă. Ești mult mai talentată decât o arată Nivelul tău. Așa și credeam. Face un semn spre Hammie. Dar ai câteva slăbiciuni clasice de jucător surpriză. Prima, ridică un deget, ai viziune tip tunel. Hammie e o Hoață de talie mondială. E probabil mai rapidă și mai agilă decât orice Hoț cu care te-ai confruntat. A trebuit să te ajut dând drumul din nou celorlalte energizante.

Îmi pun o mână în șold și mă uit la Hammie.

— De unde ai știut mereu ce voi face?

Își atinge tâmpla cu mâna.

— Să nu mă lași să te conving să jucăm șah, îmi spune, repetând avertismentul lui Asher de când am întâlnit-o.

— Hammie poate structura mișcări cu o duzină de pași înainte, îmi explică Asher. Ca orice campion de șah. Poate să-și

dea seama mental de căi posibile, iar după limbajul corpului tău, poate identifica lucrul cel mai probabil pe care o să-l faci, toate acestea în timp ce se află în mişcare. Să nu-mi spui că nu te-am avertizat.

— Dar n-am ştiut c-o să te arunci asupra mea la final, recunoaşte Hammie. Ăsta-i amuzamentul când joci cu o surpriză, nu? Nu ştii niciodată ce fel de jucător e.

Cu doisprezece paşi înainte. Mi-a ghicit probabil mişcările din secunda în care am început, poate chiar de când am început să fug spre felinar. Oftez.

— Ei bine, ce alte slăbiciuni clasice mai am?

Asher ridică două degete.

— Nu mi-ai ascultat instrucţiunile.

— Am luat energizantul.

— Instrucţiunile tale au fost să îmi aduci *mie* energizantul, intervine Roshan. Căpitanului tău. Exerciţiul nu s-a încheiat când ai ajuns prima la el. S-ar fi încheiat când mi-l dădeai mie. Nu e un joc solo, Emika, şi nu îl poţi juca de parcă doar tu vrei să câştigi.

Când spune asta, Hammie se îndreaptă spre Asher şi îi aruncă energizantul. El îl prinde fără să se uite.

— Bună treabă! spune Asher.

— Mersi, căpitane! rânjeşte ea.

Sunt bucuroasă că mă aflu în Warcross, fiindcă ceilalţi nu-şi pot da seama că-mi ard obrajii de ruşine. Hackerii şi vânătorii de recompense nu sunt tocmai renumiţi ca jucători de echipă. Nu prea mă descurc cu instrucţiunile. Dar îmi reprim gândurile şi încuviinţez.

— Îmi pare rău, spun.

— Nu-i stres, iubito, îmi spune el. Hoţii n-ar trebui să aibă pumnale – Luptătorii, da. Însă aşa se poate purta Tremaine

într-un meci, şi tocmai ce l-ai respins cu succes. Nu cred c-am mai văzut pe cineva reacţionând atât de repede la un atac neaşteptat. A fost într-adevăr un exerciţiu strălucit pentru o jucătoare surpriză.

— Da. Hammie aprobă şi ea. Nu-i rău. Te baţi serios, Emi. Doar că va trebui să depui mai mult efort ca să mă învingi. Face cu ochiul. Nu te stresa, însă, tot eşti mai bună decât era Roshan în vremurile lui de jucător surpriză.

Roshan îi aruncă o privire exasperată, care o face să râdă. Mă trezesc şi eu zâmbind.

— Următorii! strigă Asher. Roshan şi Ren. Haideţi la mine!

Energizantele se resetează, iar de data asta Transformarea este într-o clădire. Privesc cum ceilalţi se deplasează. Atenţia mea e concentrată asupra lui Ren. Bara de progres din partea de jos a câmpului meu vizual s-a încheiat, iar programul meu rulează acum pentru ceilalţi coechipieri, însă, ţinând cont de puţinele fişiere criptate pe care am pus mâna, aş fi putut la fel de bine să nu-l folosesc deloc.

●●●●

SOARELE A ÎNCEPUT deja să apună când terminăm antrenamentul. În secunda în care mă îndrept spre camera mea şi închid uşa, adun toate informaţiile descărcate despre jucători şi le afişez pe un perete. Apare o listă lungă de date: data naşterii, adresa de acasă, numărul de telefon, informaţii despre cărţi de credit, calendar. Derulez, căutând.

Mai întâi apar informaţiile despre Hammie. A cumpărat recent bilete de avion şi a rezervat hoteluri. Văd o parte din Amintirile stocate. În una din ele, râde împreună cu persoane care par a fi mama şi sora ei, încercând să pozeze în faţa Marelui Canion. În alta, e la un turneu de şah şi priveşte ţintă tabla. E şah-viteză, în care fiecare jucător are o fracţiune de secundă să

facă o mișcare. Mă opresc, deși nu vreau, uimită de felul în care îi zboară degetele peste tablă. Abia dacă-i pot urmări mișcările, darămite să-mi dau seama și de ce le face. În șaizeci de secunde, dă șah-mat regelui adversarului. Publicul aplaudă, iar adversarul îi strânge mâna, înciudat.

În ultima Amintire, privește din spatele unei baricade la un bărbat în uniformă care merge spre un elicopter în așteptare. Nimic neobișnuit. Multe persoane înregistrează Amintiri în care întâmpină sau însoțesc oameni dragi. Bărbatul se uită peste umăr la ea și îi face semn cu mâna. Ea îi răspunde, înregistrând în direcția lui la multă vreme după ce elicopterul a plecat.

Comut la Asher. Nu e nimic incriminant sau interesant în niciuna dintre informațiile sale. Nu sunt decât niște mesaje despre ore de sosire și plecare ale zborurilor. Cea mai recentă Amintire a lui, pe lângă recrutare și petrecere, este cu el, pe banda rezervată avioanelor private, așteptând lângă un tânăr mai mare, cu ochelari de soare, pe care îl recunosc imediat. E fratele său, Daniel. Gărzi de corp îi însoțesc pe amândoi, însă Daniel duce bagajele cu numele lui Asher și nu lasă pe nimeni să facă asta. Frații nu-și spun un cuvânt. Când vine vremea ca Daniel să îi dea bagajele lui Asher unui însoțitor, Asher se îndreaptă spre scările avionului fără să-și ia rămas-bun.

Încerc să mă debarasez de nota familiară de vinovăție care mă cuprinde de fiecare dată când caut prin datele personale ale cuiva. *E meseria ta*, îmi spun. Nu pot să mă simt prost. Totuși, șterg Amintirile lui Hammie și Asher, ca să nu le pot revedea.

Câteva dintre mesajele lui Roshan sunt către părinții lui, unul e către sora lui, iar unul este o confirmare de primire pentru un cadou. Nu are Amintiri înregistrate, dar, spre surpriza mea, factura îmi spune că acel cadou era de la Tremaine, cu un singur rând scris pe card: *Ai primit scrisoarea mea? T.* Caut în restul datelor, dar nu am niciun indiciu despre scrisoarea

respectivă sau dacă Roshan a răspuns la darul lui Tremaine. Nimic foarte suspect, însă marchez datele oricum, pentru referință.

În sfârșit, ajung la puținul de informații strâns despre Ren. Cele mai multe sunt fără importanță: planuri de instalare a echipamentului pentru petrecerea de deschidere. Scrisori de la fani. Are o Amintire înregistrată la o petrecere de anul trecut, la care sărută o fată în spatele scenei, în timp ce cineva de pe scenă îi anunță numele. Îmi dreg glasul și îmi întorc privirea. Din fericire, Amintirea se mută către Ren, care se îndreaptă spre instrumentele sale din centrul scenei.

Tot ce se mai găsește în fișierele lui este criptat, inclusiv câteva e-mailuri pe care am reușit să le recuperez din cele șterse. Le cercetez pe fiecare. Însă, indiferent ce folosesc, tot arată ca un cub de păsărească pe ecran, mereu în spatele scutului.

Atunci ajung la ceva care mă face să mă opresc.

Este un e-mail șters, ascuns în spatele menajeriei de scuturi, plutind pe ecranul meu ca un cub blocat. Îl învârt în aer. Când fac asta, remarc un semn mic recurent la marginea fiecărei laturi a cubului.

— Ca să vezi, șoptesc, și mă așez mai bine. Orice sentiment de vinovăție dispare. Ce-avem aici?

Indicatorul este un punct roșu, abia vizibil, care face parte din criptarea mesajului. Și, chiar lângă el, cu cele mai mici litere posibile, este inscripția *JS0*.

Așadar, Ren *era* silueta de la Wardraft. Pe baza punctului roșu, mesajul i-a fost trimis din Lumea Întunecată.

Mă întind pe pat și mă încrunt. Asta înseamnă nu doar că Ren a fost cel pe care-l urmăream în timpul recrutării, și nu doar că a fost recent în Lumea Întunecată, ci și că vorbește cu cei de acolo.

Și nimeni nu coboară acolo decât dacă face lucruri ilegale.

14

Prima dată când am pus piciorul în Lumea Întunecată, a fost în timpul primei mele vânători de recompense.

Aveam şaisprezece ani şi eram pe cont propriu. Şeful unei bande de stradă din New York pusese o recompensă de 2.500 de dolari pe unul dintre membrii lui, iar eu văzusem asta menţionat pe un forum online.

Citisem despre alţi tineri ca mine, care îşi încercau norocul în lumea competitivă a vânătorilor de recompense. Păreau să nu aibă abilităţi pe care să nu le am şi eu, şi părea o modalitate de a obţine un venit confortabil, dacă te pricepeai. Cei mai buni vânători de recompense puteau ajunge la şase cifre într-un an.

Mai aveam un motiv. Tata datora 2.000 de dolari la pariuri. După ce murise, mi-am făcut promisiunea să nu lucrez pentru nimeni din lumea interlopă, însă, ca să o pot respecta, trebuia să mă eliberez de datorie. Altminteri, oamenii cărora tata le datora bani aveau să vină după mine în secunda în care împlineam optsprezece ani.

Aşa că m-am documentat cât mai bine despre cum să intru în Lumea Întunecată. Am crezut sincer că, dacă urmăresc

câteva indicații online, voi reuși cumva să intru în pas de dans în bârlogul acela de infractori, nevătămată.

Lumea Întunecată nu se bazează decât pe o singură regulă: anonimatul. Siguranța ta e pe măsura deghizării. Am învățat asta la modul dificil, după ce mi-am croit drum în interior, mi-am găsit ținta și l-am urmărit în viața reală. Doar că, atunci, mi-am dat seama că îmi expusesem accidental o parte a identității când eram încă în Lumea Întunecată. În câteva clipe, informațiile mele personale – vârstă, istoric, locație – au fost răspândite în toată rețeaua, iar echipamentul mi-a fost compromis.

Am primit banii și am plătit datoria tatei. Dar, în următoarele câteva luni, mi-am distrus laptopul și telefonul, nu am intrat online și m-am ținut departe de văzul lumii. Chiar și-așa, primeam apeluri stranii în miezul nopții, scrisori ciudate în cutia poștală. Câte o amenințare lăsată pe prag. Până la urmă, m-am mutat.

N-am mai lucrat niciodată pentru o bandă. Au trecut luni înainte să îmi adun curajul să reintru online.

Lumea Întunecată: te poți pregăti cât dorești pentru ea, însă singurul mod de a o înțelege e să pătrunzi în ea.

●●●●○

— Domnișoară Chen, spune Hideo, când se conectează apelul. Îmi pare bine să te aud.

Este dimineața următoare, înainte să înceapă din nou antrenamentul, iar imaginea virtuală a lui Hideo e în camera mea, aplecându-se peste birou, cu coatele sprijinite de tăblie. Singura șuviță argintie din părul lui prinde o parte din lumina filtrată prin ferestre. Lângă el, Kenn stă aproape de birou, cu mâinile în buzunare, într-un fel care-mi spune că le-am

întrerupt conversația. Se uită la mine peste umăr. Două gărzi de corp sunt în alertă lângă ei.

— Ai o noutate atât de repede? întreabă Kenn, după care privește spre Hideo. Poate c-ai găsit într-adevăr vânătorul de recompense perfect.

Încerc să mă port profesionist, dar am picioarele goale și port blugi negri tăiați.

— Probabil c-ai fost ocupat de la petrecere încoace, îi spun lui Hideo. Ochii mei se opresc scurt asupra lui Kenn. Întrerup vreo afacere?

— Tu ești afacerea, îmi răspunde Kenn. Tocmai vorbeam despre tine.

— Ah. Îmi dreg glasul. Lucruri bune, sper.

Kenn rânjește.

— Așa aș zice. Se îndepărtează de biroul lui Hideo, fără să mai dea vreo explicație. Vă las să discutați, atunci. Distracție plăcută!

Hideo are un schimb de priviri cu Kenn.

— Reluăm imediat.

Kenn dispare. Hideo îl privește plecând, apoi face un semn scurt către ușă. Fără un cuvânt, cele două gărzi de corp își pleacă frunțile și ies din încăpere, lăsându-l singur.

Când au plecat, se întoarce spre mine.

— Sper că viața ta a fost plăcută de când ai atras toată atenția în Wardraft.

— Am crezut că tu le-ai dat instrucțiuni Cavalerilor să mă aleagă prima.

— N-am spus nimănui să facă asta. Asher Wing a făcut-o pe cont propriu. Ești un bun de lux.

Deci Hideo n-a avut niciun amestec în asta.

— Păi, spun eu, recrutarea a fost interesantă în mai multe feluri. Uite ce-am găsit.

Îi arăt captura de ecran de la Wardraft și o las să plutească între noi. Se rotește ușor, arătându-ne o privelişte completă a domului. Umbra de neconfundat a siluetei este ghemuită evident pe schelăria metalică. Deasupra capului apare [**nul**].

— În ziua recrutării, am văzut pe cineva spionând de pe tavanul Tokyo Dome.

Hideo devine foarte atent. Studiază captura de ecran, mijind ochii asupra siluetei întunecate de pe labirintul de bârne.

— De unde știi că e un el?

— Știu și cine este. Ren.

Privirea lui Hideo țâșnește de la captură la mine.

— Renoir Thomas?

— DJ Ren. Un indicator din codul capturii m-a condus la el. De atunci, am conectat toți jucătorii oficiali la profilul meu de Warcross. Îi arăt conturile tuturor. S-ar putea să trebuiască să le verific Amintirile, ca să văd cine mai e implicat.

Privirea lui Hideo se oprește asupra hărții digitale pe care am creat-o, care arată unde se află fiecare dintre jucătorii actuali de Warcross. Majoritatea sunt în dormitoare. Un grup dintre cei din Andromeda sunt în oraș, iar Asher tocmai ce a plecat din clădirea Cavalerilor. Ren încă se află în camera lui.

— Ești mai periculoasă decât credeam, meditează Hideo, admirându-mi opera.

— Promit să mă port frumos cu tine, îi zâmbesc.

De data asta, reușesc să îi smulg un hohot de râs.

— Ar trebui să fiu și mai îngrijorat? mă întreabă.

Las întrebarea fără răspuns și îi arăt e-mailul lui Ren.

— Am rulat un programel pentru informațiile lui Ren, spun, lăsând e-mailul să plutească între noi ca un cub de date întunecat, criptat. Am găsit ăsta ieri, și nu pot să-l deblochez.

Hideo studiază o singură dată fișierul. La fel ca mine, ochii îi fug imediat spre indicatorul roșu de la marginea cubului.

— A fost trimis din Lumea Întunecată, spune.

— Și apărat de un scut pe care nu-l recunosc.

Hideo își îndepărtează ușor mâinile, apoi rotește cubul o dată.

— Eu da, mormăie el.

Își îndepărtează iar mâinile. Cubul se mărește, iar când o face, trage o parte a lui ca să îi pot vedea suprafața în detaliu. Îmi mijesc ochii. Suprafața e acoperită cu o serie elaborată, răsucită, de modele care se repetă la nesfârșit.

— Se numește scut fractal, îmi explică el. O variație nouă de scut în straturi pe care am văzut-o recent, doar că straturile scutului fractal creează bucle infinite, multiplicându-se de fiecare dată când treci printr-un strat superior. Cu cât încerci mai mult să îl spargi, cu atât mai sigur devine. Programele tale vor rula continuu, fără să ajungă nicăieri.

Nu e de mirare că nu am reușit să pătrund.

— N-am mai văzut așa ceva.

— Nici nu mă așteptam. E o mutație a unei securizări pe care am dezvoltat-o în cadrul Henka Games.

Mă aplec în față, cu privirea fugind peste suprafața cubului.

— Îl poți sparge?

Hideo își pune mâinile pe cele două suprafețe ale cubului. Când le ia, o copie a părții de sus a scutului fractal plutește deasupra lui.

— Un scut infinit are nevoie de o cheie infinită, îmi explică el. Ceva care să se multiplice cu aceeași viteză și în același fel ca și scutul însuși.

— Orice lacăt are o cheie, spun eu.

Hideo se uită în ochii mei și zâmbește.

Tastează câteva comenzi invizibile pentru mine, apoi le trece printr-un program Henka Games. În mâna lui se formează o cheie, înnegrită și mereu în schimbare, cu propria suprafață învelită în aceleași modele infinite. Privesc când o ia și o apasă de una dintre laturile cubului.

Suprafața cubului se oprește brusc. Fractalii care se repetă la infinit și îl acoperă dispar. Apoi, într-o secundă, cubul dispare și el, și e înlocuit de un mesaj.

Spune un singur lucru.

1300BP

Privirea mea trece la el simultan cu a lui Hideo.

— Bârlogul Piraților, spunem la unison.

Pentru o persoană normală, 1300BP n-ar avea nicio noimă. Pentru mine, e o întâlnire. 1300 înseamnă ora 1 după-amiaza, scris conform ceasului cu 24 de ore, iar BP vine de la „Bârlogul Piraților", o prescurtare pe care o cunosc prea bine. Este un loc de adunare notoriu în Lumea Întunecată.

Întâlnirea este marcată pentru 20 martie.

— Păi, spun eu. Cred că știu unde merg săptămâna asta.

Hideo se gândește o clipă la mesaj, înainte să mă privească întrebător.

— Vrei să mergi singură?

— *Tu* n-ai decât să spargi scuturile fractale. Mă sprijin de capătul patului și îmi încrucișez brațele. E treaba *mea* să mă ocup de infractori, domnule Tanaka.

La asta, zâmbește puțin.

— Hideo, te rog.

Îmi înclin capul spre el.

— Tu insiști să îmi spui „domnișoară Chen" în public. Dinte pentru dinte.

Ridică o sprânceană.

— Încerc să nu ofer revistelor de scandal mai mult material de bârfă decât este nevoie. Sunt deosebit de agresive în perioada asta a anului.

— Serios? Şi care ar fi bârfa? Că ne tutuim? Scandalos! Oricum, se pare că revistele de scandal inventează deja bârfe despre mine.

— Ai prefera să-ţi spun Emika?

— Da, răspund.

— Bine, încuviinţează el. Emika să fie.

Emika. Să îl aud spunându-mi pe nume îmi trimite un fior plăcut de-a lungul spinării.

— Te ţin la curent, decid să îi spun, mişcându-mă să marchez finalul apelului. Ar trebui să fie lămuritor.

— Aşteaptă. Înainte să pleci...

— Da?

— Spune-mi de ce ai fost arestată acum câţiva ani.

A făcut cercetări în dosarul meu. Îmi dreg glasul, dintr-odată furioasă că a menţionat asta. N-am mai vorbit despre arestarea mea de ani buni.

— E o poveste veche, mormăi eu, începând să îi povestesc, pe scurt, despre Annie şi despre cum am intrat în directorul şcolii.

Hideo clatină din cap, oprindu-mă.

— Ştiu deja ce-ai făcut. Spune-mi de unde a ştiut poliţia că ai fost *tu*.

Ezit.

— Eşti mult prea pricepută pentru ei, continuă Hideo. Mă studiază intens, cu expresia la fel ca atunci când m-a testat, la prima noastră întâlnire. Nu te-au prins, aşa-i?

— Am mărturisit.

Îl privesc în ochi. Hideo rămâne tăcut.

— Au crezut c-a fost Annie, continui eu.

Amintirea sirenelor, a mea intrând în biroul directorului, unde se adunaseră poliţiştii, a lui Annie cu cătuşele puse, a feţei sale pline de lacrimi, privindu-mă şocată, toate revin acum.

— Voiau s-o aresteze, aşa că m-am predat.

— Te-ai predat. E o urmă de fascinaţie în vocea lui. Şi ai ştiut ce sacrificai făcând asta?

— N-am avut timp să mă gândesc. Mi s-a părut a fi lucrul corect de făcut.

Hideo tace. Atenţia lui e concentrată integral asupra mea.

— Cavalerismul încă nu a murit, spune el.

Nu prea ştiu cum să răspund. Tot ce pot face e să mă uit şi eu la el, simţind că încă un zid din jurul lui cade, văzând cum i se schimbă strălucirea din ochi. Indiferent ce a crezut despre ce am spus, l-a făcut să lase garda jos.

Apoi, clipa ia sfârşit. Se îndreaptă în scaun şi întrerupe contactul vizual.

— Pe data viitoare, Emika! spune.

Îmi murmur propriul „la revedere" şi închei apelul. Sinele său virtual dispare din camera mea, lăsându-mă iar singură. Încet, expir şi îmi las umerii să cadă. Hideo nu a pomenit nimic despre ceilalţi vânători de recompense, ceea ce înseamnă că probabil sunt înaintea lor. Bun.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că am uitat să închid programelul de decriptare în timp ce discutam cu Hideo. Asta înseamnă că am intrat şi în informaţiile *lui* personale. Hideo are propriile scuturi de protecţie, însă, chiar şi aşa, am reuşit să smulg un fişier neprotejat din contul său, unul creat ceva mai devreme. Acum se află în descărcările mele, clipind la mine. Mă uit la el suficient ca să se deschidă, crezând că vreau să văd.

Camera mea dispare. Mă trezesc stând într-un fel de sală de fitness, echipată cu saci de box imenși, standuri cu greutăți, covorașe și oglinzi lungi. Este unul dintre fișierele cu Amintiri ale lui Hideo. *N-ar trebui să mă uit la el.* Dau să ies, însă Amintirea pornește înainte s-o fac.

Hideo lovește un sac într-un ritm furios, fiecare impact făcând ecranul meu să se clatine. Kickbox? Mă învârt prin lumea Amintirii și mă opresc când văd reflexia din oglinzi.

E fără cămașă, iar pieptul și spatele îi lucesc de sudoare. Mușchii îi sunt foarte încordați. Părul lui umed tresare cu fiecare lovitură. Mâinile îi sunt învelite în bandaje albe, iar pe măsură ce își continuă asaltul feroce asupra sacului, văd urme de sânge pătându-le deasupra încheieturilor. Cicatricele pe care le remarc mereu. *Cât de tare o fi lovit sacul ăla?* Dar ce mă șochează e expresia lui. Ochii îi sunt întunecați, furibunzi, iar privirea lui poartă atâta mânie concentrată, încât mă retrag fizic.

Îmi amintesc intensitatea pe care i-am văzut-o pe față în timpul primei noastre întâlniri, când vorbea despre cea mai nouă creație a sa, despre pasiunile sale. Pot vedea acum o lumină similară în ochii lui, în felul în care lovește, dar e o intensitate mai întunecată. Una de furie mocnită.

Gărzile de corp ale lui Hideo așteaptă răbdătoare în capetele încăperii, și chiar lângă el e cineva care probabil e antrenorul, acoperit din cap până-n picioare în echipament cu apărători.

— Destul, spune acesta, iar, ca răspuns, Hideo se întoarce spre el.

Dacă nu aș ști mai bine, aș spune că privirea pe care antrenorul mi-o aruncă mie, adică lui *Hideo*, este suspicioasă, chiar ușor tematoare.

Antrenorul începe să se rotească, iar Hideo face la fel. Mișcările sale sunt fluide și precise, letale. Părul îi cade pe față,

ascunzându-i momentan ochii. Antrenorul răsucește un băț lung de lemn, îl târăște pe pământ și apoi îl ridică. Se aruncă asupra lui Hideo, balansând bățul cu o viteză amețitoare. Câmpul vizual mi se înceţoşează. Hideo se ferește ușor de lovitură. Face un pas în lateral, apoi încă unul, și la al patrulea pas se aruncă spre antrenor. Ridică un braț, cu pumnul strâns, iar bățul îl lovește. Se rupe cu un sunet ascuțit de brațul său. Hideo se aruncă înainte. Pumnul său lovește brațul antrenorului atât de puternic, încât, în ciuda apărătorii, acesta icnește. Hideo nu se lasă. Plouă cu lovituri asupra apărătorilor de brațe, într-o mișcare confuză, iar ultima lovitură e atât de puternică, încât antrenorul cade pe spate.

Hideo rămâne acolo pentru o clipă, respirând cu dificultate, cu o expresie încrâncenată. De parcă ar fi văzut pe altcineva zăcând acolo. Apoi furia din ochii lui dispare, și pentru moment pare din nou el însuși. Îi oferă antrenorului mâna și îl ajută să se ridice. Sesiunea se încheie.

Privesc, într-o tăcere uimită, cum Hideo își ia la revedere de la antrenor, apoi iese pe ușile duble ale camerei, flancat de gărzi de corp, cu mâinile încă bandajate, sângerând. Apoi, Amintirea se încheie, iar eu mă trezesc în propria cameră, înapoi într-un peisaj liniștit. Expir, în sfârșit, dându-mi seama că îmi țineam respirația.

Deci de aici i se trag încheieturile învinețite. De ce s-o fi antrenând ca posedat? De ce lovește de parcă ar vrea să ucidă? Mă cutremur la amintirea expresiei sale, a ochilor acelora cumpliți, întunecați, fără nicio urmă a versiunii politicoase, carismatice și jucăușe a sa, pe care credeam că o cunosc. Clatin din cap. Ar fi mai bine să nu pomenesc nimic despre asta nimănui. Pe lângă gărzile sale de corp, cu siguranță Hideo nu a dorit să mai vadă cineva asta.

Lumina în schimbare din dormitorul meu începe să se reflecte din piscina de pe balcon, iar strălucirea mă trezește la realitate. Sunt aici cu treabă, și nu ca să spionez sesiunile de antrenament private ale lui Hideo.

Ies din contul meu și îmi amintesc să mă concentrez asupra lui Ren. Și totuși, undeva în minte, conversația mea cu Hideo se reia la infinit. Și când plec în sfârșit să mă alătur coechipierilor mei la antrenament, amintirea ochilor săi întunecați e cea care rămâne, misterul din spatele încheieturilor sale însângerate și al privirii furioase.

15

Trec trei zile de activitate intensă. Cavalerii Phoenix încearcă orice combinație posibilă. Lucrez cu Hammie, apoi cu Ren, cu Asher și cu Roshan. Lucrez cu doi dintre ei. Concurez cu ei. Împrejurimile se modifică de la junglă la oraș la stânci amețitoare. Exersăm în niveluri de la campionatele anterioare și în tot ce mai există pe lângă ele.

Asher ne antrenează cu o intensitate nemaivăzută. Mă străduiesc să țin pasul. Fiecare nouă lume în care joc este o lume în care toată lumea a mai jucat, fiecare manevră nouă, familiară tuturor. Chiar când cred că încep să mă prind de ceva, Asher înjumătățește timpul necesar pentru ca noi să reușim anumite misiuni sau să efectuăm anumite mișcări. Chiar când încep să mă obișnuiesc într-o lume, Asher ne mută în următoarea.

Îmi închei zilele extenuată, zăcând pe canapele alături de coechipieri, cu mintea plină de informații noi, fiindcă Asher recapitulează cu noi ce va urma a doua zi. Visele îmi sunt pline de exerciții.

Chiar dacă Hideo s-a asigurat că voi fi aleasă într-o echipă, nu îi poate ajuta pe Cavalerii Phoenix să câștige. Dacă pierdem,

coechipierii mei se vor separa, și îmi va fi mult mai greu să-l urmăresc pe Ren. Hideo se bazează pe mine să-mi îndeplinesc partea de înțelegere. Dacă nu, s-ar putea să sfârșesc renunțând la recompensă în favoarea unui alt vânător, care *poate* rămâne în campionat.

— E ceva nou pentru tine, încearcă să mă consoleze Roshan într-o seară, când suntem cu toții trântiți pe canapele. Wikki se plimbă printre noi, dându-ne farfurii cu cina fierbinte. *Ar trebui* să-ți ia o vreme să te obișnuiești cu toate astea.

De cealaltă parte a mea, Hammie înfige furculița în mâncare.

— Într-una din zile, Roshan, inima ta însângerată va sângera peste noi toți. Ochii ei trec la mine, înainte să ducă la gură furculița încărcată. Nu ne putem permite să fie sensibilă.

— N-ar fi trebuit să fie la recrutare, intervine Ren.

— Ușurel, surprizo! se încruntă Hammie la el.

— Ziceam doar. Ren își ridică furculița și cuțitul într-un gest de apărare. N-am fost DJ la evenimente internaționale de la prima încercare. Nu e sănătos. Se uită la mine. N-o băgați în situații pentru care nu e pregătită. S-ar putea s-o ucideți.

Mă uit în altă parte, însă cuvintele lui îmi alertează al șaselea simț. *Mă bănuiește? Mă urmărește?*

Roshan încuviințează, fără tragere de inimă.

— Nu ne putem permite să clacheze. Se *poate* întâmpla. Dar tu știi asta deja, Hams.

— Asta doar fiindcă anul acela am fost Titan, iar Oliver era un căpitan de toată jalea pe lângă Ash.

— Apreciez complimentul, spune Asher, vârându-și un cartof în gură. Se uită la mine. Ți-ai ratat comenzile la antrenament, Emi.

— N-a dormit o noapte întreagă toată săptămâna, intervine Roshan. Se vede pe ea.

— Sunt OK, mormăi eu, încercând să-mi frec cearcănele până dispar.

Trebuie să scap. Dacă coechipierii mei încep să pună prea multe întrebări, își vor da seama că nu doar exercițiile noastre mă fac să am nopți albe.

Asher își drege glasul de unde e așezat, iar ceilalți se potolesc.

— Fără antrenament mâine. Dormiți până târziu, luați un mic dejun copios. Începem în ziua următoare.

Îi dau lui Roshan un cot în semn de mulțumire, în timp ce Hammie îi aruncă lui Asher o privire nefericită. Îmi amintesc de felul în care juca șah-viteză în Amintire, fără să stea în loc.

— Știi cine nu își ia mâine liber? întreabă ea. Brigada Demonilor.

— Știi ce nu îmi e de niciun folos? O Arhitectă epuizată mental. Emika a făcut greșeli toată ziua. Asher arată spre Ren, care mănâncă în liniște lângă el. Mâine, Ren are oricum un apel cu studioul de înregistrări. Ne va prinde bine o zi liberă tuturor.

Îl privesc în tăcere pe Ren, în timp ce ne îndreptăm spre camerele noastre după cină. L-am analizat în fiecare zi, căutând un semn în plus, orice indiciu. În fiecare seară, trec prin datele lui cu noua cheie pe care mi-a dat-o Hideo. Nimic. Se îndreaptă mâine spre Lumea Întunecată, iar eu încă nu știu de ce. Și, din câte știu, și el mă urmărește.

— Em! mă strigă Hammie, înainte să intru pe ușă. Mă întorc și o văd venind în grabă spre mine, cu un pachet la subraț. Mi-l întinde. Poartă asta în jurul capului când dormi. Pentru mine funcționează foarte repede.

Strâng materialul moale.

— Mersi! zic.

Ea ridică din umeri.

— Nu vreau să te forțez. Își bagă mâinile în buzunare. Poți să-mi spui, să știi, dacă ai probleme. Ne putem antrena împreună.

Văd cum mintea ei calculată îmi sortează cuvintele, fără să creadă scuzele, încercând să anticipeze următoarea mea reacție. Simte că mă supără ceva.

— Știu, răspund eu, zâmbind. Poate mâine.

— Rămâne stabilit.

Îmi zâmbește înapoi, iar eu mă simt vinovată. N-am făcut niciodată parte dintr-un grup ca ăsta, un grup unit de prieteni, care fac totul împreună. Am putea să ne apropiem, dacă i-aș permite.

În loc de asta, îi urez noapte bună. Ea face la fel, dar îi văd îndoiala din priviri când se întoarce și se îndreaptă spre camera ei. O privesc plecând, înainte să închid ușa după mine.

În noaptea asta, când înot în piscina din balcon ca să încerc să-mi limpezesc mintea, primesc un mesaj de la Hideo.

Ești frustrată.

Mă opresc din lungimi, clipesc ca să-mi scot apa caldă din ochi și apăs pe mesajul plutitor de la Hideo, înainte să mă gândesc.

Solicitarea mea de conversație se trimite și, o clipă mai târziu, Hideo o acceptă, apărând la marginea piscinei ca imagine virtuală. E într-o cameră slab luminată și își desface nodul de la cravată. Fără ea, arată mai degrabă de vârsta lui, imposibil de tânăr și mult mai puțin autoritar. Spre iritarea mea, inima îmi tresaltă puternic când îl văd. În seara asta, încheieturile lui nu par învinețite. Cred că nu a mai boxat în ultimele zile.

Îmi ridic brațele din apă și le încrucișez pe marginea piscinei. Picăturile mici de apă de pe pielea mea tatuată prind lumina lunii.

— Cum ți-ai dat seama? îi răspund.

— N-am mai auzit nimic de la tine de câteva zile.

Nu am dispoziția necesară să împărtășesc cu el nesiguranța mea în privința antrenamentelor.

— Și dacă aș spune că adun informații pentru data viitoare când îți raportez ceva? i-o întorc eu. Nici măcar n-am apucat să pătrund în Lumea Întunecată.

Hideo se întoarce pentru o clipă, fiindcă își pune deoparte butonii.

— Și de aceea n-am avut nicio veste de la tine? mă întreabă el peste umăr.

— Ăsta e un fel de a-mi spune c-ar trebui să fac progrese mai rapid?

Mă privește iar, cu expresia parțial ascunsă de umbre.

— E felul meu de a întreba dacă te pot ajuta.

— Credeam că *eu* sunt cea care te ajută.

Se oprește iar, însă, în lumina slabă, capul i se întoarce încet către mine, dezvăluind o urmă de zâmbet pe buzele lui. Pentru o clipă, ochii lui se afundă într-ai mei. Sunt bucuroasă că e întuneric și nu mi se văd obrajii roșii.

— Știu că ești epuizată, spune el într-un târziu.

Mă uit în altă parte și îmi îndepărtez niște picături de apă de pe braț.

— N-am nevoie de milă.

— Nici nu ți-o ofer. Nu te-aș fi trimis acolo dacă știam că nu faci față.

Întotdeauna aceeași atitudine omniscientă.

— Dacă vrei să mă ajuți, îi spun, cufundându-mă înapoi în apă, ai putea să-mi oferi susținere morală.

— Susținere morală. Se întoarce spre mine, iar zâmbetul îi devine jucăuș. Și ce fel de susținere morală ți-ai dori?

— Nu știu. Niște cuvinte de încurajare?

Hideo ridică o sprânceană, amuzat.

— Foarte bine. Face un pas mai aproape. Voiam să văd ce faci, fiindcă mi-era dor să te aud, spune. Ajută?

Rămân cu gura căscată, iar bravada mea de moment dispare. Înainte să pot răspunde, îmi urează noapte bună și deconectează conversația. Imaginea lui dispare, înlocuită de aer, însă nu înainte de a-i vedea încă o dată chipul, cu ochii ațintiți asupra mea.

●●●●

ÎN SEARA ACEEA, visez că Hideo și cu mine suntem înapoi în Sound Museum Vision, doar că nu ne aflăm în centrul ringului de dans. În schimb, suntem sus, înghesuiți într-un colț întunecat al balconului, iar el mă împinge în perete, sărutându-mă aprins.

Mă trezesc brusc, roșie la față și iritată la culme.

Cuvintele lui îmi răsună în gând chiar și atunci când sosește ziua ca Ren să pătrundă în Lumea Întunecată. În timp ce ceilalți se strâng pentru prânz, eu încui ușa camerei și mă autentific în Warcross.

În loc să mă îndrept spre jocul obișnuit, deschid o tastatură plutitoare și tastez o serie de comenzi suplimentare, cu degetele bătând în podea. Camera clipește și se întunecă brusc, lăsându-mă suspendată în întuneric.

Îmi țin respirația. Vizitez destul de des Lumea Întunecată, însă, indiferent de câte ori ajung acolo, nu mă voi obișnui niciodată cu întunericul sufocant care-mi învăluie ochii înainte să pot intra.

În sfârșit, pe ecranul meu apar linii roșii orizontale, care, când măresc imaginea, se transformă în cod. Acesta îmi umple câmpul vizual, pagină după pagină, până când, în sfârșit, ajunge

la capăt și îmi afișează un cursor care clipește. Mai tastez câteva comenzi și o nouă stivă de cod îmi umple ecranul.

Apoi, deodată, codul roșu întunecat dispare, iar eu stau în mijlocul străzilor murdare ale unui oraș, cu numele meu obișnuit [nul] deasupra capului. Alte siluete întunecate se grăbesc să treacă, dar niciuna nu-mi dă vreo atenție. Eu stau sub un șir de semne infinite și strălucitoare de neon, așezate de-a lungul clădirilor. Mă luminează în culori diverse.

Zâmbesc. Am trecut de scuturile care protejează nivelul superficial al Warcross și am plonjat în lumea cenușie, criptată și anonimă, o lume a realității virtuale care a luat ființă chiar sub platforma Warcross. Este o a doua casă, acest loc unde toată lumea vorbește limba *mea* și unde cei care sunt poate neputincioși în viața reală pot fi incredibil de puternici.

Majoritatea celor care frecventează Lumea Întunecată nici măcar nu se obosesc să-i pună un nume. Dacă ești aici, ești în „lumea de jos", și oricine știe ce face n-ar trebui să creadă că vorbești despre Australia[1]. Lumea prin care mă plimb acum nu are sens logic, cel puțin nu în felul clasic. Clădiri înguste, deteriorate, se află chiar în mijlocul străzii, în timp ce unele uși care duc în interiorul lor atârnă cu susul în jos, parcă imposibil de intrat. Strada principală se intersectează cu alte străzi în plin aer, care duc de la pervaz la pervaz, conectând imposibilul. Ca o pictură gigantică de Escher. Când mă uit la cer, o serie de trenuri întunecate circulă în paralel, dispărând înspre ambele orizonturi. Arată ciudat, întinse, parcă distorsionate de o oglindă de circ. În apropiere picură apa, curgând în canale și adunându-se în gropi.

[1] Australia este numită „lumea de jos" (*down under*, în lb. engl. în orig.), în mod familiar.

Mă uit la semnele de neon. Dacă le priveşti de aproape, vei remarca faptul că nu sunt deloc semne, ci liste de nume evidenţiate în neon. Dacă eşti suficient de prost să vizitezi Lumea Întunecată fără să ştii cum să-ţi protejezi identitatea, atunci, fără să-ţi dai seama, îţi vei vedea propriul nume şi informaţiile personale – codul numeric personal, adresa de acasă, numerele de telefon private – pe aceste semne. Numele sunt doar o listă a tuturor utilizatorilor care s-au aventurat aici nepregătiţi, transmise către restul Lumii Întunecate şi lăsate la mila celor care circulă pe străzi.

Aici s-au aflat şi datele *mele*, prima dată când am coborât în această lume.

Trec pe lângă un indicator pentru strada principală. *Drumul mătăsii.* Sub liste există rânduri de magazine cu propriile firme cu neon. Unele vând bunuri ilegale; majoritatea, droguri. Altele au un felinar mic, roşu, atârnat afară. Acestea oferă servicii de sex virtual. Iar altele au un simbol video deasupra uşilor, semnalând că este vorba despre voyeurism virtual. Mă uit în altă parte şi mă grăbesc. Oi fi eu ascunsă de un costum negru şi o faţă aleatorie, însă doar fiindcă frecventez această lume nu înseamnă şi că mă simt confortabil în ea.

Acum deschid o căutare, tastez **Bârlogul Piraţilor** şi apare rezultatul. Lumea se înceţoşează şi, o clipă mai târziu, stau într-o parte a străzii unde clădirile dau spre un chei. O navă de piraţi este ancorată la ţărm, luminată de şiruri de felinare care se clatină la intervale către vârful catargelor, luminile reflectându-se în apă într-o fâşie de strălucire.

Bârlogul Piraţilor este unul dintre cele mai populare localuri din zonă. Prova navei este ornată cu o sculptură în lemn, sub forma unui simbol de drepturi de autor inversat. *Informaţiile doresc să fie libere*, recit eu sloganul Bârlogului. Un

steag stacojiu atârnă deasupra scândurii care duce la puntea principală, unde acum se plimbă un şir de avataruri anonime.

Astăzi, steagul face reclamă la pariurile pe un joc de Warcross care are loc în interior. Sunt jocuri cu reguli alandala, conduse de gangsteri, jocurile la care îi găsesc şi îi prind pe pariorii care au probleme cu legea. *Jocurile Darkcross*, aşa sunt numite ironic de toată lumea. Îmi pot numai imagina cât de mulţi pariori îndatoraţi vor ieşi de la acesta.

Cred că Ren a venit pentru asta, îmi spun şi urc scândura.

Din boxele de la bord se aude o piesă electronică, piratată de pe un album nelansat al lui Frankie Dena. Un cilindru de sticlă pluteşte în centrul punţii, iar deasupra lui, o listă de nume şi de numere se actualizează şi se modifică în mod constant. Numele de pe listă sunt faimoase – prim-miniştri, preşedinţi, staruri pop – şi lângă fiecare se află numărul de note oferite. Este loteria asasinatelor. Lumea pune bani pentru persoana pe care ar dori s-o vadă moartă. De câte ori potul se ridică la o sumă suficientă, un asasin din Lumea Întunecată va fi motivat să ucidă persoana şi să câştige potul.

Se întâmplă foarte rar, firește. Dar Bârlogul Piraţilor a existat, sub o formă sau alta, de când a apărut internetul, iar în fiecare deceniu a fost un asasinat care a reuşit. De fapt, Ronald Tiller, un diplomat detestat la nivel general, achitat de o acuzaţie de viol, a murit în urmă cu câţiva ani într-un accident de maşină misterios. Îi văzusem numele în capul listei cu o săptămână înainte să se întâmple.

Privesc spre un balcon care dă spre cilindrul cu nume. Acolo sunt câteva avataruri care observă totul. Unul dintre ele se apleacă în faţă, cu coatele pe genunchi, observând lista în tăcere. Potenţiali asasini, aşteptând suma potrivită. Mă cutremur şi privesc în altă parte.

Pe alți pereți sunt liste de statistici despre fiecare echipă oficială de Warcross. Datele cu privire la Cavalerii Phoenix și Brigada Demonilor umplu un perete întreg. Dedesubt se află o listă derulantă a șanselor la pariuri împotriva celor două echipe. Brigada are o majoritate copleșitoare în favoarea sa.

Grupuri de avataruri fără nume se adună ici și colo, adâncite în propriile conversații. Multe dintre ele au un aspect amenințător, monstruos chiar, cu brațe umflate și gheare lungi, cu hăuri întunecate în loc de ochi. Unii dintre cei care populează Lumea Întunecată chiar sunt în ton cu împrejurimile.

Îl caut pe Ren.

Poate fi oricare dintre aceste avataruri, deghizat exact cum sunt și eu.

Verific ora. *E aproape timpul.* Îmi ițesc capul, scrutând mulțimea în timp ce tastez comenzi, căutând vreun semn al semnăturii lui Ren. Nimic.

Apoi...

Punctul auriu reapare pe harta mea. Când îmi croiesc drum prin mulțime, văd deodată o alertă care-mi spune că Ren se află în încăpere. Când îi verific datele, văd indicatorul *JSO* apărând în informațiile sale. Inima îmi bate mai repede. E silueta pe care am văzut-o în arenă. *Pentru ce – sau pentru cine – e aici?*

Privesc în jur, iar mulțimea tace deodată, în expectativă.

Brusc, lista de asasinate de pe cilindrul de sticlă dispare temporar. Este înlocuită de:

REGII DE OBSIDIAN vs. RECHINII ALBI

Lumea Întunecată are propriul ei grup de echipe faimoase, doar că acești jucători rămân anonimi și joacă foarte, dar foarte murdar. Echipele obișnuite de Warcross sunt sponsorizate de

patroni bogați. Cele de aici sunt deținute de gangsteri. Când câștigi, câștigi bani pentru banda care te deține. Când pierzi, publicul pune pariuri că vei apărea pe lista asasinatelor. Dacă pierzi de suficiente ori, te poți trezi în capul listei. Apoi, chiar propriul tău sponsor poate fi cel care te asasinează.

Toată lumea care privește acum cilindrul poate vedea un buton de *Alăturare* plutind în centrul câmpului lor vizual. Un câmp apare și mă întreabă câte note doresc să pariez. Eu privesc prin încăpere, la numerele care se află deasupra celorlalți pariori: **1.000 ₦**, **5.000 ₦**, **10.000 ₦**. Văd chiar și câțiva care au pus pariuri de peste **100.000 ₦**.

Pariez **100 ₦**. Nu e nevoie să ies în evidență.

Lumea din jurul nostru se schimbă și, brusc, nu ne mai aflăm pe puntea Bârlogului, ci în vârful unui zgârie-nori, iluminat de un cer sângeriu. Jucători îmbrăcați în alb-neon apar strălucind; la fel și energizante. Viziunea Bârlogului se micșorează într-un ecran mai mic, în colțul câmpului meu vizual, și va apărea în centru de fiecare dată când privesc spre el. Acum îl folosesc, căutând punctul lui Ren.

Se află acolo, la doar câțiva metri de mine. Deasupra capului său este un număr de note, scris cu verde: **100**. Ridic o sprânceană. Nici el nu e mare parior. Ciudat. De obicei, când urmăresc pe cineva aici, pariorul tinde să arunce cu cifre impresionante.

Dar Ren își riscă reputația de jucător profesionist doar ca să parieze câteva note aici, într-un joc ilegal. Nu are sens. Nu e aici pentru joc. Zăbovește, probabil păstrându-și anonimatul în timp ce așteaptă. Pun pariu că trebuie să se întâlnească aici cu cineva.

Crainicul apare, îi prezintă pe cei zece jucători, apoi anunță începerea meciului. Spre deosebire de meciurile obișnuite, acesta are două numere afișate în partea de jos. Fiecare reprezintă totalul

de note pariate pentru fiecare echipă. Aud zgomotul mulțimii când jucătorii se pun în mișcare. Doi jucători adverși se aruncă unul spre celălalt, și ambii își avântă brațele în atac. Unul dintre ei însă dispare brusc. Apare din nou în spatele celuilalt, și înainte ca al doilea să poată reacționa, primul îl împinge de pe acoperișul unei clădiri. Mulțimea aclamă. Eu rămân tăcută, privind. Într-un joc real, o mișcare ca aceea ar fi fost pedepsită imediat. Aici, însă, fără vreun angajat oficial Henka Games prezent, se poate întâmpla orice.

Jocul continuă, iar notele pariate pe fiecare echipă se modifică în direct. Regii de Obsidian, care au început cu mai multe pariuri decât Rechinii Albi, sunt acum în urmă. Când Arhitectul lor este doborât de un energizant Țurțur (paralizie temporară), Rechinii urcă și mai sus.

Oftez. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit, decât că Ren a pariat foarte puțin. Dacă îmi irosesc timpul aici, iar Ren e doar o farsă uriașă?

Atunci remarc un nou parior care intră în Bârlogul Piraților.

L-aș fi ratat dacă nu era programelul meu. Majoritatea oamenilor din jur nu par să îi remarce prezența, cu câteva excepții. Cum ar fi Ren, care se întoarce să-l privească.

În mijlocul acestor avataruri gigantice, nou-venitul este aproape de neobservat, o umbră subțire. Fața lui e ascunsă complet în spatele unui coif întunecat, opac, și poartă un set potrivit de armură neagră. Mușchii săi subțiri i se încordează când se mișcă, evidențiați de luminile de neon ale Bârlogului. Și chiar dacă nu am nicio informație despre el, nimic care să-mi spună cine ar putea fi, un fior îmi traversează întreg corpul, un al șaselea simț al certitudinii. Acesta este cel pe care l-a așteptat Ren, cu cine urma să se întâlnească.

E Zero.

16

Nu știi cu siguranță, îmi spun. *Poate fi oricine.* Dar tot ce-l privește – simțul conducerii, o încredere care trădează cât de frecvent vine aici, faptul că nu există nimic, dar *nimic*, pe care să-l pot citi despre el, îmi face inima să bată mai repede.

N-ar trebui să fiu atât de surprinsă că-l văd aici. Totuși, să mă lovesc de Zero mă face să uit de mine pentru o clipă. Abia reușesc să reacționez suficient de repede ca să mă dau din calea lui, în timp ce-și croiește drum prin mulțime.

Brusc, Zero se oprește. Capul i se întoarce în direcția mea, însă, mai precis, mă *vede*.

N-ar trebui să pot să-l văd și eu, îmi dau seama. De aceea nimeni din mulțime nu pare să-l remarce. De fapt, probabil că e invizibil pentru toată lumea, mai puțin pentru cei care știau că vine, cei despre care știe că îl susțin. Zero a remarcat că încerc să mă dau din calea lui, așa că știe că îl pot vedea.

Își dă seama cine sunt? Dar dacă se uită la mine prin propriul program, descărcându-mi toate informațiile? Întrebările îmi zboară prin minte. Dacă ies acum, va fi evident că l-am văzut.

Ignoră-l. Stai pe loc și privește jocul. Nu e aici.

Zero se uită în tăcere la mine, apoi se apropie. Coiful lui negru e complet opac, așa că tot ce pot vedea e reflexia avatarului meu generic. Chiar dacă toată lumea de aici e criptată, Zero nu are niciun fel de informații. Nicio identitate falsă, niciun nume de utilizator aleatoriu, *nimic*. E o gaură neagră. Se mișcă în jurul meu, într-un cerc lent, deliberat, studiindu-mă, tăcut ca un prădător, pașii lui răsunând în interior. Stau cât de nemișcată pot, ținându-mi respirația, încercând să-mi păstrez calmul. În viața reală, tastez cu furie, anulând ce fac și protejându-mă. Fără îndoială, sinele său real face acum același lucru. Chiar dacă sunt criptată și în afara rețelei, simt că privirea lui mă dezbracă. Inima îmi bate regulat. M-am mai confruntat cu gangsteri. Dacă mi-am putut păstra calmul atunci, asta ar trebui să fie o nimica toată.

O fată care se află foarte aproape de el notează ceva pe un clipboard. Are o tunsoare bob scurtă, albastră, și poartă un blazer negru cu blugi, însă ochii ei mă surprind. Sunt complet albi. La început, cred că e unul dintre pariori. Dar, când ea și Zero își întorc capul simultan, îmi dau seama că e un simplu delegat, un scut de securitate în spatele căruia Zero își poate ascunde complet identitatea. Dacă cineva reușește să înregistreze sesiunea aceasta din Bârlog și îl remarcă pe Zero, singurele informații pe care le va primi vor fi ale fetei, ceea ce nu-i va duce nicăieri.

Ce a notat pe clipboard? Informații?

Zero se mai uită la mine puțin. Apoi, în mod miraculos, își întoarce atenția în altă parte, la fel și delegata. Pumnii mei sunt atât de încleștați, încât îmi simt unghiile tăindu-mi palmele.

În timp ce îl privesc, Zero plasează un pariu de 34,05 note pe Regii de Obsidian. Mă încrunt. Ce număr ciudat! Aștept în tăcere, până ce trece fix un minut. Apoi, Zero mai plasează un pariu, de data asta pe Rechinii Albi. 118,25.

Acum pariază pe echipa adversă? Ce naiba face?

Un alt parior din partea cealaltă a Bârlogului plasează 34,05 note. Un minut mai târziu, plasează 118,25 note pentru Rechini. Exact aceeaşi pereche de numere plasată şi de Zero. Delegata notează ceva pe clipboard.

Nu pariază. Comunică cu ceilalţi.

Fireşte că asta face. Înregistrează numerele, îmi spun. Mă uit la Zero, care mai aşteaptă câteva minute înainte de a paria iar. De data aceasta sunt 55,75 note pe Regi şi 37,62 pe Rechini.

De cealaltă parte a încăperii, un alt parior pune aceleaşi pariuri, în ordine. Din nou, delegata notează totul.

Privesc într-o tăcere perplexă cum totul continuă, iar şi iar, şi lumea din jurul meu aclamă jocul. Nimeni nu mai pare să remarce aceste pariuri, şi nici nu au motiv s-o facă, fiindcă doar pariurile mari sunt marcate şi schimbă semnificativ balanţa. Cui i-ar păsa de sumele acestea mici şi stranii?

Apoi, Zero mai face o pereche de pariuri, iar Ren este cel care-i răspunde.

În sfârşit, când meciul se termină, Zero se ridică, împreună cu delegata, şi se îndepărtează de cilindrul de sticlă, fără niciun cuvânt. Lângă el, delegata încuviinţează o dată spre mulţime, iar cei care au răspuns în cod fac acelaşi lucru. Deasupra capetelor noastre, piesa electronică se modifică momentan într-o altă melodie, de parcă ar fi avut un moment de eroare. *Ieşi din scenă în forţă*, ciripeşte cântăreaţa cea nouă. *Da / Hai să ne facem ieşirea.* Apoi piesa sare înapoi la ritmul obişnuit. Regii de Obsidian câştigă, iar punctajul pentru Rechinii Albi dispare, fiind împărţit şi plătit proporţional între câştigători. Mă uit la lista de numere pe care le-a pariat Zero.

Cincizeci de perechi de numere. Toate, pariuri mici. Ajung la 153, pornind de la 0. Uitându-mă la ele, mă gândesc la o

posibilitate. E un gând atât de ciudat, încât la început încerc să-l alung. Dar, cu cât mă uit mai lung la numere, cu atât par să se potrivească mai mult.

Sunt locații. Longitudini și latitudini.

Dacă sunt locațiile unor *orașe*? Mintea mea e îngrozită de ideea că, în sfârșit, a aflat ceva important, a dat peste indicii semnificative. De ce, mai exact, alocă Zero locații celorlalți? Ce plănuiește?

Amețită, inițiez o autentificare ca să părăsesc Lumea Întunecată. Chiar atunci, îl văd pe Zero de partea cealaltă a încăperii.

Se uită direct la mine.

17

Nu știu dacă m-a recunoscut. E posibil să nu-mi fi dat deloc atenție și privirea lui să fi fost doar o coincidență. Însă amintirea capului său întors spre mine mă înfioară, deși acum sunt înapoi în camera mea, privind pe balcon. Expir ușor. Calmul lumii reale mă enervează, după aventura de dincolo.

Dacă Zero mă urmărește?

Fac să plutească în fața mea o hartă, împreună cu lista de coordonate pe care tocmai le-am înregistrat în Bârlogul Piraților. Apoi îmi concentrez atenția asupra longitudinilor și latitudinilor de pe marginile hărții.

— Treizeci și unu virgulă doi, mormăi cu voce tare, trecându-mi degetul peste proiecție. O sută douăzeci și unu virgulă cinci.

Degetul meu se oprește chiar deasupra orașului Shanghai.

Încerc un alt set de numere.

— Treizeci și patru virgulă zero cinci. O sută optsprezece virgulă douăzeci și cinci.

Los Angeles.

40,71. 74,01. New York City.

55,75. 37,6. Moscova.

Şi aşa mai departe. Compar fiecare set de numere, uneori adăugând un minus în faţa unui număr, dacă se termină în mijlocul pustietăţii sau undeva în ocean. *Fiecare* set de coordonate se potriveşte cu un oraş important. De fapt, Zero a menţionat cele cincizeci cele mai mari oraşe din lume, şi fiecare i-a fost repetat de cineva din mulţimea aflată în Bârlog.

Orice ar face Zero, e o operaţiune globală. Şi, cumva, am un sentiment neplăcut că acest şah-mat implică mult mai mult decât deranjarea unui turneu de Warcross.

Dacă este vorba despre vieţi omeneşti?

O bătaie la uşă mă trezeşte din meditaţie.

— Da? spun.

Niciun răspuns. Rămân pe loc pentru o clipă, apoi mă ridic şi merg la uşă. Apăs butonul care o face să gliseze şi să se deschidă.

Este Ren, sprijinit de intrare, cu căştile în jurul gâtului. Pe faţă are un zâmbet care nu-i atinge şi privirea.

— Am auzit c-ai sărit peste prânz, spune el. Îşi înclină capul spre mine. Durere de cap?

Îmi îngheaţă sângele. Dar îmi reamintesc că trebuie să fiu calmă, aşa că îmi mijesc ochii spre el şi îmi pun mâinile în şolduri.

— Am auzit c-ai sărit peste prânz ca să creezi, răspund.

Ridică din umeri.

— Am un contract cu casa de înregistrări, cu sau fără Warcross. Ceilalţi mi-au zis să vin aici şi să te aduc. Încep o rundă de jocuri jos, dacă vrei să participi.

Dă din cap spre scări.

Ce făceai în Lumea Întunecată, Ren? mă gândesc, studiindu-i chipul. *Care este legătura ta cu Zero? Ce puneţi la cale?*

— În seara asta nu, mint eu, arătând spre pat. Sunt programată să obţin permisul pentru noua mea placă.

Ren se uită la mine pentru un moment puțin cam prea lung. Apoi se îndepărtează de ușă și se întoarce spre scări.

— Ce jucătoare surpriză ocupată, comentează el în franceză, iar cuvintele îmi sunt traduse pe ecran.

Jucătoare surpriză ocupată. Mă întreb, pentru o clipă, dacă mă bănuiește că l-am urmărit. Când se îndreaptă în jos pe scări și dispare din raza mea vizuală, închid ușa și îl sun pe Hideo. Când răspunde, o versiune virtuală a lui apare pe ecranul meu.

— Emika, spune el.

Asta mă face să mă înfior, atât de încântare, cât și de imperiozitatea situației.

— Bună, șoptesc. Putem să ne întâlnim?

●●●●●

CÂND IES DIN CAMERĂ, Asher, Roshan și Hammie sunt îngrămădiți pe canapele, vârându-și pizza în gură în timp ce joacă Mario Kart. Ren zace undeva, pe un scaun moale, privindu-i cum joacă. Karturile lor țâșnesc pe un drum în culorile curcubeului, croit prin centrul unei galaxii.

— O, da! strigă Hammie, când kartul ei ajunge primul. Asta-i a mea, băieți!

— Te cam grăbești, Hams! strigă Roshan. Ăsta-i avertismentul final.

— Atunci, nu mă cruța.

— Eu nu fac blaturi.

Privirea mi se oprește asupra lui Ren. Pare calm și liniștit, cu căștile înaripate în jurul gâtului. Mă remarcă și îmi zâmbește leneș, de parcă ar fi fost mereu aici și nu ar fi pariat cu doar o oră în urmă în Lumea Întunecată.

— Nu! țipă Hammie.

O carapace albastră apare de nicăieri și îi lovește kartul chiar înainte să treacă linia de finiș. Cât timp încearcă să-și

repună kartul în mișcare, celelalte trec în goană pe lângă ea. Scorul ei scade de la locul întâi la al optulea, când reușește să se târască peste linie.

Asher izbucnește în râs, iar Hammie țâșnește de pe scaun și își aruncă mâinile în aer. Se uită urât la Roshan, care îi oferă în schimb un zâmbet plăcut.

— Scuze, drăguță. Cum spuneam, eu nu fac blaturi.

— Scuze pe dracu'! exclamă ea. Vreau revanșa!

— Doamne, Roshan, răspunde Asher, bătându-l pe spate. Înger în viața reală, demon în kart.

Ren se uită la mine.

— Salut, Emika! spune el. Vrei să joci? Încerc și eu tura următoare.

De ce ai fost în Bârlogul Piraților, Ren? Ce făceai cu Zero? Ești un pericol pentru noi toți? Dar, la exterior, zâmbesc și îmi ridic placa electrică pe umăr.

— Mergeam să-mi încerc placa cea nouă prin oraș.

Lângă Ren, Hammie geme enervată.

— *Haide*, Em, spune ea.

— Vreau să iau puțin aer în seara asta, răspund eu. Îi arunc o privire de scuze. Cum am spus, mâine, promit.

Când mă întorc să plec, Asher mă strigă:

— Hei, surprizo! Mă întorc și îl văd privindu-mă cu seriozitate. E ultima dată când nu te alături echipei, ne-am înțeles?

Confirm, fără să spun un cuvânt. Asher se întoarce, însă, înainte să ies, îl văd pe Ren zâmbindu-mi scurt.

— Distracție plăcută! îmi strigă, înainte să-mi întoarcă și el spatele.

Mă strecor pe holul întunecat, ies pe ușă, apoi îmi pun pantofii și mă îndrept spre un sedan negru, care așteaptă pe alee. Va trebui să mă gândesc bine la cât de des mă văd cu Hideo

noaptea. Acestea sunt sedanele folosite de către jucători pentru transport prin oraș, însă e mai bine să nu trezesc suspiciuni. Asher așteaptă de la mine să petrec timp cu echipa, mai ales în săptămânile de dinaintea primului meci oficial.

Când ajung la sediul Henka Games, noaptea s-a lăsat complet, iar centrul orașului Tokio a redevenit o lume fantastică de lumini de neon. Sediul în sine arată diferit, iar cu lentilele pe ochi, pereții sunt acoperiți de spirale de culoare și de redări artistice ale emblemei companiei. Când mașina trage în fața clădirii, sunt salutată de două dintre gărzile de corp ale lui Hideo, amândoi îmbrăcați în costume negre. Își înclină capetele spre mine la unison.

— Pe-aici, domnișoară Chen, spune unul dintre ei.

Le fac o plecăciune stângace, apoi îi urmez în clădire. Mergem în tăcere până la biroul lui Hideo.

Hideo este aplecat peste o masă, concentrat, cu părul negru ciufulit. E îmbrăcat, ca de obicei, cu cămașă și pantaloni închiși la culoare, deși, de data aceasta, cămașa e neagră, cu dungulițe foarte subțiri. Ochii mei se opresc asupra pantofilor. Sunt albastru cu gri astăzi, decorați cu dungi negre. Butonii de la mânșete sunt neasortați intenționat, unul reprezentând o semilună, celălalt o stea. Cum de arată mereu ca scos din cutie? *Tata ar fi impresionat.*

Ridică privirea când intru. Îmi amintesc că trebuie să fac o plecăciune în chip de salut, așa că îmi înclin ușor capul.

— Emika, spune el. Expresia lui serioasă se înmoaie. Bună seara!

Schimbă o privire scurtă cu fiecare dintre gărzi. Unul dintre ei deschide gura să protesteze, însă Hideo își înclină capul o dată spre ușă, iar bărbatul oftează și amândoi ies.

— Sunt cu mine de când aveam cincisprezece ani, îmi explică Hideo, înconjurând masa spre mine. Trebuie să-i ierți. Uneori sunt supra-protectori.

— Poate cred că sunt un pericol pentru tine.

Zâmbește când ajunge la mine.

— Ești?

— Încerc să mă abțin, răspund, întorcându-i zâmbetul. Deocamdată, am venit aici să-ți povestesc ce-am aflat.

— Presupun c-ai aflat lucruri interesante în Lumea Întunecată?

— *Interesante* e foarte puțin spus. Privesc în jur. Sper că ești gata să te faci comod. Am multe informații.

— Bine, fiindcă mă gândeam să facem ceva diferit în seara asta. Privirea lui rămâne asupra mea încă un moment. Ai mâncat?

Mă invită la cină?

— Nu, spun, încercând să par nonșalantă.

Ia o haină de un cenușiu închis de pe spătarul unui scaun și o îmbracă. Apoi face semn spre ușă.

— Hai cu mine.

18

Ajungem în Shibuya, chiar în fața unui zgârie-nori cu numele *Rossella Osteria* plutind în vârf. Luăm liftul către acoperișul clădirii, unde o pereche de uși de sticlă înalte glisează și se deschid pentru noi. Intru și îmi pică fața. Un segment al podelei e făcut din sticlă, sticlă *adevărată*, nu o simulare virtuală, iar sub ea înoată un șir de pești koi aurii și stacojii. În colțurile restaurantului, vaze cu flori decorează piedestaluri de marmură. Locul e pustiu.

Gazda se grăbește să-l salute pe Hideo.

— Tanaka-*sama*! exclamă el în japoneză, plecând capul foarte jos.

În gesturile sale agitate, mă revăd pe mine prima dată când l-am întâlnit pe Hideo, pierzându-mă sub privirea lui.

— Mii de scuze, n-am știut că plănuiați să aduceți pe cineva cu dumneavoastră în seara asta!

Îmi aruncă o privire îngrijorată. Deodată, îmi dau seama că o fi crezând că sunt partenera lui Hideo. Dar poate că sunt. Mă foiesc, stânjenită.

— Nu e nevoie de scuze, răspunde Hideo în japoneză, apoi se uită la mine. Aceasta este Emika Chen, colega mea. Îmi face un semn cu mâna să merg în fața lui. Te rog!

Urmez gazda, perplexă și foarte conștientă că Hideo e chiar în spatele meu, până când ajungem la o curte exterioară, împrejmuită de stâlpi decorați și luminată de șiruri de felinare minuscule. Lămpi de încălzire strălucesc la intervale regulate, cu flăcările apropiind o căldură aurie pielii noastre, iar luminile orașului se văd chiar dedesubt. După ce ne așezăm, chelnerul ne oferă meniuri și dispare rapid, așa că noi și gărzile de corp suntem singurii rămași.

— De ce e restaurantul ăsta complet pustiu? întreb.

Hideo nu se obosește să atingă meniul.

— E al meu, spune el. O dată pe lună, e rezervat pentru mine și orice întâlniri de afaceri aș avea. M-am gândit că ai prefera mâncare occidentală.

Stomacul meu chiorăie zgomotos ca răspuns, iar eu tușesc, încercând să ascund sunetul. N-aș fi surprinsă dacă Hideo ar deține jumătate din oraș.

— Mâncare italiană sună perfect, spun.

Comandăm mâncarea și farfuriile ajung în scurt timp, umplând aerul cu aroma bogată a busuiocului și roșiilor. Mâncăm, iar eu îmi deschid contul și îl invit pe Hideo să mi se alăture.

— L-am urmărit pe Ren la Bârlogul Piraților.

— Și? Ce ai văzut?

— Era cu un tip. Pun furculița jos și deschid o Amintire cu ceea ce am văzut în Bârlog – silueta în armură neagră, însoțită de delegata lui, plasând pariuri pe meciul de Warcross ilegal.

Hideo se apleacă.

— Ăsta-i Zero?

Încuviințez și bat de două ori în masă.

— Sunt aproape sigură că el era. Era ascuns în spatele unui avatar în armură și a delegatei ăsteia, și oferea informații către

cei care păreau să-i fie acoliți în Bârlog. *Zeci* de acoliți. Nu este o operațiune solo.

— Ce fel de informații?

— Coordonate ale orașelor. Uite. Scot lista de numere înregistrată, explicând sistemul pariurilor cu valoare mică pe care Zero l-a folosit ca să le transmită acoliților săi. Apoi deschid o hartă virtuală și împrăștii coordonatele pe ea. Degetul meu se oprește pe coordonatele 35,68 cu 139,68. Aici este Tokio, iar Ren e persoana responsabilă pentru el. Poate că toți ceilalți sunt responsabili în funcție de orașele reale în care se află fizic.

Ochii lui Hideo se îngustează, analizând locațiile.

— Aceste orașe sunt cele în care se întâmplă cele mai grandioase evenimente de dom pentru campionate. Se uită la mine. Ai idee câte întâlniri a mai condus, înainte de asta?

Clatin din cap.

— Nu. Dar pare să aibă un grup mare. Am nevoie de încă o întâlnire cu Zero ca să-mi dau seama ce sens au toate astea, însă șansele să mai obțin informații de la el înainte de începerea meciurilor sunt reduse.

Hideo scutură din cap o dată.

— Nu va trebui. Îl aducem la noi. Primul meci oficial are loc pe 5 aprilie. Știm deja că el și acoliții lui îl vor privi, și că Ren va fi cel responsabil de evenimentul de dom din Tokio. E probabil că se va afla într-o comunicare directă, criptată, cu Zero în timpul meciului.

— Vrei să îi pătrund în sistem în timpul meciului?

— Da. Vom pune ceva pe tine în primul meci. Îl vom forța pe Ren să interacționeze cu tine, chiar în timpul meciului, și asta va dezafecta scuturile de protecție, expunând orice date transmise între el și Zero.

Sună ca un plan bun.

— Ce veți pune pe mine?

Hideo zâmbește puțin. Mâna lui îmi atinge încheietura, întorcând-o, iar degetul lui mare apasă cu grijă locul în care îmi bate pulsul. O furnicătură mă traversează la atingere lui caldă. Apoi își ia mâna și face un gest scurt în aer. Datele mele apar între noi, cu textul strălucind într-un albastru palid. Privesc fascinată la felul în care țese datele mele în ceea ce știm deja despre Ren, un algoritm care se desfășoară sub ochii mei și capătă forma unui lat.

— Ce e asta? întreb.

— O capcană. Trebuie să-l prinzi de încheietură în orice moment de joc. Asta va pătrunde prin securitatea lui și îi va expune datele.

Apoi îmi ia din nou mâna și înfășoară capcana în jurul ei, ca pe o brățară, rețeaua de date scânteind pe pielea mea pentru o clipă, înainte de a dispărea. Ceva la acest gest mi se pare nostalgic, și deodată îl văd pe tata, aplecat deasupra mesei, fredonând vesel ca pentru sine, în timp ce măsoară fâșii de material cu încheietura. Alături se află o sticlă de vin pe jumătate goală, iar podeaua e plină de paiete și valuri întregi de material.

Îmi trag mâna în poală, simțindu-mă vulnerabilă.

— Așa voi face, spun.

Expresia lui Hideo se schimbă. Mă studiază.

— Ești bine?

Clatin din cap, supărată pe mine fiindcă sunt atât de evidentă. *E doar o amintire, atât.* Și vreau să-i spun asta, ca s-o fac să dispară, însă mă uit în sus, îi întâlnesc ochii și, de data asta, simt că propriile mele ziduri coboară.

— Îmi aminteam de tata, îi spun, arătând spre încheietura mea. Obișnuia să măsoare lungimi de material înfășurându-le în jurul încheieturii.

Hideo trebuie să fi simțit schimbarea de ton.

— Obișnuia? întreabă el încet.

Privesc în jos, concentrându-mă asupra mesei.

— A trecut ceva timp de când a murit.

Hideo tace pentru o vreme. În privirea lui există o familiaritate, un simț al tăcerii împărtășit de toți cei care au suferit vreodată o pierdere. Una dintre mâinile lui se încordează și se relaxează. Îi privesc vânătăile de pe încheieturi.

— Tatăl tău a fost artist, spune el.

Încuviințez.

— Tata obișnuia să clatine din cap și să se întrebe de unde am căpătat dragostea pentru cifre.

— Și mama ta? Ea ce face?

Mama mea. O amintire palidă îmi trece prin minte: tata mă ține de mânuța dolofană și amândoi privim neajutorați cum ea își încheie cizmele și își aranjează eșarfa de mătase. Tata îi vorbește pe un ton scăzut, trist, iar eu mă uit fascinată la mânerul de argint al valizei sale, la perfecțiunea unghiilor ei, la mătasea întunecată a părului. Încă îi simt mâna netedă și rece pe obrazul meu, atingându-l o dată, de două ori, apoi retrăgându-se fără remușcări. *E atât de frumoasă*, îmi amintesc că gândeam. Ușa se închide în urma ei, fără zgomot. La scurtă vreme după, tata s-a apucat de pariat.

— A plecat, răspund eu.

Îmi dau seama că Hideo pune cap la cap informații despre mine.

— Îmi pare rău, îmi spune el cu blândețe.

Privesc în pământ, supărată de durerea din piept.

— După ce tata a decedat, mi-am găsit o ocupație la adăpostul unde locuiam: îți cercetam obsesiv API-ul. Asta m-a ajutat să uit.

E din nou acolo, acel scurt moment de înțelegere de pe chipul lui Hideo – de durere veche și trecut întunecat.

— Și poți uita? întreabă el, după o vreme.

Îi caut privirea.

— Pe tine te ajută încheieturile învinețite să te descarci? îl întreb în șoaptă.

Hideo privește spre oraș. Nu comentează întrebarea mea despre vânătăi și nu mă întreabă de câtă vreme mă interesez de ele.

— Cred că știm răspunsul la aceste întrebări, murmură el.

Iar eu mă trezesc copleșită de un nou roi de gânduri care mi se aglomerează în minte, presupuneri despre ce s-ar fi putut întâmpla în trecutul lui Hideo.

Ne lăsăm cuprinși de o tăcere confortabilă și admirăm luminile orașului. Cerul s-a întunecat complet, iar stelele sunt estompate de strălucirea străzilor de neon din Tokio. Ochii mei se îndreaptă în sus, instinctiv, căutând o urmă de constelații. Nimic. Suntem prea departe în oraș ca să vedem mai mult de un punct sau două pe cer.

Îmi ia o secundă să remarc că Hideo s-a lăsat pe spate în scaun și mă privește iar, cu un zâmbet fluturând în colțul buzelor. Întunericul din ochii săi se schimbă în lumina scăzută, prinzând luciri ale felinarelor, dar și căldura lămpilor.

— Cercetezi cerul, spune.

Îmi cobor privirea și râd.

— E un obicei de-al meu. Am văzut cerul plin de stele doar când mă lua tata în excursii la țară. De atunci, tot caut constelații.

Hideo privește în sus, apoi își mișcă degetele într-o singură tușă subtilă. Apare o casetă transparentă, care îmi solicită să accept o vizualizare partajată. Accept. Suprapunerile virtuale de pe ecranul meu se ajustează și, deodată, adevăratul cer

noptatic apare deasupra noastră, un cearşaf de constelaţii de primăvară, nenumărate stele, argintii, aurii, safirii şi stacojii, atât de strălucitoare, încât se vede până şi Calea Lactee. Acum pare de-a dreptul posibil ca lumina stelelor să plouă peste noi, acoperindu-ne de sclipici.

— Unul dintre primele lucruri pe care le-am adăugat în câmpul meu vizual de realitate augmentată a fost un cer de noapte senin, spune Hideo. Se uită la mine. Îţi place?

Încuviinţez, fără un cuvânt, fiindcă respiraţia îmi este încă blocată în gât.

Hideo îmi zâmbeşte, de data asta cu adevărat, într-un fel care-i luminează ochii. Privirea lui îmi cercetează faţa. E atât de aproape acum, încât, dacă ar vrea, s-ar putea apleca în faţă să mă sărute, iar eu mă trezesc aplecându-mă spre el, sperând că va închide spaţiul dintre noi.

— Tanaka-san.

Unul dintre paznicii lui Hideo se apropie de noi, cu capul plecat în mod respectuos.

— Un apel, spune el.

Ochii lui Hideo rămân asupra mea pentru încă o clipă. Apoi se îndepărtează, iar prezenţa lui e înlocuită de aerul rece. Aproape mă scurg pe scaun, dezamăgită. Hideo îmi întoarce spatele şi priveşte în sus. Când vede expresia gărzii de corp, încuviinţează.

— Te rog să mă scuzi, îmi spune, apoi se ridică şi intră în restaurant.

Oftez. O briză răcoroasă începe să sufle, făcându-mă să tremur, iar eu îmi întorc ochii spre cer, unde puzderia de stele încă a rămas pe ecranul meu. Mi-l imaginez creând-o, cu chipul întors spre cer, sperând să le vadă.

Poate că amândoi avem nevoie de aerul rece ca să ne limpezim minţile.

Lucrez pentru el. E clientul meu. Este o vânătoare de recompense, la fel ca oricare alta la care am participat. Când termin, când *câștig*, mă voi întoarce la New York și nu va mai trebui să fac asta niciodată. Și totuși, sunt aici, împărtășind ceva despre mama, la care nu m-am mai gândit de ani de zile. Îmi amintesc de privirea din ochii lui. Pe cine o fi pierdut?

Încep să cred că nu-l voi mai revedea în seara asta pe Hideo, când ceva călduros îmi înfășoară umerii. E haina cenușie a lui Hideo. Ridic ochii și îl văd trecând.

— Părea să-ți fie frig, zice el, așezându-se iar.

Îmi strecor haina peste umeri.

— Mulțumesc, spun.

Scutură vinovat din cap. Sper să spună ceva care să recunoască scânteia care a dansat între noi mai devreme, dar el spune:

— Mă tem că trebuie să plec curând. Gărzile mele te vor escorta spre o ieșire ascunsă, pentru intimitate.

— Ah, desigur, răspund, încercând să-mi ascund dezamăgirea în spatele unui ton care sper că sună optimist.

— Când te pot revedea?

Mă uit la el cu atenție. Un roi de fluturi mi se agită în stomac, iar inima începe să-mi pulseze din nou.

— Păi, încep eu, pe lângă ce am discutat deja, nu sunt sigură că voi avea prea multe de raportat decât după...

Hideo clatină din cap.

— Fără rapoarte. Doar pentru companie.

Doar pentru companie. Privirea lui e calmă, dar remarc felul în care e întors spre mine și lumina din ochii lui.

— După primul meci, las vorbele să se rostogolească afară.

Hideo zâmbește, de data asta într-un fel misterios.

— Abia aștept!

19

În dimineața primului nostru meci oficial, Asher își izbește în mod repetat scaunul cu rotile în ușa mea. Mă trezesc brusc, cu ochii lipiți, boscorodind, abia în stare să îi procesez cuvintele.

— A intrat nivelul! urlă el, deplasându-se să izbească și în ușa lui Hammie. Treziți-vă! Acum!

A intrat nivelul. Ochii mi se deschid brusc, iar eu sar direct în capul oaselor. *Azi e prima zi.*

Scotocesc printre pături să-mi găsesc telefonul și îmi citesc rapid mesajele. Am unul singur nou, și e de la Hideo.

Succes astăzi! Nu că ai avea nevoie.

Nu-mi dau seama dacă neliniștea din stomac e de la agitația primului meci sau de la cuvintele sale. În ultimele câteva săptămâni de la cină, am discutat cu Hideo aproape în fiecare zi. Majoritatea discuțiilor noastre sunt inocente, strict de afaceri, dar uneori, când se întâmplă noaptea târziu, simt acea pulsație care îmi amintește de clipa aceea din timpul cinei, când ne-am apropiat.

Ne vedem la dom. Și mersi – crede-mă, mi-ar prinde bine ceva noroc.

Nu cred că ești credibilă, domnișoară Chen.

Acum râzi de mine, domnule Tanaka.

Ah. Așa se numește asta?

Cum să-i zic?

Susținere morală, poate?

Zâmbesc.

Susținerea ta morală o să mă distragă în arenă.

Atunci îmi cer scuze anticipat.

Clatin din cap.

Ești așa un lingușitor!

Deloc. Ne vedem la dom, Emika.

Asta e tot. Aștept un alt mesaj, dar când nu mai ajunge niciunul, îmi resetez gândurile și îmi trec picioarele peste marginea patului. Arunc rapid pe mine niște haine, îmi trec periuța peste dinți, îmi strâng părul multicolor într-un coc neglijent și îmi pun lentilele NeuroLink. Pentru o clipă, îmi privesc reflexia. Pulsul mi se zbate în urechi. Mi-o imaginez pe Keira, în New York City, privindu-mă în joc, ghemuită pe canapea. Mi-l imaginez pe domnul Alsole făcând același lucru, cu ochii mijiți a neîncredere.

E timpul să plec. Expir întretăiat, întorc spatele oglinzii și mă grăbesc afară.

Toată lumea e deja în vestibul, adunată în jurul lui Asher, care a deschis transmisiunea de dimineață pentru noi. Hammie îmi face semn când mă alătur. În zonă, Wikki se grăbește de la unul la celălalt, servind fiecăruia micul dejun preferat. Al lui Hammie constă din gofre cu sirop, fructe și frișcă, în timp ce eu primesc un taco cu un bulgăre imens de guacamole. Ren, ca de obicei, se fandosește cu o farfurie de omletă din albușuri cu spanac fiert, în timp ce Roshan bea doar dintr-o ceașcă de ceai aromat și se strâmbă la farfuria oferită de Wikki.

— Azi nu, se plânge el.

Wikki clipește în direcția lui, cu cea mai plină de regret privire pe care o poate avea o dronă.

— Ați dori să vă mai gândiți? Scrobul cu brânză de capră este pref...

Doar ideea îl face pe Roshan să se înverzească la față.

— Nu astăzi, repetă el, mângâindu-l pe Wikki pe cap. Nu e nimic personal.

— Mănâncă, îi spune Asher, peste propria farfurie cu scrob. Ai nevoie de *ceva* azi, dacă vrei să-ți funcționeze creierul.

Încerc să-i urmez și eu sfatul, dar reușesc să iau doar trei înghițituri din taco, înainte să împing farfuria, prea sătulă de gândurile mele.

Hammie flutură o furculiță plină cu gofre și face un semn din cap către imaginea dintre noi.

— Se pare că primul nostru meci va fi unul rapid.

Primul nivel pe care comitetul lui Hideo l-a creat pentru noi arată ca o lume de gheață sclipitoare și ghețari impunători. Când privesc în sus, peisajul se rotește pentru noi în aer, arătându-ne o idee despre cum va fi. Dedesubt avem o serie de reguli.

Roshan le citește cu voce tare, cu o privire concentrată.

— Va fi un nivel de curse, spune el, scoțând o bucățică de curmală din scrob și vârând-o în gură. Toată lumea se va mișca înainte, mereu, pe plăci plutitoare individuale. Dacă un jucător este dat jos de pe placă, va fi repus în joc la o etapă în spatele celorlalți, la cea mai joasă altitudine posibilă față de pământ.

Înregistrez în memorie peisajul care se rotește.

Asher se sprijină pe tetieră și ne privește. Privirea îi cade mai întâi asupra lui Ren.

— E timpul să-ți testăm abilitățile de Luptător, spune el. Vei fi lângă mine, surprizo. Apoi se uită la mine. Ems, spune, arătând spre harta care se rotește. Începi de cealaltă parte a mea. Hammie, vei fi puțin în fața ei. Ia cât de multe energizante poți și dă-i-le. Roshan, ai grijă de jucătorii surpriză și asigură-te că nu rămân în urmă dacă sunt scoși din joc devreme. Hai să câștigăm!

Mă uit la Ren. Face un semn scurt din cap către Asher, de parcă s-ar afla aici doar pentru victorie, de parcă n-ar fi revenit de curând din Lumea Întunecată, unde a plănuit distrugerea jocului. Îmi frec fără să-mi dau seama încheietura, acolo unde Hideo a atașat lațul invizibil.

E un joc în doi.

●●●●●

ASTĂZI, TOKYO DOME este complet acoperit cu simbolurile și culorile care ne reprezintă pe noi și pe Brigada Demonilor. Prin lentile, putem vedea imaginea unui fenix stacojiu plutind deasupra arenei, alături de o hoardă de demoni cu glugi negre cu argintiu. Dacă mă uit în direcția domului, apare o serie de statistici privind ambele echipe. Demonii au câștigat două campionate. Noi am câștigat o singură dată, dar i-am învins *pe ei* atunci. Mă gândesc la insultele aruncate către mine de Max și Tremaine. Va fi un meci interesant.

Interiorul arenei arată şi mai spectaculos. În timpul Wardraft, arena mai joasă fusese acaparată de cercurile de jucători surpriză care aşteptau să fie recrutaţi. Acum, totul a fost înlocuit cu o podea netedă, care afişează un fenix roşu cu auriu rotindu-se în faţa soarelui, apoi dizolvându-se într-o hoardă de demoni, plină de cranii care rânjesc şi glugi negre. Zece cabine de sticlă sunt dispuse într-un cerc pe această podea, cinci pentru noi, cinci pentru Demoni. În jocurile oficiale, concurenţii intră în aceste cabine, ca să se asigure că meciul este cinstit pentru ambele echipe: diferenţe similare de temperatură, presiune a aerului, calibrări ale Link-ului, conexiunea la Warcross şi aşa mai departe. De asemenea, împiedică jucătorii să tragă cu urechea la comenzile date de adversari.

Stadionul este plin până la refuz. O voce omniscientă adâncă, cu ecou, ne strigă deja numele când intrăm în arenă, şi fiecare nume se roteşte în flăcări în centrul arenei. Uralele mă umplu de fiori, în timp ce ne înşirăm în centrul arenei şi aşteptăm să fim conduşi în cabine. De cealaltă parte apar şi Demonii.

— Jena MacNeil, din Irlanda, cel mai tânăr căpitan din jocurile oficiale! se strigă. Tremaine Blackbourne, din Anglia, Arhitectul! Max Martin din Statele Unite, Luptătorul!

Se înşiră şi ei. Darren Kinney, Scut. Ziggy Frost, Hoaţă. Ea îmi întâlneşte scurt privirea, parcă scuzându-se, dar apoi se îndreaptă de spate şi îmi face un semn hotărât din cap. Privesc înapoi cu calm. S-ar putea să fi fost prietenoase una cu cealaltă la Wardraft, însă acum suntem adversare.

Atenţia mea se îndreaptă asupra lui Tremaine. Se uită urât la mine, aşa că decid să-l orbesc cu zâmbetul meu.

Vocea crainicului îmi anunţă numele. Sunt asurzită de corul de strigăte din public. Văd bannere cu numele meu pe

ele, agitate frenetic în tribunele pline. EMIKA CHEN! spun unele dintre ele. ECHIPA SUA! ECHIPA CAVALERII PHOENIX! Clipesc, uimită. Undeva, în partea de sus a arenei, vocile comentatorilor de joc se ceartă cu privire la meciul de azi.

— Şansele sunt mari, spune unul dintre ei, cu vocea asurzind arena, ca Brigada Demonilor să calce astăzi în picioare Cavalerii Phoenix, care sunt cea mai prost cotată echipă din campionat.

— Dar Asher Wing este unul dintre cei mai talentaţi căpitani din jocuri, intervine altul. Alegerile sale de jucători surpriză sunt încă nelămurite. De ce i-a ales? Va trebui să vedem. Dar nu consideraţi că sunt complet lipsiţi de şanse!

Păşesc în cabină şi îi permit să mă închidă în interior. Deodată, totul e redus la tăcere, iar urletele mulţimii şi vocile comentatorilor scad până la un zumzet înfundat.

— Bine ai venit, Emika Chen! îmi spune o voce din interiorul cabinei. O sferă roşie apare plutind în faţa mea. Te rog să priveşti în faţă.

E aceeaşi calibrare pe care am făcut-o când am urcat prima dată în avionul particular al lui Hideo. Se asigură că fiecare jucător are calibrările sincronizate. Fac ce îmi spune vocea, iar ea mă conduce prin întregul procedeu. Când terminăm, privesc prin sticla de ambele părţi şi îmi văd coechipierii în propriile cabine. Zvâcnetul inimii îmi umple urechile.

În centrul ringului, luminile scad. Vocea crainicului îmi răsună în căşti:

— Doamnelor şi domnilor! exclamă el. *Să începem!*

Arena din jurul nostru dispare, iar noi suntem transportaţi într-o lume alternativă.

Lumina rece a soarelui mă face să mijesc ochii. Ridic o mână virtuală ca să-mi acopăr ochii. Apoi, treptat, strălucirea scade, iar eu mă trezesc suspendată în aer, privind peste o întindere

vastă de gheață albăstruie și ghețari acoperiți cu zăpadă, toate deplasându-se și scrâșnind sub propria greutate. Zăpada sclipește sub un soare extraterestru, într-un milion de puncte de lumină. Cerul este o coală de mov, roz și auriu, și de el sunt suspendate planete imense, cu inelele curbându-se dincolo de orizont. Monumente imense de gheață se ridică peste peisaj, erupând din ghețar la intervale aleatorii. Monumentele par sculptate de vânt, înclinate, găurite și uzate, translucide, și se întind cât vezi cu ochii. Chiar și muzica din jurul nostru *sună* rece – clopote sintetice, ecouri, un vânt de fundal și un ritm adânc, pulsant.

Dar ce îmi atrage cu adevărat atenția sunt stâncile opulente de gheață albăstruie de ambele părți, cele care ne delimitează calea. Înghețate în interiorul acestora sunt bestii enorme. Un urs polar mare cât un zgârie-nori. Un lup alb cu un ochi lipsă, cu fălcile înghețate într-un mârâit. Un dragon ca un șarpe. Un tigru cu dinți-sabie. Un mamut blănos. Mă cutremur de uimire când le percep dimensiunile. Arată de parcă ar putea țâșni afară în orice moment.

Simt un gol adânc în stomac când îndrăznesc să mă uit în jos. Sunt îmbrăcată într-un echipament de Arhitect de un roșu strălucitor, cizmele și gluga groasă îmi sunt tivite cu blană stacojie, iar eu stau pe ceea ce pare a fi o placă plutitoare, prinsă în chingi de cizmele mele. Flăcări albastre țâșnesc din cei doi cilindri atașați de bază. În stânga mea, Asher și Ren sunt amândoi îmbrăcați în echipamente roșii similare, fiecare dintre ei plutind în aer pe plăci. Va fi o cursă.

În dreapta mea, apar adversarii noștri.

Brigada Demonilor e îmbrăcată în argintiu strălucitor. Jena îi zâmbește ironic lui Asher și îl salută în batjocură. Asher își încrucișează brațele și o ignoră. Privirea lui Max Martin trece cu răceală peste noi toți. Dar Tremaine este cel concentrat sută

la sută asupra mea, cu ochii săi de un albastru glaciar de necitit. El mă va lua în cătare, iar eu îmi amintesc cum m-am antrenat pentru asta cu ceilalți și cum m-a avertizat Roshan despre natura lui schimbătoare. În apropiere, Roshan are maxilarul încleștat. Cei doi refuză să se privească.

— Bine ați venit la primul meci oficial din acest campionat! auzim în căști. Astăzi, Brigada Demonilor se înfruntă cu Cavalerii Phoenix în Lumea Albă, un peisaj marcat de viteză, finețe și gândire rapidă. Nu va fi timp de pierdut!

Artefactul echipei apare deasupra capului lui Asher, un diamant de un roșu strălucitor. Un diamant argintiu apare deasupra capului Jenei. Zeci de energizante colorate apar în nivel, suspendate în aer și deasupra monumentelor de gheață, dar și pe pământ. Mă uit la ele, căutând orice se află în zona mea și merită înșfăcat.

— Emi. Vocea lui Asher îmi răsună în urechi, prin rețeaua personală a echipei. Monumentul cel mai apropiat de tine. Ai văzut energizantul Fulger? Să îl iei.

Văd o bilă alb cu albastru, suspendată în centrul unei găuri care se cască în prima structură de gheață. În mintea mea, mă gândesc la peisajul 3D care ni s-a arătat înainte de joc, la fel de clar și de detaliat de parcă l-aș avea în fața ochilor. Îmi permit un zâmbet.

— Am înțeles, răspund.

— Și ce alegere interesantă pentru căpitanul Asher! spun acum comentatorii. Flancat de ambele părți de cei *doi* jucători surpriză, în primul meci al Cavalerilor din acest sezon. Probabil că Emika Chen și Renoir Thomas l-au impresionat la antrenamente.

— Mult succes! spune Ren, în timp ce crainicul citește regulile de joc cunoscute.

Știu că îmi este adresat și, ca de obicei, nu-mi dau seama dacă e pe bune sau doar malițios. Îi zâmbesc.

— La fel și ție! îi urez.

În tăcere, îmi amintesc să profit de prima șansă ca să-l apuc de mână.

Când crainicul termină, ne lovim toți în piepturi cu pumnul de două ori. Lumea se oprește în loc. Tot ce aud e tăcere.

Apoi izbucnește strigătul de start.

— Pe locuri... Fiți gata... *Luptați!*

Lumea din jurul nostru se trezește la viață. Pale de vânt trimit zăpada sus, către cer. Țevile fumegânde ale plăcii mele se întorc la nouăzeci de grade și sunt împinsă înainte ca un glonț din pistol. Instantaneu, instinctele mele formate de skateboard se instalează. În timp ce ceilalți se clatină, instabili, eu mă ghemuiesc în poziție, perfect echilibrată. Asher mă privește surprins. Zăpada mă lovește în față, blocându-mi vizibilitatea. O dau la o parte, clipind.

Deja placa mea prinde viteză. Peisajul alb e depășit în trombă, iar monumentele de gheață se apropie. Lângă mine se află Asher și Ren. Asher a început să ne-o ia înainte. Eu îmi testez cu entuziasm placa și îmi dau seama că există câte un buton pe placă, sub fiecare dintre călcâiele mele. Când apăs cu călcâiul din față, prind viteză. Când apăs cu cel din spate, frânez. Va trebui să fiu atentă, fiindcă dacă frânez prea tare, mă voi opri în aer și mă voi rostogoli jos.

Lângă mine, Ren se desparte și îl urmează pe Asher. Scrâșnesc din dinți, apoi decid să nu îl urmez, deocamdată. Ren a auzit instrucțiunile lui Asher către mine. Dacă sunt prea evidentă în urmărirea lui, în loc să ascult instrucțiunile, va ști că pun altceva la cale.

Diamantul strălucește deasupra capului lui Asher. În centrul câmpului meu vizual plutește o hartă circulară, transparentă,

care arată cele zece puncte în care se află jucătorii. Aproape îmi pierd echilibrul când suntem loviți de o nouă pală de vânt. Primul monument de gheață se apropie în viteză.

— Acum, Emi! strigă Asher prin sistemul de comunicație.

Mă uit la energizantul Fulger, care plutește în mijlocul craterului gigantic din structură. Apoi îmi schimb greutatea pe piciorul din spate. Placa țâșnește în sus. Mă ghemuiesc până la refuz, iar modificarea îmi mai sporește viteza. Zbor ca o rachetă spre bilă.

O înșfac în aer când trec prin crater.

Amintirea mea cu privire la peisajul 3D îmi trece prin minte. Văd felul în care arată structura pe toate părțile, crevasele de lângă și felul în care se înclină terenul. Într-o fracțiune de secundă, fac un calcul și îmi dau seama că structura se poate răsturna dacă o ating acum. *Fă-o*, îmi spun. Iau un băț de dinamită de la centură și îl arunc într-o parte a structurii, trecând pe lângă ea. Apoi mă grăbesc în jos.

— La o parte! strig prin conexiunea sigură.

În spatele meu, explozia scutură bine nivelul. Zăpadă și așchii de gheață zboară spre mine. Mă aplec cât pot de jos pe placă. Structura pe care am aruncat-o în aer geme, iar sunetul reverberează în peisaj. Mă uit peste umăr ca s-o văd cum se prăbușește spre noi. Ceilalți Cavaleri se împrăștie, grație avertismentului meu. Fac și eu un viraj, atât de brusc, încât aproape mă răstorn. Simultan, țintesc cu energizantul Fulger drept spre locul în care sunt adunați Demonii. Îl arunc.

Fulgerul îi lovește pe toți, cu excepția căpitanului, Jena, luminând spațiul în auriu strălucitor. Pentru o secundă prețioasă, toți Demonii rămân blocați.

Doar Jena reușește să se uite la umbra gigantică, în cădere, înainte să le arunce un avertisment coechipierilor:

— *Mișcați-vă! Mișcați-vă!*

Dar atacul Fulger i-a dezorientat pe Demoni. Jucătorii lor se împrăştie în stânga şi în dreapta când structura se prăbuşeşte într-o explozie de gheaţă scrâşnitoare. Abia dacă reuşesc să scape, cu excepţia lui Darren Kinney, Scutul lot. Turnul în cădere îl loveşte tare în umăr, iar el se învârte fără control, dispărând într-un nor de alb. Bara vieţii lui scade la 0.

Darren Kinney | Echipa Brigada Demonilor
Viaţă: -100% | ELIMINAT!

EMIKA CHEN îl scoate din joc pe DARREN KINNEY!

Se regenerează la peste douăzeci de metri în spatele meu, cu o nouă bară de viaţă.

— *Prima lovitură!* anunţă crainicul neîncrezător în timp ce publicul o ia razna. *Emika Chen!*

Hammie strigă încântată în canalul nostru de comunicare, în timp ce Ren scapă o înjurătură, iar Roshan pare uimit. Vocea lui Asher ajunge în sfârşit la noi.

— Data viitoare... *avertizează-mă!* urlă el, chiar dacă pe un ton admirativ.

Încerc să mă concentrez asupra peisajului ameţitor care trece pe lângă noi. Artefactul Jenei sclipeşte argintiu deasupra capului ei.

— Cu plăcere! strig înapoi.

În jurul nostru se aud strigăte şi urale de la publicul invizibil.

— Incredibil! strigă un comentator. Încă o mişcare rapidă din partea unui jucător surpriză în primul meci al sezonului, şi încă ce mişcare! N-ar fi putut alege o metodă mai precisă de a prăbuşi structura peste Demoni. Am subestimat-o pe Emika Chen. Va fi un meci interesant, prieteni!

Deodată, unul dintre Demoni alunecă spre mine, apoi se răsucește pe placă și e cu fața la mine. E Tremaine. Mi se șterge zâmbetul când mă atacă, lovindu-mă tare în piept cu lama încastrată în apărătoarea mâinii. Câmpul meu vizual devine stacojiu.

Emika Chen | Echipa Cavalerii Phoenix
Viață: - 40%

Placa mea se clatină, iar eu țâșnesc înapoi, aproape pierzându-mi echilibrul. Tremaine atacă iar. E atât de rapid, încât membrele par să i se contopească. Dacă mă dă jos de pe placă, mă voi rostogoli în uitare și mă voi regenera în spatele tuturor. Voi fi nefolositoare o perioadă lungă. Mâinile îmi caută ciocanul de la centură.

Roshan apare de nicăieri, în cealaltă parte a mea, chiar când Tremaine lovește din nou. Roshan mijește ochii și își încrucișează antebrațele sus. Mișcarea îi activează apărătorile – un scut enorm, de un albastru strălucitor, țâșnește afară din ele, arcuindu-se protector în fața amândurora. Atacul lui Tremaine izbește scutul, trimițând scântei peste tot.

— Îți păzești noul Arhitect? îl tachinează el pe Roshan.

— Nu fi gelos, răspunde Roshan.

Își deschide brațele, lăsând scutul jos o secundă, și îl atacă pe Tremaine cu propriul pumn. Un scut mai mic, albastru, lucește deasupra brațului care se mișcă. Îl lovește pe Tremaine destul de tare cât să-l facă să se rotească în spate, scăzându-i bara de viață cu 15 procente. Toți trei ajungem într-o vale de piatră acoperită cu zăpadă, apoi ne ferim și evităm o ieșitură ascuțită. Mă dau din drum, în timp ce Roshan continuă să se lupte cu Tremaine, însă Tremaine mă urmărește, decis să mă

doboare. Amintirea mea despre peisaj îmi trece prin minte. Folosesc ce îmi amintesc ca să evit să mă izbesc de stâncă.

Comentatorul vorbește atât de repede, încât abia dacă mai poate respira.

— Iar Demonii își trimit Luptătorul după Emika! Roshan îi sare în ajutor! Dacă Tremaine o prinde la ieșitura aceea... O *evită*! La milimetru! De parcă ar cunoaște terenul! Roshan ne arată de ce este unul dintre cele mai bune Scuturi din joc! Nu permite ca Arhitectul lor să cadă, dragilor, nu dacă poate împiedica asta!

Energizantele țâșnesc pe lângă noi. Le studiez până când găsesc ce am nevoie – unul pentru viteză. Strălucește într-un galben aprins, și nu e departe de mine. Fac o curbă imensă spre el. Întind mâna și îl apuc la mustață.

Îl folosesc imediat. Lumea din jurul meu încetinește, în timp ce eu sprintez.

Lumina din acest nivel se schimbă. Monumentele de gheață sunt luminate de raze aurii și târăsc umbre peste ghețari. Stâncile de gheață albăstruie care ne delimitează drumul au o culoare mai închisă, rău-prevestitoare, iar bestiile înghețate din interior încep să pară vii. Cu coada ochiului văd că par să se miște. Îmi ia doar o clipă să-mi dau seama că soarele începe să apună. Dacă mai continuăm, va trebui să găsim energizante care să ne lumineze calea. Mă uit în față, căutându-l pe Ren. Asher i-a dat Artefactul nostru lui Hammie, care țâșnește înaintea tuturor. Acum, Asher și Ren fac echipă și o iau spre Jena, care e înghesuită între Tremaine și Ziggy.

— Se pare că vom asista la prima luptă între căpitani! anunță crainicul.

Jena vede mișcarea lui Asher, așa că se lasă în jos pe placă și plonjează. Coechipierii o urmează. Se rostogolesc până când par să se zdrobească de pământ, și atunci țâșnesc brusc în sus,

ajungând chiar deasupra gheţarului. Asher şi Ren plonjează şi ei. Fulgi de zăpadă sar peste tot când trec pe lângă mine.

Eu mă ridic, încercând să mă protejez de zăpada împrăştiată. În faţa mea, Hammie îşi ridică propria placă suficient de sus ca să cotească spre dreapta. Mişcările ei sunt atât de rapide, încât abia dacă o pot urmări. Mai înşfacă un energizant, unul albastru-electric, şi apoi face o rotaţie ameţitoare pe placă, pentru a lua un al treilea. Se apropie de Tremaine.

Mă uit înapoi la echipa care alunecă de-a lungul suprafeţei gheţarului. Sunt destule formaţiuni între unde mă aflu şi orizont ca să-i prind înăuntru, dacă o pot face corect. Tremaine se gândeşte, probabil, la acelaşi lucru. Îmi îndrept placa în jos şi îi urmez, aproape de pământ.

— Emi, îmi spune Asher pe canalul securizat. Arcadă drept în faţă. Arunc-o în aer.

— S-a făcut!

— Ren şi cu mine o să cotim în ultima secundă şi-o s-o înconjurăm pe Jena. Când ea şi echipa vor încerca să evite rămăşiţele din faţa lor, îi prindem din spate şi-i luăm Artefactul.

Dau din cap, deşi Asher nu mă poate vedea.

— O s-o arunc în aer înainte să...

Cuvintele îmi mor pe buze, când o formă enormă explodează din stâncile de gheaţă care ne delimitează drumul.

Arată ca un urs polar preistoric, doar că e cât un zgârie-nori, iar fălcile îi sunt deschise larg, dezvelind un şir de dinţi ascuţiţi, fiecare lung cât cea mai apropiată structură de gheaţă. Ochii îi ard stacojii. Scoate un răget cutremurător, apoi se aruncă spre cel mai apropiat jucător.

Cel mai apropiat jucător sunt chiar eu.

Membrele îmi intră în pilot automat. Îmi izbesc piciorul din spate în placă şi, în acelaşi timp, o fac să se rotească atât de strâns spre dreapta, că mă învârt la 180 de grade. Placa

mă trimite înapoi de unde am venit. Gura ursului se cască de ambele părți, iar fălcile i se închid. Încă puțin. Țâșnesc din gura bestiei chiar când se închide, iar pala de vânt mă trimite rostogolindu-mă înainte. Labele din față ale ursului aterizează cu putere, zguduind lumea.

Prin praf, Roshan apare și se năpustește spre mine, de parcă ar vrea să mă izbească direct. Îmi ridic brațele instinctiv. Apoi cotesc într-o parte, încercând cu disperare să mă salvez.

Abia dacă reușim să evităm ciocnirea. Când trece pe lângă mine, mă prinde de braț și se aruncă în sus, în timp ce ursul ne atacă iar. Înainte să pot spune ceva, își folosește toată puterea ca să mă trimită cât mai sus, iar eu mă trezesc navigând spre arcada încă în fața mea. Sub mine, fălcile ursului se închid în jurul lui Roshan.

Roshan Ahmadi | Echipa Cavalerii Phoenix
Viață: 100% | ELIMINAT!

În apropiere, o altă bestie enormă explodează din stâncile de gheață. E lupul alb, cu un singur ochi. Jucătorii se împrăștie, iar el se lansează cu fălcile clămpănind. O prinde pe Ziggy. Ea dispare în botul lui, regenerându-se la douăzeci de metri în spate, odată cu Roshan. Ren se clatină pe placă și pierde controlul, încercând să evite gura deschisă a lupului.

Asta e șansa mea. Îmi arcuiesc la limită placa, apoi mă întorc spre Ren. Mă vede venind la o fracțiune de secundă înainte să mă izbesc tare în el, ceea ce ne trimite rostogolindu-ne departe de lup. Îl apuc de încheietură până când mâna mi se închide în jurul ei.

Latul se activează. Îl văd strălucind pe ecran, apoi dispărând. O strălucire albastră îl înconjoară pe Ren, înainte să se

stingă. O clipă mai târziu, un fișier îmi apare în câmpul vizual. Rânjesc. *Am pătruns.*

— Dă-te! se răstește Ren, încercând să se elibereze.

Mișcarea lui ne zboară pe amândoi de pe plăci, în ținutul alb de sub noi. Totul se umple de strălucire, și o secundă mai târziu m-am regenerat în urma celorlalți.

— Ambele surprize ale Cavalerilor sunt lovite de o greșeală de începător! strigă comentatorul.

Ren îmi aruncă o privire urâtă de unde s-a regenerat, la câțiva metri de mine. Asher mă ceartă prin canalul de comunicare. Dar nu-mi pasă. Am pus capcana. Mă concentrez din nou asupra jocului.

Îmi caut cu disperare coechipierii pe hartă. Într-un final, dau de Asher și de Hammie plutind deasupra centrului arcadei, zburând în cercuri strânse, încercuiți de două alte bestii. Niște Demoni se îndreaptă în aceeași direcție.

Smulg dinamita și zbor spre vârful arcadei. Când ajung, trântesc un băț de dinamită în vârf. Apoi pivotez în jos și dispar, chiar când explodează. Urmează o cutremurare teribilă, iar impactul îmi zgâlțâie violent placa. Zăpada zboară în jurul meu, făcându-mă să închid ochii pe jumătate. Am ajuns la ultima bucată de dinamită.

În spatele meu, prin praf, Ren se materializează împreună cu Asher și cu Hammie. Artefactul încă mai plutește deasupra capului lui Hammie. O strig, apoi îi arunc ciocanul de la centură. Mâna ei se întinde și îl prinde fără ca măcar să se uite, apoi îmi face cu ochiul peste umăr. În timp ce se îndepărtează de una dintre creaturi, îi aruncă ciocanul în ochi cât de tare poate. Lovește drept la țintă, iar bestia se retrage, răcnind.

Demonii sunt deasupra noastră, privind în jos. Sunt în avantaj acum, și știu asta. Chiar de la distanță, știu că Jena rânjește.

Mai are încă Artefactul, care plutește deasupra capului său, sclipind argintiu. Buzele i se mișcă, dând comenzi echipei.

— Hams, spune Asher prin canalul de comunicare, în timp ce toți continuăm să ne clătinăm prin peisajul care se întunecă. Dă-mi Artefactul. Stinge luminile plăcii. Se uită la Jena. Și ia-l *pe al ei.*

Hammie îi face cu ochiul când îi transferă Artefactul. În amurg, atât Artefactul nostru, cât și al adversarilor strălucesc, înconjurate de un cerc albastru.

— Da, domnule!

— Roshan, susține-o! Ren, taie-le calea! Emi...

Dar nu apuc să aud ce a vrut Asher să fac. O explozie se declanșează chiar deasupra monumentului de lângă noi, trimițându-ne pe toți separat. Tremaine a aruncat un băț de dinamită lângă noi. O ceață luminoasă trece pe lângă noi și intră direct în Ren, iar amândoi se rostogolesc la distanță. E Max. Ren urlă furios și îl aruncă pe celălalt Luptător de pe el. În același timp, Hammie dispare din vedere, iar din placă se văd doar scânteile strălucitoare ale motorului, care o propulsează înainte. N-am timp să mă gândesc unde merge, fiindcă, în secunda următoare, Jena se aruncă în jos, cu Darren și Ziggy pe flancuri. Se îndreaptă direct spre Asher. Asher scrâșnește din dinți și râde, apoi se grăbește să o întâmpine.

Trec rapid cu privirea peste ghețarul de sub noi. De-a lungul stâncilor, un dragon alb se trezește la viață, iar mișcările lui sparg gheața în care fusese prins. Mijesc ochii. Dacă aș putea controla dragonul... Mâinile mele se îndreaptă spre frânghia care îmi atârnă în talie, iar în timp ce Asher și Ren atacă Demonii, eu țâșnesc spre suprafață și îmi încetinesc placa lângă dragon.

Când plonjez, remarc luminile care mă urmăresc – *e Tremaine.* Se apropie de mine cu viteză. Am timp doar să mă uit

în sus înainte să se izbească în mine. Ne rostogolim amândoi drept în suprafața gheţarului. Impactul ne azvârle de pe plăci.

Lumea din jurul meu se dă peste cap, şi tot ce pot vedea e zăpadă spulberată şi cerul serii. Apoi totul dispare. În secunda următoare, Tremaine şi cu mine ne-am regenerat în urma celorlalţi.

Tremaine mă priveşte amenințător. Energizantul pentru viteză de la Hammie e încă în inventarul meu, aşa că îl folosesc. Dispare din mâna mea într-o scânteiere de lumină. Lumea se grăbeşte înainte, iar eu aproape că simt şuieratul vântului pe piele. Chiar când îmi scot frânghia, dragonul se eliberează din gheață. Gura lui deschisă rage la suprafață.

Îmi arunc frânghia, încercând s-o transform în lasou şi să-i prind botul. O încercare. Încă una. La a treia, reuşesc să trec bucla peste botul creaturii. Dragonul îşi întoarce capul în direcția mea, apoi urlă furios. O coloană de foc îi iese dintre fălcile deschise. Folosesc reacțiunea frânghiei ca să mă salt pe capul lui. Frânghia devine un soi de ham. Dedesubt, Asher şi Max se încleştează în luptă.

— Înapoi! strig în canalul de comunicații.

Ochii lui Asher se opresc o secundă asupra mea. E singurul avertisment de care are nevoie.

Trag în jos capul dragonului, chiar când Asher se eliberează şi țâşneşte într-o parte. Creatura rage furioasă, apoi se aruncă spre Jena, cel mai apropiat jucător – tot ce poate face este să-şi ridice brațele, înainte ca dragonul să o înghită.

Jena MacNeil | Echipa Brigada Demonilor
Viață: -100% | ELIMINATĂ

Publicul se dezlănțuie într-un haos entuziasmat. Abia dacă pot auzi vocea crainicului.

În spatele nostru, Jena se materializează înapoi în joc. Asher o așteaptă deja. Într-o secundă, se aruncă asupra ei. Înainte ca ea să-și dea seama ce se petrece, mâna lui Asher se închide peste Artefactul care plutește deasupra capului ei.

Jocul a luat sfârșit.

Lumea este înghițită de auriu și stacojiu, când un fenix imens explodează în flăcări pe cer.

Publicul izbucnește în urale sălbatice.

— *Nu pot să cred!* strigă comentatorii peste haos, cu vocile întretăiate de entuziasm. S-a *terminat*! Jena MacNeil și Brigada de neoprit a Demonilor au fost învinși de Cavalerii Phoenix în cel mai amețitor scenariu pe care l-am văzut! *Dumnezeule!* Cavalerii Phoenix *câștigă*!

Asher își dă capul pe spate, lasă să-i scape un strigăt pătrunzător și își ridică pumnul în aer.

Și atunci văd din nou silueta întunecată. Se află în vârful monumentului de gheață, îmbrăcată în aceeași armură neagră pe care o purta și în Lumea Întunecată. *Zero*.

Mă trece un fior. Cum de îl pot vedea? De ce e aici?

Lumea din jur se oprește. Dragonul pe care mă străduiesc să-l controlez îngheață în aer, apoi dispare. Peisajul se întunecă. Clipesc, iar Tokyo Dome reapare în fața mea, împreună cu cincizeci de mii de spectatori care urlă nebunește, cât îi țin plămânii. De fiecare parte a mea, coechipierii mei ies din cabine.

— A fost cea mai șmecheră mișcare pe care am văzut-o! exclamă Roshan, ajungând primul la mine și dându-mi una sănătoasă pe spate.

Deschid gura să-i mulțumesc că m-a apărat, însă Hammie se aruncă asupra mea, sufocându-ne pe amândoi într-o

îmbrățișare. Sunt înecată de restul echipei, care se înghesuie cu toții peste noi. Mă strivesc, amestecați într-un râset. Sângele îmi vâjâie în urechi. De cealaltă parte a arenei, Demonii urlă unul la celălalt, iar Tremaine pleacă de lângă Jena, fără ca măcar să arunce o privire publicului.

Prima mea victorie oficială într-un meci de campionat. Dar singurul lucru la care mă gândesc este că *Zero a fost acolo.* L-am văzut. Îl caut pe Ren. Și el zâmbește și râde, însă expresia lui e forțată. Zâmbetul nu i se reflectă și în priviri. Se uită peste umăr, de parcă ar vedea ceva ce nu văd ceilalți. Apoi tensiunea dispare, iar el se întoarce să rânjească și să-i îmbrățișeze pe ceilalți. Și el l-a văzut.

Continui să mă bucur, dar deschid și fișierul pe care am reușit să-l descarc dintre scuturile forțate ale lui Ren. E puțină informație, de parcă m-aș fi retras înainte să pot prelua toate datele. Dar am reușit să iau ceva, posibil ceva comunicat de Zero lui Ren. E numele unui program.

proj_ice_HT1.0

Ce? Mă încrunt, cu gândurile circulându-mi furibund, încercând să dau un sens numelui. *proj_ice. Proiectul Gheață*[1]? O fi având de-a face cu acest nivel, Lumea Albă? *HT. HT? Hideo Tanaka.* Proiectul Gheață Hideo Tanaka. Ar putea fi un fișier care să-l conecteze pe Hideo cu nivelul acesta. Nu? Sau...

Apoi, inima mi se oprește îngrozită, fiindcă mai dau un sens cuvântului *gheață. Dumnezeule!*

Zero vrea să-l asasineze pe Hideo.

În acel moment, toate luminile de pe stadion se sting.

[1] În original, Project Ice.

20

Stadionul e învăluit în beznă. Dinspre public vin strigăte speriate. Peste întregul haos, crainicii încearcă să păstreze ordinea.

— Vă rugăm să rămâneți pe locuri, spune unul dintre ei, încă vesel. Se pare că avem o defecțiune temporară, însă se va rezolva curând.

Mă uit prin beznă la mesajul de eroare care-mi clipește roșu în fața ochilor.

Acces utilizator incorect

Fișierul care s-a activat clipește o dată, apoi se autodistruge. Sunt lăsată uitându-mă la o carcasă goală, singura parte care a rămas din obiectul din joc. Fișierul fusese menit să se autodistrugă dacă era deschis de utilizatorul greșit. Oare motivul pentru care Zero a ales să se amestece în nivelurile Warcross a fost că trimitea astfel informații acoliților săi? Și dacă e adevărat, cine din joc mai lucrează pentru Zero?

Dar nimic dintre astea nu contează acum. În timp ce Hideo și cu mine ne grăbeam să deblocăm datele de la Ren, Zero fusese și el ocupat, făcând arena în sine disfuncțională. A tăiat curentul.

Uşile de securitate de la locurile din balcon nu funcţionează.

Îmi dau seama cu un şoc atât de mare, încât abia pot respira. Îl sun imediat pe Hideo.

— Ieşi de-acolo! îi spun degrabă, în secunda în care apelul e preluat. Viaţa ta e în pericol! *Acum!* Ieşi...

Nici nu-mi termin propoziţia, că văd o scânteie aprinzându-se sus, unde sunt locurile de la balcon. O dată, de două ori, apoi se lasă iar întunericul. Oamenii din public privesc într-acolo, uimiţi, însă eu ştiu ce a fost.

Focuri de armă.

— Hideo? Hideo! repet, încercând să reconectez apelul, însă nu e preluat.

Blestem şi îmi croiesc drum prin întuneric. Echipele de securitate au lanterne, şi raze subţiri de lumină plutesc în jurul arenei, tăind bezna. Conexiunea NeuroLink pare să fie şi ea la pământ, astfel încât nimeni nu poate vedea reţeaua virtuală, ca să-şi găsească drumul. Îmi amintesc dispunerea stadionului din memorie, şi înainte să poată cineva să mă oprească, ţâşnesc de la locul meu şi mă grăbesc prin întuneric, bazându-mă pe ce îmi amintesc ca să mă orientez. Oamenii protestează când mă ciocnesc de ei. Mi se pare o eternitate înainte să reuşesc să găsesc scările. Sar orbeşte câte două trepte o dată. Sărind, îi trimit un mesaj lui Hideo.

Niciun răspuns.

Când ajung la al doilea rând de scări, lumini roşii de urgenţă inundă arena. Chiar dacă teoretic sunt slabe, îmi rănesc ochii după întunericul perfect. Deasupra capului am camere de securitate. NeuroLink îşi revine, iar profilul meu reporneşte într-un colţ al câmpului meu vizual.

Vocile crainicilor liniştesc publicul, încercând să-i organizeze:

— Atenţie pe unde călcaţi, oameni buni!

Publicul nu pare să-şi dea seama că s-au tras focuri de armă.

Ajung în cabina de securitate chiar când văd şi gărzile de corp ale lui Hideo adunate în zonă. Ochii mei caută înnebuniţi chipul cunoscut.

Aproape cad de uşurare când îl văd pe Hideo ghemuit la pământ în cabină, înconjurat de gărzile de corp şi de colegi. Pare nevătămat. Lângă el, Kenn vorbeşte repede cu câteva dintre gărzi, pe un ton scăzut şi furios.

— Ce naiba s-a întâmplat? întreb, ajungând şi eu. Unde e atacatorul?

Kenn mă recunoaşte şi îmi aruncă o privire întunecată.

— Camerele de securitate de aici difuzau filmări vechi. Agenţii de pază sunt pe urmele lui.

Îmi întorc atenţia spre Hideo. Unul dintre agenţii lui de pază e la pământ, ţinându-se de umăr cu o strâmbătură. Are sânge pe mâini. Îl recunosc, e una dintre umbrele credincioase, omniprezente, ale lui Hideo, pe care l-am văzut urmându-l peste tot. Faţa lui Hideo e îngrijorată, iar ochii îi sunt opaci de furia aceea adâncă pe care am văzut-o în Amintire. Spune ceva cu glas scăzut gărzii rănite, care îşi clatină capul şi se străduieşte să ajungă în şezut. Lângă el, un alt agent clatină din cap, ascultând ce i se spune în cască.

— Poliţia de afară nu a putut să ţină pasul cu el, domnule, spune el.

Hideo nu-şi ia ochii de la victimă.

— Să caute mai departe.

Vocea lui e înspăimântător de joasă.

Garda se fâstâceşte.

— Mi-au spus că l-au pierdut în structura goală pentru parcare...

— Să răscolească totul şi să-l găsească! se răsteşte Hideo.

De data aceasta, agentul nu ezită. Când Hideo se uită la el cu o sprânceană ridicată, omul își înclină repede capul.

— Da, domnule.

Iese, urmat de doi dintre ceilalți.

— N-ar trebui să fii aici, îi spune Kenn lui Hideo, pe o voce scăzută. Pentru ultima oară îți spun, pot să mă ocup eu. Mergi acasă.

— Mă descurc foarte bine.

— Îți dai seama că tocmai a încercat cineva să te ucidă, nu? se răstește Kenn. Nu e o eroare în joc, e viața ta în joc!

— Nu sunt mai puțin în viață acum decât eram înainte de atac. Hideo se uită cu fermitate la prietenul lui. O să fiu *bine*. Vorbim mâine.

Sună ca o ceartă veche, pe care Kenn nu a reușit niciodată să o câștige, și îmi dau seama că, probabil, nu e prima dată când viața lui Hideo a fost amenințată. Kenn scoate un sunet iritat și își aruncă brațele în aer.

— Nu e ca și cum m-ai fi ascultat nici la facultate!

Hideo se îndreaptă când mă vede.

— Dacă nu era apelul tău, cu câteva minute mai devreme, spune el, eu aș fi cel căzut.

Mă trece un fior. Într-o clipă, munca mea s-a transformat dintr-o urmărire palpitantă în ceva mult mai întunecat. Mă gândeam că mă apropii, că fac progrese, și în loc de asta am dat peste ceva și mai rău. Oare vreunul dintre ceilalți vânători de recompense o fi văzut ce s-a petrecut? Privesc la sângele de pe umărul gărzii de corp. În aer plutește un miros ușor metalic. Urme de panici vechi, disperarea cunoscută de a *rezolva* problema, mi se ridică în stomac. *Totul are o soluție. De ce nu o pot găsi pe asta?*

Hideo își ajută omul rănit să se ridice și îi vorbește pe ton scăzut, în timp ce alt agent îi acoperă umărul însângerat cu un blazer negru, ascunzându-l vederii. Orice i-o fi spus Hideo a fost prea încet ca programul meu de traducere să înțeleagă, însă îl face pe omul rănit să îi ofere o privire recunoscătoare.

— Ascundeți totul, ne spune Hideo tuturor. Tentativă nereușită. Căutăm suspectul. Nu e nevoie să panicați lumea.

— Hideo..., încep, dar mă opresc când îi văd chipul.

— Mergi la echipa ta, îmi spune el cu blândețe. Continuați sărbătoarea. Vorbim mai târziu.

— Te duci într-un loc sigur?

El încuviințează, în timp ce gărzile de corp îl preiau pe colegul rănit, apoi privește cum îl conduc spre niște scări private. Tot ce pot face este să mă uit. Umerii lui Hideo sunt drepți, iar poziția corpului, calmă, însă privirea îi este tensionată, gânditoare. Strânge și desface ritmic pumnii. Chiar dacă nu arată fățiș, îmi dau seama că e zguduit.

Kenn îmi găsește privirea și o reține un moment. *Vorbește cu el*, pare să spună. Simt rugămintea tăcută pe care mi-o adresează, ca prieten care-l cunoaște suficient pe Hideo ca să știe cât de dificil poate fi.

— Hideo, spun încet. Trebuie să pleci. Din Tokio. Undeva unde să poți rămâne incognito.

Luminile stadionului revin în sfârșit, inundând spațiul cu o strălucire orbitoare. Clipesc și văd scântei. Mai jos, mulțimea murmură, pe jumătate confuză, continuând să se îndrepte spre ieșiri, însă totul se transformă rapid în noi urale. Nimeni nu știe ce s-a petrecut.

În boxe, paza liniștește mulțimea:

— Un tranzistor a scos scântei în zona superioară a domului, însă totul este în regulă acum. Vă rugăm să aveți grijă pe unde mergeți și să urmați semnele spre ieșiri.

Oamenii ies, încolonați, iar Hideo se întoarce să mă privească. Ochii lui sunt încă întunecați, iar privirea din ei e furioasă, rece și hotărâtă.

— Nu plec nicăieri, spune el.

Apoi se întoarce și pleacă împreună cu gărzile de corp.

21

Dacă am crezut că publicitatea de care am avut parte înainte a fost copleşitoare, ei bine, nici nu se compară cu ce s-a întâmplat după prima noastră victorie. Abia dacă ieşisem din Tokyo Dome, când prima transmisiune masivă a apărut pe laturile clădirilor care înconjurau arena, cu titluri în litere gigantice.

ASHER WING ŞI PRIMA ALEGERE, EMIKA CHEN, CONDUC CAVALERII PHOENIX ÎNTR-O VICTORIE EXTRAORDINARĂ

O reluare cu mine e difuzată iar şi iar sub fiecare titlu – părul meu multicolor fluturând în vânt, silueta mea ghemuită pe capul unei creaturi impunătoare, prinzându-i capul într-un lasou şi forţându-l către Jena. Deasupra domului, cele două embleme, fenixul şi demonii cu glugă, suspendate deasupra clădirii, s-au unit şi au recreat doar fenixul nostru, cu aripile în flăcări întinse cât domul, cu capul arcuit spre cer, triumfător.

Nivelul meu a sărit de la 28 la 49.

Dar singurul lucru la care mă gândesc este că Hideo ar fi putut muri azi. Şi că nimeni nu ştie. Gândurile nu-mi dau pace, revenind iar şi iar la cuvintele lui Kenn. *Te va asculta. Te rog.* Ce spune Hideo despre mine, de-l face pe Kenn să creadă asta?

O turmă de reporteri se năpusteşte asupra gărzilor noastre de corp, în timp ce noi fugim din arenă spre maşinile care ne aşteaptă, şi deodată nu mai văd nimic, decât un câmp de blițuri şi de microfoane.

— Astă-seară nu avem antrenament! ne anunţă Asher, când ajungem la limuzina care ne aşteaptă şi urcăm.

Ceilalți izbucnesc în urale când comandă maşinii să ne ducă în Shibuya şi nu înapoi la dormitoare. În spatele nostru, o echipă de gărzi de corp se urcă în a doua maşină şi ne urmează. Reporterii, în dube, aşteaptă în trafic prin apropiere, urmărindu-ne. Mintea mea e concentrată asupra lui Ren, şi în loc să mă uit în sus şi să rânjesc către reporterii de afară, cum face Asher, mă uit la Ren, care-l bate pe Roshan pe umăr.

Un mesaj îmi clipeşte pe ecran. E Kenn.

Poți ieşi în seara asta?
Să te vezi cu Hideo?

Nici măcar pe tine nu te ascultă.

Niciodată nu mă ascultă, nu când are o idee fixă. Dar eu nu sunt vânătorul lui de recompense şi, mai specific, nu sunt tu.

De ce m-ar asculta?

Frustrarea lui Kenn e aproape palpabilă când răspunde.

Pot să număr pe degetele de la o mână oamenii în care are încredere. Dar cu tine discută frecvent. Te scoate la cină, fără să te anunțe.

Nu sunt garda lui de corp. Nu-l pot obliga să aibă grijă de el.

Ești vânătorul lui. Te-a angajat să-i spui ce trebuie să afle. Ai dreptul să insiști să fie în siguranță. Nu-ți va închide ușa în nas.

Ridic ochii de la conversație când coechipierii mei izbucnesc în hohote de râs. Astă-seară sărbătorim și se vor aștepta să fiu la fel de entuziasmată ca ei. Dacă plec prea repede, vor pune imediat întrebări, iar Ren va bănui ceva.

— Hei, îmi spune Hammie, iar eu mă uit în sus și îi văd expresia curioasă, cu obrajii încă roșii de bucuria victoriei. Te simți bine?

E ciudat pentru mine că nimeni nu mai știe ce s-a întâmplat pe stadion, că probabil cred cu toții că acele două scântei de lumină din zona balconului au fost tranzistori explodați și nu focuri de armă. Cred că mi se oglindește toată neliniștea pe față acum. Îi ofer un zâmbet radios, care sper să arate convingător, și apoi clatin din cap.

— Mă simt fantastic. Doar că încă sunt în șoc.

Hammie rânjește și ridică pumnul în aer. Aproape că lovește tavanul limuzinei.

— Karaoke, dragilor! strigă ea și ceilalți o acompaniază.

Fac și eu la fel, strigând cât de tare pot, ca să înec furtuna de gânduri din mintea mea. Fac asta cu atâta tărie, încât aproape cred și eu.

Nu trece mult și ajungem într-un bar de karaoke din inima cartierului Roppongi, cu oameni în costume negre păzind fiecare intrare și ieșire. Holurile sunt decorate cu oglinzi de sus până jos, care reflectă lumina candelabrelor ce împodobesc

tavanele, iar uşile către fiecare sală privată de karaoke sunt pictate în auriu scânteietor. La fiecare uşă sunt siluetele virtuale ale unor supermodele zâmbitoare, care ne felicită pe fiecare, adresându-ni-se pe nume, când trecem pe lângă ele. Mă uit la hol şi memorez calea de ieşire, înainte să intrăm în sala noastră.

Aici, muzica a fost deja dată la maximum. Ren râde, în timp ce derulează lista de melodii, împreună cu Roshan. De fiecare dată când trec la o nouă piesă, camera se transformă ca să se potrivească cu ea. „My Heart Will Go On" ne plasează pe puntea Titanicului, în timp ce „Thriller" ne înconjoară de zombi dansatori, îmbrăcaţi în piele, pe o stradă întunecată. Roshan, de obicei rezervat, nu se poate abţine să nu râdă când Ren spune ceva în franceză, mimând dansul din „Thriller".

Îl privesc pe Ren cu coada ochiului, stând între Hammie şi Asher. Nu a mai remarcat nimeni expresia lui de la finalul jocului? Chiar şi acum, poziţia lui e tensionată, de parcă în seara asta lucrurile nu s-au petrecut la fel de bine pentru el ca şi pentru restul echipei.

— Pentru Roshan! strigă Hammie, trezindu-mă la realitate. Cel mai valoros jucător care-l distruge pe Tremaine!

Roshan îşi revine puţin la auzul numelui lui Tremaine, dar se ascunde după un zâmbet.

— Pentru Hams! răspunde el. Hoaţa a o mie de energizante!

— Pentru Emika! exclamă Asher.

Obrajii îi sunt roşii, pometii ridicaţi de un rânjet uriaş. Clatină din cap.

— Fato, ne-ai făcut într-adevăr o *surpriză*!

— Pentru Emika!

— Pentru Emika!

Uralele continuă. *Trebuie să mă strecor afară*, mă gândesc, râzând împreună cu ei. S-ar putea ca imaginaţia mea să exagereze,

dar zâmbetul lui Ren pare mai încordat ca niciodată, iar bucuria pentru mine, falsă.

Nu durează mult până când haosul din cameră atinge apogeul. Asher se lasă pe Hammie, repetându-i încontinuu că o iubeşte. Ea îi şopteşte lucruri în ureche. Microfonul de karaoke protestează când Ren urlă o notă falsă în el. Roshan tresare. În timp ce toată lumea izbucneşte iar în râs, îmi iau telefonul şi îi scriu lui Hideo.

Unde ai fi acum?

Trec câteva secunde. Niciun răspuns. Poate Kenn s-a bazat prea mult pe mine sau prea puţin pe încăpăţânarea lui Hideo. Îmi muşc buza, apoi îi mai scriu un mesaj.

Am informaţii pentru tine. Cel mai bine ar fi să vorbim direct. E urgent.

Informaţii de la vânătorul lui. E singurul lucru pe care m-am gândit să-l spun ca să-l conving să ne vedem.

Trece timpul. Chiar când încep să cred că m-a judecat greşit Kenn, apare un mesaj criptat. Îmi confirm identitatea ca să-l deblochez şi îmi apare o adresă pe ecran. Adresa lui Hideo. Aproape că mă scufund de uşurare. Apoi, salvez locaţia în GPS şi şterg mesajul.

Lângă mine, Asher ridică glasul:

— Vrea cineva să jucăm un joc pe shoturi? Trebuie să chemăm chelnerul.

Sar în picioare.

— Merg eu să-l caut, mă ofer, apoi mă îndrept aţă spre uşă.

Perfect. Până când ajunge chelnerul la ei, vor fi atât de ocupaţi să se distreze, încât nimeni nu-şi va da seama că am plecat. Am

suficient timp să inventez o scuză bună. Ies din cameră și mă grăbesc pe hol. Scot harta cu locația curentă a lui Hideo.

Punctul lui auriu apare undeva în zona de nord a orașului. Mă grăbesc pe un coridor lăturalnic. Câteva clipe mai târziu, acesta mă scoate în aleea strâmtă din spatele clădirii, aproape de pubele.

O burniță rece a umezit trotuarul, iar când ies afară, mă lovește o pală de aer rece, nocturn. Luminile de neon se reflectă în umezeală, pictând pavajul într-o menajerie de auriu, verde și albastru împrăștiate. Numărul străzii, 16, plutește în galben strălucitor deasupra trotuarului, iar o linie punctată aurie duce de unde stau eu până la colț, unde se întoarce la dreapta și dispare. Un mesaj vesel de **Start!** și un timp estimat al sosirii plutesc în centrul câmpului meu vizual, așteptând să urmez harta. Treizeci de minute.

Tremur. Îmi trag gluga hanoracului ca să-mi acopere tot părul și îmi pun o mască neagră. Descarc și un chip virtual ca să mă deghizez. Oricine de pe stradă care e logat în NeuroLink ar trebui să mă vadă acum ca pe o străină, și nu ca pe cineva care a apărut la știri. E mai bine decât fără nicio deghizare. Îmi arunc skateboard-ul electric și sar pe el. Mă poartă în față, iar eu urmăresc linia aurie.

O jumătate de oră mai târziu, ajung într-un cartier liniștit de lux, de pe un deal care se înalță peste oraș. Durata rutei se modifică pe măsură ce avansez, numărând minutele până la destinație. Burnița s-a transformat într-o ploaie monotonă, trecând prin hanoracul meu și udându-mi părul. Încerc să mă opresc din tremurat.

În sfârșit, ajung. Linia punctată aurie se oprește în fața porților unei reședințe plăcute, bine luminate, cu un zid curbat și lei sculptați la intrare. Nu știu cât de multă securitate are

de obicei Hideo la reşedinţele sale, însă în seara asta cel puţin cinci maşini sunt acolo, iar două gărzi de corp sunt postate la poarta din faţă, aşteptându-mă. Alţii par să fie împrăştiaţi pe domeniu.

Unul dintre ei mă abordează acum, apoi îmi spune să ridic braţele. Îmi dezactivez chipul virtual şi fac ce mi se spune. Mă inspectează temeinic, oprindu-se să îmi verifice şi skateboard-ul. Când e mulţumit, îmi ţine o umbrelă, în timp ce mă grăbesc spre intrare.

— E OK, nu mai am nevoie de umbrelă, îi spun bărbatului. Când mă priveşte suspicios, de parcă nu ar primi niciodată acest ordin, fac un gest către hainele mele umede. Serios.

O lasă jos ezitant şi mergem în tăcere pentru o clipă, înainte de a ajunge la intrarea principală. În interior, aud un câine lătrând.

Hideo răspunde la uşă. Paznicul lui clipeşte surprins, de parcă nu ar fi ceva caracteristic. Poartă încă hainele de mai devreme, însă şi-a rulat o mânecă a cămăşii până la cot, iar la cealaltă îşi desface butonul. Gulerul îi este întors, nasturii de sus, deschişi, iar cravata neagră e desfăcută peste umeri. Părul lui e umed de câteva picături de ploaie, iar şuviţa argintie străluceşte în alb. Pare îngrijorat şi uimit, iar mie îmi aminteşte brusc cât de tânăr e. Uit asta foarte uşor.

— Eşti leoarcă, remarcă el.

— Iar tu eşti în viaţă, răspund. Asta e bine.

Garda de corp ne lasă singuri. Hideo deschide larg uşa şi mă invită înăuntru. Lângă el tropăie un câine gras, portocaliu cu alb, cu lăbuţe scurte şi urechi enorme, ca de vulpe. Se opreşte în faţa mea, dă din ciotul de coadă şi mă priveşte cu un zâmbet gâfâit. Îl mângâi viguros, apoi îmi scot pantofii uzi lângă uşă şi păşesc înăuntru.

Casa este impecabilă, cu tavane înalte și mobilă modernă, frumoasă. O muzică în surdină se aude dintr-un sistem de sunet integrat. Spre surprinderea mea, nu văd nicio literă virtuală, nicio culoare și niciun număr. Totul e real. Cât oare o costa o casă atât de superbă într-un oraș atât de scump ca Tokio?

— Tremuri, îmi spune.

— Trebuie să mă scapi de haine. Îmi dau seama ce-am spus și mă înroșesc. Adică, știi...

Colțurile gurii lui Hideo se ridică într-un zâmbet, o schimbare scurtă a expresiei lui serioase, iar el îmi face semn să-l urmez.

— Îți aduc niște haine uscate.

— Am văzut un singur fișier de la Ren, îi spun, în timp ce ne îndreptăm în jos pe hol. Apoi îi pomenesc numele. E evident că Zero a avut intenția unui... asasinat. Ce face garda ta de corp?

— Va supraviețui. Am trecut prin atacuri mai grave decât cel de azi.

Atacuri mai grave.

— Vreo veste despre făptaș?

Hideo clatină din cap, rulându-și cealaltă mânecă până la cot. E obosit, iar proasta dispoziție încă nu s-a evaporat.

— Kenn spune că electricitatea a fost întreruptă complet. În confuzia creată, oricine ar fi fost, a reușit să dispară și să se amestece în mulțime. Vom studia fiecare colț și nișă de dom pentru dovezi, însă nu vreau să mint. Erau pregătiți.

Făptașul e încă în libertate. Încerc să-mi reprim teama.

— Doar pentru că nu s-a întâmplat nimic azi nu înseamnă că Zero nu așteaptă să acționeze. Ar putea face parte din planul său măreț. Inspir adânc. Vor încerca iar. E posibil să fi încercat și înainte. Și vor fi suficiente ocazii când nu vei fi la fel de bine păzit ca în dom.

Buzele lui Hideo se strâng uşor, însă e singurul răspuns pe care mi-l dă cu privire la siguranţa lui. Se opreşte pentru moment să mă privească.

— A raportat vreo informaţie despre tine?

Ezit. Nu m-am gândit la posibilitatea ca Zero să fi adunat informaţii despre *mine* din obiect, iar ideea mă face să mă cutremur, chiar dacă mă încălzeşte îngrijorarea vădită a lui Hideo.

— N-ar trebui să fie posibil, spun. Sunt bine. În plus, nu trebuie să ne îngrijorăm pentru mine. Cu cât descopăr mai multe piese, cu atât mai rău sună.

— Gărzile mele de corp sunt obişnuite să fie atente. După avertismentul tău, am verificat întreaga casă. Vor fi toţi cu ochii-n patru.

— Nu la asta mă refer. Hideo, ai fost în pericol de *moarte* azi. Îţi dai seama, nu?

— Aici sunt apărat. Numai în reşedinţă sunt opt agenţi de pază. Face un semn spre restul casei. Oricum, se pare că te apropii tot mai mult de dezlegarea misterului.

— Nu înţeleg cum poţi fi atât de calm, îi spun, din ce în ce mai frustrată. Nu e de mirare exasperarea lui Kenn. Trebuie să pleci din Tokio. Nu e sigur aici. Fiecare clipă în care rămâi te pune în pericol.

Hideo îmi aruncă o privire serioasă.

— Nu voi fi gonit din oraşul meu de o ameninţare vagă, răspunde el. Pentru prima dată de când îl cunosc, o notă de furie i se strecoară în voce. Nu e prima dată când cineva m-a avut în colimator, şi nu va fi nici ultima.

Sunt pe cale să ridic vocea, dar strănut. Aerul rece din casă mi se strecoară prin hainele ude şi îmi dau seama că-mi clănţăne dinţii.

Hideo strânge din buze.

— Continuăm după ce te încălzeşti. Hai cu mine.

Ajungem la un dormitor spaţios, cu pereţi de sticlă care duc spre o grădină Zen liniştită, decorată cu lumini aurii, care atârnă. O baie largă este conectată la o parte a camerei.

— Nu te grăbi, spune Hideo, făcând semn spre baie. Mai vorbim când eşti gata. Vrei un ceai?

O ceaşcă de ceai delicioasă după o tentativă de asasinat. Cum să nu. Încuviinţez, fiindcă mi-e prea frig să-l contrazic.

— Sigur.

Hideo închide uşa dormitorului şi mă lasă singură. Expir îndelung. Până acum, nu prea m-am descurcat să-l conving că se află într-un pericol real. Oftez şi-mi scot hanoracul, jeanşii şi lenjeria, aşezând cu grijă totul pe cadă, să se usuce. Reflexia din oglindă îmi atrage atenţia. Machiajul din joc e întins, spălat de ploaie, iar părul îmi atârnă în şuviţe ude, colorate. Nu e de mirare că Hideo nu mă ascultă: arăt pe jumătate nebună. Privirea îmi rătăceşte de la mine la restul băii. Duşul este enorm, cu un cap lat, instalat chiar pe tavan. Deschid robinetul şi las apa fierbinte să scoată aburi, apoi păşesc înăuntru.

Duşul îmi spală câteva dintre gândurile nebuneşti, iar când ies, mă simt ceva mai liniştită fiind aici. Mă şterg cu un prosop şi îmi răsucesc părul ud în două cozi neglijente, apoi ies din baie.

Mă aşteaptă deja câteva haine curate. Un pulover crem. O pereche de pantaloni de pijama largi. Trag puloverul pe mine. Miroase ca Hideo şi e atât de larg, încât atârnă până aproape de genunchi. Gulerul alunecă într-o parte, dezvelindu-mi un umăr. Nici măcar nu încerc pantalonii; sunt mult prea lungi.

Pornesc spre uşa dormitorului, o deschid şi merg până la jumătatea holului, ca să-i spun că am nevoie de ceva mai scurt.

Dar el e deja acolo, ținând o ceașcă într-o mână, gata să bată la ușă cu cealaltă.

— Emi..., începe, când mă vede.

Ne blocăm amândoi.

Hideo clipește. Ochii lui trec peste puloverul larg, apoi se mută într-o parte.

— Voiam să te întreb dacă ai vreo preferință de ceai, îmi spune.

Umărul și picioarele îmi sunt brusc foarte expuse, iar îmbujorarea din obraji atinge un nivel magmatic. Încep să mormăi câteva cuvinte.

— Scuze... Voiam să întreb dacă ai, ăăă, pantaloni mai mici. O altă replică slabă. Adică, nu că ai avea pantaloni mici care să mi se potrivească...

Iată cum îmi sap singură groapa.

— Adică, pantalonii de pijama tot cădeau...

Mă pricep la săpat. Tresar, apoi clatin din cap și mă opresc, lăsându-mi mâinile să se învârtă, de parcă mi-ar putea transmite intenția.

Hideo râde ușor. Dacă imaginația nu îmi joacă feste, o îmbujorare vagă îi colorează și lui obrajii.

Mă trezesc brusc din reverie și îi trântesc ușa în nas.

Urmează o pauză, apoi se aude vocea familiară a lui Hideo.

— Îmi pare rău, spune el. Găsesc ceva mai bun.

Apoi pașii lui se îndepărtează pe hol.

Mă îndrept spre pat, îmi îngrop fața în cearșafuri și icnesc.

Câteva clipe mai târziu, Hideo crapă puțin ușa și flutură orbește o pereche de pantaloni scurți. Îi iau. Îmi sunt largi, dar măcar stau pe mine.

Mă aventurez pe hol și apoi în living, unde Hideo citește lângă șemineu. Câinele s-a întins la picioarele sale, sforăind

ușor. Ferestrele de aici dau spre grădină, iar răpăitul ploii se aude pe sticlă. Pereții sunt acoperiți de portrete și de rafturi cu cărți – ediții princeps imaculate –, organizate ordonat și aranjate cu gust. Apoi, mai sunt și rafturi pe care sunt expuse jocuri și console video de colecție, la fel și prototipuri a ceea ce par a fi primele versiuni ale ochelarilor NeuroLink. Unele dintre ele sunt mari cât cărămizile, dar devin tot mai mici și mai ușoare, până la prima ediție a ochelarilor oficiali, sprijinită la capătul rafturilor.

Hideo își ridică ochii din carte când mă aude apropiindu-mă, apoi mă vede studiind rafturile.

— Mama mea a avut grijă de primele mele prototipuri de NeuroLink, îmi explică el. Ea și tata s-au asigurat că le păstrează.

Mama lui, expert în neurologie, și tatăl lui, care avea un atelier de reparații.

— Sunt într-o condiție excelentă, remarc, admirând prototipurile.

— Ei cred că obiectele au suflet. Cu cât investești mai multă dragoste în unul, cu atât devine mai frumos.

Zâmbesc, simțindu-i afecțiunea din voce.

— Trebuie să fie foarte mândri de ce ai creat.

Hideo ridică din umeri, însă pare încântat.

— N-ai niciun fel de realitate augmentată acasă, îi spun, așezându-mă.

Clatină din cap.

— Îmi place să-mi păstrez casa ca în realitate. E mult prea ușor să te pierzi într-o iluzie, răspunde el, arătând spre cartea din mână.

Sunt foarte conștientă de apropierea noastră, de parcă i-aș putea simți fantoma prezenței pe pielea mea.

Inspir adânc.

— Ai dușmani? Cineva care ar dori să te rănească? Poate un fost angajat? Un vechi partener de afaceri?

Hideo privește într-o parte. După o vreme, răspunde:

— Există suficiente persoane care detestă Warcross și Neuro-Link. Nu toată lumea apreciază inovația. Mulți se tem de ea.

— Cât de ironic este că Zero se teme atât de mult de ea, răspund, însă își folosește propriile cunoștințe de tehnologie ca să te oprească.

— Nu pare a fi o persoană care să se streseze cu logica.

— Și Ren? Ar trebui să-l descalifici imediat. E destul de limpede că e implicat în plan. S-ar putea să fie implicat și în a-ți face *rău*. Dacă fișierul pe care l-am văzut azi a fost menit pentru el? Dacă a trimis cumva un semnal din joc către persoana care te-a atacat?

Hideo meditează o clipă la asta, apoi clatină din cap.

— A fost o sursă de informații de încredere și s-ar putea să ne conducă la alte indicii. Dacă îl îndepărtez acum, va fi evident pentru Zero că știm despre el. S-ar putea să te bănuiască pe *tine*.

Oftez, dorindu-mi să pot contracara argumentele.

— De ce nu vrei să pleci din Tokio? Ai fi putut să mori azi.

Hideo mă privește. Ochii săi reflectă lumina focului.

— Și să-i comunic lui Zero că a câștigat? Nu. Dacă planul său e doar o amenințare la adresa mea, aș fi ușurat.

Conversația noastră lâncezește. Mă străduiesc să spun ceva, dar nimic din ce îmi vine în minte nu pare potrivit, așa că rămân tăcută, prelungind stânjeneala. Ochii mei rătăcesc iar spre rafturi, și apoi spre portretele de pe pereți. Sunt fotografii ale lui Hideo de când era copil și apoi adolescent, ajutând la atelierul tatălui său, citind la fereastră, jucându-se, pozând cu

o grămadă de medalii la gât, zâmbind pentru primele fotografii de presă după ce ajunsese la ştiri. Ciudat. Copil fiind, Hideo nu avea nici şuviţa argintie din păr, nici cele câteva fire argintii pierdute printre gene.

Apoi, ochii mi se opresc asupra unei fotografii anume. În ea apar *doi* băieţi.

— Ai un frate? întreb, fără să mă gândesc.

Hideo tace. Imediat, îmi amintesc de avertismentul pe care l-am primit înainte de a-l întâlni prima dată. *Domnul Tanaka nu răspunde niciodată la întrebări private despre familia sa. Trebuie să îţi cer să nu menţionezi nimic despre asta.* Vreau să mă scuz, dar cuvintele îmi mor pe buze când îmi dau seama că e mai mult decât atât. Expresia lui Hideo e ciudată. Îi este *teamă*. Am atins o rană veche, un abis abia cicatrizat.

După o tăcere lungă, Hideo îşi coboară privirea şi se uită la ferestrele acoperite de picături.

— Am *avut* un frate, răspunde el.

Domnul Tanaka nu răspunde niciodată la întrebări private despre familia sa. Dar tocmai ce a răspuns, s-a deschis în faţa mea, oricât de vag. Îmi dau seama cum sună cuvintele străine pe buzele sale, pot remarca disconfortul pe care i-l pricinuieşte rostirea lor. Asta înseamnă că nu invită niciodată pe nimeni la el acasă, unde vulnerabilitatea asta atârnă pe pereţi? Îl privesc, dorindu-mi să-mi spună mai multe. Când nu o face, spun singurul lucru potrivit în astfel de momente:

— Îmi pare rău.

Hideo mă scuteşte, aplecându-se spre masă.

— Ai zis că vrei ceai, spune el, ocolindu-mi cuvintele în acelaşi fel în care a făcut-o când ne-am întâlnit la sediu.

Momentul de slăbiciune pe care mi l-a oferit s-a evaporat deja, în spatele scutului.

Asta e partea de trecut care îl bântuie, mă gândesc, amintindu-mi de complicitatea în suferință pe care am simțit-o când i-am spus despre tata. Orice s-ar fi întâmplat, încă nu s-a obișnuit. S-ar putea să-i explice refuzul încăpățânat de a rămâne în siguranță. Dau din cap în tăcere, apoi mă uit cum toarnă o ceașcă pentru mine și una pentru el. Mi-o întinde pe a mea, iar eu o iau cu ambele mâini, savurând căldura și mirosul curat.

— Hideo, încep ușor, încercând iar. Am grijă să mă țin departe de secretele din trecut. Nu vreau să te văd rănit. Nu ai stat cu mine în Bârlogul Piraților, ca să simți prezența nefastă a tipului. Nu știu încă ce pune la cale, dar e periculos. Nu te poți juca așa cu viața ta.

Hideo zâmbește puțin.

— Ai venit până aici în seara asta doar ca să mă convingi să părăsesc Tokio, nu?

Tachinarea sa mă face să roșesc iar, și asta mă enervează. Pun ceașca jos și ridic din umeri.

— Păi nu am crezut că pot să discut asta cu tine altfel decât în persoană. Și voiam să te avertizez cumva, fără să fiu auzită de coechipierii mei.

— Emika, spune el. Nu e nevoie să-mi oferi un motiv pentru venirea ta aici. Apreciez că ai grijă de mine. Mi-ai salvat viața azi, să știi.

Orice voiam să spun pălește în comparație cu privirea din ochii lui. Pune și el ceașca jos, și se apropie de mine. Mișcarea îmi trimite un fior de-a lungul spinării.

— Sunt bucuros că ești aici.

Îi caut ochii, încercând să-mi liniștesc bătaia inimii.

— Ești?

— Poate că am fost prea subtil.

Până acum, am presupus că toate interpretările pe care le-am dat cuvintelor lui au fost exagerări ale mele, însă e dificil să nu înțeleg afirmația asta. *Vorbește suficient de mult despre tine*, a spus Kenn. Înghit cu greu, dar nu mă retrag.

— Cu privire la ce? șoptesc.

Genele lui Hideo sunt coborâte și există ceva nesigur și dulce în privirea lui. Ezită. Apoi flutură o mână, cu un gest subtil, și un ecran transparent apare în câmpul meu vizual.

Vă conectați cu Hideo? întreabă acesta.

— Lasă-mă să-ți arăt ceva, spune el. Este un sistem nou de comunicare la care lucrez acum. O modalitate sigură să mă contactezi.

Privesc o clipă fereastra plutitoare, apoi accept. Marginile câmpului meu vizual strălucesc în albastru.

— Ce face? întreb.

Trimite-mi un gând, Emika.

Este vocea lui Hideo, groasă, caldă și profundă, care îmi răsună în minte. Un fior de surpriză mă străbate. Când mă uit la el, nu a deschis deloc gura și nici nu a făcut vreo mișcare. E telepatie prin NeuroLink, următoarea etapă în trimiterea mesajelor, o legătură intimă, secretă, care ne conectează. Tresar la noutate, apoi îi trimit un gând șovăielnic.

Ești în mintea mea?

Doar dacă o permiți. Ești liberă să dezactivezi Conexiunea noastră oricând dorești.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc, prinsă între un sentiment de neliniște și unul de încântare. A trecut aproape un deceniu de când Hideo a creat ceva care a schimbat lumea, și totuși, iată că face asta mai departe, an după an. Clatin din cap, nevenindu-mi a crede.

E incredibil.

Hideo zâmbește, iar dispoziția proastă îl părăsește pe moment.

Nu cred că-ți dai seama cât de mult îmi place compania ta. Așa că vreau să-ți spun un secret.

Brusc, îmi dau seama nu doar că pot să-i aud cuvintele în minte prin noua Conexiune, ci și că pot *simți* ceva. Pot *simți* o parte a emoțiilor lui prin conexiune. *Ah*, mă gândesc, fără să-mi dau seama, ținându-mi respirația.

Pot simți dorință în el, o căldură densă, copleșitoare. Față de *mine*.

Am vrut de mult să te sărut, gândește el, apropiindu-se, *încă din noaptea în care te-am văzut în rochia aceea albă.*

Petrecerea de la Sound Museum Vision. Sunt dintr-odată foarte conștientă de umărul dezgolit. Curentul ferm al emoțiilor sale care trece prin Conexiune mă face să amețesc, iar eu mă întreb dacă poate simți același lucru venind de la mine, bătăile rapide ale inimii mele, căldura care îmi aleargă prin vene. Probabil că da, fiindcă un colț al zâmbetului se ridică puțin.

Deodată, în lumina scăzută și cu această nouă conexiune, mă simt îndrăzneață. Spațiul s-a încălzit prea tare. *Atunci?* îl întreb.

Atunci. Privirea îi cade pe buzele mele. *Poate c-ar trebui să facem ceva în privința asta.*

Nu pot să mă gândesc decât la cât de aproape e, la ochii lui întunecați, la respirația lui, pe care o simt pe piele. Acum are o scânteie în ochi, o întunecare, ceva aprins și flămând, ceva pe care-l *dorește*. Ezită, timp de o secundă agonizantă. Apoi își înclină capul spre mine. Pielea moale a buzelor sale o apasă pe a mea și, înainte să-mi dau seama, mă sărută.

Mi se zbat pleoapele peste ochii închiși. La început e blând, emoțiile sale sunt reținute și caută, iar una dintre mâini îmi

mângâie cu grijă fața. Mă aplec spre atingerea lui, comunicându-i că vreau mai mult, visând la ce va face mai departe. *Poți să simți ce vreau?* Parcă răspunzând, un geamăt de plăcere i se rostogolește în gât. Apoi se trage și mai aproape, mă țintuiește pe canapea și mă sărută mai tare. Conexiunea dintre noi ne amplifică emoțiile de zece ori, iar eu mă zbat pentru aer, copleșită de căldura dorinței lui, care trece prin noi, și de propria mea pasiune, care-i răspunde. Pot să-i simt gândurile, imagini ale mâinilor lui pe pielea mea, mângâind coapse goale. Întregul meu corp e străbătut de furnicături. Mâna lui se afundă în părul meu și îmi ridică bărbia spre el. Prin vârtejul gândurilor, îmi dau seama că mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său și l-am tras mai aproape, până când fiecare centimetru al corpului meu e lipit de al lui. E atât de cald, iar mușchii brațelor și pieptului atât de fermi sub haine! Sunetul ploii care bate în geam se aude mai departe în fundal.

Hideo se îndepărtează o secundă, cu buzele chiar deasupra alor mele. Respirația sa e ușoară și elaborată, sprâncenele încruntate, iar focul din priviri e încă prezent. Emoțiile sale se izbesc de ale mele, rostogolindu-se ca una, iar el e ca o carte deschisă, versiunea lui rezervată, distantă și corectă dispărând pentru a face loc acelei părți care e necugetată și sălbatică. Tremur sub imperiul simțurilor, nesigură pe ce să mă concentrez, dorind totul în același timp și străduindu-mă să găsesc cuvintele perfecte.

Bine, icnesc eu. *În mod clar, ai fost prea subtil.*

Zâmbetul lui secret revine.

— O să mă revanșez, îmi murmură în ureche, apoi mă sărută iar.

Dinții mei îl trag în joacă de buza de jos. Hideo geme, surprins, și începe să îmi sărute maxilarul. Buzele sale continuă

pe gât, trimițându-mi fiori pe șira spinării. Mâna lui caldă și-a găsit drum sub puloverul meu și îmi mângâie spatele gol, trasându-mi curbura coloanei. Simt bătăturile de la baza degetelor lui, aspre pe pielea mea. Un milion de gânduri îmi trec prin minte. Mă arcuiesc spre el. Vag, îmi dau seama că am alunecat pe toată lungimea canapelei, că am capul pe brațul ei și că trupul lui Hideo mă apasă sub greutatea lui. Buzele îi trec de la gât la claviculă, sărutându-mi linia tatuajului și umărul gol.

Apoi, dintr-odată, o înțepătură dintr-o emoție diferită străbate furtuna de sentimente, o urmă de îngrijorare pentru el. Spre dezamăgirea mea, Hideo mă mai sărută doar o dată. Oftează, înjurând ușor în urechea mea, și se retrage. Deodată simt că mi-e frig, și încă sunt amețită de tot ce s-a întâmplat. Încet, mă ridic în coate și îl privesc. Mă ajută să mă ridic complet, apoi mâinile lui rămân peste a mea, pentru o clipă. Conexiunea dintre noi se relaxează, pulsând, până când e din nou calmă și liniștită.

— Te implic într-o situație mai complicată decât ai anticipat, spune el într-un târziu.

Mă încrunt la el, încă fiindu-mi greu să respir.

— Păi, nu mă plâng. Mă aplec mai aproape de el. Îl voi găsi pe Zero. O să termin ce am început.

Mă mai privește pentru un moment, apoi scutură din cap și zâmbește. Scutul atent pe care-l poartă mereu în jurul lui a căzut, lăsând un strat interior expus. *Vrea să-mi spună ceva.* Văd lupta care se duce pe chipul lui.

— Nu te mai reții în seara asta, spune el. Inima lui se retrage din nou în spatele scutului. Coechipierii tăi probabil că vor să sărbătorească împreună cu tine.

Cu asta, se întinde și ne deconectează. Brusca absență a acelui curent subtil de emoții și a ecoului vocii lui în mintea mea

mă fac să mă simt pustie. Un buton micuț a rămas în colțul câmpului meu vizual, pe care pot apăsa ca să ne reconectăm.

Încerc să fiu de acord, ca să nu-mi remarce dezamăgirea.

— Da, mormăi. Sărbătorim. Ar fi bine să mă întorc.

Mă sărută pe obraz.

— Vorbim mâine, spune el.

Dar chiar când se retrage, știu că spațiul dintre noi s-a schimbat permanent.

Încuviințez ca prin vis, de parcă m-aș putea opri din a consuma drogul care este el.

— Da.

22

În următoarele zile, celelalte echipe oficiale își joacă prima etapă. Andromeda învinge Ogarii Sălbatici în timp record, într-o lume situată într-un labirint de catacombe în flăcări. Dragonii Iernii îi învinge pe Titani, într-o junglă plină de capcane. Vânătorii-de-furtuni îi învinge pe Bastarzii Regali, pe străzile luminate de neoane ale unui cosmodrom futurist. Șoimii-de-tundră avansează contra Fantomelor, Cuceritorii Castelului îi învinge pe Cei-care-păşesc-în-vânt, Regii Norilor îi distrug pe Vrăjitori şi, spre surpriza tuturor, Vikingii Zombi îi învinge pe Lunetişti.

Privesc şi analizez fiecare joc, împreună cu coechipierii mei. Mă antrenez cu ei, când începe a doua etapă. I-am învins pe Vânătorii-de-furtuni fulgerător. Asher şi căpitanul acestora, Malakai, s-au înfruntat unu-la-unu în vârful unui turn izolat, în timp ce restul ne-am luptat ca să ajungem sus.

În fiecare zi, cercetez informaţii despre alţi jucători. Caut semne de la Ren, în timp ce se mişcă prin dormitoare. Nu se uită în ochii mei. Mă întreb dacă ştie.

Noaptea, visez că sunt în patul lui Hideo, printre cearşafuri învălmăşite, cu mâinile mângâindu-i spatele gol, ale lui ţinându-mi

șoldurile. Visez că intră cineva în casa lui, în timp ce dormim, și că mă trezesc lângă el ca să văd o siluetă fără chip, în armură neagră, stând lângă pat. Îmi imaginez știrile din dimineața următoare, despre moartea lui Hideo. Mă trezesc brusc, icnind.

●●●●

Bună dimineața, frumoaso!

Mă trezesc într-o zi întunecată și furtunoasă, cu mesajul lui Hideo pe telefon. Lumina din camera mea e albastră-cenușie, iar inima îmi bate cu putere, după încă o noapte de vise agitate. Citesc de câteva ori mesajul înainte să mă asigur că e bine și sănătos, și apoi îmi trântesc iar capul pe pernă și oftez, leșinată de ușurare. Un zâmbet minuscul îmi animă colțurile buzelor.

Neața!

Apoi mă ridic, îmi pun o bluză și mă îndrept spre baie ca să-mi pun lentilele de contact. Când mă întorc, pe ecran clipește o solicitare, întrebând dacă doresc să mă Conectez cu Hideo. Sunt de acord și, o clipă mai târziu, un Hideo virtual e în camera mea, încă fără cămașă, pe care e în procesul de a o îmbrăca. Își toarnă o ceașcă de cafea, în timp ce câinele lipăie fericit în cerc. E ciudat într-un mod plăcut să-l văd pe Hideo într-un fel în care nu-l mai vede nimeni: copilăros, relaxat, complet vulnerabil, cu părul ciufulit și ud după duș, cu pantalonii de trening atârnând jos pe șolduri. Lumina palidă care intră prin ferestrele lui îi încadrează părul și fața.

Zâmbește când mă vede.

— Înainte să întrebi, spune el, arătând spre partea pe care nu o pot vedea, garda mea de corp e chiar la ușă.

Zâmbesc și eu, clătinând din cap.

— Mă bucur că-ți iei în sfârșit în serios siguranța. Apoi redevin serioasă. Bănuiesc că nu te-ai mai gândit să părăsești Tokio?

Hideo soarbe din cafea.

— Etapa a doua începe săptămâna asta. Dacă nu sunt acolo, oamenii vor începe să pună întrebări.

Oftez.

— Doar... gândește-te la asta, te rog!

O gardă de corp îl strigă. Hideo întoarce puțin capul.

— Domnule Tanaka, spune traducerea mea. Reporterii sunt gata pentru interviu.

Hideo face un semn subtil din cap către garda de corp.

— Într-o clipă, spune.

Se apropie de mine până când ne separă doar câțiva centimetri, apoi se apleacă. Dacă ar sta în camera mea acum, i-aș simți probabil respirația pe gât.

— Promit să mă gândesc la asta, murmură el. Dar trebuie să înțelegi că e foarte greu, câtă vreme ești aici, în oraș.

Degetele de la picioare mi se îndoaie și mă cutremur de plăcere. Prin Conexiune, pot spune că emoțiile mele îl ating în valuri. *Ești fără speranță*, gândesc către el.

Doar dimineața.

Îmi amintesc că nici în seara aceea nu ai fost altfel.

Își coboară privirea și lumina i se agață de gene. Are un zâmbet pe buze. *Mi-ar plăcea să te sărut acum.*

Dar dacă nu te-aș lăsa? îl tachinez.

Mă rănești, Emika.

Râd. *Poate vreau să sărut pe altcineva.*

Gelozia i se citește pe chip, iar ochii lui se înnegresc precum tăciunii. Chiar în ciuda distanței fizice dintre noi, îi simt emoțiile prin Conexiune, dorința aceea delicios de caldă. *Vino la mine astă-seară.*

Stomacul mi se strânge. *Dar coechipierii mei...*

Va merita.

Roiul de fluturi se rotește amețitor.

— Acasă la tine? șoptesc, incapabilă să-mi ascund zâmbetul.

Ezită. Nesiguranța i se citește din nou pe chip și, pentru o clipă, cred că va scutura din cap și se va răzgândi din nou. După o pauză, totuși, mă surprinde cu o încuviințare. *Vino cu mine. O să-ți arăt vechea mea casă.*

Bătăile inimii mi se întețesc. E un alt secret din trecut. O simt în vocea lui, o simt prin Conexiune. Mă trezesc încuviințând. *OK*, spun.

Ne deconectăm amândoi, iar eu expir, apoi mă ridic și ies din cameră.

Când ajung la parter, afară plouă cu găleata. Hammie și Asher sunt pe canapelele din living, prinși într-o dezbatere cu voce scăzută despre cum să distrugă apărarea Regilor Norilor. Asher și-a petrecut brațul pe după spătarul canapelei, iar mâna lui atinge leneș umărul lui Hammie, care nu își schimbă poziția. Roshan joacă un joc și difuzează totul în direct pe canalele sale sociale. Ren nu e nicăieri. Dormitoarele sunt liniștite, cu excepția ploii care răpăie pe tavanul de sticlă.

— Emika.

Aproape că sar în sus când aud vocea lui Ren. Pumnul meu se ridică din instinct, iar eu mă răsucesc și-l văd în spatele meu pe hol, de parcă s-ar duce spre camera lui. Expir și cobor pumnul. Ar fi trebuit să-l simt – ar trebui să mă pricep la „citirea" unei camere.

— M-ai speriat de moarte, bolborosesc.

Ridică o sprânceană la reacția mea, apoi răspunde în franceză. Textul transparent apare pe ecranul meu, traducându-se.

— Ești mereu pregătită să lovești oamenii care te surprind?

Toate bănuielile mele cu privire la Ren, după ce l-am urmărit în ultimele câteva săptămâni, trebuie să mă fi făcut agitată în preajma lui.

— Doar pe cei care stau la pândă pe holuri întunecoase.

— Ai o clipă? întreabă el. Vreau să te întreb ceva.

— Despre?

Ren se uită în tăcere la mine.

— Despre Hideo.

Clipesc, momentan lipsită de reacție, iar ochii mei se avântă rapid spre ai lui Ren. Mă privește atent. Ce a observat în expresia mea? A încercat anume să mă prindă pe picior greșit, ca să-mi cunoască reacția? Îmi revin iute și râd derutată.

— De ce, am apărut în vreo revistă de scandal? întreb, exagerându-mi vocea care tachinează.

Ren rânjește și el.

— Ceva de genul, răspunde el. Cuvintele îmi trimit un fior pe șira spinării. Haide, putem discuta în camera mea.

Dacă nu merg cu el, voi părea suspectă. Așa că mă trezesc urmându-l pe holul care duce la apartamentul lui. *Nu are ce să fie*, îmi spun. În plus, îmi oferă ocazia de a vâna puțin acolo unde nu prea reușesc: pot *discuta* direct cu una dintre țintele mele potențiale.

N-am mai fost aici, dar e imposibil să ratezi camera. De pe hol, aud deja sunetul camuflat, dar profund al basului, suficient de tare cât să fie perceput.

Ușa glisează și dezvăluie un apartament mare, cu o strălucire albastră-neon slabă. El intră. Ezit o secundă, apoi intru și eu.

Camera lui Ren e complet diferită de a mea, de parcă și-ar fi personalizat-o. Pătrate de spumă căptușite acoperă pereții, iar în centrul camerei se află o masă arcuită, deasupra căreia

plutește un sistem de ecrane, unele arătând ceea ce par a fi măsurătoare de sunet, altele sisteme metrice și bare pe care nu mă obosesc să le înțeleg. O tastatură muzicală și un panou cu butoane care alunecă sunt și ele atașate de masă. Perechea lui de căști înaripate se află pe birou. Camera pulsează cu un ritm adânc, care face podeaua să vibreze și inima mea să țină pasul. Ochii mei se plimbă prin încăpere, uimiți, chiar dacă mai caut și indicii. Deschid în tăcere profilul spart al lui Ren, iar informațiile despre el se aprind într-un text transparent în jurul lui.

— Voiai să vorbim despre Hideo? întreb.

Încuviințează, apoi se așază și se rotește o dată în scaun. Își pune căștile de aur în jurul gâtului.

— Da. Când ne-am întâlnit prima dată, ai zis c-ai mai ascultat ce mixez, nu?

Dau din cap.

— Eram fană a muzicii tale când te-ai lansat prima dată în Franța.

— Uau!

Îmi zâmbește, și nu-mi dau seama dacă e sincer. Se joacă apoi cu câteva dintre barele de pe panou.

— Nu știam că mă cunoșteai încă de pe-atunci.

Nu știam că mă cunoșteai încă de pe-atunci. Imediat, un semnal de avertizare îmi răsună în cap.

— Ai fost destul de nișat, îi răspund cu grijă. De parcă încă nu voiai să fii descoperit.

Ren se lasă pe spate în scaun și își pune picioarele pe masă.

— Toată munca mea timpurie era în franceză. Nu știam că-mi vorbești limba.

Îl privesc punându-și căștile, iar inima începe să-mi bată mai repede. *Nu știam că-mi vorbești limba.* Se referă la franceză sau la spartul codurilor?

— Nu înțeleg legătura cu Hideo, încerc eu să-l readuc la subiect. E și el fan sau...?

— Am tot lucrat la o piesă pentru el, drept cadou, după ce se va termina totul, îmi explică Ren, cu o voce veselă. Ca să-i mulțumesc fiindcă m-a introdus în Wardraft. Voiam să primesc o părere despre ea de la cineva care-l cunoaște bine pe Hideo și care-mi cunoaște muzica. Știi, ca să văd dacă i-ar plăcea. Se uită spre mine, în expectativă. Tu pari să fii prietenă cu el.

Știe. *Dar* oare *știe?* Mă forțez să-mi păstrez surâsul și ridic din umeri.

— Serios? întreb, pe un ton la fel de vesel.

— Cel puțin, asta cred revistele de scandal.

— Ei bine, spun eu, ținându-mi ochii la același nivel cu ai lui. Cu toții avem prieteni sus-puși, nu?

Ren îmi întoarce privirea o clipă, fără să cedeze, apoi se uită într-o parte.

— Uite, ascultă aici. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

Ren a declarat cândva într-un interviu că nu apreciază părerile din afară despre munca sa. Acum, iată-l, oferindu-mi căștile lui, iar eu nu știu ce să cred. Când îmi zâmbește încurajator, mă întind și le accept, apoi mi le pun.

E un bas adânc, împreună cu o vioară lină, deosebită, și ceva ca niște clopoței. O vocalistă începe să cânte.

— *Hai să trecem prin Tokio de la zero la șaizeci / Da, de parcă n-am mai avea timp în acest oraș.*

Ascultând, îl privesc pe Ren. E o piesă despre Tokio.

Apoi, aud un vers care mă înfiorează.

— *Ieși din scenă în forță / Da, hai să ne facem ieșirea.*

E aceeași piesă care s-a auzit, pentru o secundă, în Bârlogul Piraților.

E o capcană. Mă uit repede la Ren și remarc că mă privește cu o expresie gânditoare. A compus piesa care s-a auzit în timpul jocului de Darkcross, iar acum mă face să o ascult ca să vadă dacă mi se pare cunoscută. Judecând după felul în care mă privește acum, își dă seama că am mai auzit melodia. Iar asta înseamnă că știe că am fost atunci în Bârlogul Piraților, odată cu el.

Știe că îl urmăresc. Știe că îl monitorizez pe Zero.

Ren își ia căștile înapoi. Ochii lui nu mă părăsesc.

— Crezi că-i va plăcea lui Hideo?

Cuvintele lui sunt nefaste și mă lupt să-mi păstrez calmul.

— E bună. Poate că o s-o adauge în campionatul de anul viitor.

— Poate c-o va face chiar în finala de anul ăsta, spune Ren zâmbind. Se apleacă în față, își proptește coatele pe genunchi și mă prinde într-o privire fixă. Trebuie să ne facem ieșirea, nu?

Zâmbesc și confirm, dar mi se pare o amenințare voalată. Inima îmi bate mai repede. *Să ne facem ieșirea.* Acum, Ren a repetat versul auzit la Bârlogul Piraților și, deși ar putea încă să nu însemne nimic, mintea mea trage o concluzie diferită. Orice pune la cale grupul lui Zero, implicând atât de multe orașe, dar și viața lui Hideo, se va întâmpla în finala turneului.

Iar acum Ren știe că sunt implicată.

23

Câteva ore mai târziu, când mă întâlnesc cu Hideo într-o mașină privată, încă nu am uitat conversația cu Ren. *Poate c-a spus-o în sensul strict al cuvântului.* Dar melodia aceea n-a fost un accident. Știe c-am fost în Lumea Întunecată și l-am urmărit – sau, cel puțin, știe că am fost și eu la Bârlogul Piraților, în același timp.

Dacă Hideo își dă seama că sunt tulburată, nu pomenește de asta. Și el pare distras. Chiar și fără Conexiune, simt că este neliniștit, ceea ce-i face privirea distantă; e același lucru care l-a făcut să se îndepărteze de mine în seara aceea, la el acasă. Dezbat dacă să-i spun despre conversația mea cu Ren, dar decid să n-o fac. E prea vag. Trebuie să sap mai adânc.

Ne deplasăm lent prin ploaie. Câteva ore mai târziu, ajungem în împrejurimile împădurite ale orașului Tokio, unde acesta face loc colinelor molcome și străduțelor înguste cu clădiri ordonate de trei etaje, care au acoperișuri elegante vopsite în negru și roșu. De ambele părți ale drumului se aliniază pini. Un singur pieton merge pe alee, iar un grădinar tunde cu atenție un gard din apropiere, însă, în afară de sunetul slab al

foarfecii sale, totul e cufundat în tăcere. Maşina trage în sfârşit în faţa unei case de la capătul unei străzi, unde tufişuri rotunde şi pietre decorează aleea din faţă. Ghivece cu flori se aliniază pe lângă alee în şiruri ordonate. Lumina de pe verandă e aprinsă, chiar dacă e încă după-amiază.

Hideo sună la uşă. De cealaltă parte se aude o voce înfundată, feminină. O clipă mai târziu, uşa se deschide şi dezvăluie o femeie îmbrăcată într-un pulover impecabil, pantaloni şi papuci de casă. Clipeşte prin nişte ochelari care îi măresc ochii. Apoi chipul i se încreţeşte de bucurie când îl recunoaşte pe Hideo. Râde uşor, strigă pe cineva peste umăr în japoneză şi apoi îşi deschide braţele pentru el.

Hideo se înclină, mai jos decât l-am văzut făcând-o pentru oricine.

— *Oka-san*, spune el, înainte s-o cuprindă într-o îmbrăţişare călduroasă.

Îmi zâmbeşte apoi sfios, iar ea se întinde să-i atingă ambii obraji, de parcă ar fi un băieţel.

— Ea e mama mea.

Mama lui! Un sentiment cald mă învăluie, aducând cu sine un fior de emoţie. Mă înroşesc şi îi urmez exemplul, înclinându-mă cât de jos pot. Hideo arată spre mine.

— *Oka-san*, spune el. *Kochira wa Emika-san desu.*

Aceasta este Emika, mă informează traducerea mea.

Murmur un salut ruşinat şi îmi plec capul respectuos. Ea îmi zâmbeşte călduros, mă atinge pe obraji şi pe mine şi spune ceva despre părul meu. Apoi ne invită pe amândoi înăuntru, departe de lume.

Ne scoatem pantofii la uşă şi ne punem papucii de casă pe care ni-i oferă mama lui Hideo. În interior, casa este însorită, confortabilă şi absolut imaculată, cu fotografii înrămate şi plante verzi în ghivece, oale de lut şi sculpturi metalice bizare.

Un covoraș și o rogojină de bambus acoperă podeaua livingului, iar pe ele se află o măsuță joasă cu un ceainic și cești. O ușă glisantă deschisă dezvăluie o grădină Zen luxuriantă. Acum îmi dau seama de ce Hideo și-a personalizat așa casa din Tokio – probabil îi amintește de *acest loc*, de adevărata lui casă. Sunt pe cale să comentez cât de frumoasă e casa, când o voce automată vine din boxele plasate undeva în tavan.

— Bine ai venit acasă, Hideo-san! spune vocea.

În bucătărie, aragazul pornește sub un ibric, fără ca nimeni să-l fi atins.

Tatăl lui vine să ne salute câteva minute mai târziu. Mă uit la ei, luptându-mă cu un val de invidie. Cuplul se agită pe lângă fiul lor cu entuziasmul părinților care nu ajung să-și vadă copiii la fel de des cum și-ar dori.

Mama lui Hideo exclamă ceva despre prepararea unei gustări și țâșnește afară, lăsându-și ochelarii pe masă. Fără să rateze o secundă, Hideo ia ochelarii, o urmează pe mama lui în bucătărie și îi amintește politicos să îi poarte. Apoi deschide frigiderul și vede că nu sunt produse cu care să se prepare o gustare. Mama lui Hideo se încruntă, derutată, și îi spune că era sigură că are ceva. Hideo îi vorbește cu o voce scăzută, afectuoasă, cu mâinile pe umerii ei, asigurând-o că va trimite pe cineva după mâncare imediat. Tatăl lui îi privește de pe hol, tușind puțin – sunetul arată că ar fi cronic. Mă mir. Niciunul dintre părinții săi nu e în vârstă, însă par mai fragili decât ar trebui. Îmi amintește de lucruri neplăcute.

Când Hideo revine lângă mine și mă vede privindu-l, ridică din umeri.

— Dacă nu îi amintesc eu, sistemul inteligent al casei o va face, îmi explică el. Îi supraveghează când eu nu sunt aici. Refuză să accepte servitori.

Vocea lui pare normală, dar l-am auzit de suficiente ori ca să detectez o tristețe adâncă în esența ei.

— Părinții tăi au locuit dintotdeauna aici? decid să întreb.

— De când ne-am mutat de la Londra. Hideo arată spre obiectele decorative de pe mese. Mama a învățat să facă oale de lut de când s-a retras din activitatea științifică. Sculpturile metalice sunt făcute de tata, sudate împreună din piese de computer rămase în plus de la atelierul de reparații.

Mă opresc să admir o sculptură. Doar acum văd că fiecare piesă, deși geometrică și abstractă, pare reprezentativă pentru viețile lor personale. Un cuplu mergând braț la braț. Scene de familie. Unele dintre ele reprezintă părinți cu *doi* băieți. Mă gândesc la portretul pe care l-am văzut în casa lui Hideo.

— Sunt frumoase.

Hideo pare mulțumit, însă eu simt partea aceea tăcută și întunecată a lui întorcându-se cu cât stăm mai mult aici, de parcă venirea acasă l-ar fi alimentat cu necesarul de energie. Privește pe fereastră un moment, apoi îmi face semn.

— Emika, spune, zâmbind ușor, ai încercat un *onsen* de când ești în Japonia?

— Un *onsen*?

— Un izvor termal.

— Ah. Îmi dreg glasul, iar obrajii mi se colorează. Nu încă.

Hideo arată spre ușă.

— Vrei?

●●●●

ÎN TIMP CE SOARELE ÎNCEPE să apună, Hideo mă duce într-un loc din care se vede un șir de munți, unde există o casă de baie, înconjurată de cireși în floare. Îl privesc atentă. Starea i s-a îmbunătățit de la sosire, însă nu a trecut complet la personalitatea sa obișnuită. Acum, merg în liniște lângă el, când ne

apropiem de intrarea în casa de baie, întrebându-mă cum l-aș putea înveseli.

— Vii des aici? mă interesez, când ne apropiem de intrare.

Hideo încuviințează.

— E *onsen*-ul meu privat.

Apele izvorului termal sunt liniștite, iar deasupra plutește un nor de abur. Pietre netede înconjoară marginea izvorului, iar florile cireșilor cad din copaci, ajungând să se odihnească pe suprafața apei. O parte a izvorului dă spre un șir de munți, ale căror creste tocmai surprind ultimele raze ale soarelui. Cealaltă parte dă spre un râu.

Când mă îndrept spre izvor, în halat, Hideo e deja înăuntru. Sunt bucuroasă că e atât de cald. Așa pot să-mi justific roșeața, care deja amenință să îmi ardă fața, când îi studiez părul ud și mușchii dezveliți. Îmi dreg glasul, iar Hideo privește într-o parte, politicos, dându-mi timp să-mi scot halatul și să intru în apa fierbinte. Închid ochii și scot un mic geamăt de ușurare.

— Nu mai plec niciodată, murmur eu, când el mi se alătură.

Îmi dă șuvițele ude de păr pe spate, apoi ne împinge într-un colț, unde mâinile i se prind de marginea izvorului de-o parte și de alta a mea. Fața mea e la fel de fierbinte ca apa acum și îmi dau seama că pielea noastră expusă se atinge.

— Ce înseamnă astea? murmură el, trecându-și o mână peste brațul meu tatuat.

Degetele lui trasează linii umede pe pielea mea.

Cu o privire mulțumită, mă uit în jos și îmi întind brațul, ca să vedem tot ansamblul.

— Păi, șoptesc eu, floarea este un bujor, preferata tatei. Degetele mele se îndepărtează de încheietură, urmate de degetele lui Hideo. Valurile oceanului îmi amintesc de California, fiindcă m-am născut în San Francisco.

Mâna lui Hideo se oprește aproape de cot, pe o sculptură geometrică elaborată care iese din valuri.

— Și?

— O structură Escher, răspund. Sunt fană.

Hideo zâmbește.

— Bună alegere.

Zâmbesc și eu, foarte conștientă de atingerea lui caldă pe brațul meu. Mâna mea îmi urmărește tatuajul, oprindu-se scurt deasupra unei serii de pene stilizate care plutesc spre cer, apoi deasupra cerului care trece într-un câmp de planete, cu inelele înclinate asemeni unui disc vechi, care devine apoi partituri muzicale pe care este scrisă o melodie.

— „Regina Nopții", aria lui Mozart, termin. Pentru că, ei bine, mă imaginam ca fiind una.

— Hmm. Hideo se apleacă să mă sărute pe gât, iar eu mă cutremur. Un vânător de recompense care circulă prin Lumea Întunecată, șoptește el. Foarte adecvat.

Închid ochii. Am gura întredeschisă și absorb căldura brațelor sale încolăcite în jurul meu, a săruturilor care îmi tatuează pielea umedă. Cicatricele aspre de pe încheieturile sale îmi ating talia, când mâinile lui mă trag mai aproape. În ochii lui e o timiditate care-l face să arate foarte tânăr, o expresie care-mi atrage inima spre el. Nu-mi amintesc când am început să ne sărutăm, sau când ne oprim, sau când se sprijină de mine, amețit, șoptindu-mi numele. Parcă am exista într-o ceață de căldură și amurg, și nu știu unde zboară timpul, însă mi se pare că se lasă noaptea într-o clipită, și în curând ne înghite întunericul. Acum suntem tăcuți, cu capetele sprijinite de pietrele care mărginesc izvorul și privind felinarele care luminează apa cu aur. Deasupra noastră, stelele clipesc una câte una, luând naștere – stele *adevărate*, nu o simulare virtuală. De-abia e trecut de amurg,

dar deja pot vedea mai multe stele decât am văzut vreodată, acoperind cerul cu o pătură de lumină.

Hideo are și el fața întoarsă spre stele.

— Sasuke se juca în parc, spune el într-un final, vocea lui scăzută umplând spațiul pustiu.

Îmi întorc capul pe pietre, ca să-l aud mai bine. Pare gânditor acum, cu mintea departe.

De asta am venit aici. Acesta e secretul care-l apasă. Îmi întorc ușor capul spre el, așteptând să continue. Pare să dezbată în tăcere, întrebându-se dacă să-mi permită accesul în lumea lui va fi o mare greșeală.

— Ce s-a întâmplat? șoptesc.

Oftează, închide ochii o clipă, apoi face o mișcare subtilă cu mâna. Un ecran apare între noi. Hideo împărtășește cu mine o Amintire.

Accept, fără un cuvânt. În clipa următoare, *onsen*-ul și noaptea care se lasă dispar, iar Hideo și cu mine stăm la marginea unui parc, înconjurați de o după-amiază aurie de toamnă, unde soarele îmbracă pomii într-o ceață luminoasă. Câteva mașini automate sunt parcate pe alee. Frunze roșiatice și portocalii alunecă leneș pe jos, stropind iarba verde cu culori calde. La scurtă distanță de noi, doi băieți se îndreaptă spre parc. Îl recunosc imediat pe unul dintre ei ca pe un Hideo copil; celălalt trebuie să fie fratele lui.

— Dar nu inventaseși încă NeuroLink când s-a întâmplat asta, nu? întreb, privindu-i pe băieți intrând în parc. Cum ai creat Amintirea asta?

— Îmi amintesc fiecare detaliu din ziua aceea, răspunde Hideo. Aveam nouă ani. Sasuke, șapte. Arată spre imaginea fraților. Așezarea parcului, poziția fiecărui copac, frunzele aurii, temperatura, unghiul luminii... Îmi amintesc totul de parcă s-ar fi

întâmplat acum câteva minute. Aşa că am reconstruit momentul ca Amintire, în întregime, adăugând detalii noi în fiecare an.

Urmărim acum din perspectiva micului Hideo, care merge calm, cu frunzele sfărmându-se sub ghete, având gulerul hainei ridicat ca să se apere de frigul zilei. Scoate un fular albastru din ghiozdan. Fugind în faţa lui e Sasuke, în mod clar mai mic, numai râsete şi rânjete, cu ghetele sfărmând frunze când sprintează înainte. Când băieţii vorbesc, o fac în japoneză.

— *Yukkuri, Sasuke-kun!* strigă Hideo la fratele său, fluturând fularul în aer. Citesc traducerea în engleză, cât el continuă. Mai încet, Sasuke! Pune-ţi fularul! Mama o să mă ucidă dacă nu-l porţi.

Sasuke îl ignoră. Duce un coş plin cu ouă de plastic, toate colorate cu albastru.

— Bine, de data asta tu eşti roşu! îi strigă lui Hideo peste umăr. Eu sunt albastru. Dacă ţi le iau pe toate înainte ca soarele să ajungă acolo – se opreşte ca să arate unde –, trebuie să-ţi cumpăr maşinuţa preferată.

Hideo îşi dă ochii peste cap şi scoate un oftat iritat când ajung în poiana centrală a parcului.

— Dar face parte dintr-un *set*! argumentează el, deşi nu spune nu.

Îl ajunge în sfârşit pe fratele lui. În ciuda protestelor lui Sasuke, Hideo îl obligă să stea cuminte, în timp ce îi înfăşoară fularul albastru în jurul gâtului şi îi ridică gulerul mai sus.

— Nu putem sta mult. Tata are nevoie de ajutor la magazin înainte de cină, iar mama stă la laborator până târziu.

Sasuke se bosumflă puţin, ca un frate mai mic.

— Bine, mormăie el.

Băieţii se despart şi se îndreaptă spre capete opuse ale parcului. Hideo scoate din ghiozdan o pungă cu ouă roşii de

plastic. Amândoi încep să arunce ouăle peste tot, fiecare străduindu-se să le ascundă bine de celălalt.

Un ou albastru se rostogolește în câmpul vizual, iar Hideo ridică ochii și-l vede pe Sasuke cu un rânjet prostesc.

— L-am aruncat prea tare! strigă el. Mi-l arunci înapoi?

Hideo înșfacă oul și îl aruncă înapoi la fratele lui. Oul zboară departe din poiană și dispare în hățișul de copaci, acolo unde aceștia veghează malurile unui pârâu acaparat de bambuși. Râde când rânjetul lui Sasuke devine o expresie exasperată.

— Așteaptă-mă, Hideo! strigă peste umăr, și apoi se îndreaptă spre copaci să aducă oul.

Hideo îi întoarce spatele și se apucă de pus celelalte ouă. Câteva minute mai târziu, privește peste umăr.

— Ai terminat? întreabă el.

Niciun răspuns.

Se ridică și se întinde, savurând strălucirea caldă a soarelui după-amiezii.

— Sasuke! strigă el din nou, către hățiș.

Singurele sunete care îi răspund sunt curgerea slabă a pârâului și foșnetul frunzelor aurii care plutesc în aer. Briza șoptește printre bambuși.

Câteva secunde mai târziu, Hideo oftează și se îndreaptă spre capătul de parc al fratelui său.

— Haide, că nu avem toată ziua! spune el. Sasuke! Grăbește-te!

Îl urmărim printre copaci și în ierburile prea înalte, încetinind ocazional, când stratul de iarbă devine prea gros.

— Sasuke? strigă din nou Hideo.

Vocea lui sună diferit acum. Exasperarea a dispărut și a fost înlocuită de o urmă de confuzie.

Se oprește în mijlocul copacilor, uitându-se în jur, de parcă nu i-ar veni să creadă că mai era o persoană aici cu câteva clipe

în urmă. Trec minute bune, iar el caută peste tot în hăţiş. Strigă iar. Acum are o notă de îngrijorare în glas. Apoi de teamă. Niciun semn de alt băiat. De parcă pur şi simplu ar fi încetat să existe.

— Sasuke?

Vocea lui Hideo devine disperată. Creşte ritmul paşilor şi ajunge să alerge. Se grăbeşte afară din hăţiş şi înapoi în poiană, sperând că fratele lui s-a întors fără să-l audă. Dar restul parcului rămâne pustiu, în timp ce ouăle de plastic albastre şi roşii ale băieţilor sunt încă împrăştiate pe iarbă, aşteptând să înceapă jocul.

Hideo se opreşte în mijlocul poieniţei. Amintirea e marcată de panică acum, cu lumea înceţoşându-se în jurul nostru, pe măsură ce Hideo se roteşte pe loc, privind într-o direcţie, apoi în alta, apoi fugind spre altă bucată de parc. Viziunea se clatină uşor în timp ce face toate astea. Respiră întretăiat, trimiţând nori de ceaţă în aerul deja răcoros. Când îi surprind expresia feţei în metalul unei maşini parcate, ochii lui sunt mari şi întunecaţi, pupilele dilatate de groază.

— Sasuke! *Sasuke!*

Fiecare strigăt începe să semene tot mai mult cu un ţipăt. Hideo strigă şi strigă, până când îi cedează vocea.

Se opreşte brusc, gâfâind, şi îşi prinde capul în mâini.

— Linişteşte-te, îşi spune. Sasuke s-a dus acasă. Încuviinţează singur, crezând asta. S-a dus acasă mai devreme, fără să-mi spună. Acolo e.

Fără să mai ezite, începe să fugă spre casă, scrutând rapid trotuarele, uitându-se după spatele unui băieţel cu fular albastru.

— Te rog, te rog, îmi dau seama că îşi şopteşte în timp ce merge.

Cuvintele continuă într-un şir repetat, subţire ca o fantomă.

Nu se oprește din alergat până ce nu ajunge acasă, o casă pe care acum o recunosc. Bate la ușă până când tatăl lui deschide, cu expresia încurcată.

— Hideo, ce faci aici? Își ițește capul și se uită în spatele lui, la trotuar. Unde e fratele tău?

La întrebarea asta, Hideo pare să se clatine pe loc, și îmi dau seama că în acel moment știe că fratele lui nu s-a mai întors acasă, știe că s-a întâmplat ceva cumplit. În spatele lui, soarele a început să apună, inundând peisajul de la auriu la roz.

Tot ce pot gândi este că ziua aceea era groaznic de frumoasă.

Amintirea se încheie. Sunt uimită când reapare *onsen*-ul în jurul meu și al lui Hideo, la fel și ceața liniștită a apei fierbinți și strălucirea luminii felinarelor pe pietre. Îl privesc. Nu spune nimic și nu se uită la mine. Nici măcar nu pare să mai fie aici, fiindcă privirea lui e distantă și mohorâtă. Îi este teamă. După o pauză, îmi mai arată o Amintire. E aceeași secvență, doar că a alterat peisajul, mutând pârâul puțin mai încolo. Apoi, o a treia Amintire. Aceeași secvență, dar cu frații în poziții diferite.

— Nu pot să-ți spun de câte ori am revăzut scena asta în capul meu, îmi zice într-un târziu, cu o voce joasă.

Trece la alta, și apoi la alta, fiecare cu detalii subtile modificate. De data asta îl văd pe Hideo întorcându-se cu câteva secunde mai devreme și chemându-l pe Sasuke înapoi, înainte să intre în hățiș. O alta îl arată pe Hideo conducându-l pe Sasuke afară din parc și acasă înainte să înceapă să joace. Alta, pe Hideo mergând împreună cu Sasuke după oul de plastic, în loc să-l lase singur. Inima mi se rupe puțin câte puțin cu fiecare variație. E un iad infinit.

— Îmi amintesc fiecare detaliu despre ziua aceea, mai puțin cele care contează. Unde s-a dus. Când nu i-am mai auzit pașii pe frunze. Cine l-a luat. Mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă

făceam una sau alta. Dacă lucrurile s-ar fi schimbat chiar foarte puțin. Clatină din cap. Maxilarul îi e atât de încordat, încât mă tem că și l-ar putea rupe. Nu știu. Așa că tot construiesc.

Se torturează singur. Privesc, cu un nod în gât, o nouă Amintire construită, de data aceasta a aceleași nopți, cu lanterne dansând prin parc. Vocile mamei și tatălui său sunt ascuțite și disperate, frângându-se cu fiecare secundă. Apoi scena se mută la un Hideo copil, în genunchi în fața părinților, suspinând, cerând iertare, isteric, de neconsolat, chiar dacă ei încearcă să-l ridice. Scena se mută iar, la Hideo, care stă ghemuit în pat, în tăcere, ascultând plânsetul înfundat al mamei sale venit din dormitorul părinților. Se mută la el, mergând în fiecare dimineață să se uite în oglindă... și văzând cum o șuviță subțire, cenușie, îi crește în păr. Tresar. Trauma asta l-a albit. Și, chiar dacă nu sunt el, înțeleg, și chiar și fără Conexiune, simt rușinea teribilă, nesfârșită, care-i întunecă inima.

Încerc să-mi imaginez că tata ar fi dispărut într-o bună zi, fără să se mai întoarcă vreodată. Cum trebuie să fi fost să suferi fără niciun final, să trăiești cu un mister nerezolvat răsucindu-ți mereu un pumnal în inimă. Mă gândesc la lumina de pe veranda casei părinților săi, aprinsă atât de devreme după-amiază. Îmi imaginez suferința și, chiar și în imaginația mea, inima îmi sângerează.

Trece un moment lung după ce Amintirile se încheie, moment umplut cu nimic altceva decât cu sunetul apei care se scurge printre pietre. Când Hideo vorbește iar, vocea îi e joasă, apăsată de o vină chinuitoare, spectrală.

— N-au mai vorbit niciodată despre Sasuke după dispariția lui. S-au învinuit pe ei, și-au luat rușinea pe propriii umeri și au purtat-o în tăcere. Vecinii noștri și poliția n-au mai vorbit nici ei despre Sasuke, din respect pentru ai mei. Nu pot privi fotografii cu el. Am putut păstra doar ce aveam eu. Acum el

există doar în sculpturile lor. Mama a îmbătrânit peste noapte. Ţinea minte *totul*. Era conducătorul unei echipe de neurologi. Acum rătăceşte lucruri şi uită ce făcea. Tata a dezvoltat o tuse care nu a mai dispărut. Se îmbolnăveşte des. Ochii lui Hideo trasează conturul constelaţiei Gemenilor, stelele care formează cei doi fraţi. Cât despre mine... ei bine, lui Sasuke îi plăceau jocurile. Ne jucam în fiecare zi, inventam tot felul de jocuri împreună. Era mai isteţ ca mine – luase cu brio fiecare test şi ar fi intrat fără efort la orice academie de elită la care te poţi gândi.

Acum înţeleg.

— Ai inventat NeuroLink din cauza a ce s-a întâmplat cu fratele tău. Warcross a fost inspirat de jocul acela pe care Sasuke a vrut să-l jucaţi în parc. Ai creat Warcross pentru el.

Se opreşte, iar apa îl împresoară, susurând. Se întoarce spre mine.

— Pentru el fac *totul*.

Îi ating braţul cu mâna. Nimic din ce spun nu ar putea fi bine acum, aşa că nu spun nimic. Doar ascult.

— Nu vorbesc despre el, Emika, spune Hideo, după încă o tăcere. Priveşte iar într-o parte. N-am mai vorbit despre el de ani de zile.

Acest Hideo nu are nici avere, nici faimă, nici geniu. Este un băieţel, care aşteaptă în fiecare zi ca fratele lui să se întoarcă, care adoarme în fiecare noapte cu acelaşi coşmar, prins pentru totdeauna în capcana întrebării ce-ar fi fost dacă ar fi făcut *ceva*, *orice*, diferit. E greu să descrii pierderea cuiva care nu a trăit-o, imposibil să explici toate felurile în care te schimbă. Dar, pentru cei care împărtăşesc asta, nu e nevoie de cuvinte.

Hideo se împinge de la marginea pârâului şi face semn spre scările care duc spre casa de baie. Îmi oferă mâna. O accept, cu ochii aţintiţi, ca de obicei, pe cicatricele de pe încheieturile sale.

— Se face târziu, îmi spune el cu blândeţe.

24

În seara asta luăm cina cu părinții lui Hideo. Mă uit cu câtă grijă prăjește Hideo carnea, taie legumele și pune orezul în fierbător. În timp ce face asta, mama lui e îngrijorată de aspectul meu.

— Copila asta, îl dojenește ea cu blândețe, zâmbindu-mi. Hideo, de ce nu o hrănești? Asigură-te că-i dai un bol plin. O să-i aducă puțină culoare în obraji.

— *Oka-san*, spune el, oftând. Te rog.

Ridică din umeri.

— Îți spun eu că are nevoie de hrană dacă e ca mintea ei să funcționeze așa cum trebuie. Îți amintești ce ți-am spus despre felul în care neuronii noștri folosesc energia livrată prin sânge?

Schimb un zâmbet îndurerat cu Hideo, în timp ce ea se lansează într-o explicație despre sânge.

Hideo este cel care pune masa, care așază mâncarea pe ea și care toarnă ceai tuturor. Cina este atât de gustoasă, încât mi-aș dori să dureze o veșnicie: bucăți suculente și moi de pui, prăjite perfect; orez lucitor, cu un ou prăjit deasupra; legume ușor murate ca garnitură; ca desert, prăjituri mochi moi, din făină

de orez lipicioasă, fiecare umplută cu căpşuni şi pastă de fasole roşie dulce; ceşti alinătoare cu ceai verde fierbinte. Cât mâncăm, părinţii lui Hideo vorbesc între ei în japoneză, cu voci scăzute, strecurând zâmbete ocazionale în direcţia mea, de parcă ar crede că mişcările le sunt prea subtile ca eu să le remarc.

Îl înghiontesc pe Hideo, care stă lângă mine.

— Ce spun? şoptesc.

— Nimic, răspunde el, chiar dacă îl văd că se înroşeşte uşor. De obicei nu am timp să gătesc, aşa că acum comentează.

— Dar mie mi-ai pregătit cina? zic eu rânjind.

Zâmbetul pe care-l primesc în schimb de la creatorul Warcross este, dintre toate, *ruşinat*.

— Păi, spune el, am vrut să fac ceva pentru tine. Mă priveşte în expectativă. Îţi place?

Cutii de cadou din piele întoarsă cu skateboard-uri electrice valorând cincisprezece mii de dolari. Zboruri cu avionul privat. Dulapuri pline de haine scumpe. Cine la restaurante pe care le deţine. Şi totuşi, nimic dintre toate nu mi-a făcut inima să tresară ca această privire sinceră, plină de speranţă, de pe chipul lui, cât aşteaptă să audă dacă mi-a plăcut mâncarea pregătită pentru mine.

Îl împing cu umărul, ţinând castronul.

— A fost decentă, răspund.

Clipeşte surprins, apoi pare să-şi aducă aminte ce mi-a spus cândva, la prima noastră întâlnire. Râde.

— Accept, spune el, lăsându-se pe spate.

Şi totuşi, chiar dacă vorbeşte cu uşurinţă cu părinţii săi, nu mă pot abţine să nu mă gândesc la cuvintele lui de mai devreme, despre cum subiectul Sasuke nu este niciodată discutat cu ei, despre durerea şi ruşinea lor, care sunt atât de adânci, încât nu pot suporta nici măcar să aibă o fotografie cu al doilea

fiu al lor în casă. Nu e de mirare că nu am auzit nimic despre asta în toate documentarele despre Hideo la care m-am uitat. Nu e de mirare că are o politică a companiei atât de strictă despre subiectul familiei.

— Nu vor să se mute, îmi spune Hideo pe drum înapoi spre Tokio. Am încercat să-i conving de o mie de ori, dar nu vor să părăsească vechea noastră casă. Așa că fac tot ce pot să îi țin în siguranță acolo.

— În siguranță?

— Există gărzi de corp care le supraveghează casa tot timpul.

Firește. Nici măcar nu i-am remarcat, dar acum mă gândesc la trecătorul de pe stradă, la grădinarul care lucra la gard.

Când mașina lui trage în spatele dormitorului Cavalerilor Phoenix, e aproape miezul nopții. Mă uit la straturile de pe geamurile fumurii, care acum arată un interior gol de mașină, astfel încât nimeni să nu ne poată vedea înăuntru.

— Ne vedem curând, îi șoptesc, nedorind să plec.

Se apropie, îmi atinge bărbia cu mâna și mă ghidează într-un sărut. Închid ochii și mă bucur de el.

În sfârșit, mult prea repede, se retrage.

— Noapte bună, murmură.

Trebuie să mă forțez să nu mă uit în urmă după ce cobor din mașină și mă îndrept spre dormitor. Dar, chiar și la multă vreme după ce mașina a plecat și am rămas singură, prezența lui rămâne. În seara asta am văzut o expresie nouă în privirea lui, genul rezervat doar pentru puțini... dar mai are încă secrete. Mă întreb cât va dura să mai descopăr unul.

●●●●

RESTUL SĂPTĂMÂNII parcă zboară. Vineri dimineață, zgomotul cunoscut al lui Asher izbind cu scaunul cu rotile în ușa mea mă trezește din somnul agitat.

— Al treilea meci! strigă el, cu o evidentă anticipare în voce, care acum se pierde pe hol. Să mergem! O să-i distrugem pe Cavalerii Norilor cât ai zice peşte!

Îmi trec o mână peste faţă. Azi mă simt ameţită, cu mintea obosită şi cu inima încă bătând nebuneşte după încă o tură de coşmaruri. Îmi simt membrele grele când mă târăsc din pat. În timp ce mă îmbrac, un mesaj îmi apare pe ecran. E de la Hideo.

Mult succes azi! O să te privesc de la balcon.

Clatin din cap. Acum le dă cu tifla atacatorilor.

Credeam că te ţii departe de zona superioară.

Am refăcut camerele de securitate, am schimbat cablurile stadionului, iar paza s-a dublat. Ar fi proşti să atace în acelaşi loc. O să fiu bine.

Ştiu deja că nu-l pot convinge să se răzgândească.

Fii atent, bine? Ţine-ţi ochii deschişi.

Mă tem că vor fi aţintiţi asupra ta.

Grija nu îmi părăseşte gândurile, dar cuvintele lui mă fac să zâmbesc. Mă îndrept spre parter.

Ceilalţi Cavaleri Phoenix discută cu entuziasm pe drum spre stadion. Mă simt ciudat de deconectată de toate. Ren nu pare să se poarte diferit cu mine, dar nonşalanţa lui mă deranjează şi mai mult. Poate că la urma urmei ar fi trebuit să-i spun lui Hideo despre el. Poate că ar fi fost descalificat din meciul de azi. Îmi mijesc ochii, privindu-l pe Ren făcând glume cu Asher.

Nu. Să-l ia naiba dacă el crede c-o să mă scoată din elementul meu. O să mă folosesc de el mai departe ca să-i dau de capăt.

Stadionul pare în ceață azi, iar când intrăm în arenă și mergem în cabinele individuale, simt că intru într-o negură. Crainicul are o voce îndepărtată, iar uralele publicului devin o amestecătură de zgomot de fond. Îmi întorc capul spre balcon. Evident, Hideo e acolo, înconjurat de gărzi de corp.

Când lumea se întunecă, mă trezesc brusc transportată pe alt tărâm.

— Bine ați venit la Nivelul Orașului Pierdut!

Ecoul vocii crainicului se pierde, în timp ce lumea virtuală se materializează în jurul nostru. O lumină slabă e filtrată de pe suprafața oceanului, destul de sus. Mă trezesc plutind deasupra unui oraș spectaculos în ruine, înconjurat pe toate părțile de ziduri făcute din coral colorat. Stâlpi de piatră se înalță peste suprafață. Peste tot se văd grămezi de piatră, care par să fi fost cândva teatre și băi maiestuoase. O lumină turcoaz lucește dintre unele crevase, formând dungi sclipitoare care par să ne arate drumul. Ruinele se întind cât vezi cu ochii, lumina soarelui dansează pe suprafața lor, iar peste ele se întinde un câmp de energizante ca niște bijuterii. Singurul lucru care ne face să nu ne simțim complet implicați sunt uralele mulțimii.

Privesc de o parte și de alta. Coechipierii mei sunt toți prezenți, purtând costume de un alb orbitor, cu papuci de scufundare în picioare și aripioare la brațe. Îmi privesc mâinile. Au butoane în palme. Când încerc să le apăs, avatarul meu se mișcă ușor înainte. Așa ne vom deplasa.

Departe, de partea cealaltă a ruinelor, apar rivalii noștri. Cavalerii Norilor. Sunt îmbrăcați în galben aprins, care contrastează cu nuanța de albastru a nivelului. Toți ochii noștri sunt ațintiți asupra lor, mai puțin ai lui Ren. Mă uit la el și-l văd

privind deja în jos, la ruine, căutând parcă ceva. Îmi încleștez maxilarul. *Urmărește-l.*

— Pe locuri, fiți gata, *luptați*!

Începe meciul. Asher latră comenzi prin canalul de comunicații, iar noi ne răspândim imediat. De cealaltă parte, Cavalerii Norilor plonjează spre ruine, fără îndoială gata să se piardă în labirintul de structuri dărăpănate. Plonjăm și noi. Îmi strâng pumnii peste butoanele din palme și țâșnesc înainte, prin apă, într-o mișcare rapidă, lăsând o dâră în urma mea. În centrul câmpului vizual îmi apare o bară care îmi arată cât oxigen mai am.

Ajungem în punctul în care ne despărțim, iar coechipierii mei reapar ca niște punctulețe pe o hartă mică de pe ecran. Singurul asupra căruia mă concentrez este Ren. El înoată departe de ceilalți, spre un șir de coloane prăbușite, care formează o peșteră. Ținând cont de ce s-a întâmplat după prima rundă, schimb cursul dictat de Asher și îl urmăresc pe Ren.

— Emi, oftează Asher prin canalul de comunicații. Poți măcar o dată să-mi urmezi comenzile? Am zis să mergi în *centru*, către amfiteatrul acela prăbușit.

— Am văzut o rută mai bună, mint eu, continuând în direcția mea. Nu-ți face griji.

Asher pare că ar dori să mă contrazică, dar se oprește, de parcă și-ar fi amintit mișcările mele de succes din ultimul meci.

— E singura mișcare solo pe care o faci, ai înțeles?

— Da, căpitane!

Dispare. Lumina scade în jurul nostru, și numai raze slabe de albastru și argintiu dansează pe formațiunile de piatră. Privirea mi-e ațintită asupra lui Ren. Se mișcă la o distanță sănătoasă în fața mea și tocmai a cotit. Unde merge?

— Se pare că echipa Cavalerilor Norilor tocmai și-a asigurat primul energizant rar din joc! ne înconjoară vocea crainicului. Au luat Invizibilitatea argintie-și-aurie!

Ar trebui să mă concentrez asupra jocului. Dar vreau să continui vânătoarea. Nivelul de oxigen începe să scadă. **Avertisment: 25% rămas** îmi clipește în față. Deasupra, văd un loc printre stânci în care bulele de aer ies într-un jet constant, dar, dacă mă opresc acum, s-ar putea să nu-l ajung niciodată pe Ren. Așa că trec peste și mă propulsez în față. Sunt foarte aproape.

Apoi, dintr-odată, totul se schimbă în jurul meu. Ruinele subacvatice dispar.

Nu mai plutesc în ocean, ci mă aflu într-o peșteră care mă înconjoară și mă ține captivă. O lumină slabă, stacojie, luminează spațiul. Zgomotul uralelor se taie brusc. Clipesc. Ce s-a întâmplat? În lumea reală, îmi ajustez căștile. Au o eroare? Se pare că am fost scoasă brusc din joc. Nici măcar nu-mi mai văd coechipierii pe hartă.

— E cineva? întreb, mișcându-mă.

Vocea mea are ecou.

Dacă jocul meu are o eroare, atunci ar trebui să-mi scot lentilele imediat și să anunț autoritățile. Jocul ar trebui pus pe pauză, ca să se găsească o soluție. În loc de asta, continui să privesc în jur, cu inima bătându-mi mai repede. Nu. N-a fost un accident. Nuanța roșiatică a locului e prea similară cu a Lumii Întunecate.

Când clipesc iar, în fața mea apare o siluetă înaltă. Poartă o armură neagră pe care m-am obișnuit deja s-o văd, iar chipul îi este complet ascuns de un coif întunecat, opac. Capul îi e întors spre mine. Pentru o secundă, ne uităm unul la altul în tăcere.

Delegatul lui Zero. Sau acolitul său.

Sau chiar el.

Îmi regăsesc glasul:

— Eşti cel pe care-l urmăreşte Hideo, spun, făcând un pas înainte.

— Şi tu eşti cea care mi-a luat urma. Lacheul lui Hideo.

Vocea lui sună profund distorsionată de ecourile peşterii.

E chiar el. Ştie cine sunt eu. Ştie ce fac. Mă gândesc la momentul când l-am văzut apărând în ultimul joc. Oare o făcuse ca să verifice dacă îl pot vedea? Iar acum a sabotat jocul ca să-mi poată vorbi direct.

— Coechipierii mei vor vedea că sunt captivă, îi spun. Cuvintele mele ies forţate şi frustrate, căci mă asaltează amintirile despre tentativa de asasinat asupra lui Hideo. Nu poţi continua să deranjezi fiecare lume.

Zero se apropie de mine, cu muşchii reliefându-i-se sub armura neagră, până când ne despart mai puţin de patruzeci de centimetri. Se uită în jos la mine.

— Uite ce văd colegii tăi.

O fereastră apare în centrul câmpului meu vizual şi văd ruinele subacvatice. Mă văd pe mine, ignorând comenzile lui Asher şi rătăcind într-o zonă la distanţă de ceilalţi, adunând energizante simple. Mă văd lăsându-mă prinsă într-o zonă evident lipsită de aer.

— Chiar acum, în ceea ce-i priveşte, ai reuşit să te închizi într-o peşteră subacvatică dintre ruine. Şi rămâi rapid fără aer.

— De ce eşti aici? Ce vrei?

— Sunt aici ca să-ţi fac o propunere, răspunde el.

Vocea îi reverberează în jurul meu.

— O *propunere*?

— Cum să-i zic altfel? O ofertă. O sugestie. O afacere. Alege tu.

O iau razna.

— Ţi-am făcut probleme, nu? Ai fost forţat să vorbeşti direct cu mine? Ce înseamnă asta, eşti furios că a reuşit cineva, în sfârşit, să se apropie de tine şi să te prindă?

— Ți se pare că sunt furios?

Cuvintele mele îl fac să râdă. E un sunet profund, tăcut.

— Ești prea bună ca să lucrezi pentru el. Cu cât te plătește Hideo ca să rămâi loială? Ca să vii când te cheamă? Sau altceva te atrage spre el?

— Farmecul tău mă copleșește, îi spun sec.

— Și dacă îți fac o contraofertă?

Îmi mijesc ochii.

— Chiar îmi propui să lucrez pentru tine?

— Toți avem un preț. Al tău care e?

— Nu.

Zero clatină din cap.

— Alege cu grijă.

— Dar am grijă.

— Serios? Se uită în jos la mine, așa încât îmi pot vedea avatarul reflectat în coiful lui. Fiindcă, din câte știu eu, ai dus o viață riscantă în New York City. Fiindcă ai riscat când ai ales cu cine te... *implici*.

Mă străbate un fior. A făcut cercetări despre trecutul meu? M-a urmărit? Știe despre mine și despre Hideo?

— Și *tu* n-ai găsit persoana potrivită, îi spun printre dinți.

— Îți făceam un compliment.

— Asta e ideea ta de compliment?

— Nu sunt recunoscut pentru generozitate, Emika. Interpretează asta cum vrei.

Strâng pumnii.

— Atunci, poți să-ți iei oferta generoasă, spun pe un ton scăzut, avansând spre el, și să ți-o vâri în fundul virtual!

Când privesc în jos, remarc oripilată că brațul costumului meu, la început alb strălucitor, se înnegrește. Plăci de armură neagră se prind de încheietura mea, apoi îmi acoperă

antebraţele şi mi se strecoară spre umeri. Îmi tapează pieptul şi gâtul, talia şi picioarele. Mă sufoc şi icnesc, şi fac un pas înapoi, de parcă asta îl va opri. Dar deja nu mai arăt ca un Arhitect. Arăt ca vânătorul lui, îmbrăcată complet în negru.

— Dispari! mârâi eu. Înainte să te ucid.

— Tu eşti, răspunde el, cea care a venit la mine.

Cuvintele lui mă înfurie şi mai tare.

— O să-ţi mai dau o şansă să te predai. Ne va face viaţa mai uşoară tuturor.

Mă priveşte doar în tăcere, cu un calm înnebunitor. În sfârşit, pare să plece.

— O să-ţi pare rău, mă avertizează el.

Apoi, înainte să pot striga altceva în direcţia lui, dispare. La fel şi peştera stacojie.

Deodată, sunt aruncată înapoi în joc. Zgomotul uralelor publicului se întoarce brusc, urmat de glasul şocat al crainicului şi de amestecul de voci al coechipierilor mei. Mă uit disperată în jos, aşteptându-mă să fiu încă îmbrăcată într-o armură neagră, la fel cu a lui Zero, însă a dispărut, de parcă ar fi fost o halucinaţie. Costumul meu alb de joc este intact.

— Emi? Ems! strigă Asher. Ce *dracu'* faci?

— Uită de ea, intervine vocea disperată a lui Hammie. A ieşit. Mă duc după Artefact *acum*!

Îmi dau seama că plutesc, înţepenită, în interiorul unui grup de ruine, cu doar un orificiu mic prin care pot vedea jocul. Asher încearcă în zadar să respingă trei Cavaleri ai Norilor. Îşi va pierde Artefactul. Încerc să mă izbesc în cuşca mea subacvatică, însă nu pot – şi atunci îmi dau seama că e pentru că nu mai am oxigen. Rezervele mele sunt de culoare roşie. Asta a vrut să spună Hammie. Sunt moartă, scoasă din rundă până mă pot regenera. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să cred! strigă crainicul. După prima victorie incredibilă, Cavalerii Phoenix pot fi descalificați devreme anul acesta, dacă nu fac ceva, și încă repede!

Hammie apare în ultima secundă, țâșnind în raza vizuală ca o fantomă acvatică. Se aruncă spre Artefactul Cavalerilor Norilor înainte ca ei să-și dea seama de prezența ei, chiar în același timp în care ei se aruncă spre al lui Asher. Ambele echipe iau celălalt Artefact aproape simultan. Mulțimea urlă.

Trec câteva secunde înainte ca scorul final să ne apară pe ecrane.

— Cavalerii Phoenix reușesc să obțină victoria la *o fracțiune de secundă*! strigă crainicul.

Lumea dispare din jurul meu, iar lumea reală – arena și publicul care se agită – îmi revin în câmpul vizual. Îl văd pe Asher ieșind din cabină într-o dispoziție criminală. Chipul îi este schimonosit de furie. Se uită urât la mine. Așa și ceilalți. Privesc hologramele imense de pe stadion, care redau secvențe din joc, și mă văd ignorându-i pe ceilalți și sabotându-le mișcările. Uralele se amestecă cu huiduielile în mulțime. Unii vor să se rejoace, fiindcă nu ar fi trebuit să câștigăm.

— Ce naiba s-a întâmplat? mă întreabă Asher, apropiindu-se de mine. A fost cea mai jenantă performanță pe care am văzut-o la un profesionist. Ai încercat să faci blat intenționat.

Ce pot să spun? Silueta lui Zero încă îmi plutește în minte, tăcută.

— Îmi pare rău, spun. Eu...

Asher își întoarce capul, dezgustat.

— Vorbim la dormitoare.

Cu coada ochiului, îl văd pe Roshan scuturând din cap, confuz, în timp ce Hammie privește în altă parte, dezamăgită. Am câștigat, dar n-a părut deloc o victorie. Privirea mi se mută

la Ren, care se uită la mine. Colțul buzelor i se ridică abia perceptibil. Îmi încleștez maxilarul. *Știe.*

Deodată, hologramele din arenă se schimbă. Mulțimea amuțește. Eu amuțesc. Coechipierii mei se opresc la unison.

Apoi, toată lumea izbucnește în icnete și strigăte. Eu pot să găsesc suficientă forță doar ca să mă uit la o captură de ecran pixelată, care este acum transmisă către toți cei din arenă și probabil tuturor celor care privesc jocul. Difuzată în toată *lumea*. Nu știu cine a făcut-o sau cum. Dar, cumva, știu că Zero e implicat. E începutul atacului său asupra mea.

Hologramele afișează o fotografie imensă cu mine ieșind din casa lui Hideo, noaptea, cu el aplecându-se să mă sărute, cu mâna lui ținând-o pe a mea. Nu poate fi confundată.

S-a aflat.

25

CAVALER PHOENIX FURĂ INIMA CELUI MAI ELIGIBIL MILIARDAR!

HIDEO TANAKA ÎȘI PRIMEȘTE SURPRIZA

JUCĂTOAREA SURPRIZĂ ȘI-A TRAS IUBIT MILIARDAR

ÎN EXCLUSIVITATE:
PRIMELE POZE CU HIDEO ŞI EMIKA

Când ajungem la dormitoare, mă duc direct în cameră, fără un cuvânt pentru nimeni. Mi-e prea teamă să mă uit la telefon. Mi-am dezactivat deja mesajele. Chiar şi-aşa, a fost imposibil să ratez titlurile care urlau pe marchizele din jurul Tokyo Dome, prezentând ştirile publicului. Acum, mă ghemuiesc pe pat, cu inima bătându-mi nebuneşte. Ţinând cont de cât de proastă era calitatea imaginii, cred că a fost făcută cu un obiectiv fantastic de puternic, de pe vreun deal îndepărtat.

După câteva minute, îmi reactivez ezitând mesajele și permit accesul lui Hideo. Imediat, apare un mesaj de la el.

Rămâi înăuntru. Trimit pază suplimentară la dormitoare.

Sunt pe cale să răspund, când răsună o bătaie în ușă. Vocea lui Hammie ajunge la mine.

— Intenționezi să rămâi acolo pentru toată viața? întreabă ea. Sau ai de gând să ne dai o explicație?

Mai rămân o clipă pe pat, cu capul în jos, adunându-mi forțele. Apoi oftez și mă ridic.

— Vin! răspund, și mă îndrept spre ușă.

Când o deschid, mă trezesc privind în ochii mijiți ai lui Hammie. Face o copertă de revistă să plutească între noi. Asta a publicat fotografia pixelată cu mine și cu Hideo, deasupra titlului: DRAGOSTE SAU TRĂDARE?

— Jos, îmi spune ea, fluturând degetele și ștergând coperta.

Se întoarce spre scări înainte să îi pot răspunde. Ezit, apoi o urmez.

În vestibul, Roshan activează scuturi de camuflaj la ferestrele înalte cât peretele, încercând să țină jurnaliștii la distanță – însă tot aud fotografii apăsând nebunește și văd blițurile camerelor reflectate în sticlă. Înainte ca ferestrele să se întunece complet, prind cu coada ochiului o bucată din curtea principală care duce spre poarta de pază. O mulțime de paparazzi s-au adunat acolo, unii dintre ei împingându-se cu agenții. Două gărzi fugăresc un reporter și un cameraman care au luat-o la fugă spre dormitor. E o frenezie alimentată continuu.

Roshan își ia ochii de la mulțimea de afară și se concentrează pe mine. Expresia lui blândă a fost înlocuită cu una bănuitoare. Asher mă privește încruntat. Mă așez pe canapele,

lângă Hammie, încercând să evit privirea lui Ren, dar, chiar și atunci, îi simt aroganța direcționată spre mine.

— Când aveai de gând să ne spui? începe Roshan.

— Păi... Scutur din cap. E complicat.

— Este? răspunde Hammie, privind cu dispreț la geamurile camuflate. De fiecare dată când nu ai vrut să rămâi cu noi mergeai să te vezi cu Hideo Tanaka? Suntem o echipă, Emi. Dar, evident, te-ai gândit că nu putem suporta relația ta sus-pusă.

Mă uit urât la ea.

— Ce se petrece între mine și Hideo nu are nicio legătură cu ce simt pentru tine și pentru echipă.

Asher se uită dur la mine.

— Are toate legăturile din lume. Tocmai ce ne-am calificat în finală, însă acum lumea crede că am câștigat necinstit – că favoritismul lui Hideo față de tine i-a făcut pe arbitri să dăruiască victoria Cavalerilor Phoenix.

— Nu, a fost clar că am câștigat, intervine Roshan. Mă privește, spunându-mi pe mute să mă apăr. Și trebuie să fie dificil să vorbești despre o relație ca asta. Nu? Te ascultăm, Em, dar dă-ne ceva.

Ce bine ar fi dacă ați ști măcar jumătate din ce se petrece.

— Cum aș fi putut să aduc vorba? Ține de viața mea personală. Nu m-am gândit că e cazul să pomenesc despre asta la antrenamente.

— Doar că asta ai făcut, spune Hammie. Erai mereu gata să sari peste timpul petrecut cu noi sau să pleci mai devreme de la antrenament. Și ce-a fost cu ce s-a întâmplat azi?

Asher încuviințează la cuvintele lui Hammie, continuând să mă privească.

— Ai ignorat tot ce-am spus. Mi-ai spus că știi tu mai bine. Ți-am oferit șansa fiindcă aveam încredere în tine, fiindcă

mi-ai dovedit că ești capabilă, dar... Se oprește, frustrat. Sunt *căpitanul* tău. Te-am ales prima la recrutare. Am muncit din greu să construiesc o echipă de calibrul nostru. Chiar dacă reușim să câștigăm campionatul anul ăsta, cine va crede că am meritat? Pot deja să văd titlurile. *Cavalerii Phoenix fac blat pe drumul spre victorie.*

— Haide, îl întrerup, cu o voce frustrată. E doar un joc. E...

— E doar un joc? întreabă Hammie.

Toți devin tensionați, iar eu știu că am zis ceva nepotrivit. E precis lucrul pe care m-am temut mereu să îl aud de la alții. Încerc să mă corectez, dar ea se apleacă în față și se uită urât la mine.

— Atunci, de ce mai ești aici? De ce concurezi în Warcross, dacă e atât de înjositor pentru tine? Nu trăiai în mahalalele din New York înainte să vii aici?

— Știi că n-am vrut să spun asta.

— Atunci, ar trebui să renunți la obiceiul de a spune lucruri pe care nu le gândești. Eu sunt foarte bună la Warcross. Faptul că sunt foarte bună mi-a permis să-mi cumpăr propria casă, să îmi trimit sora la o universitate bună. Se oprește să-și întindă brațele, arătând în jur. Nu de aceea toată lumea iubește Warcross? De ce suntem cu toții obsedați de NeuroLink – de ce îl folosești și *tu*? Fiindcă face lucrurile posibile?

— Nu asta am vrut să spun, repet eu. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegeți. Când miza este mult mai mare decât un campionat, atunci da, e *doar* un joc.

Nu mi-am planificat bine ieșirea, și îmi pare rău, parțial. Hammie nu-și crede urechilor. Apoi pare sceptică. Ren mă privește curios. Mă provoacă să spun mai mult.

— Așteaptă, spune Roshan, rotind un deget. Deci nu e doar un flirt. Ce vrei să spui cu o miză mult mai mare?

Inspir adânc. Totul îmi stă pe limbă acum, gata să se rostogolească afară, dar mă opresc chiar înainte de a spune prea multe. Ren e încă acolo, cu noi. Zero m-a amenințat. Nu merită să-i expun și pe ceilalți la risc. Mormăi o înjurătură și mă ridic.

— Îmi pare rău.

Hammie se sprijină într-un cot pe genunchi.

— Ne ascunzi ceva. Și nu înțeleg de ce.

— De ce nu ne spui, Em? întreabă Asher, cu o voce foarte scăzută.

— Am motivele mele.

O scânteie de compătimire apare în privirea lui Roshan. Colțul buzelor lui Ren tremură din nou, atât de subtil, încât nimeni altcineva nu remarcă, iar privirea lui devine dură. Mă uit la el direct, refuzând să îi dau satisfacția de a mă intimida. Apoi mă întorc și mă îndrept spre camera mea. Asher mă strigă, dar nu răspund.

Ai grijă, Emika.

Vocea îmi răsună în urechi. Mă opresc.

Acolo, pe ecranul meu virtual, se află Zero, stând la capătul coridorului care duce spre al doilea etaj, cu silueta îmbrăcată în armură neagră și cu coiful opac întors spre mine. Mi se usucă gura când îl văd.

Te-am avertizat.

— Ce faci aici? întreb, răgușită.

În spatele meu, aud vocea lui Hammie. Vine spre mine.

— Emi, spune ea, cu cine vorbești?

El mă privește calm. *Verifică-ți Amintirile.*

Lumile mele cu Amintiri.

Mi se oprește inima. Tastez o comandă rapidă și deschid o fereastră pentru Lumile mele cu Amintiri, toate acele momente

atent compartimentate petrecute cu tata, pe care le vizitez îndelung. *Nu. Te rog.* Când apar, înlemnesc.

Fișierele sunt goale. Opțiunea **Lume nouă** plutește deasupra lor.

Tremur. E imposibil. Am pus tot soiul de scuturi protectoare, le-am îngropat adânc în conturile mele, așa încât nimic să nu se poată întâmpla cu ele, le-am securizat în cloud, le-am clonat de mai multe ori, dintr-un exces de precauție. Caut frenetic versiunile mele clonate. Dar au dispărut și ele. Tata, fredonând vesel la masa noastră, în timp ce taie materialele. Tata, făcând ornamente de Crăciun pentru mine. Tata, arătându-mi cum să amestec vopselele. Tata, împărțind cu mine alune prăjite în Central Park; rătăcind pe holurile muzeelor; sărbătorindu-mi ziua de naștere.

Zero le-a șters pe toate.

Sunt împietrită de durere.

Dă-te din calea mea, și s-ar putea să ți le înapoiez. Continuă, și va fi numai începutul.

Strâng pumnii. Furia mi se ascute ca o lamă, îndreptată spre silueta împlătoșată din fața mea. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că lacrimile îmi împăienjenesc privirea. În spatele meu, Hammie mă ajunge din urmă.

— Emi, ce se petrece? întreabă ea.

Capul lui Zero se înclină ușor. De parcă ar râde de mine. *Prea târziu.*

Și atunci, o explozie ne aruncă în aer dormitorul.

26

O conductă de gaz defectă. Aceasta este explicația publică pentru explozie.

Nu înțeleg prea bine ce s-a întâmplat până nu văd știrile la televizorul din camera mea de spital. Din afară, arată oribil: acum, dormitorul Cavalerilor Phoenix este încă în picioare. O secundă mai târziu, o explozie asurzitoare și o minge de foc portocalie erup din acoperișul vestibulului. Geamurile se sparg în bucăți și sticla țâșnește peste tot. În timp ce focul se dezlănțuie incontrolabil, scoțând fum negru în aer, luminile din dormitoarele alăturate se aprind și jucătorii altor echipe vin în fugă. Unii strigă, alții își pun mâinile în cap, pierduți. Dar cei mai mulți aleargă și trec prin ferestrele sparte, strigându-ne pe nume. Chiar și nesuferitul de Tremaine e acolo, ajutându-l pe Roshan să-l scoată pe Asher afară.

Apoi ajunge prima mașină de pompieri, împreună cu ambulanțele.

Luminile umplu ecranul. Un crainic de știri vorbește din fața dormitorului nostru, apoi o intervievează pe Hammie, care pare derutată, strângând o pătură în jurul ei. Asher a suferit câteva

tăieturi și vânătăi de la sticla spartă, la fel și Roshan, însă, în mod miraculos, am supraviețuit cu toții.

Nu înseamnă că nu suntem zguduiți.

— Domnișoară Chen, îmi spune o asistentă, băgând capul pe ușă. Aveți un vizitator.

Mă ridic în capul oaselor, îmbrățișându-mi picioarele, și fac un semn din cap. Membrele îmi sunt amorțite.

— Bine, îi spun.

Pleacă, și revine o clipă mai târziu, cu doi însoțitori.

E Roshan, care ține o cutie, urmat de Hammie. Arată de parcă nu au mai dormit de zile bune. Deschid gura să îi salut, dar Hammie scutură din cap și mă îmbrățișează. Tresar, fiindcă brațele mă ustură încă de la zgârieturi, iar spatele mă doare de când explozia m-a aruncat cât colo.

— Au! gem eu, însă îmbrățișarea depășește ca intensitate durerea, așa că o strâng și eu la piept.

— Ash îți trimite dragostea lui, spune ea, lipită de umărul meu. Fratele și părinții lui sunt cu el la spital acum.

— Îmi pare rău, îi șoptesc, cu lacrimi în ochi. Explozia m-a distrus emoțional. Îmi pare atât de rău, Ham...

— Nu-ți amintești nimic, așa-i? întreabă ea, dându-se puțin înapoi ca să se uite la mine. M-ai cărat pe jumătate până la ușa din spate, înainte să te prăbușești. Nu te mai scuza.

Explozia, incendiul, fumul, o amintire vagă cu mine strigându-i numele, în timp ce ne sprijinim una de alta. Clatin din cap.

Roshan îmi întinde cutia, cu o expresie mohorâtă.

— Atât am putut salva.

Deschid cutia și văd cioburile ornamentului meu de Crăciun și câteva zdrențe arse din tabloul tatei. Îmi trec o mână peste ele. Nodul din gât crește până când nu mai pot înghiți.

Îmi șterg ochii cu mâna.

— Mulțumesc, răspund, așezând cu grijă cutia lângă mine.

Roshan se apropie.

— Din puținul pe care-l știm, Ren e interogat chiar acum de poliție. Eu nu cred povestea cu țeava de gaz.

— Dar tu știi mai multe despre asta decât știm noi, așa-i, Emi? adaugă Hammie, căutându-mi privirea. Trebuie să ne spui ce se petrece. Merităm să știm.

Și viețile voastre au fost amenințate. Și totuși, ezit. Dacă le spun totul, s-ar putea să-i pun într-un pericol și mai mare. S-ar putea să fie luați în colimator de Zero. Nu au cerut să fie implicați în asta, nu au intrat în campionat ca să vâneze un infractor, nu au fost plătiți ca să riște.

Hammie mă studiază ca pe o tablă de șah.

— Îmi amintești de mine, așa cum eram acum câțiva ani, spune ea. Mereu ofeream ajutor, însă refuzam să accept la rândul meu. Mama mă certa pentru asta. Știi ce mi-a spus? Când refuzi să ceri ajutorul, ceilalți înțeleg că nici ei n-ar trebui să ți-l ceară. Că te simți superioară lor, fiindcă au nevoie de tine. E o insultă, Emi, față de prietenii și de colegii tăi. Așa că nu face asta. Spune-ne.

Cuvintele lui Hammie mă lovesc drept în inimă. Chiar dacă am mințit înainte, știu că acum amândoi văd adevărul întipărit pe fața mea – că sunt implicată în ceva care-mi depășește puterile.

Ceva care i-ar fi putut ucide pe toți.

Sunt obișnuită să lucrez singură. Chiar dacă le-aș spune totul, la ce bun? Chiar vreau să-i târăsc după mine în vânătoarea asta?

Dar nu e o vânătoare obișnuită, iar Hideo nu e un client obișnuit. Dacă viețile ne sunt în pericol, atunci avem probleme

mai mari cu care ne confruntăm decât dacă să am încredere sau nu în coechipierii mei.

Menționarea numelui meu la TV ne face să ne întoarcem spre ecran la unison. Prezentatorul vorbește lângă o fotografie cu mine, făcută când sărbătoream prima victorie cu ceilalți Cavaleri.

— ... în această dimineață, Hideo Tanaka a anunțat că retrage oficial doi jucători din echipa Cavalerilor Phoenix, în prezent una dintre cele mai bine clasate echipe de Warcross: Luptătorul Renoir Thomas și Arhitecta Emika Chen. Încă nu avem niciun indiciu cu privire la motivele sale, deși speculațiile...

Retrasă din echipă. Aerul îmi părăsește plămânii.

Roshan și Hammie se răsucesc să mă privească.

— Retrasă? șoptește Hammie.

Roshan e tăcut, căutându-mi privirea. Pare gata să spună ceva, dar decide că e mai bine să n-o facă.

Mai ezit o singură dată. Apoi îi strâng pe amândoi în brațe.

— Deseară, le șoptesc. Promit. Nu pot vorbi despre asta acum. Apoi mă trag în spate și spun: E suficient că mi-ați adus cutia.

Roshan se încruntă, dar Hammie îmi face un semn imperceptibil din cap. Încearcă să zâmbească.

— OK, spune ea.

Sună ca un răspuns potrivit la ce am spus, dar știu că a înțeles.

— Domnișoară Chen, spune asistenta, făcându-și iar apariția. Aveți un alt vizitator.

Roshan și Hammie mai schimbă o privire plină de subînțeles cu mine. Apoi se ridică și ies afară. O clipă mai târziu, asistenta deschide ușa pentru celălalt vizitator.

Hideo intră cu paşi mari, cu chipul marcat de furie şi îngrijorare. Facem schimb de priviri, iar o parte din expresia lui se transformă în uşurare.

— Te-ai trezit, remarcă el, şi se aşază pe marginea patului.

— Nu poţi face asta, îi spun, arătând spre TV. Mi se învârte capul. M-ai retras? Serios? De ce nu mi-ai spus?

— Ai fi vrut să vă păstrez pe amândoi şi să risc vieţile tuturor? răspunde el. N-am ştiut cât timp îţi va lua să te trezeşti. Trebuia să iau o decizie.

Ochii lui sunt întunecaţi de furie, deşi pare să fie direcţionată spre interior. Expresia lui îmi aminteşte de cum arăta când vorbea despre fratele său.

— Cum a rămas cu rezistenţa la intimidare?

— Asta era înainte ca Zero să vă ameninţe pe tine şi pe ceilalţi jucători.

— Cum va opri retragerea mea din turneu planul lui Zero pentru finală?

— Nu o va face. Maxilarul i se încleştează. Dar aş prefera să nu te văd implicată. Motivul pentru care te-am introdus în joc a fost ca să aduni informaţii, însă cred c-ai obţinut tot ce a fost omeneşte posibil prin faptul că ai fost jucătoare oficială. Oftează. E vina mea. Ar fi trebuit să te scot din echipă cu mult timp în urmă.

Gândul că-mi abandonez echipa şi că le sabotez şansele la victorie... Închid ochii şi plec capul. *Respiră.*

— Am auzit că Ren a fost luat de poliţie.

— E arestat, da, şi pus sub interogatoriu.

Clatin din cap.

— Ştii că nu vei obţine nimic de la el aşa. Arestarea lui nu face decât să îl alarmeze pe Zero că eşti pe urmele lui, şi îşi va muta operaţiunea şi mai la adăpost. Hideo, *te rog*! Data viitoare când merg la un joc sponsorizat în Lumea Întunecată, nu voi...

— Nu vei face asta, mă întrerupe Hideo. Ochii lui îi caută pe ai mei, întunecați și hotărâți. Te eliberez din serviciu.

Clipesc.

— Mă concediezi?

— Recompensa va fi plătită, răspunde el.

De ce sună atât de distant? Tensiunea îl face rece, ostil chiar.

Mi se învârte capul. *Dar... orice lacăt are o cheie.* Nu am găsit cheia încă, și nu pot pleca acum.

— Nu e vorba despre recompensă.

— Ai meritat-o. Banii sunt în contul tău.

Cele zece milioane. Încep să clatin din cap, dezgustată.

— Trebuie *să te oprești*. De ce crezi că poți mereu să arunci cu bani în oameni și să-i convingi să facă ce dorești?

— Ăsta a fost motivul pentru care ai venit aici de la bun început, spune Hideo, pe un ton întretăiat. Îți dau ce ți-ai dorit.

— Ce dracu' știi *tu* despre ce-mi doream eu?

Vocea mi se ridică. Simt că-mi ard obrajii. Amintiri cu tata îmi apar în minte – apoi, eu, ghemuită pe patul de la adăpost, studiind ca să-mi găsesc un scop în viață. *Toate Lumile mele cu Amintiri au dispărut, șterse, luate de Zero.* Nu mai pot vedea amintirile cu tata.

— Crezi că sunt aici doar pentru bani? Crezi că poți rezolva totul scriind un cec?

Ochii lui Hideo par să se deconecteze.

— Atunci ne înțelegem unul pe altul mai puțin decât credeam.

— Sau poate că tu nu mă înțelegi. Îmi mijesc ochii. L-am văzut pe Zero în dormitoarele noastre, chiar înainte să explodeze bomba. Ascultă, nu și-a făcut apariția acolo ca să mă amenințe, sau doar dintr-un capriciu, sau fiindcă știe acum cine sunt. L-am urmărit pe Ren și avem dovada că are legătură cu

misiunea lui Zero. Acum e arestat. Asta înseamnă că Zero se simte *amenințat*. Crede că ne apropiem și de aceea s-a dezlănțuit. Să pună o bombă înseamnă că riscă să alerteze autoritățile, încercând să mă scoată din joc. L-am încolțit. Avem controlul.

— Iar asta înseamnă că e complet imprevizibil, încheie Hideo. E cineva despre care încă nu știm nimic, și nu vreau să mai văd o bombă explodând doar fiindcă vreau să-l prinzi.

— Doar fiindcă mă lași pe mine fără serviciu nu înseamnă că nu va ataca iar.

— Așa este. De aceea am anulat toate evenimentele în domuri.

— Toate? Din întreaga lume?

— Nu vreau ca oamenii să se adune, în carne și oase, cu miile, în stadioane din întreaga lume, nu dacă reprezintă un risc pentru ei. Se pot bucura de restul turneului din confortul propriilor case.

Nu, nu pot renunța acum. Panica veche, atât de cunoscută, reapare, groaza de a vedea cum se ridică un zid între problemă și soluție. De a rămâne neajutorată, în timp ce pericolul se apropie de o persoană pe care o iubesc. Lipsește ceva din peisaj, de parcă un element nou l-ar fi făcut pe Hideo să se răzgândească.

— Ai știut mereu că această muncă implică riscuri. De ce mă retragi acum? Ți-e prea teamă să mă vezi rănită?

— Mi-e prea teamă să te implic în ceva care te depășește, fără ca măcar să fi ales asta.

— Dar cu asta mă *ocup*, insist eu. Și știu ce fac.

— Nu îți pun la îndoială talentul, răspunde Hideo, părând enervat. Arată de parcă ar vrea să mai adauge ceva, dar se oprește și scutură din cap. Acum, tot ce vreau este să minimizez riscurile și să mă asigur că nu va fi nimeni rănit. Se

uită la mine. Ți-ai făcut treaba, Emika. Ne-ai oferit suficiente informații despre când va avea loc operațiunea și ai găsit pe cineva implicat în planurile sale. E suficient pentru noi ca să ținem în siguranță publicul. Lasă poliția să se ocupe de aici.

— Dar nu l-ați *prins* încă pe Zero. Asta înseamnă că nu mi-am terminat treaba. Dacă ai o explicație mai bună, aș vrea s-o aud.

— Ți-am dat-o deja.

— Nu prea.

— Vrei o explicație mai bună?

— Da, răspund, ridicând vocea. Cred că o merit.

Furia scânteiază în ochii lui Hideo.

— Îți spun că vreau să *pleci*, Emika!

— Nu primesc ordine de la fostul meu șef! izbucnesc.

Hideo își mijește ochii. Se apleacă brusc, își pune mâna pe ceafa mea și mă trage spre el. Mă sărută puternic. Cuvintele mi se opresc în gât. Un pumnal îmi taie furia tot mai mare.

Se dă înapoi, respirând greu. Sunt prea uimită să fac altceva decât să respir întretăiat. Își lipește fruntea de a mea, apoi închide ochii.

— Pleacă. Vocea lui e răgușită, disperată, furibundă. *Te rog!*

— Ce anume nu-mi spui? șoptesc eu.

— Nu pot să te las să lucrezi în continuare și să mă aștept la urmări pozitive. Vocea lui scade. Dacă nu crezi niciunul dintre motivele mele, atunci te rog să îl crezi pe acesta.

Înainte de toate astea, stăteam pe pat și răsfoiam articol după articol despre Hideo, întrebându-mă cum ar fi să-l cunosc într-o zi, să am la fel de mult succes ca el, să lucrez și să vorbesc cu el, să *fiu* ca el. Acum, Hideo e în fața mea, expunându-și mecanismele fragile ale inimii, iar eu mă uit la el, furioasă și confuză.

Ceva lipseşte. E ceva ce nu-mi spune. Oare Zero l-a ameninţat şi pe el? M-a ameninţat pe mine în faţa lui şi i-a cerut să mă scoată din joc? Clatin din cap şi îmi strâng mai tare genunchii la piept. Mi se învârte capul.

Mă studiază pentru o clipă.

— Tu şi coechipierii tăi veţi fi mutaţi la loc sigur. Ne vedem după încheierea turneului.

Apoi se ridică şi pleacă.

27

Dorm prost în noaptea aceea. Patul de spital nu prea se întinde cum trebuie și, indiferent ce fac, nu-mi găsesc o poziție comodă. Când reușesc să aţipesc, vechi amintiri mi se strecoară în vise, scene de când aveam opt ani, când îmi duceam viața la New York.

Într-o zi am venit acasă de la școală, cu albumul școlii la subraţ.

— Tati, e aici! am strigat, închizând ușa după mine.

Eram în clasa a treia și școala ne lăsase pe mine și pe colegii mei să decorăm coperta albumului, iar eu îmi petrecusem o săptămână desenând spirale și rotocoale elaborate la colţuri.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că era un haos în casă: bucăți de hârtie pentru acuarele peste tot, haine tăiate în mormane mici pe podea, pensule și găleți răspândite pe masă. Într-un colţ se afla o rochie alandala la care lucra tata, prinsă de un bust în douăzeci de locuri. Mi-am aruncat ghiozdanul pe jos, lângă ușă, și m-am uitat la tata, care a trecut pe lângă mine, cu câteva ace între dinți.

— Tati? am zis. Când nu a răspuns, am ridicat vocea. Tati!

— Ai întârziat. Mi-a aruncat o încruntătură rapidă, întorcându-se înapoi la treabă. Ajută-mă să scot păstăile din congelator și să le pun la dezgheţat.

— Scuze, mi-am terminat tema la bibliotecă. Dar uite! Am ridicat albumul, rânjind. Au ajuns!

Eram mai mult ca sigură că ochii lui vor sări imediat la rotocoalele de pe copertă, că va zâmbi ca de obicei și că se va grăbi să se uite mai de aproape. *Emi*, avea el să spună, *ce linii frumoase!*

În loc de asta, m-a ignorat și a început să mai prindă în ace o bucată de rochie. Fredona pentru sine, o melodie cunoscută, pe care însă nu o puteam identifica, iar mâinile îi tremurau ușor. Aveam probleme? Am încercat să mă gândesc la ce putusem face greșit, însă nu am găsit nimic.

— Ce pregăteşti pentru cină? am întrebat, încercând să-l forţez să avem o conversaţie, în timp ce puneam albumul pe blatul de la bucătărie.

Nu a răspuns. Am strâns pensulele răspândite pe masă și le-am pus în borcan, apoi am șters masa cu o cârpă udă. Laptopul era deschis pe masă și am văzut un site cu numere îngroșate scrise cu roșu, alături de imagini cu zaruri, cărți și un simbol despre care atunci nu știam că aparţine unei bande.

Scria **-3.290 $**.

— Tati? am întrebat. Ce e asta?

— Nimic, mi-a răspuns, fără să se uite.

Nu înţelegeam că era un site pentru pariuri aparţinând unei rețele de infractori, dar știam ce înseamnă un minus în fața unor cifre.

— *Tati*, am oftat cu emfază. Ai spus că nu poţi cheltui așa banii.

— Știu ce am zis.

— Ai spus că te oprești.

— Emika!

Nu i-am prins avertismentul din voce.

— Ai promis, am insistat eu și mai tare. Acum nu vei mai avea bani. *Ai spus...*

— *Taci!*

Vocea m-a plesnit ca un bici. Am înlemnit, cu vorbele încă pe limbă și cu fața contorsionată de șoc. Ochii lui m-au găsit, în sfârșit, iar lumina din ei strălucea febril de furie și roșu de la plâns. Într-o secundă, mi-am dat seama ce se întâmplase. Era un singur lucru care-l putea transforma pe tata dintr-un bărbat amabil și blând într-o persoană crudă și furioasă.

Primise vești de la mama.

Furia începea deja să-i dispară de pe chip.

— N-am vrut, mi-a spus, scuturând din cap, confuz parcă. Emi...

Dar acum mă enervasem eu. Înainte să poată spune ceva, am făcut un pas în spate și am strâns din buze.

— Ți-a trimis mesaj, nu? Ce ți-a mai zis acum? Că îi e dor de tine?

— *Emika!*

A vrut să mă prindă de mână, dar mă desprinsesem deja și pornisem spre camera mea. Un sunet ascuțit îmi vibra în urechi. Ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte să trântesc ușa, a fost tata, stând acolo, în fața creației neterminate, singur, cu umerii căzuți, cu silueta întoarsă spre mine. Apoi m-am târât în pat și am început să plâng.

Orele au trecut, și mai târziu în acea seară, ușa mea s-a crăpat doi centimetri și l-am văzut pe tata trăgând cu ochiul înăuntru, ținând o farfurie plină ochi cu pizza.

— Pot intra? a întrebat încet.

M-am uitat urât la el de sub pături. A intrat și a închis ușa după el. Avea cearcăne negre sub ochi. Pentru prima dată, mi-am dat seama cât de extenuat era și că probabil nu dormise ca lumea de câteva zile. S-a așezat pe marginea patului și mi-a întins farfuria. Am vrut să mă încăpățânez, să stau supărată, dar stomacul mi-a chiorăit la aroma de roșii și cașcaval topit, așa că m-am așezat în capul oaselor și am luat o felie.

— Albumul tău arată minunat, Emi! mi-a spus, după ce am înghițit prima felie. Mi-a zâmbit obosit. Îmi dau seama că ai muncit din greu la el.

Am ridicat din umeri, încă nepregătită să îl iert, și am luat a doua felie.

— Ce s-a întâmplat azi cu tine? am mormăit.

A rămas tăcut o vreme.

— Ce a mai vrut de data asta? am continuat.

Dar știam deja. La fiecare șase luni, mama îl contacta, fiindcă îi era dor de el, însă dispărea de fiecare dată. Nu mă pomenea niciodată.

Când am întrebat iar, tata și-a scos telefonul. L-a întins spre mine, fără să spună nimic. M-am uitat la el.

Mama îi trimisese o poză cu mâna ei. Pe deget avea un inel mare cu diamant, tăiat într-un pătrat fabulos.

M-am uitat în ochii obosiți ai tatei.

Era atât de frumoasă! Dar frumusețea poate face oamenii să uite de cruzime.

Am stat așa o vreme, fără să spunem un cuvânt. Apoi am atins mâna tatei cu a mea. A privit în jos, nu în ochii mei, rușinat.

— Îmi pare rău, Emi, a spus încet. Îmi pare atât de rău! Sunt un prost.

Am clătinat doar din cap. Apoi mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său, iar el m-a ținut strâns, încercând să lipească la loc viețile pe care ea le lăsase în urmă.

●●●●

MĂ TREZESC DIN VIS, cu mâinile strânse în pumni. Telefonul arată 3:34 a.m., iar televizorul din cameră e încă pornit, difuzând ştiri.

Stau întinsă, în tăcere. Îmi ia multă vreme până îmi relaxez în sfârşit mâinile şi mă las pe spate în pat. Mă uit la ştiri fără să le dau prea multă atenţie. Reporterul a început deja să discute despre rezervele de jucători surpriză care ne vor înlocui pe mine şi pe Ren.

— ... Brennar Lyons, Nivelul 72, un jucător surpriză din Scoţia, va reprezenta Cavalerii Phoenix în calitate de Arhitect. Jackie Nguyen, o Luptătoare...

Vocea reporterului devine un zgomot indescifrabil, iar gândurile mi se întorc la coechipierii mei. Ce cred ei acum? Explicaţia publică pentru plecarea lui Ren a fost că fusese prins pariind. Explicaţia pentru mine a fost că primisem ameninţări cu moartea pentru ştirea despre relaţia mea cu Hideo.

Hideo. Declaraţia lui îmi joacă în minte, de parcă aş fi înregistrat-o într-o Amintire.

Ochii îmi zboară la cutia adusă de Roshan şi de Hammie înainte să plece, şi o iau din nou, deschizând-o. Îmi trec degetele peste cioburi şi fâşii. Inima îmi bate puternic. Mă doare în piept.

Lovesc patul cu pumnul. Zero o să scape nepedepsit. Gândurile mele trec prin tot ce am reuşit să descoperim până acum. Coordonatele tuturor oraşelor mari unde aveau să se ţină turnee de Warcross. Bucăţi la care se umblase în interiorul fiecărei Lumi din campionat. Un fişier care s-a distrus singur. O tentativă de asasinat. Şi o coloană sonoră pe care o crease Ren, ca să fie poate rulată în timpul finalei.

Atât de multe bucăți. Le repet în minte până când calupul de știri se încheie și o ia de la capăt.

Apoi văd un mesaj nou în câmpul meu vizual.

Gândurile mi se împrăștie, și privesc nota. Cum de mi-a ajuns mesajul? Nu e de la cineva pre-aprobat. De fapt, nu are nicio etichetă. Ezit, și apoi îl deschid.

Pentru tine, ca de la un vânător la altul.

Asta e tot ce spune. Expir, fără să știu că îmi ținusem respirația. *De la un alt vânător?* Cumva, unul dintre ceilalți vânători de recompense a găsit o metodă de a-mi pătrunde prin scuturi. Știu cine sunt.

Capul mi se întoarce spre camera de securitate dintr-un colț al tavanului, întrebându-mă dacă au pătruns în sistemul ei ca să mă supravegheze, apoi atenția mi se întoarce la mesaj. Are un buton de *Acceptă invitația?* atașat. Mă ridic. Apoi, cu degetele tremurând, accept.

O siluetă virtuală se materializează la câțiva metri distanță, cu mâinile și brațele ascunse sub apărători și mănuși. Ochii lui albaștri strălucesc. Tresar când îi recunosc fața.

E Tremaine.

Ridică o sprânceană când îmi vede expresia șocată.

— Salut, Piersicuță! spune el, cu un rânjet lățit pe față. Ce onoare!

— Eu..., încep, apoi mă bâlbâi puțin. Ești unul dintre ceilalți vânători ai lui Hideo?

Se înclină în batjocură.

— Am fost la fel de surprins când am aflat despre tine.

— Cum ai făcut mesajul să treacă de scuturi?

— Nu ești singura care cunoaște anumite trucuri.

— De ce mă contactezi? De ce-ți arăți fața?

— Relaxează-te, Emika! Am găsit ceva ce te-ar putea interesa.

Înainte să-l pot întreba ce anume, el se întinde și face o mișcare baleiată cu mâna. Un fișier se materializează între noi, plutind în aer ca un cub albastru, strălucitor.

— Tu ai cealaltă bucată din fișier, spune el.

Mă încrunt la cubul strălucitor pentru o secundă, înainte să-mi dau seama că e o altă bucată din *proj_ice_HT1.0*. E același fișier pe care i l-am smuls lui Ren înainte de tentativa de asasinat.

— Cum știu că nu încerci să-mi transmiți un virus?

Pare jignit de întrebarea mea.

— Nu crezi c-aș găsi metode mai subtile s-o fac? Încerc să te ajut, idioato.

Mă încrunt și scrâșnesc din dinți.

— De ce? Se presupune că suntem rivali.

Zâmbește iar, ducându-și două degete la frunte și salutându-mă.

— Nu și dacă Hideo ne-a eliberat din funcție. Am primit deja o plată compensatorie, așa că nu prea mai am motivație să continui. Am treburi mult mai importante la care să mă concentrez acum. Își înclină capul spre mine. Dar pariez că *tu* ești încă interesată să-l protejezi pe Hideo, nu?

Mă înroșesc, iritată.

— M-am gândit c-aș putea să dau mai departe ce-am găsit, arată el spre fișier. Un dar, ca de la vânător la vânător. Așa, dacă îl găsești pe Zero, vei ști cine te-a ajutat.

Clatin din cap, încă nevrând să ating fișierul.

— Nu am încredere în tine.

— Nici mie nu-mi placi. Dar n-avem timp acum pentru asta, nu?

Ne uităm unul la altul pentru o secundă, înainte să accept fișierul. Pentru o clipă, aștept să se întâmple ceva oribil, de parcă aș fi descărcat un virus. Dar nu se petrece nimic. Fișierul pare curat.

Poate că în fond e sincer.

Mă uit la el.

— L-ai ajutat pe Roshan să-l scoată pe Ash din clădire.

Expresia i se schimbă. Mă întreb dacă decizia de a mă ajuta are ceva de-a face cu momentul acela; dacă el, în calitate de vânător, înțelege ce s-a petrecut de fapt atunci.

Tremaine ridică din umeri și se întoarce.

— Spune-i lui Roshan c-am trecut pe-aici, mormăie el.

Înainte să-i mai pot spune ceva, dispare, lăsându-mă din nou singură în cameră, privind amorțită la locul din care tocmai a plecat forma lui virtuală.

Cum e posibil? Mă gândesc la petrecerea de deschidere, când i-am înfruntat pe el și pe Max Martin, când s-a rățoit la mine. Datele sale arătaseră perfect normale, deghizate în a fi de nedeosebit față de cele ale unui jucător obișnuit. Nici măcar nu văzusem vreun scut instalat pentru protecție. Probabil crease un sistem întreg, elaborat, de informații false, pentru a păcăli pe oricine încerca să ajungă la el. Cel mai probabil mă studiase și el. Se aflase chiar în fața mea, iar eu l-am ratat complet. *Ticălos viclean*, mă gândesc.

Mă uit lung la fișier, încercând să-i dau un sens. E clar afectat, la fel ca bucata din posesia mea.

Ochii mei se îndreaptă iar spre conținutul cutiei mele.

Ornamentul meu de Crăciun și tabloul tatei au fost distruse, însă asta nu înseamnă că niște urme din ele, oricât de mici și de stricate, nu au rămas. Iar dacă ai destule bucăți, poți vedea cum arăta originalul.

Deschid un meniu principal și apăs cu degetele rapid pe coapse. Apare un meniu derulant. Răsfoiesc înapoi până când ajung la ziua primului meci de Warcross.

Acolo mă opresc.

proj_ice_HT1.0.

Apăs. Imediat, apare un mesaj de eroare, spunându-mi că fișierul nu mai există. Dar, de data aceasta, rulez un program care forțează fișierul să se deschidă oricum. Camera de spital din jurul meu dispare, iar eu mă scufund într-un câmp de cod-fantomă deteriorat.

Totul e nonsens, parțial corupt – exact ca fișierul trimis de Tremaine. Scot ce mi-a trimis el și apoi execut ambele fișiere împreună, unindu-le. Deodată, am suficiente informații ca fișierul să se deschidă.

E o Amintire.

Mă aflu într-o Amintire a altcuiva, în interiorul unui spațiu imens, slab luminat. O gară? Oriunde s-ar afla, este o locație reală, palpabilă. Pânze de păianjen decorează spațiul liber dintre arcade, raze albicioase și subțiri de lumină taie întunericul ca să puncteze podeaua. Oamenii se află adunați acolo într-un cerc relaxat, dar sunt tăcuți, cu fețele ascunse în întuneric. Alții apar ca figuri virtuale, de parcă s-ar fi logat de la mare distanță ca să participe.

— Piesa e gata, spune cineva.

Tresar și-mi dau seama că vorbele vin de la persoana prin care privesc. Este vocea lui Ren. *E una dintre Amintirile lui Ren.*

Una dintre siluetele din întuneric încuviințează atât de subtil, că abia remarc.

— E conectată? întreabă. Cuvintele sale sunt doar o șoaptă, însă, datorită felului în care arcadele tunelului se curbează spre tavan, aud ce spune la fel de clar ca și cum ar sta lângă mine.

Perspectiva mea, Ren, încuviinţează şi el.

— Va începe să cânte în secunda în care se încarcă lumea de la finala campionatului.

— Arată-mi.

Autoritatea din vocea siluetei misterioase mă îngheaţă. E chiar Zero, în carne şi oase, din viaţa reală.

Ren îl ascultă. O secundă mai târziu, muzica ţâşneşte în căşti, cu ritmul deja cunoscut. Când ajunge la refren, o opreşte, apoi arată un munte de cod strălucitor tuturor.

— Asta va porni numărătoarea inversă pentru Artefactele falsificate, spune el.

Inspir adânc. Artefacte falsificate? Echipele din finală au Artefacte falsificate?

Falsificate să facă ce?

— Bine, încuviinţează Zero.

Priveşte în jur, la fiecare persoană în parte. Fiecare dintre ei scoate o copie plutitoare a unei misiuni, sincronizându-se unii cu ceilalţi şi verificându-şi progresul. În câmpul meu vizual, Ren scoate şi el o copie. Ochii mei se măresc, citind. Asta căutam.

Detaliază întocmai planul lui Zero.

În timpul finalei, Zero va înlocui Artefactele cu unele false. Corupte. Acestea vor conţine un virus care va trece pe la fiecare dintre utilizatorii NeuroLink.

De aceea Zero a colectat atât de multe date în interiorul fiecăreia dintre lumile Warcross. De aceea alocase câte o locaţie fiecăruia dintre acoliţii săi. Se asigurau că virusul va lovi în fiecare locaţie şi că niciun scut nu îl poate opri.

Respir întretăiat, cu ochii aţintiţi la text. Ce va face virusul? Va distruge NeuroLink? De ce ar *vrea* să-l distrugă? Ce se va întâmpla cu oamenii autentificaţi în timpul ultimului meci?

Ultimul meci. Nu e o coincidență că și-a ales acum momentul. Aproape toți utilizatorii NeuroLink vor fi online în toată lumea în timpul finalei.

De ce ar vrea Zero, clar priceput la tehnologie, să distrugă *această* tehnologie?

În Amintire, Ren vorbește iar.

— Mai trebuie de verificat ceva, spune el. Emika Chen. Cealaltă jucătoare surpriză.

Zero se întoarce spre el.

— Ai găsit ceva?

— E conectată cu Hideo în afara turneului, în mai multe feluri. Ne adulmecă urma. Dacă găsește ceva important și îl anunță, va găsi o cale să ne oprească.

Mă trece un fior. Ren mă găsise primul; îl alertase pe Zero în privința mea, posibil simultan cu avertismentul meu față de Hideo în privința *lui.*

— O voi cerceta. Vocea lui Zero e calmă. Le vom urmări mișcările, și dacă încearcă să-l avertizeze, voi ști. Putem oricând transforma totul într-un dublu asasinat.

Amintirea se încheie. Se evaporă în jurul meu până când revin în camera de spital. Stau acolo, cu inima bătând nebunește, cu capul învârtindu-mi-se, simțindu-mă mai singură ca niciodată.

Un dublu asasinat. Această întâlnire trebuie să fi avut loc înainte de prima tentativă la viața lui Hideo. Împărtășisem informații cu el, iar ei încercaseră să-l ucidă. Apoi, Zero mi se arătase, avertizându-mă să mă țin departe de tot, oferindu-mi să mă alătur lui în schimb. *Explozia.* Zero nu a avut probleme să se răzbune și pe mine.

Instinctiv, dau să mă conectez cu Hideo.

Ar trebui să-i trimit totul acum. Să-i spun totul despre virusul lui Zero, despre Artefactele falsificate. Dar, dacă îl contactez,

Zero ar putea afla. Iar dacă vede că Hideo face ceva în finală pentru a-l opri, Zero va şti că am comunicat cu el. S-ar putea să schimbe planul, şi atunci, tot ce am descoperit deja ar fi inutil.

Trebuie să opresc asta fără ca Zero să ştie, fără să-l implic pe Hideo. Iar asta înseamnă că trebuie să-mi croiesc drum înapoi în finală şi să-l opresc pe Zero să planteze Artefactele false.

Expir întretăiat.

Poate că situaţia *chiar* mă depăşeşte. O parte micuţă şi speriată din mine îmi aminteşte că, dacă mă opresc acum, şi dacă plec, aşa cum a insistat Hideo, Zero mi-ar putea reda Amintirile.

Dar nu pot să suport ideea plecării. Dacă fac asta, ce se va întâmpla? Privirea îmi cade iar asupra cutiei de lângă mine. Mă pot concentra numai asupra rămăşiţelor obiectelor mele dragi. Pot doar să mă gândesc la Zero, ascuns în spatele măştii lui nesuferite, frustrant de opace, spunându-mi ce să fac. Mă enervez şi încleştez pumnii.

Hideo vrea să ies din meciurile oficiale şi din vânătoare. Zero m-a avertizat să stau deoparte. Dar eu nu m-am priceput niciodată să urmez instrucţiunile. Sunt vânător de recompense. Iar dacă prada mea e încă acolo, trebuie s-o găsesc.

Cobor din pat, merg spre colţul de sub camera de securitate, mă întind şi smulg firele. Se întunecă. Apoi îi sun pe Roshan şi pe Hammie. Când răspund, vocea mea e o şoaptă:

— Sunteţi gata pentru adevăr? întreb.

— Gata, răspunde Roshan.

— Bine. Fiindcă mi-ar prinde bine ajutorul vostru.

28

Raţiunea mi-ar spune că e cea mai proastă idee să mă conectez acum la Lumea Întunecată. Aproape că am murit într-o explozie, nu mai am un loc de muncă, iar un hacker şi echipa lui sunt pe urmele mele, transformându-mă din vânător în pradă, gata să mă elimine în secunda în care dau vreun semn că îi urmăresc mai departe. S-ar putea să am şi un asasin pe urme acum – probabil că sunt pe lista loteriei de asasinate din Bârlogul Piraţilor.

Dar nu mai am timp.

Acum, ghetele mele virtuale se târăsc prin bălţile de pe Drumul Mătăsii, iar eu traversez stradă după stradă de semne cu roşu-neon, toate cuprinzând numele şi informaţiile persoanelor care au fost expuse în Lumea Întunecată. Există mai mult trafic în această parte, un amestec de utilizatori anonimi care se înghesuie pe alei şi în faţa uşilor, creând ideea unei pieţe de noapte. Fire rătăcite cu becuri atârnă deasupra capului, iar dincolo de ele pot vedea versiunea în oglindă a oraşului, atârnând cu susul în jos din cer.

Mă uit obosită la standurile pe lângă care trec. Unele vând obiecte de Warcross, aşezate frumos pe tejghele, totul de la inele

de aur la cape strălucitoare, cizme de piele și armuri de platină, elixire vindecătoare și cufere cu comori. Altele vând lucruri reale, dar ilegale. Unul oferă arme și gloanțe scoase în afara legii, promițând livrare peste noapte de la treizeci de lăzi în sus. Altul vinde droguri – standul arată la fel de profesionist ca un magazin online, unde adaugi grame de cocaină și metamfetamină în coș, primești pachetele la ușă două zile mai târziu și lași recenzii de client pentru comerciant, fără a-ți pune în pericol identitatea. Un al treilea stand oferă pastile de slăbit neautorizate de ministerul sănătății, în timp ce altul are reduceri la o transmisiune live, nerecomandată minorilor, cu o fată faimoasă din Lumea Întunecată. Mă strâmb și privesc în altă parte. Există standuri cu opere de artă furate, fildeș braconat, un schimb valutar între note virtuale, monede virtuale și yeni japonezi și, firește, standuri de pariuri pe jocurile Warcross și Darkcross.

Văd pariuri făcute chiar acum pentru finală – sumele sunt astronomice. Un număr plutește deasupra fiecărui stand, spunându-mi câți oameni se gândesc acum să cumpere de la acel comerciant. Numărul de deasupra standului de pariuri e **10.254**. Zece mii de oameni fac pariuri numai la standul ăsta micuț. Îmi pot doar imagina cât de multe se fac acum în locuri mai mari, cum ar fi Bârlogul. E un alt avertisment asupra numărului de oameni care vor fi autentificați în NeuroLink în finală, iar asta mă face să mă mișc mai repede.

Mă opresc la un stand de schimb, să convertesc o sumă mare de bani în note. Chiar și acum, să schimb atâția bani îmi provoacă o durere fizică – ce nu aș fi dat, cu câteva luni în urmă, să am doar atât pentru tot restul vieții. Dar îi schimb oricum, privind cum numerele de pe ecranul meu se schimbă de la un tip la altul. Apoi merg mai departe. În sfârșit, ajung la intersecția

dintre Drumul Mătăsii și Aleea Principală. Când mă uit în josul aleii, văd comerciantul dorit: Imperiul de Smarald, care vinde energizante scumpe, valoroase și extrem de rare.

Exteriorul arată ca un cort de circ enorm, pictat cu dungi late, negre și aurii, care sclipesc sub șiruri de luminițe. Cele două falduri de la intrarea în cort se curbează de ambele părți, dezvăluind o gaură căscată, neagră ca noaptea, în care se întinde un covor roșu. O teamă imediată, instinctivă, mă lovește drept în stomac. Tata și cu mine am plecat odată la plimbare în pădure la miezul nopții, iar când a trebuit să trecem prin spațiul unui trunchi de copac scobit, aproape că am făcut un atac de panică. Intrarea în circ îmi provoacă același soi de teamă: să pătrund în necunoscut, dincolo de care se află ceva periculos. De fapt, această intrare intimidantă face parte din celula de securitate a comerciantului, ca să îi descurajeze pe cei gură-cască. Dacă ți-e prea teamă să intri, probabil că ți-e la fel de teamă și să cumperi.

O pereche de gemene pe catalige stau de o parte și de alta a intrării. Se apleacă spre mine când mă apropii, cu fețele vopsite în alb și ochii complet negri.

— Parola, spun ele la unison, cu aceeași încruntătură.

În același timp, pe ecranul meu apare o casetă transparentă.

Scriu parola de azi, un șir de treizeci și cinci de litere, cifre și simboluri amestecate. Gemenele se gândesc o clipă, apoi se dau la o parte, făcându-mi un semn tăcut cu brațele ca să intru în Imperiu. Inspir adânc și fac un pas înainte.

În interior, e complet beznă. Continui să merg, numărându-mi cu grijă pașii. După ce fac zece, mă opresc și o iau la dreapta. Mai fac opt. Mă opresc, o iau la stânga. Cincisprezece pași. Continui să merg într-o combinație lungă și elaborată, până când fac douăzeci de pași în față și mă opresc de tot.

Utilizatorii care nu ştiu cum să treacă de acest al doilea scut de securitate rămân captivi în întuneric. Le poate lua apoi săptămâni să-şi recapete avatarul şi contul pierdute.

Mă întind şi bat. Spre uşurarea mea, se aude un răpăit, de parcă aş bate în lemn. O poartă se ridică, iar eu intru în pântecele enorm al circului, un spaţiu luminat cu sute de becuri suspendate.

Peste tot se află rafturi şi poliţe, afişând borcane de sticlă în care găseşti tot soiul de energizante: pietre preţioase stacojii şi bile albe, mingi de puf în culorile curcubeului şi cuburi cu dungi albastre, sfere ca o tablă de şah, dar şi baloane transparente, ca de săpun. Unele dintre ele au fost văzute o singură dată într-un joc şi nu au mai fost oferite niciodată, în timp ce altele sunt prototipuri, încă în dezvoltare la Henka Games, şi totuşi ajunse acum în mâinile hackerilor care le vând aici. Deasupra fiecăruia pluteşte numele său cu litere aurii, împreună cu preţul de pornire pentru licitaţie. **Moarte Subită: 46.550 ₦. Atac Extraterestru: 150.000 ₦.**

Grupuri de avataruri anonime se adună în faţa celor rare, comentând încântaţi. Roboţi de pază alunecă pe podea, arătând ca nişte doamne cu fălci metalice, măşti cu nasul lung şi umbrele negre de soare. Le studiez mişcările. Există întotdeauna un model după care se mişcă, oricât de aleatoriu. Am în câmpul vizual pictograma unui coş de cumpărături şi un spaţiu în care pot scrie suma. Mă uit în jur, admirând fiecare dintre borcanele de sticlă, înainte să găsesc unul pe un postament, în interiorul căreia se află o bilă care arată ca o minge de cristal îngheţată, cu suprafaţa decorată cu pene de chiciură deosebit de frumoase.

Îngheţare Echipă: 201.000 ₦. Aceasta, conform descrierii însoţitoare, va imobiliza întreaga echipă adversă timp de cinci secunde.

Oamenii adunați în jurul borcanului de sticlă au cu toții palete de licitație, și îmi dau seama că licitația este deja în curs. Mă alătur și primesc o paletă de la un robot de pază din apropiere. Sunt cinci roboți care patrulează această licitație, doi dintre ei alunecând de la o altă licitație, tocmai încheiată. Stând lângă borcan este o fetiță, adjudecătoarea, care poartă un joben aproape la fel de înalt ca ea.

— Două sute cincizeci și una de mii de note! strigă ea repede. Aud două cincizeci și două? Cineva ridică paleta. Două cincizeci și două! Aud două cincizeci și trei?

Licitația continuă, până când se restrânge la o luptă între doi utilizatori. Îi privesc cu atenție. Cea mai mare sumă licitată este acum de 295.000 de note, iar al doilea utilizator ezită să ridice suma la 300.000. Fetița continuă să strige, așteptând să accepte cineva. Nimeni nu o face. Avatarul care a oferit suma mai mare se îndreaptă de spate, scoțând pieptul în afară de încântare.

— Nimeni pentru trei sute de mii? întreabă fetița, privind în jur. Două nouăzeci și cinci o dată, de două ori...

Ridic paleta și strig:

— Patru sute!

Toți ochii se rotesc către mine, șocați. Șoaptele se strecoară prin mulțime. Fetița arată spre mine și zâmbește:

— Patru sute! exclamă ea. Așa mai merge! Aud patru sute una?

Privește prin cort, dar nimeni nu mișcă. Celălalt avatar se uită urât la mine, dar eu am grijă să nu-i răspund.

— Vândut!

Fetița bate din palme în direcția mea.

Pictograma mea cu coșul de cumpărături se actualizează brusc, apare numărul 1, iar numărul notelor scade cu 400.000. În același timp, energizantul Înghețare Echipă dispare din borcanul de sticlă de pe postament, iar celelalte avataruri încep

să se împrăştie, mormăind. Licitantul perdant mai rămâne, totuşi, cu ochii pe mine, la fel ca şi ochii roboţilor de pază.

Îi mulţumesc adjudecătoarei, apoi merg să mă uit la celelalte borcane. Îmi permit să mai cheltui încă un milion de note, şi am nevoie de cât mai mult ajutor posibil.

Mă alătur unei a doua licitaţii, pentru un energizant care arată ca o creatură rotundă, mârâitoare, pufoasă, cu două labe mari. Regele Artefactelor. Dacă Artefactul adversarilor este vizibil, poţi folosi acest energizant ca să teleportezi automat Artefactul în mâinile tale, câştigând instant.

De data asta, licitaţia începe la 500.000 de note.

Din nou, adjudecătoarea strigă sumele în creştere rapidă. Din nou, se rezumă la câţiva licitatori activi. Eu sunt una dintre ei. Licitaţia urcă la 720.000, iar eu am un singur adversar, care nu renunţă. În sfârşit, frustrată, arunc un număr despre care ştiu că depăşeşte cu mult valoarea energizantului.

— *Vândut* pentru optzeci şi opt! exclamă adjudecătoarea.

880.000 de note.

Tresar la gaura pe care operaţiunea mi-o face în buget, apoi îmi verific rucsacul să mă asigur că ambele obiecte sunt bine depozitate. În viaţa reală, scanez să văd dacă există cineva care vrea să-mi spargă inventarul. Utilizatorii bogaţi vin uneori aici şi cumpără câteva obiecte de valoare. Alţi utilizatori aşteaptă până când cumpărătorul se întoarce cu spatele şi îi sparg inventarul, furând energizantele. Câteva avataruri şi-au îndreptat deja atenţia spre mine după cele două achiziţii, iar interesul lor face să mi se ridice părul pe ceafă.

Mai am mai puţin de 200.000 de note rămase, ceea ce nu-mi poate aduce nimic care să merite să fie utilizat în finală. Aşa că, în schimb, privesc în jur, întrebându-mă pe cine să abordez ca să mai fur un energizant de valoare. În sfârşit, mă decid asupra

unei licitații ce are ca obiect un energizant care mă încântă. N-am mai auzit niciodată de ăsta, ceea ce mă face să cred că e un prototip, sau chiar ilegal, creat de un utilizator.

Putere Divină: 751.000 N. 14 oferte.

Energizantul acesta îți oferă capacitatea temporară de a manipula orice într-un nivel de Warcross. Perfect.

Licitația e aproape încheiată, fiindcă s-a ajuns la doi utilizatori, însă, de data aceasta, stau doar și privesc din spatele roboților de pază. Prețul continuă să crească. În cele din urmă, se oprește, blocat la aproape un milion de note, când unul dintre utilizatori ezită.

— Aud oare un milion? strigă adjudecătorul. Un milion net? Nu? Numără, și când se pare că nu mai dorește nimeni să liciteze, arată spre câștigător. *Vândut* pentru nouă nouăzeci!

Câștigătorul licitației este un bărbat înalt, care poartă o haină în carouri. După ce pune energizantul în servietă și se întoarce să plece, mă apropii mai mult, fără să atrag atenția roboților de pază. În viața reală, tastez cu furie, încercând să găsesc un moment în care bărbatul e singur și vulnerabil. Roboții de pază își continuă rotațiile aleatorii. Unii dintre cei folosiți pentru paza acestei licitații se îndepărtează acum, ca să patruleze lângă alta, care abia a început.

În sfârșit, văd o portiță, un spațiu în care doi roboți de pază au plecat și mi-au lăsat o cale îngustă, dar liberă, către cumpărător. Mă îndrept spre el, crescând pasul pe măsură ce mă apropii. Apoi, chiar când vrea să se întoarcă, sar și îi înșfac servieta.

Un avatar obișnuit nu ar avea nici pe departe forța necesară pentru asta, însă eu mi-am îmbunătățit codul avatarului de ani de zile, programându-l fix pentru acest gen de operațiune. Așa

că, atunci când mâna mi se închide pe mânerul servietei, răsucesc cu putere, iar servieta ajunge în posesia mea.

Însă bărbatul nu e prost. Nimeni care cheltuie un milion de note pe un energizant nu poate fi. Instantaneu, alte două avataruri de lângă noi se aruncă spre mine. Are agenți de pază proprii aici. Abia dacă reușesc să le scap din gheare înainte s-o tulesc spre ieșire. Dacă pot intra înapoi în tunelul întunecat, unde roboții de pază nu au acces, pot să ies cu toate obiectele neatinse.

Unul dintre avataruri scoate un pumnal și se lansează, gata să mă sfâșie cu lama. Mă dau la o parte, dar al doilea avatar mă prinde de picior și mă dezechilibrează. Lumea se învârte cu mine și deodată mă uit la cameră de pe podea. Lovesc și, simultan, tastez frenetic. Dar nimic din ce fac acum nu îmi poate spori siguranța dincolo de nivelul la care e; nu am timp pentru asta. În jurul nostru, roboții de pază au remarcat încăierarea și se adună instantaneu lângă intrare, blocând accesul. Alții se grăbesc spre mine, iar ochii femeilor mecanice aruncă scântei. Umbrelele lor negre se învârt ca niște lame foarte ascuțite. Mâinile lor mă prind de brațe. Lovesc din nou când bărbatul se apleacă să apuce mânerul servietei. Cele două ajutoare îmi iau rucsacul.

Deodată, unul dintre roboții care mă țin îl lovește pe bărbat cu marginea umbrelei. Eu icnesc când lama îi taie brațul. Sunt pixeli, firește, însă omul tot cade pe spate, cu mâna stângă separată de restul spațiului, nefolositoare. Mă uit la robot, surprinsă, dar mă ignoră și atacă celelalte două avataruri, înainte să se întoarcă spre ceilalți roboți.

— *Fugi*, Em! mi se strigă.

Îmi sare inima. Nu e deloc un robot. E vocea lui Roshan.

Mă ridic în picioare și mă grăbesc spre ieșire. Un alt robot mă acoperă – e Hammie. Apoi, un alt treilea. *Asher!* Protecția

lor respinge atacurile celorlalți, care nu par pregătiți să își atace propriul soi. Mă strecor printre doi roboți de pază care s-au grăbit spre incident, însă nu știu cum să se comporte cu roboții controlați. Apoi ajung la intrare, iar zgomotul din spatele meu scade.

Urmez numărul de trepte și întoarceri de la intrare, apoi țâșnesc printre clapetele din față ale cortului și mă trezesc înapoi pe aleea îngustă. Gemenele de la intrare nu îmi dau atenție. În grabă, deschid un dialog și mă deloghez din Lumea Întunecată. Totul în jurul meu se întunecă și, o secundă mai târziu, m-am întors în camera mea virtuală personală.

Am încă servieta. Am încă rucsacul. Obiectele sunt toate aici.

Încep să lucrez la deschiderea servietei. Nu o mai pot ține multă vreme fără să atrag atenția. După câteva încercări, servieta se deschide, iar în interior se află Puterea Divină, albastră și minunată, cu norii rotitori adunându-se sub degetele mele.

Mă uit lung, cu inima bătând nebunește. Depozitez cu grijă fiecare dintre cele trei noi energizante în inventarul meu, în spatele mai multor carcase. Apoi aștept în camera mea virtuală, trimițând pinguri și invitații la fiecare câteva secunde către conturile coechipierilor mei.

Pentru o vreme, nu apare nimeni. Oare au fost blocați în afară? Sau prinși?

Roshan se materializează primul, urmat de Hammie. Apoi, ultimul, apare și Asher. Nu mai arată ca niște roboți de pază – și-au aruncat carcasa. Zâmbesc. Nu am mai lucrat cu nimeni într-o vânătoare până acum, însă cu coechipierii mei alături pare mult mai ușor.

Asher vorbește primul.

— Deci? Se uită la mine cu o sprânceană ridicată. Sper c-ai pus mâna pe ceva folositor, să merite toată osteneala.

Dau din cap, apoi deschid inventarul să le arăt ce am.

Ochii lui Asher se măresc, în timp ce Roshan mormăie o înjurătură.

— Tremaine ar face bine să spună adevărul despre fișierul pe care ți l-a trimis, spune el.

— Adevăr sau nu, adaugă Hammie, finala va fi una interesantă, cu astea incluse.

— Dacă nici ele nu ne ajută să-l învingem pe Zero, spun și eu, atunci nimic nu o poate face.

29

Cu toate scandalurile în curs, se estimează deja că finala dintre Cavalerii Phoenix și Andromeda va fi cel mai vizionat joc din istoria Warcross. Știrile nu spun nimic astăzi, cu excepția prezentării unor filmări despre jocuri, fiecare canal încercând frenetic să-l depășească pe celălalt – canale în fiecare limbă, din fiecare țară. Am senzația că întreaga lume a luat o pauză și se concentrează numai pe asta. În Tokio, magazinele și restaurantele se închid, ca pentru o sărbătoare națională. Oamenii care nu se pot autentifica ușor de acasă aglomerează internet cafe-urile și barurile, cu lentilele puse. Orașul este luminat de pictograme, simbolurile adunându-se în zonele unde sunt cei mai mulți oameni.

Mă îndepărtez de fereastra camerei mele de hotel și mă întorc să stau pe canapea. Sunt cazată într-unul dintre numeroasele centre ale orașului Tokio, înregistrată la hotel sub un nume fals. Din câte știu, Hideo crede că m-am întors la New York. De la conversația noastră de la spital, mi-a trimis un singur mesaj.

Stai deoparte, Emika. Te rog să mă crezi.

Acum mă uit la un ceas transparent, afişat aproape de centrul ecranului meu, socotind timpul. În urmă cu doar câteva săptămâni, am intrat din greşeală în meciul de deschidere pentru turneul din acest an. Acum mai sunt doar cinci minute până la începerea finalei. Cinci minute înainte să trebuiască să intru din nou în joc – doar că, de data asta, intenţionat. Verific de două ori totul, asigurându-mă că am funcţia de înregistrare activată. Stochez jocul de azi ca pe o nouă Lume cu Amintiri în contul meu. Dacă lucrurile nu merg bine azi din cauza lui Zero, cel puţin voi avea o înregistrare de studiat.

Asta dacă virusul nu mă loveşte mai întâi.

În sfârşit, în câmpul meu vizual plutesc câteva cuvinte.

Campionatul de Warcross, ediţia a VIII-a
Finala
CAVALERII PHOENIX vs. ANDROMEDA

Inspir adânc.

— Pornim, murmur.

Apoi mă întind, scriu cuvintele cu un deget, iar lumea din jurul meu se întunecă.

Înainte să văd ceva, aud şuieratul vântului. Apoi, lumea devine vizibilă, iar eu stau pe o lespede, privind în jos spre un lac perfect circular, înconjurat din toate părţile de ziduri metalice înalte de sute de metri. Când mă uit în spate, îmi dau seama că nu e nimic acolo decât oceanul deschis, de fiecare parte a zidului.

În centrul lacului circular, zece poduri de oţel – niciunul conectat – se întind către ziduri ca o stea. Fiecare duce la o poartă metalică înaltă, de hangar, încastrată în zid, la distanţă egală. De ambele părţi ale fiecărei porţi enorme se află roboţi

de pază. Privesc cum se materializează energizantele deasupra zidurilor de oțel și de-a lungul marginii apelor lacului, bilele colorate întinzându-se de-a lungul podurilor, și deasupra, și dedesubt. Mai verific o dată energizantele din inventar. Sunt toate trei.

Hai să trecem prin Tokio de la zero la șaizeci / Da, de parcă n-am mai avea timp în acest oraș.

Piesa introductivă care se aude în jurul nostru îmi face părul să mi se ridice pe ceafă. Noua piesă a lui Ren, cea care activează Artefactele false.

Hai să ieșim în forță / Da, e timpul să ieșim în forță.

Îmi ia o vreme să remarc urletele mulțimii, care aclamă cu forța unui tunet în peisaj. Vocile omniprezente ale crainicilor se aud și ele, entuziasmate ca întotdeauna.

— Doamnelor și domnilor! declamă ei. Bine ați venit în Cercul de Argint!

Dedesubt, își fac apariția în sfârșit și jucătorii. Fiecare se ivește pe un pod, aproape de centrul lacului, unde acestea nu se conectează. Echipa Andromeda poartă costume stacojii, inconfundabile. Căpitanul lor, Shahira, are o eșarfă strânsă la spate și Artefactul rubiniu al echipei deasupra capului, în timp ce Luptătorul lor, Ivo Erikkson, are părul dat pe spate și e încruntat. Îmi stă inima când mă uit la coechipierii mei. Poartă costume albastre, contrastând puternic cu zidurile de oțel din spatele lor. Asher (purtând diamantul albastru al Cavalerilor deasupra capului), Hammie, Roshan. Apoi, cele două apariții noi: Jackie Nguyen, care îl înlocuiește pe Ren. Și înlocuitorul meu, Brennar Lyons, noul lor Arhitect.

Ești gata? E Asher, care mă contactează printr-un canal criptat, pe care l-am creat pentru el. Mesajul lui apare ca un text alb, transparent, în partea de jos a câmpului meu vizual.

Dau din cap, deși nu sunt sigură dacă sunt. **Sper,** răspund. Deschid inventarul de energizante prețioase.

Când intru, dă-mi Artefactul.

Bine.

Apoi mă concentrez asupra lui Brennar și îi perii datele. Dacă mă voi teleporta în locul lui, trebuie să mă asigur că pot face asta din prima încercare. Ce se va petrece azi, dacă nu câștigăm? Ce se va petrece dacă Zero își pune planul în aplicare?

Crainicii prezintă acum jucătorii. Eu analizez datele lui Brennar, apoi scot un sunet de frustrare. **Nu pot intra până nu începe jocul,** îi spun lui Asher. **Nu e încă activat.**

Sunt pe față, vine replica. **Te avertizez când văd ceva.**

Inspir adânc și privesc iar scena. Fiecare jucător se află la marginea podului său, privind în jos spre apă, apoi unul la celălalt. Nimeni nu poate ajunge la celălalt, fiecare fiind separat de vreo douăzeci de metri. Văd buzele lui Asher mișcându-se și dându-le instrucțiuni Cavalerilor. Atenția mea se schimbă la porțile metalice enorme din interiorul zidului de oțel circular. Lumini roșii încep să clipească deasupra fiecărei uși. Ce e înăuntru? Și unde e Zero? În viața reală mă furnică pielea, știind că Zero privește jocul chiar acum, poate în același fel ca mine. Așteptând să îl întrerupă.

— Pe locuri, fiți gata, luptați! strigă crainicul.

Publicul invizibil scoate un rând de urale tunătoare.

În același timp, se declanșează o alarmă asurzitoare, cu ecou peste tot în nivel. Vine de la luminile roșii, care clipesc în vârful fiecăreia dintre cele zece porți de oțel. Jucătorii se răsucesc. Hammie e prima care începe să fugă spre poarta ei pe pod. Eu cobor, pentru a vedea mai bine, până când plutesc deasupra podurilor.

Porțile se clatină la unison, apoi încep să urce, iar sunetul scrâșnește de greutatea lor. Fuga lui Hammie se transformă

într-un sprint. Ea strigă ceva înapoi celorlalți Cavaleri. Cei de la Andromeda își croiesc drum și ei pe poduri, și pe măsură ce porțile se ridică, pot să văd ce e dincolo de ele.

Picioare de metal, groase ca niște clădiri. Articulații cromate, circulare, tendoane de oțel. Apoi, când ușile se ridică și mai mult, un piept ca un butoi, fiecare diferit ca model, cu brațe puternice atârnând de fiecare parte. Sus, capetele metalice sunt căptușite cu sticlă transparentă. Îmi cade fața când ridic privirea. Sunt zece roboți mecanizați, fiecare așteptând să fie abordat.

Apele lacului și ale oceanului se agită cu furie acum, devenind tot mai tăioase pe măsură ce se apropie furtuna de la orizont, întunecată și amenințătoare. Apăs de două ori pe zona din câmpul vizual, unde îl văd pe Brennar fugind spre robotul său. Lumea se mărește în jurul meu și dintr-odată sunt chiar deasupra lui, privind cum se apropie de poarta de oțel. Începe să urce scara de pe robot.

Pe următorul pod, Hammie a ajuns în vârful robotului ei și stă acum pe capul lui. Caută intrarea, o găsește, deschide ceva și sare înăuntru, dispărând din vedere. Câteva secunde mai târziu, interiorul ochilor robotului se luminează, îmbrăcând metalul din jur într-o strălucire verde. Începe un sunet huruitor – ca un fel de motor de turboreactor – și se ridică până la apogeu. Robotul prinde viață, articulațiile mișcându-se atât de fluid, de parcă Hammie *ar fi* robotul. Ridică un picior, apoi pe celălalt. Podul tremură la fiecare pas.

Asher ajunge al doilea la robotul său. După ce intră, Artefactul său dispare și el din vedere. Expir dezamăgită. Același lucru se va întâmpla, probabil, și cu Shahira – ceea ce înseamnă că dacă vreau să folosesc energizantul meu, Regele Artefactelor, ca să i-l fur pe-al ei, ar trebui mai întâi să o scot din robot. Shahira sare în el la câteva secunde după Asher, iar apoi

Franco, Arhitectul celor de la Andromeda, o urmează. Mă uit la Brennar. Aproape a ajuns, dar nu începe discuție, e mai lent decât ceilalți, fiindcă a fost aruncat în turneul final fără niciun pic de timp la dispoziție pentru antrenamente. Chiar și-așa, n-a fost ales ca jucător surpriză degeaba. Ajunge în vârful robotului, sare înăuntru și pornește robotul. Ochii acestuia se aprind, strălucind în albastru.

Deschid o grilă asupra lui Brennar și a robotului său, iar datele despre ei ajung pe ecranul meu în forma unui bloc de cod verde rotitor. Trebuie să sincronizez totul corect. Dacă o fac greșit, s-ar putea să mă transfer în peisajul din exteriorul lui Brennar și să fiu expusă întregului public. Zero ar ști imediat unde sunt și ce fac. Și odată ce sunt acolo ca jucător, va trebui să mă mișc foarte repede. În viața reală, Brennar va ști imediat când nu-și mai poate controla avatarul. Va alerta paza, iar ei vor opri jocul. Mă vor găsi și mă vor da afară.

— Shahira se mișcă să atace! exclamă crainicul, iar atenția mea se transferă, pe moment, către locul în care robotul Shahirei fuge acum pe pod, către spațiul central.

Când ajunge la capătul podului, robotul se ghemuiește la pământ asemeni unui leopard care e gata să sară. Apoi face un salt extraordinar în aer – și aripi ca niște lame ies de-o parte și de alta a corpului său, desfăcându-se într-o reprezentare magnifică. Se lansează în aer dintr-o mișcare. Înșfacă pe drum un energizant de viteză și, animată de o forță temporară, sare peste spațiu direct pe podul pe care se află acum robotul lui Asher. Podul se clatină în urma impactului, iar sunetul reverberează în întreg spațiul virtual.

Tastez mai repede. Trebuie să intru în joc. Când robotul lui Brennar pășește în față, eu deschid în interiorul său o imagine tip grilă a lui. Apoi, zbor cât de aproape pot. Plutesc chiar în

fața ochilor robotului. Prin ei, pot vedea conturul lui Brennar. *Gata*, îmi spun.

Tastez o comandă. Pentru o fracțiune de secundă, Brennar mă vede plutind lângă robot. Clipește șocat.

Lumea o ia la goană în jurul meu, iar când deschid ochii, mă aflu în interiorul carlingii. Și mai important, sunt în interiorul *corpului* lui Brennar, cu control complet asupra avatarului său.

Salut, căpitane! îi spun lui Asher.

Bine ai revenit! răspunde. O secundă mai târziu, se întoarce spre robotul lui Hammie, gata să-i paseze Artefactul echipei. Ea îl așteaptă, deja anticipându-i mișcările. Din câțiva pași mari, e lângă el, prinzând brațul mecanic al robotului cu al său. O fulgerare de lumină îi atinge pe amândoi o clipă, apoi fiecare jucător știe că Artefactul nostru este acum la Hammie.

Ea nu pierde nicio secundă. Când Shahira se aruncă asupra lui Asher, Hammie se apropie de mine. Iau mâna robotului ei. O altă fulgerare de lumină, și Artefactul nostru e acum la mine. Mulțimea urlă, entuziasmată.

Îmi folosesc programul de dezactivare, inspir adânc și îl rulez pentru Artefactul din mâna mea. Durează câteva secunde. Pentru o clipă, mă tem că nu va funcționa.

Dar, apoi, Artefactul strălucește de electricitate. O stivă de cod anapoda îmi apare în câmpul vizual. Artefactul se înnegrește. Îl analizez iar și zâmbesc când nu răspunde. Dezactivat.

Acum începe numărătoarea inversă. Am doar un minut sau două cel mult, înainte ca Brennar să alerteze pe toată lumea despre ce i s-a întâmplat, iar paza să mă reseteze afară din joc. Nu știu când sau dacă Zero va ști ce am făcut cu Artefactul nostru, dar acum nu am timp să mă gândesc la asta. Îmi întorc atenția spre interiorul robotului.

Panoul de control din interior e de o simplitate rară, creat pentru ca oricare dintre noi să îl înțeleagă instantaneu. Există arme încastrate în brațele și umerii săi, iar când îmi mișc brațele și picioarele, robotul face la fel. O caut pe Shahira. L-a provocat pe Asher la o luptă corp la corp în aer, deasupra lacului, în timp ce Franco se îndreaptă și el spre Asher, încercând să îl copleșească. Ceilalți se uită la mine.

Trebuie s-o scot pe Shahira din robot.

Înghețare Echipă, ca să dezactivez echipa adversă. Regele Artefactelor, ca să fur Artefactul Shahirei. Și Putere Divină, ca să modific permanent peisajul. Fug în robotul meu de-a lungul podului, privesc spre scenă și mă pregătesc să îmi activez Înghețarea Echipei.

— La stânga! strigă Asher spre mine deodată. S-a îndreptat spre tine...

Tresar și sucesc capul robotului chiar la timp ca să văd robotul lui Ivo Erikkson zburând spre mine, cu fălcile deschise, parcă pentru a mușca. Tot ce am timp să fac e să mă pregătesc de impact.

Se izbește în mine. Metalul se lovește de metal când cădem amândoi rostogolindu-ne de pe pod, direct în lac. Impactul mă scutură serios. Pentru o clipă, tot ce pot să văd e o ceață acvatică. *Folosește energizantul*, îmi spune instinctul, dar îl resping. Dacă fac asta acum, Shahira va cădea în apă și se va scufunda, apoi se va reseta pe pod. În loc de asta, îmi îndrept brațul spre capul lui Ivo. Apoi izbesc cu pumnul în butonul de lansare.

O rachetă țâșnește spre robotul lui Ivo, dându-i capul pe spate. Îmi dă drumul. Robotul meu plutește liber în apă. Nu am timp de pierdut. Iau Puterea Divină și o activez.

Lumea se oprește brusc, de parcă ar fi pusă pe pauză în mijlocul unui cadru dintr-un film. În câmpul meu vizual, un

număr transparent îmi spune câte secunde mai am ca să modific peisajul. Degetele mele zboară. Mă scot din apă și mă așez pe pod, apoi trag podurile laolaltă, ca să acopere spațiul din centru. Metalul scârțâie când podurile ies din coloanele de susținere. Privirea mea se oprește asupra locului în care Shahira și Asher sunt încă înlănțuiți în luptă. Îmi lovesc palmele una de cealaltă, apoi le separ. Robotul Shahirei zboară de lângă cel al lui Asher, eliberându-l. În același timp, o aduc mai aproape de mine, forțându-i robotul să aterizeze pe podul dintre noi, acum conectat.

Peste tot în jurul nostru se aud exclamațiile publicului. Apoi, vocea crainicului, derutată:

— A fost activat un energizant. Nu suntem siguri de unde a făcut Brennar rost de el, însă a folosit un obiect care nu a mai apărut în joc de la geneza turneului! Așteptăm mai multe informații...

Acum, paza știe că e ceva în neregulă. Hideo știe. Iar asta înseamnă că și Zero știe. Cronometrul se oprește. Lumea se mișcă din nou. Robotul Shahirei se ghemuiește, scutură din cap o secundă și încearcă să se reorienteze. Activez imediat al doilea energizant. Înghețare Echipă.

Robotul ei îngheață. Peste tot în jur, ceilalți jucători de la Andromeda îngheață și ei. Prin canalul de comunicații al lui Brennar, vine vocea lui Asher:

— Du-te! îmi strigă.

Dar eu nu am timp să explic. Sar din scaun și împing capacul de deasupra capului meu. Ploaia mă lovește, punctându-mi câmpul vizual, iar eu îmi dau seama că furtuna de la orizont ne-a ajuns acum – nu am modificat și asta cât controlam împrejurimile. Ies din robot. Ceilalți Cavaleri mă încercuiesc, cu spatele roboților întoarse ca să mă protejeze.

Mă ghemuiesc pe robotul meu și mă concentrez pe al Shahirei. Prin ochii săi, o văd uitându-se la mine, cu ochii mari, fără să se poată mișca. Sar pe umărul robotului meu și încep să fug pe brațul lui întins. Deasupra capului, crainicul anunță peste zgomotul furtunii:

— Brenner s-a separat de grup și a folosit un al doilea energizant! Încercăm să ne dăm seama...

Vor opri jocul în orice moment. Mă mir că încă nu s-a întâmplat. Ce face Hideo? *Concentrează-te.* Ajung pe mâna robotului meu și sar pe brațul robotului Shahirei. Ploaia a transformat metalul într-o pantă alunecoasă și aproape că alunec jos în timpul aterizării. Mă prind cu brațele pentru a-mi menține echilibrul. Reușesc să mă pun pe picioare și continui să sprintez în sus pe braț. Mă urc pe capul robotului. Când publicul izbucnește într-o suită de exclamații de confuzie și uimire, eu ridic trapa chiar când Înghețare Echipă își pierde efectul.

Mă uit la Shahira, care tocmai s-a dezghețat suficient cât să-și întoarcă privirea spre mine. Artefactul ei îi strălucește deasupra capului, stacojiu. Îmi scot al treilea energizant. Regele Artefactelor.

Vreau să-l activez.

Dar nu pot. Clipesc, șocată. Membrele mele sunt înghețate, din cap până-n picioare, iar eu stau acolo, cu energizantul în mână, incapabilă să mă mișc un centimetru. Sub mine, Shahira își mijește ochii și sare afară din robot. Vine în fața mea. Îmi dau seama, uimită, că și ea a folosit un energizant asupra mea, ceva care m-a înghețat.

— Te-am avertizat, Emika! spune ea.

Și deși cuvintele răsună cu vocea Shahirei, știu. Știu că nu ea vorbește de fapt cu mine.

E Zero, în corpul ei.

Mă zbat de pomană, în timp ce Shahira se apropie de mine, păşind acum cu aceeaşi graţie de prădător a lui Zero. Artefactul ei, un rubin, îi străluceşte deasupra capului. *Atât de aproape.* Îmi dă ocol o dată, exact cum a făcut Zero în Bârlogul Piraţilor, apoi îmi ia energizantul.

Nu! vreau să strig, dar nu pot. Shahira îmi întinde energizantul, de parcă ar toasta.

— E nevoie de doi pentru jocul ăsta, spune ea.

Se întoarce cu spatele şi începe să fugă spre robotul lui Asher.

De ce nu opreşte Hideo jocul? Cu siguranţă, până acum, toată lumea îşi dă seama că e ceva în neregulă cu el. Publicul urlă într-o cacofonie de confuzie, urale, huiduieli şi strigăte uimite, iar energizantul îşi pierde în sfârşit efectul asupra mea. Mă împleticesc în faţă, icnind, apoi încep să sprintez după Shahira. Orice s-ar întâmpla, *nu o pot lăsa să folosească energizantul pe Asher.* Nu pot permite Artefactelor lui Zero să se activeze. Mâinile mele caută frânghia de la centură.

— Hei!

Toate capetele noastre se întorc ca să vadă robotul lui Hammie năpustindu-se spre noi. Îi plantează picioarele adânc în apă, trimiţând valuri care se izbesc de pod. Trapa se deschide brusc, iar Hammie ţâşneşte afară, ca prin ceaţă, suspendată în ploaie într-un salt. Ţine un artefact verde viu, pe care l-a luat mai devreme. Apoi îl aruncă spre Shahira.

O explozie luminează capătul braţului robotului meu, aproape de unde fuge Shahira. Ea se opreşte, însă tot e dezechilibrată şi zboară prin aer. De cealaltă parte, robotul lui Franco se lansează în atac prin apă, înclinat împotriva vânturilor care se înteţesc.

— Hammie! strig eu, dar e prea târziu.

Franco o prinde pe Hammie cu brațul robotului, închide pumnul și o aruncă. Ea zboară prin aer, aterizând cu zgomot în oceanul agitat de dincolo de zid. Cu cealaltă mână, Franco o prinde pe Shahira și o salvează din cădere.

Acum, robotul lui Asher se mișcă repede, cu pumnul ridicat spre Franco. Mă opresc din alergat pentru o secundă, ca să mă feresc. Îl văd pe Asher plutind peste mine, cu ochii robotului său ca niște puncte stacojii pe cer. Se izbește tare în flancul lui Franco, iar impactul mă aruncă în genunchi. Apa se lovește de mine când valurile ridicate de aterizarea lui Asher depășesc brațul distrus al robotului meu. Îmi șterg apa din ochi și ridic privirea.

Franco îl lovește la rândul lui pe Asher, iar fiecare lovitură e un scrâșnet metalic asurzitor. În mijlocul nebuniei, o găsesc pe Shahira. Fuge pe brațul lui Franco, spre robotul lui Asher. Fug și eu spre ea.

— Te duc undeva? aud vocea lui Roshan în canalul de comunicații.

Mă întorc la timp să-i văd pumnul apărând de nicăieri, luându-mă și închizându-se în jurul meu. Robotul lui zboară, cu aripile metalice bătând atât de tare, încât formează un vârtej în apa lacului. Plutesc prin aer spre locul în care Franco și Asher sunt prinși într-o confruntare pe viață și pe moarte.

În apropiere, robotul lui Ivo se năpustește spre noi, avându-l ca țintă pe Roshan. Aproape am ajuns.

— Dă-mi drumul! îi strig lui Roshan, izbind cu pumnul interiorul palmei.

Mă lasă, iar eu cad pe umărul lui Asher. Simultan, Shahira ajunge pe celălalt umăr. Ne cățărăm amândouă. Ploaia mă izbește, amenințând să mă arunce în apă. Rezist cât de bine pot și încerc să urc mai repede. Franco mai lovește o dată cu putere în pieptul lui Asher, trimițându-mă într-o parte, agățată doar de o mână.

Mă forțez să mă reechilibrez. *Continuă.*

Ajung în vârful capului robotului chiar când Shahira se ridică în picioare. Fuge către trapa de pe cap. Dacă o deschide și vede Artefactul lui Asher, poate folosi energizantul asupra lui și vom pierde. Îmi încleștez maxilarul și mă forțez să mă ridic în picioare. Apoi sprintez către ea. Totul pare să se petreacă în reluare.

Shahira ridică trapa de pe capul robotului.

Își ridică mâna să folosească energizantul.

Mă arunc spre ea cu fiecare gram de putere pe care-l mai am.

Mâinile mele se închid deasupra energizantului. I-l smulg (lui Zero), chiar când voia să-l folosească. *Fă-o acum.* Îmi concentrez câmpul vizual asupra Artefactului Shahirei. Înainte să mă poată opri, țintesc și arunc energizantul. Face ochii mari.

Energizantul explodează într-o minge de fum negru, acoperindu-ne pe amândouă. Prin întuneric, Artefactul rubin al Shahirei apare în mâna mea. Degetele mele se închid în jurul lui în timp ce folosesc programelul de dezactivare. Strălucește puternic, cu fâșii de electricitate venind din fiecare direcție. Apoi, o fracțiune de secundă mai târziu, se înnegrește.

Al meu. Jocul a luat sfârșit.

Publicul explodează într-un zgomot haotic, peste tot în jurul nostru. Sunetul e asurzitor, înecând totul.

— *S-a terminat!* strigă vocea crainicului, acoperind cacofonia. Da, stați așa, prieteni, ce s-a întâmplat azi în arenă? Este o pătrundere *fără precedent* în finala turneului! Așteptăm mai multe...

S-a terminat, într-adevăr. Țin Artefactul de parcă viața mi-ar depinde de el. *Asta a fost. Dar a fost, oare, asta?* Un râset înecat îmi iese de pe buze și toată energia mi se scurge. Vocea

lui Asher se aude în canalul de comunicații și strigă ceva entuziasmat, însă eu nu înțeleg ce spune. Nu mă pot concentra pe nimic, decât pe faptul că jocul s-a încheiat.

Apoi se întâmplă ceva ciudat.

Un șoc de electricitate mă străbate. Sar în sus. Un icnet la unison izbucnește și dinspre public, de parcă toți ar fi simțit asta în același timp. Numere și informații clipesc deasupra jucătorilor, apoi dispar.

Ce-a fost asta? Stau pe loc, clipind, nesigură de ce s-a întâmplat. Apoi mă umplu de groază.

În fața mea, avatarul Shahirei dispare, înlocuit de Zero, cu armura lui întunecată și coiful opac negru, sub cerul furtunos. Se uită la mine.

— Tu ai făcut asta! se răstește el, cu o voce furioasă.

— Ce am făcut? Ești terminat! îi strig. La fel și planul tău.

Ceva din cuvintele mele pare să-l surprindă pe Zero.

— Nu știi.

Nu știu. Ce nu știu?

— Planul meu, spune el, era să-l opresc pe *Hideo*.

30

Poftim?

Clatin din cap, fără să înţeleg. Dar, înainte să pot răspunde, Zero dispare, când lumea Cercului de Argint din jurul nostru îngheaţă şi se întunecă. Când clipesc iar, sunt în camera mea de la hotel, iar jocurile au dispărut. Stau o clipă, speriată de tăcere. S-a terminat prea brusc. Am făcut-o, şi chiar dacă nu mi-am dat seama încă cine este Zero, ştiu că i-am oprit planurile, oricare ar fi fost ele.

Nu ştii. Planul meu era să-l opresc pe Hideo.

Ce naiba vrea să însemne asta? Ce nu ştiu? O voce mică îşi manifestă îngrijorarea undeva, în cotloanele minţii.

Parcă la comandă, un mesaj îmi apare pe ecran. E Asher. Accept, iar faţa lui familiară îmi apare pe ecran, de parcă ar fi în cameră cu mine. Are o expresie uşurată.

— Emi! exclamă el. Ai reuşit! Am câştigat!

Reuşesc să îi zâmbesc şi să mormăi ceva ca răspuns, dar cuvintele lui Zero îmi aleargă prin minte.

Unde eşti?

E un mesaj de la Hideo.

— Te sun eu înapoi, Ash, îi spun, apoi închei apelul și îi răspund lui Hideo ca prin ceață.

Dacă-l văd personal, îmi va putea explica ce a vrut să spună Zero. Îi voi spune despre asta, iar el va ști la ce se referea.

La nici jumătate de oră mai târziu, ușa mea se deschide, iar eu ridic privirea și îl văd pe Hideo intrând în camera mea, flancat de gărzi de corp. Face un semn din cap o dată înspre ei, iar ei se opresc imediat, la unison, ascultând atât de repede, de parcă ar fi programați. Apoi se întorc și ies, lăsându-ne singuri. Nu l-am văzut pe Hideo de câteva zile, nu personal, iar inima mea tresaltă imediat, ca răspuns la prezența lui. Sar în picioare. *Poate explica ce se întâmplă.*

Hideo se oprește în fața mea și se încruntă, solemn.

— Ți-am spus să pleci.

Ceva din privirea lui mă face să mă opresc. Cuvintele lui Zero îmi revin în memorie, suspendate în spațiul dintre noi.

— Zero a fost în joc, spun eu. A falsificat Artefactele cu un virus. Mi-a spus ceva înainte să dispară, că era aici ca să îți dejoace ție planurile, mă încrunt și eu. Nu înțeleg ce vrea să spună.

Hideo rămâne tăcut.

— Adică, continui eu, acum temându-mă să mă opresc din vorbit, am crezut că planurile lui erau să declanșeze distrugerea NeuroLink, poate să-i rănească pe toți cei conectați, însă nu știam *de ce*. Mă uit la Hideo, dintr-odată nedorind să aflu răspunsul. Tu știi?

Hideo își pleacă fruntea. E încruntat, și întreaga sa postură strigă cât de puțin își dorește să răspundă.

Zero nu poate avea dreptate, nu? Ce nu știu eu?

— Despre ce vorbește? insist, de data asta cu o voce mai blândă.

Hideo se uită în sfârșit la mine. E o expresie bântuită, în spatele căreia se ascunde acum băiatul curios și jucăuș. E aceeași seriozitate cu care m-am obișnuit pe chipul lui, însă e prima dată când simt că e mai mult decât expresia unui creator tăcut. După o vreme, oftează și își trece mâna prin păr. Un ecran familiar apare între noi.

Te Conectezi cu Hideo?

— Îți voi arăta, îmi spune.

Ezit. Apoi accept invitația.

Un strop din emoțiile sale mă atinge când se stabilește Conexiunea. E obosit și amărât de ceva. Dar e și optimist. În legătură cu ce?

— Căutăm întotdeauna moduri de a ne îmbunătăți viața cu ajutorul mașinăriilor, începe el. Cu date. Deja, de o vreme, muncesc ca să dezvolt inteligența artificială perfectă, un algoritm care, implementat prin NeuroLink, ar putea să ne rezolve problemele mai bine decât orice poliție.

Mă încrunt.

— Să ne rezolve problemele? Despre ce vorbești?

Hideo deschide un alt ecran între noi, cu o mișcare subtilă a mâinii. Arată ca un oval de culori, nuanțe de verde și de albastru, de galben și de mov, mișcându-se mereu.

— Te uiți în interiorul minții unui utilizator NeuroLink, îmi explică el.

Apoi mai face o mișcare. Ovalul este înlocuit cu altul, cu propriile culori care se modifică.

— Și încă unul.

Mișcare.

— Și încă unul.

Mă uit, fără să cred.

— Astea sunt toate minţile utilizatorilor? Le poţi vedea gândurile? Poţi vedea ce au în *creier*?

— Pot face şi mai mult decât doar să *văd*. NeuroLink a avut mereu o interfaţă cu creierul uman, continuă Hideo. Asta e ceea ce a făcut realitatea sa virtuală atât de eficientă şi de realistă. Asta a făcut ochelarii speciali. Ştiai asta. Până acum, am folosit interfaţa ca pe un sistem de informaţii unidirecţional – codul crea şi afişa doar ceea ce-şi dorea creierul nostru. Mişti braţul, codul îţi mişcă braţul virtual. Creierul tău este cel care deţine controlul. Se uită intens la mine. Dar informaţiile circulă bidirecţional.

Mă străduiesc să înţeleg ce vrea să-mi spună. *Invenţia lui Hideo foloseşte cel mai bun generator de efecte 3D din lume – propriul creier – pentru a crea cele mai incredibile iluzii de realitate.*

Cea mai bună interfaţă creier-computer din lume.

Clatin din cap, fără să cred ce aud.

— Ce încerci să spui?

Hideo se uită lung la mine, înainte să răspundă.

— Sfârşitul jocului, răspunde el, a activat abilitatea NeuroLink de a-şi controla utilizatorii.

NeuroLink îşi poate controla utilizatorii.

Ideea mă loveşte atât de tare, încât abia mai pot respira. Utilizatorii ar trebui să poată controla NeuroLink cu propriile minţi. Dar asta se poate folosi şi invers – tastează o comandă şi foloseşte-o ca să-i spui creierului ce să facă. Tastează destule comenzi, iar creierul poate fi controlat permanent. Iar Hideo a creat un întreg algoritm care să facă asta.

Fac un pas înapoi, ţinându-mă de noptieră.

— Controlezi ce gândesc oamenii... prin *cod*?

— Lentilele de Warcross au fost gratuite, îmi amintește Hideo. Au fost trimise către aproape fiecare persoană din lume, în aproape toate colțurile lumii.

Știrile despre cozi de așteptare imense, transporturi furate. Acum înțeleg de ce Hideo nu era îngrijorat de marfa furată – cu cât ajungea la mai multe persoane, cu atât mai bine.

Hideo deschide o altă imagine reprezentând interiorul minții unui utilizator. De data asta, culorile din oval sunt roșu aprins și mov.

— NeuroLink poate spune dacă emoțiile unui utilizator se schimbă în furie, spune el. Poate spune dacă se pregătește să comită un act violent, și știe asta cu o acuitate incredibilă.

Modifică câmpul nostru vizual către persoana în sine. Este cineva care se gândește dacă să scoată sau nu pistolul din buzunarul hainei. Are fruntea scăldată de sudoare. Se pregătește să jefuiască un magazin.

— Asta se petrece chiar acum? reușesc să spun.

— În centrul orașului Los Angeles.

Chiar când persoana ajunge la intrarea în magazin, ovalul de un roșu aprins care-i reprezintă mintea clipește. Noul algoritm NeuroLink îi resetează culorile. Stacojiul aprins devine un amestec blând de albastru, verde și galben. Pe ecranul care transmite în direct, omul înlemnește. Nu mai scoate pistolul. Pe chipul lui apare o lipsă ciudată de expresie, care mă înfioară. Apoi, când chipul i se calmează, clipește, iese și pornește în jos pe stradă, uitând de magazin.

Hideo îmi arată alte filmări cu evenimente care se petrec simultan în lume. Hărțile colorate ale milioanelor de oameni, toate controlate de un algoritm.

— Pe măsură ce trece timpul, spune Hideo, codul se va adapta la mintea fiecărei persoane. Se va *calibra*, va deveni mai

bun, va adăuga la răspunsurile automate fiecare detaliu specific despre ce ar putea face o persoană. Va deveni sistemul de securitate perfect.

Din filmări, oamenii nici măcar nu știu ce îi lovește, și chiar dacă ar ști, codul i-ar opri să se gândească la asta.

— Dar dacă oamenii nu-și doresc asta? Dacă vor înceta să mai folosească NeuroLink și lentilele?

— Ții minte ce ți-am spus când ți-am dat prima dată o pereche?

Îmi amintesc cuvintele lui exact când spune asta. *Lentilele lasă în urmă un strat fără efecte nocive pe suprafața ochiului, gros de doar un atom. Acesta se comportă ca un conductor între lentile și corp.*

Stratul acela care rămâne va păstra persoana conectată la NeuroLink, chiar dacă-și scoate lentilele.

Am înțeles planurile lui Zero pe dos. A vrut să distrugă ideea asta cu acel virus din Artefactele false. A vrut să-l asasineze pe Hideo ca să-l oprească. Ne-a pus o bombă în dormitor ca să mă țină departe de jocuri și de îndeplinirea scopului lui Hideo. Și poate *de aceea* Hideo nu a oprit finala, când a văzut că lucrurile nu merg bine. A vrut să-l opresc pe Zero, ca să-și pună planul în aplicare.

Face asta din cauza lui Sasuke. A creat toate astea pentru ca nimeni să nu mai aibă vreodată aceeași soartă ca fratele lui, pentru ca nicio familie să nu mai treacă prin asemenea momente. Conversația noastră îmi joacă prin minte. *Ai creat Warcross pentru el*, îi spusesem. Și îmi răspunsese: *Pentru el fac totul.*

Oare Kenn știe despre plan? Toată lumea a fost de acord de la început?

— Nu poți, spun eu, răgușită.

Asta nu îl tulbură.

— De ce nu? întreabă.

— Nu poţi fi serios. Râd scurt, fără să mă amuz. Vrei să devii... *dictator*? Să controlezi toată lumea?

— Nu eu. Hideo mă priveşte la fel de pătrunzător ca la prima noastră întâlnire. Dacă dictatorul este un algoritm? Un cod? Dacă acest cod poate face lumea mai bună, poate opri războaiele cu un singur rând de text, poate salva vieţi cu un sistem automat? Algoritmul nu are un ego. Nu-şi doreşte putere. E programat doar să facă bine, să fie corect. E acelaşi lucru cu legile şi guvernările - doar că poate, de asemenea, să pună legea în aplicare imediat, peste tot şi mereu.

— Dar tu controlezi algoritmul.

— Aşa este.

Ochii i se mijesc.

— Nimeni nu te-a ales! mă răstesc.

— Şi nu ţi se pare că oamenii nu prea se descurcă atunci când vine vorba să-şi aleagă liderii? îmi răspunde el.

— Dar nu poţi face asta! Ne iei ceva ce ne face *umani*!

Hideo se apropie.

— *Ce* este ceea ce ne face umani, mai precis? Alegerea de a ucide sau de a viola? De a bombarda şi de a face război şi de a distruge? De a răpi copii? De a împuşca nevinovaţi? *Asta* e partea aceea a umanităţii care nu trebuie luată? Oare *democraţia* a putut vreodată opri toate astea? Am încercat deja să răspundem prin legi - însă cei care aplică legea nu pot fi peste tot în acelaşi timp. Nu pot vedea totul. Şi dacă eu pot? Aş fi putut opri persoana care l-a răpit pe Sasuke - NeuroLink poate opri pe oricine doreşte acum să facă asta unui copil. Pot elimina tendinţele criminale din nouăzeci la sută din populaţie şi pot lăsa forţele de ordine să se ocupe de acei zece la sută.

— Adică vei controla nouăzeci la sută din populaţia lumii.

— Oamenii își pot trăi viețile, își pot îndeplini dorințele, se pot bucura de lumile lor fantastice, pot face tot ce vor. Eu nu îi împiedic. Pot face tot ce vor, câtă vreme nu e un delict. Nimic din viețile lor nu se schimbă, în afară de asta. Așa că *de ce nu*?

Tot ce spune Hideo pare contradictoriu, iau eu mă trezesc prinsă la mijloc, fără să știu ce să cred. Mă gândesc la orașul meu, la faptul că vânătoarea mea de recompense a început fiindcă poliția nu mai făcea față infracționalității în creștere din orașul New York. Mă gândesc că situația e aceeași cam peste tot. *Pot face tot ce vor, câtă vreme nu e un delict. Nimic din viețile lor nu se schimbă, în afară de asta.*

Doar că renunță la libertate. Adică lucrul care schimbă totul.

— NeuroLink este o parte esențială din viața cotidiană, spune Hideo. Oamenii lucrează în interiorul său, își construiesc afaceri pe baza sa și sunt prinși de distracția pe care o oferă. *Vor* să folosească rețeaua.

Îmi dau seama că, evident, are dreptate. De ce ar vrea cineva să renunțe la o realitate fantastică perfectă, doar fiindcă trebuie să renunțe și la libertate? Care e scopul libertății, dacă realitatea în care trăiești e oribilă? Ar fi ca și cum ai spune lumii să nu mai folosească internetul. Și chiar dacă mă trec fiori la ideea că am purtat lentilele NeuroLink – și încă le port –, tot simt o durere ascuțită la ideea de a nu mă mai autentifica niciodată în rețea și de a abandona totul.

Chiar și fără stratul acela de pe ochi, oamenii ar continua să folosească NeuroLink. Nici măcar nu ar crede ce le face. Și chiar dacă ar începe să se certe între ei cu privire la implicațiile manipulării NeuroLink, viețile lor cam depind acum de asta. Oricine nu este logat în NeuroLink chiar acum va utiliza rețeaua curând, activând acest nou algoritm în secunda în care

începe. Într-un final, toată lumea o va avea instalată în minte. Iar asta îi va da lui Hideo control asupra tuturor.

Poate că nimănui nu îi va păsa.

— Dar protestatarii? încerc eu. Lupta pentru justiție, sau greșelile, sau pur și simplu respectul pentru cei care nu sunt de acord cu tine? Ce fel de legi vor fi aplicate, mai precis? Strâng pumnii. Cum poate inteligența ta artificială să judece pe toată lumea sau să înțeleagă *de ce* fac ceea ce fac? Cum știi că nu vei merge prea departe? Nu o să aduci pacea în lume de unul singur.

— Toată lumea laudă sus și tare pacea mondială, spune Hideo. Se folosesc de ea ca de un răspuns drăguț la întrebări fără rost, ca să sune bine. Ochii lui mă ard până în suflet. Eu sunt obosit de toate ororile lumii, așa că o să le *forțez* să se încheie aici.

Mă gândesc la acele vremuri de după moartea tatei, când mă luam la bătaie la școală sau strigam lucruri pe care apoi le regretam. Mă gândesc la ce am făcut ca să o apăr pe Annie Pattridge. Codul lui Hideo m-ar fi oprit. Ar fi fost bine? De ce simt că mi se răsucește un pumnal în inimă, când știu că ăsta e motivul pentru care m-a adus în Tokio? *Toate acele avertismente în care-mi spunea să plec.*

— M-ai mințit, îi spun, cu o voce serioasă.

— Nu eu am fost cel care te-a atacat. Ochii lui Hideo sunt blânzi și fermi. Nu eu am fost cel care a distrus lucruri prețioase pentru tine. Există rău adevărat pe lume, și acela nu sunt eu.

Zero a distrus lucrurile care contau cel mai mult pentru mine: fragmentele mele de trecut, ornamentul și tabloul tatei. *Amintirile mele.* Hideo este cel care mi-a oferit o cale să stochez acele amintiri, care m-a salvat de la a fi aruncată în stradă, care-și jelește fratele, își iubește familia și creează lucruri frumoase.

Zero se folosește de violență ca să-și susțină cauza. Hideo își susține cauza prevenind violența. O parte din mine, o parte calmă, vede că există o logică în planul lui, chiar dacă mă dezgustă ideea.

Hideo oftează și privește în altă parte.

— Când te-am angajat, tot ce voiam era să opresc un hacker despre care știam că încearcă să mă *oprească*. Nu știam că... Ezită, apoi abandonează fraza. Nu voiam să continui să lucrezi pentru mine fără să înțelegi importanța a ceea ce făceai.

— Păi, am continuat să lucrez pentru tine. Și m-ai lăsat, fără să-mi spui de ce.

Toate acele momente când ezitase în prezența mea, fără să vrea să ne ducă mai departe. Momentul când s-a decis să-mi dea drumul să plec. Retragerea mea din echipa Cavalerilor Phoenix. Încercase, în felul său, să-și continue singur planurile. Lentilele pe care le port sunt reci, de parcă ar fi ceva străin și ostil. Mă gândesc la versiunea piratată de Warcross pe care o folosesc. Oare e sigură?

Hideo se apleacă suficient ca buzele noastre să se atingă. Partea aceea din mine făcută din instincte pure se agită, dorindu-și cu disperare să închidă distanța dintre noi. Ochii săi sunt atât de întunecați acum, încât zici că-s aproape negri, iar expresia îi e bântuită. *Fiecare problemă are o soluție, nu-i așa? Vreau să-ți dovedesc că există o logică în planurile mele.* Se încruntă. *Pot să-ți arăt partea bună a lucrurilor, dacă-mi dai voie. Te rog.*

Prin Conexiune, îi simt sinceritatea, ambiția arzătoare de a face lucrurile corect, dorința sa de a mi-o dovedi. Când mă uit în ochii lui, recunosc bărbatul curios, pasionat și inteligent pe care l-am văzut prima dată în biroul lui, arătându-mi cea mai nouă creație a sa. E aceeași persoană. *Cum* poate fi aceeași persoană? Expresia lui rămâne nesigură.

Nu pleca, Emika, spune el.

Înghit cu greu. Când răspund, răspund cu vocea mea reală. E calmă acum, aproape rece.

— Nu te pot susține în asta.

Aproape că simt cum i se rupe inima, lovită chiar unde riscase să o deschidă în fața mea, unde mă lăsase să văd rana pulsândă din interior. Se încrezuse în mine, gândindu-se că poate voi fi persoana care i se va alătura. Probabil se gândise că n-aveam de ce să n-o fac – fiindcă îi înțelegeam suferința cauzată de pierdere, iar el, pe a mea. Ne înțeleseserăm unul pe celălalt... sau așa am crezut.

Deodată pare singur, vulnerabil, chiar și hotărât cum e acum.

— Emika, spune el, într-o ultimă încercare de a mă convinge.

Inspir adânc, apoi întrerup Conexiunea. Firul subtil de emoții e tăiat brusc.

— Te voi opri, Hideo.

Ochii lui devin distanți, iar zidurile familiare se ridică din nou, până când mă privește în același fel în care o făcuse la prima noastră întâlnire. Se îndepărtează. Îmi studiază chipul, de parcă ar fi pentru ultima dată.

— Nu vreau să-ți fiu dușman, zice el încet. Dar voi face asta, cu sau fără tine.

Simt cum și inima mea se frânge, dar rămân fermă. Nici el, nici eu nu renunțăm, așa că vom continua să stăm pe două creste opuse ce mărginesc o prăpastie.

— Atunci va trebui s-o faci de unul singur.

31

Străzile din Tokio sunt în continuare mult mai pustii decât le-am văzut vreodată. Tai drumul pe skateboard, cu părul fluturând în urma mea şi cu ochii înlăcrimaţi de la vânt.

Cât de complicat a devenit totul. Nu cu multă vreme în urmă, îmi croiam drum prin centrul aglomerat din New York City, nevrând altceva decât să am suficienţi bani ca să mă ţin departe de viaţa pe străzi. Hideo era pe-atunci o copertă de revistă, o privire într-un articol, o fotografie într-un reportaj, un titlu de tabloid. Acum e cineva pe care mă străduiesc să-l înţeleg, cineva cu o mie de versiuni diferite ale sinelui, pe care încerc să le pun cap la cap.

În jurul meu, singurele titluri fierbinţi sunt cele care conţin acuzaţii că rezultatele finalei nu au fost corecte, că jocul a fost compromis de energizante ilegale. Fanii doresc ca meciul să se rejoace. Teorii ale conspiraţiei au apărut în comunităţile de fani, pretinzând că vreun angajat a plantat energizantele ca glumă, sau că Henka Games a dorit să-şi crească audienţa, sau că jucătorii au descoperit cumva secrete ascunse în lumea finalei. Dacă s-ar arunca şi adevărul printre toate speculaţiile, nimeni n-ar face diferenţa.

Toată lumea își continuă treburile, fără să-și dea seama de modificarea subtilă, atât de importantă, în NeuroLink, care acum le poate controla viețile. Și oare e ceva diferit? Nu am fost cu toții conectați oricum, de ani de zile, complet dependenți de această lume de dincolo de realitate? Suntem dispuși să renunțăm atât de ușor? Poate Hideo să mă prindă acum, spunând pur și simplu poliției să mă aresteze? Mi-ar face asta? Când nu va mai avea răbdare? Când se va întoarce complet împotriva mea?

Trebuie să găsesc o metodă de a-l opri eu prima. Înainte să mă oprească el pe mine.

Îmi scot telefonul vechi și crăpat, iar programelul îmi permite să îi găsesc pe ceilalți Cavaleri Phoenix fără să fiu supusă noului algoritm NeuroLink. S-au adunat într-un apartament în suburbii despre care pot doar presupune că-i aparține lui Asher.

Primesc un mesaj. E dintr-o sursă criptată, necunoscută. Probabil Hideo. Mă forțez să-l ignor, clipind ca să-mi scot umezeala din ochi, în timp ce împing placa la cea mai mare viteză de-a lungul unei benzi goale de autostradă.

Când soarele începe să apună, scăldând orașul în nuanțe de auriu, mă opresc la o intersecție liniștită din suburbii, unde orașul cedează terenul dealurilor și străzilor înguste. Mă uit la o casă cu poartă și trei etaje, decorată simplu, cu lemn întunecat și alb.

Asher mă întâmpină la ușă. Mă invită repede înăuntru, apoi mă conduce în living, unde s-au adunat deja Hammie și Roshan. Se ridică. Hammie mă îmbrățișează. O secundă mai târziu, mai văd și jucători din alte echipe pe canapele. Ziggy Frost. Abeni Lea, de la Cavalerii Norilor. Și Tremaine e prezent, stând vizibil la distanță de Roshan, însă cei doi sunt întorși unul spre celălalt, de parcă ar fi vorbit cu o clipă în urmă. Tensiunea

dintre ei, pe care am simțit-o mereu, pare să fi scăzut acum, dacă nu cumva a dispărut complet.

— Și acum ce facem? întreabă Hammie, după ce ne așezăm cu toții.

E întâmpinată de o tăcere lungă.

— Eu am o versiune piratată de Warcross, răspund. Nu cred că sunt afectată în același fel. Poate găsesc o soluție similară și pentru voi.

Le spun ce s-a întâmplat de la început, despre cum m-a angajat Hideo după prima intruziune în joc, despre întâlnirile mele cu el, despre revelația a ce se s-a întâmplat când Zero a apărut în finală. Vorbesc până se aprind felinarele, iar Asher trebuie să aprindă lumina și în living.

— L-am văzut apărând în joc, termin eu, în clipa aceea din finală când am simțit toți șocul acela de electricitate statică. E prima dată când am văzut orice date despre el.

Tremaine se uită la mine.

— Și tu l-ai văzut? Am crezut că numai eu!

Ceilalți intervin.

— Și eu l-am văzut, intervine Asher. Avea un coif opac și un nume [nul] deasupra capului. Purta armură neagră.

Hammie spune același lucru, la fel și Roshan.

Toată lumea l-a văzut pe Zero atunci. Asta înseamnă că s-a expus în afara programului meu, că, în acea secundă, toate datele sale au fost expuse. *Toate datele sale.*

Brusc, mă îndrept și încep să tastez. Deschid contul meu de Warcross, apoi Lumile mele cu Amintiri. Acum există o singură Amintire acolo, cea a finalei.

— Trebuie să verific ceva, mormăi eu, în timp ce ceilalți se adună lângă mine.

Accesez Amintirea, partajând-o cu ceilalți, ca să vadă și ei ce văd eu. Lumea dispare pe moment, plasându-mă înapoi

în ce am înregistrat. Văd începutul jocului, şi apoi podurile, roboţii ieşind din hangare, lupta. Rulez mai repede totul, până la final. Acolo las să meargă la viteză normală, până în clipa şocului electric, când Zero s-a aflat brusc în faţa mea. Pauză.

Am înregistrat datele.

Pot să îi văd contul.

— Ems, spune Asher de lângă mine, privind Amintirea. Acum poţi afla cine este?

Cu degetele tremurând, derulez prin contul personal al lui Zero.

Iată-l, desigur. Declanşatorul l-a expus, doar pentru o fracţiune de secundă, însă a fost suficient. Mă uit la informaţiile din cont care se afişează între noi, plutind în centrul livingului.

Există un nume, un nume *real*, care pluteşte lângă o fotografie a utilizatorului *real* care este Zero. Nici măcar nu e nevoie să citesc numele ca să ştiu cine e. La mine se uită versiunea mai tânără a lui Hideo, un băiat care arată aşa cum arăta Hideo acum câţiva ani. Un băiat de vârsta mea. Ochii mei revin asupra numelui, fără să creadă ce văd.

Sasuke Tanaka

●●●●

MAI TÂRZIU ÎN ACEA SEARĂ, părăsesc apartamentul şi merg în curtea din faţă. Am nevoie de aer. Felinarul de lângă casa lui Asher aruncă un grilaj de lumină pe trotuar, iar eu decid să mă concentrez asupra lui, forţându-mă să-mi eliberez mintea şi să găsesc un moment de linişte. Apoi privesc în sus, căutând stelele. Sunt doar câteva care se văd de aici, puncte împrăştiate reprezentând restul Căii Lactee, invizibilă fără o suprapunere virtuală. Nu-mi pasă. Pentru prima dată, e reconfortant

să văd lumea reală așa cum este, în loc de versiunea amplificată prin NeuroLink.

Sasuke. *Sasuke.*

Întrebări infinite mi se rotesc prin minte. Nu e cu putință ca Hideo să știe despre asta. Ar fi menționat, dacă ar fi știut – poate chiar s-ar fi oprit. Dar cum e posibil? Sasuke a dispărut cu ani în urmă, luat de un răpitor necunoscut. De ce a reapărut ca hacker, încercând să-l oprească pe Hideo? De ce nu a apărut în fața lui Hideo însuși, ca să-i spună cine este? Își amintește măcar de trecut, știe că Hideo e fratele lui? Cine îl controlează? Pentru cine lucrează? Și de ce vrea să rămână incognito?

Oare e real?

Mă așez și-mi cuprind genunchii cu brațele. Ce va însemna asta pentru Hideo, dacă află? *S-ar opri, dacă ar ști?* Vreau să se oprească? Ce e mai rău, o lume în care Hideo se luptă *contra* violenței sau una în care Zero luptă *folosind-o*?

Mă întreb ce gânduri îi trec acum prin cap lui Hideo și am nevoie de toată voința să nu-l caut, să nu mă Conectez cu el, să nu simt ce simte, să nu-i trimit un mesaj ca să-i pot auzi vocea.

Un mesaj. Îmi privesc telefonul, amintindu-mi de nota criptată pe care am primit-o mai devreme. O voce micuță îmi spune să nu-l deschid, să nu fac ceea ce încearcă Hideo să mă convingă. Dar degetul meu plutește încă deasupra mesajului și, după o ezitare, decid să îl deschid.

Nu e de la Hideo, ci de la Zero.

Oferta mea rămâne valabilă.

Se aude un *ding* slab, alertându-mă că tocmai am descărcat ceva în cont. Mâna îmi îngheață deasupra noilor fișiere.

Sunt Amintirile mele. *Lumile mele cu Amintiri.* Icnesc ușor când le văd, una după alta, Amintirile cu tata pe care Zero le-a furat, acum revenind la viață, de parcă nu ar fi dispărut.

Mi le-a înapoiat.

Mâna începe să-mi tremure. Apoi închid ochii și îmi cuprind strâns picioarele cu mâinile, îmbrățișându-le de parcă mi-ar fi fost redată viața. Când deschid iar ochii, mi s-au umezit.

Oferta mea rămâne valabilă.

Oferta. De ce îmi dă înapoi ce mi-a luat? Cum îndrăznește să pretindă că mi le înapoiază ca pe un dar, de parcă mi-ar face o favoare? Îmi imaginez silueta lui întunecată în peștera aceea roșie, vocea lui groasă, scăzută. Îmi imaginez straturile de armură neagră care-mi cuprinseseră brațele și corpul, transformându-mă în altcineva.

— Salut!

Gândurile mi se risipesc. Îmi șterg repede ochii și întorc capul ca să-l văd pe Tremaine lângă mine.

— Salut, mormăi și eu, ascunzând telefonul.

Tremaine îmi remarcă mișcarea, dar chiar dacă se uită la mine suspicios, nu comentează. Suficiente secrete au fost dezvăluite azi.

— Am fost contactat de un alt vânător de recompense, spune el, ridicându-și brațele peste cap.

Felinarele îi luminează pielea palidă.

— Unul de-ai lui Hideo? întreb, uitându-mă la el.

Încuviințează.

— Cred că ne-am încrucișat drumurile când eram în ținutul de jos. Stătea cu avatarurile și privea loteria asasinatelor. Dacă lucrăm împreună, îl putem găsi. Ne poate ajuta. Suntem printre puținii din lume care înțeleg și cum funcționează Warcross și cum este Hideo ca angajator.

Mesajul lui Zero îmi răsună în minte. Mă întorc din nou și dau din cap că da.

— Atunci, hai să mergem în Lumea Întunecată. Găsim noi o metodă de a-l contacta. Putem descoperi o soluție.

— Să-l oprim pe Hideo? întreabă Tremaine. Sau pe Zero?

Mă gândesc la privirea intensă a lui Hideo, la geniul lui de neegalat. Mă gândesc cum și-a sprijinit capul de mine și cum mi-a șoptit numele. Mă gândesc la cum privea stelele, căutând o soluție să lase în urmă trecutul. Mă gândesc la ultimele cuvinte pe care ni le-am spus. Apoi mă gândesc la vocea surprinsă a lui Zero, la furia lui din finală, la felul în care mi-a furat Amintirile și apoi mi le-a dat înapoi.

Oricine are un preț, spusese el. *Care este al tău?*

Tremaine îmi întinde o mână și, după o vreme, o accept, lăsându-l să mă ajute să mă ridic. Apoi stăm o vreme acolo, fără să ne mișcăm, privind la strălucirea electrică a orașului Tokio. Ghetele mele sunt orientate spre oraș, inima mi-e suspendată între două alegeri, neștiind ce să facă mai departe.

MULȚUMIRI

TOATE CĂRȚILE MELE au câte puțin din mine în ele, dar mai ales *Warcross*. (Ca să înțelegeți ce vorbesc, unul dintre câinii mei corgi apare în cartea asta! Era fundul lui gras cel care se fâțâia pe holul lui Hideo. Te iubesc, Koa!) Însă n-aș fi putut scrie această poveste fără ajutorul celor mai strălucite minți pe care le cunosc.

Pentru regina mea agent, Kristin Nelson, îți mulțumesc pentru entuziasmul arătat față de *Warcross* încă de la început, pentru notițele tale grozave, pentru idei și feedback și pentru toată munca depusă ca să susții cartea, la fel ca și pe cele din trecut. Chiar nu știu ce m-aș face fără tine.

Pentru editorii mei de neegalat, Jen Besser și Kate Meltzer, fiindcă m-ați impulsionat, cu fiecare nouă rundă de editări, și v-ați asigurat că e cea mai bună carte din câte pot fi. Pentru Anne Heausler, geniu al corecturilor – pur și simplu mă minunez de mintea ta. Mulțumesc pentru tot!

Aceasta este a șaptea carte scoasă împreună cu echipa fantastică a celor de la Putnam, Puffin și Penguin Young Readers, și de fiecare dată sunt mai uimită și mai inspirată de tot ce faceți voi: Marisa Russell, Paul Crichton, Theresa Evangelista, Eileen

Savage, Katherine Perkins, Rachel Cone-Gorham, Anna Jarzab, Laura Flavin, Carmela Iaria, Venessa Carson, Alexis B. Watts, Chelsea Fought, Eileen Kreit, Dana Leydig, Shanta Newlin, Elyse Marshall, Emily Romero, Erin Berger, Brianna Lockhart și Kara Brammer. Cum de sunt atât de norocoasă încât să lucrez cu voi toți? Nu știu încă, dar sunt foarte recunoscătoare. O notă specială de recunoștință pentru Wes (Cream Design), care a creat spectaculoasa copertă 3D a romanului.

Pentru Kassie Evashevski, extraordinarul meu agent de film – înseamnă enorm pentru mine că această carte a ajuns la tine. Sunt foarte recunoscătoare. Pentru Addison Duffy: cât de mult mă bucur că ne-am întâlnit în realitate! Mulțumesc pentru ajutorul neprețuit.

Pentru scumpele, dragile și aprigele mele Amie Kaufman, Leigh Bardugo, Sabaa Tahir și Kami Garcia: mulțumesc că m-ați ascultat vorbind despre *Warcross* încă de când era în fașă, că m-ați ajutat să construiesc povestea, că mi-ați spus cuvinte frumoase despre carte și m-ați făcut mereu să zâmbesc, și pentru că sunteți cele mai bune prietene.

Pentru prietenii mei dragi, care mi-au oferit un feedback extrem de valoros: JJ (S. Jae-Jones), una dintre primele persoane care a citit *Warcross*; Tahereh Mafi, pentru că mi-a răspuns cu generozitate la toate întrebările (tot ce e modern în carte e inspirat de tine!); Julie Zhuo, pentru înțelepciunea și cunoștințele tale într-ale tehnologiei, și pentru prietenia ta (28 de ani și numărătoarea continuă!); Yulin și Yuki Zhuang, pentru că ne-ați dus pe mine și pe Amie prin Tokio și pentru că știți *totul* despre oraș, și pentru că sunteți două dintre cele mai amabile persoane pe care am fost suficient de norocoasă să le cunosc; Mike Sellers, pentru cunoștințele tale infinite despre toate lucrurile și pentru ajutorul tău generos;

Sum-yan Ng și David Baser, pentru ședințele de brainstorming de pe străzi, târziu în noapte, și pentru numeroase sfaturi folositoare; și Adam Silvera, pentru tot ce știi despre New York City și pentru că ești un super-erou. Mulțumiri speciale pentru Ryh-Ming Poon, pentru ideile tale din domeniu (și iubirea pentru mâncare bună!).

The Think Tank, grupul de opt interni din care am făcut parte ca nou-venită în industria jocurilor video, merită să-și aibă propria mențiune: cele șase luni petrecute la voi continuă să fie una dintre amintirile mele favorite. Cam tot ce știu despre jocuri am învățat de la voi. (Notă: runda de Mario Kart menționată în carte, cu scoica aceea albastră, epică, aruncată chiar pe linia de sosire? Acela a fost un joc real pe care l-am jucat. Îngrozitor.)

Pentru soțul meu, coleg și fost intern la Think Tank, și cea mai bună persoană, Primo Gallanosa: mulțumesc că ai citit cele 120.582.015 versiuni ale *Warcross*, pentru ideile tale amuzante de joc și pentru că știi întotdeauna cum să mă faci să râd.

Pentru mama, care nu e deloc ca mama Emikăi: hotărârea, pasiunea și mintea Emikăi sunt toate inspirate de tine. Ești cea mai capabilă, altruistă și motivantă persoană din câte cunosc. (Talentul la gătit al lui Hideo? Tot de la tine, evident!)

Pentru bibliotecarii, profesorii, librarii, cititorii și iubitorii de cărți din toată lumea: mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc pentru tot ceea ce faceți! Să împărtășesc povești cu voi este cea mai mare onoare.

În sfârșit, pentru toate gamerițele – voi ați inspirat cartea asta.

CÂND UN JOC NUMIT WARCROSS CAPTEAZĂ ATENȚIA ÎNTREGII LUMI, O FATĂ ÎȘI CROIEȘTE DRUM ILEGAL ÎN CELE MAI ASCUNSE COTLOANE DIGITALE.

Pentru milioanele de utilizatori care se loghează în fiecare zi, Warcross nu e un simplu joc, ci un mod de viață. Obsesia a început cu zece ani în urmă, iar fanii s-au întins acum pe întregul mapamond. Unii se grăbesc să scape de realitate, iar alții speră să facă profit. Zbătându-se să supraviețuiască, tânăra hackeriță Emika Chen lucrează ca vânător de recompense, urmărind jucători care pariază ilegal pe Warcross. Dar competiția este nemiloasă, iar supraviețuirea, deloc ușoară. Ca să facă rapid rost de bani, Emika își asumă un risc și intră ilegal în jocul de deschidere al Campionatului Internațional de Warcross, însă alunecă accidental în plină acțiune și se transformă peste noapte în subiect de senzație.

Convinsă că va fi arestată, Emika este șocată când, în schimb, primește un apel de la misteriosul creator al jocului, tânărul miliardar Hideo Tanaka. Oferta este de nerefuzat: el are nevoie de un spion în turneul de anul acesta, pentru a descoperi originea unei probleme de securitate, și dorește ca Emika să preia acest rol. Cât ai clipi, tânăra e transportată la Tokio și aruncată într-o lume a faimei și bogăției, la care îndrăznise numai să viseze. Curând, însă, investigațiile sale dezvăluie un complot sinistru, cu urmări grave pentru întregul imperiu Warcross.

În acest thriller SF, autoarea Marie Lu creează o lume captivantă, fermecătoare, în care să alegi în cine să ai încredere poate fi cel mai periculos pariu dintre toate.

Warcross nu se compară cu nimic din ce ați citit înainte.
Este inteligent, romantic, surprinzător, și totuși explodează de culoare, acțiune și viteză.
Am zburat printre paginile cărții, este absolut fantastică!
SABAA TAHIR, autoarea bestsellerului **Elias și spioana Cărturarilor**

Un prim volum excepțional al unei serii cyberpunk,
punctat de momente romantice și întorsături de situație demne de un thriller.
KIRKUS REVIEWS

ISBN: 978-606-793-141-9
ISBN: 978-606-793-142-6
9 786067 931426
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE
thriller SF